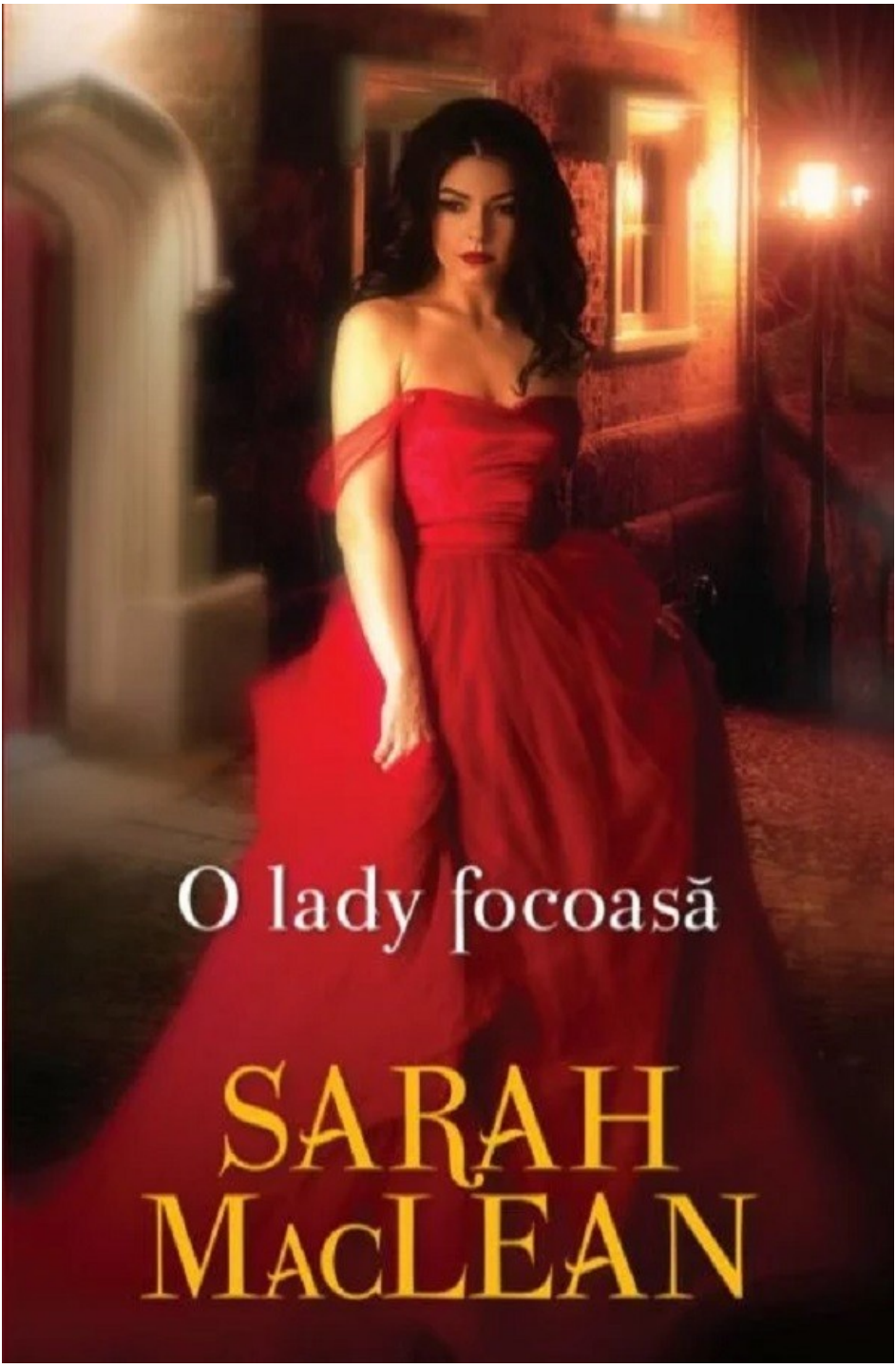
O lady focoasă
SARAH
MacLEAN

SARAH MACLEAN
O LADY FOCOASĂ
SERIA FRUMOASE ŞI DIABOLICE 1

***Bombshell by* Sarah MacLean**

Copyright © 2021 by Sarah Trabucchi
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O lady focoasă
Sarah MacLean
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACLEAN, SARAH
O lady focoasă / Sarah Maclean
trad din limba engleză: Simona Săsărman. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8784-5
I. Săsărman, Simona (trad.)
821.111
Sarah MacLean
Traducere din limba engleză Simona Săsărman
LITERA

București

Cu o săptămână înainte de a termina de scris această carte,
fiica mea în vârstă de şapte ani mi-a spus că ar fi trebuit să o dedic „oamenilor care au ajutat în timpul pandemiei”.

Recunosc o idee bună atunci când o aud.

Pentru lucrătorii din prima linie în domeniul sănătăţii,
al educaţiei, al agriculturii şi al serviciilor alimentare,
al transportului şi livrării şi tuturor celor care
au muncit pentru sănătatea noastră.

Vă mulţumesc!

Prolog

SESILY

Grădinile de agrement Vauxhall
Octombrie 1836

Abia după ce a abordat-o acrobata cocoţată pe picioroange, Sesily a înţeles că cineva o tachina.

Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta imediat după ce coborâse de pe vapor şi trecuse de porţile dinspre râu ale Grădinilor de agrement Vauxhall, atunci când dansatorul costumat într-un păun uriaş, cu penele cozii strălucitor colorate, răsfirate ca un şir de case din Marylebone, o surprinsese în drumul ei şi o trăsese, în schimb, în afara potecii bătătorite, spre ringul de dans.

Acolo, frumoasa pasăre o învârtise într-o rotire sălbatică. Cum Sesily nu fusese niciodată genul care să refuze un dans, acceptase cu plăcere invitaţia, până când mişcarea aceea dezordonată o lăsase înfierbântată şi fără suflare, în ciuda nopţii răcoroase de octombrie. Atunci se îndepărtase de spectacol, căutând un loc mai liniştit, în care ar fi putut să se bucure de singurătate fără să-şi dezvăluie secretele.

Sesily nu înaintase mai mult de un minut prin întuneric, când înghiţitoarea de flăcări a găsit-o, blocând aleea întortocheată ce avansa pe sub o reţea de funii, atrăgându-i pe vizitatori în profunzimile mai lascive şi mai extravagante ale grădinilor.

Felinare purpurii de hârtie radiau o tentaţie delicioasă în spatele artistei care îi bloca drumul lui Sesily. Femeia avea faţa vopsită în alb, ca un clovn, iar ochii ei albaştri, strălucitori, scânteiau în timp ce-şi apropia torţa de ei şi dădea foc nopţii negre precum cerneala.

Sesily

îşi cunoştea rolul şi n-a ezitat să scoată exclamaţii de uimire, lăsând-o pe artistă să-i facă o reverenţă adâncă, s-o ia de mână şi să-i spună un fermecător „Nu pe poteca asta, doamna!”, iar apoi s-o conducă înapoi spre lumină, departe de traseul pe care ea îl căutase.

Sesily ar fi trebuit să observe atunci că era un pion.

Nu un pion, o regină. Dar intrase, oricum, în joc.

N-a observat, iar mai târziu avea să se mire de ignoranţa ei de moment, neobişnuită pentru cei douăzeci şi opt de ani pe care îi avea. Neobişnuită pentru cineva care se bucura de o bună înţelegere a situaţiilor şi care o viaţă întreagă îi dominase şi-i manipulase pe ceilalţi.

În schimb, Sesily Talbot şi-a petrecut următoarea oră fiind ea însăşi manipulată.

Ademenită de o ghicitoare.

Distrată de o pereche de mimi.

Amuzată de un spectacol trivial de păpuşi.

Şi de fiecare dată când a încercat sa găsească o potecă nouă, care s-o ducă mai adânc în grădini, departe de spectacolul oficial, spre genul de distracţie ce dădea naştere la bârfe şi scandaluri şi care abunda în împrejurări care să-i ţină mintea departe de golul din piept, a fost interceptată şi deturnată de la aventuri mai nechibzuite.

Aventuri mai potrivite cu reputaţia ei: Sesily Talbot, scandalul ambulant, frumuseţea plină de viaţă, moştenitoarea independentă şi regina aventurilor nesăbuite, pe care cei mai mulţi londonezi o numeau „Sexily” ori de câte ori credeau că ea nu-i auzea (de parcă asta ar fi fost ceva rău).

La douăzeci şi opt de ani, Sesily era a doua născută şi singura fiică necăsătorită a extrem de bogatului Jack Talbot, un fost miner născut în sărăcie, care se ridicase din praful de cărbune şi-şi croise drum în viaţă până la treapta de pe care îşi câştigase titlul de nobleţe la un joc de cărţi cu Prinţul Regent. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, proaspătul conte de Wight se apucase să facă ravagii prin aristocraţie, împreună cu flamboaianta lui soţie şi cu cele cinci fiice periculoase ale lor. Fiice care scandalizaseră

înalta societate până în momentul în care ajunseseră să facă partide de invidiat: „Întinatele S-uri”, după cum li se spunea, Seraphina, Sesily, Seleste, Seline şi Sophie. Ele îşi luaseră numele de la praful de cărbune în care se născuseră, iar acum domneau peste Londra în calitate de ducesă, marchiză, contesă şi soţie a celui mai bogat crescător de cai din Marea Britanie.

Şi mai era Sesily, care îşi petrecuse un deceniu ignorând tradiţia, titlurile de nobleţe, normele şi reglementările. Desigur, acesta fiind motivul pentru care ea era cea mai periculoasă dintre surori. N-o interesau deloc jocurile pe care le juca aristocraţia. Nu se preocupa de adversarii pe care şi-i câştigase şi care o priveau din celălalt capăt al sălilor de bal. N-avea aceleaşi obiective ca restul societăţii.

Nesăbuita Sesily.

Nu se consolase cu statutul de fată bătrână şi nici petrecându-şi timpul dincolo de cartierul Mayfair, acolo unde îşi duceau zilele fetele cu reputaţia compromisă.

Neîmblânzita Sesily.

În schimb, rămăsese bogată, înnobilată şi veselă, aparent complet neinteresată de opiniile celor din jur. Nu voise (sau nu putuse) să fie îmblânzită de mamă, soră, prieteni sau comunitate.

Scandaloasa Sesily.

Cenzura nu avusese niciun efect asupra ei. Nici dispreţul sau dezaprobarea. Ceea ce nu-i dăduse aristocraţiei de ales, aşa că trebuise s-o accepte.

Plictisita Sesily.

Nu era plictisită. Nu în acea noapte. Ar fi putut veni la Vauxhall din plictiseală, dar nu de una singură. Ar fi venit împreună cu un prieten, cu o duzină de prieteni. Ar fi venit pentru distracţia zgomotoasă de acolo şi pentru un pic de încurcături, nimic din ceea ce-şi dorea în seara aceea. Nimic din ceea ce se agăţa de ea, făcând-o să caute necazurile cele mai mari aprige. Să le ispitească, să le cheme.

Frustrata Sesily. Sesily cea furioasă.

Umilita Sesily.

În cel mai nefericit mod cu putinţă. De către un bărbat. Un bărbat înalt, cu umeri laţi şi cu ochi verzi, un bărbat enervant, îmbrăcat cu vestă, cămaşă şi poate având capul acoperit de o pălărie stupidă în stil american, care nu se potrivea deloc în Mayfair, dar care reuşea foarte bine să atragă atenţia, punând în evidenţă conturul unui maxilar prea pătrat. Mult prea pătrat. Extrem de nerafinat.

Singurul bărbat pe care-l dorise şi pe care nu-l putuse avea.

Cam atât despre Sexily.

Dar ea refuza cu desăvârşire să-şi arate dezamăgirile în public. Acela era genul de lucru pe care-l făceau alţi oameni, nu Sesily.

Sesily Talbot se adunase, se fardase şi se dusese la Vauxhall.

Desigur că, dacă n-ar fi fost atât de preocupată să sufere lăuntric din pricina dezamăgirii pe care i-o adusese acea anume după-amiază, ar fi observat că era urmărită, manevrată şi ghidată. Şi ar fi făcut-o cu mult timp înainte ca acrobata pe picioroange să iasă din umbra copacilor înalţi care mărgineau cărarea ce ducea spre partea din spate a grădinilor. Aleea Întunecoasă.

În deceniul în care Sesily frecventase Vauxhall, majoritatea vizitelor presupuseseră să scape de atenţia părinţilor, a însoţitorului, a surorii sau a prietenilor şi să se strecoare pe poteca tot mai întunecată, spre locul în care evenimentele deveneau din publice, private. Departe de focurile de artificii, de numerele de circ şi de baloanele cu aer cald, către ceva mai senzual, către ceva care ar fi putut să fie considerat sordid.

În toţi acei ani ea nu văzuse niciodată un artist de circ avansând atât de mult pe potecă, atât de adânc în întuneric.

Şi, fără îndoială, nu aproape de miezul nopţii, în ultima săptămână a stagiunii Vauxhall, când ora târzie nu reuşea deloc să reducă numărul de oameni din grădini, iar artiştii ar fi trebuit să amuze mulţimile de petrecăreţi care

se minunau de tentaţia cu adevărat exotică a locului.

Şi totuşi, Sesily se întâlnise pe acea alee cu o dansatoare şi cu o înghiţitoare de flăcări, iar acum cu o acrobată pe picioroange, având o perucă enormă, machiajul exagerat şi un zâmbet fascinant. Acrobata a rostit de acum cunoscutele cuvinte:

— Nu pe poteca asta, doamnă!

Acela a fost momentul în care Sesily şi-a dat seama.

S-a oprit brusc, ridicându-şi capul ca s-o privească pe artista de deasupra ei, îmbrăcată în fuste masive, magnifice, care păreau să sfideze legile fizicii şi care ar fi ameninţat să dărâme o femeie absolut obişnuită, aflată pe propriile picioare.

— Pe nicio potecă în seara asta, nu-i aşa?

Lui Sesily i-a răspuns un hohot de râs puternic, cu atât mai puternic cu cât se revărsa peste ea în beznă, purtat de briza răcoroasă de toamnă şi punctat de strălucitoarele focuri de artificii ce începuseră în altă parte a grădinilor, chemând publicul să se minuneze privindu-le.

Dar pe Sesily n-o interesau desenele care dansau pe cer.

— Sau poate că există o altă potecă pe care să merg în seara asta?

Râsul s-a transformat într-un zâmbet complice, iar acrobata pe picioroange s-a întors cu spatele. Nu era nicio îndoială că Sesily avea s-o urmeze, imaginându-şi dintr-odată că era o săgeată eliberată din arc şi îndreptându-se într-o direcţie aflată la depărtare de ţinta pe care şi-o alesese, îndreptându-se spre altceva.

Şi, deşi în pieptul ei încă ardeau furia, frustrarea şi acel lucru pe care n-ar fi recunoscut niciodată că-l simţea, Sesily nu s-a putut abţine şi a zâmbit.

Nu mai era plictisită.

Nu mai simţea dram de plictiseală în timp ce o urmă pe uriaşă printre copaci, spre o lumină care pâlpâia şi strălucea din ce în ce mai tare în depărtare. Peste puţin timp, au ajuns într-un luminiş în care Sesily nu mai fusese niciodată. Acolo, pe o platformă înaltă, se afla o iluzionistă,

una foarte îndemânatică având în vedere felul în care sfida artificiile ce explodau pe cer şi în care monopoliza atenţia extaziată a spectatorilor pe când făcea să leviteze un câine de vânătoare.

Privirea iluzionistei s-a îndreptat spre acrobata pe picioroange, după care s-a pironit de îndată asupra lui Sesily. Ochii femeii n-au vădit nici urmă de surpriză în clipa în care ea a finalizat trucul, eliberând câinele de vânătoare cu un gest al mâinii, după care i-a aruncat animalului o bucată de carne uscată.

În luminiş au explodat aplauze frenetice, iar ea a făcut o plecăciune adâncă şi plină de recunoştinţă, onorând adevărul ştiut de toţi artiştii, adică pe acela care proclamă că ei nu sunt nimic fără publicul lor.

Publicul în cauză a fost eliberat pentru restul serii, graba oamenilor de a găsi un alt spectacol fiind mai mare decât de obicei, determinată de faptul că mai aveau doar câteva ore până la închiderea grădinilor pentru acea stagiune.

Peste câteva clipe, Sesily a rămas singură în luminiş, alături de iluzionistă şi de câinele ei, în timp ce acrobata pe picioroange dispăruse pe nesimţite în noapte.

— Milady, a spus iluzionista, iar accentul uşor italian a umplut spaţiul dintre ele.

Apelativul care indica titlul de nobleţe arăta limpede ca lumina zilei că ea ştia cine era Sesily. O aşteptase, aşa cum o aşteptaseră toţi ceilalţi în acea seară.

Sesily s-a apropiat, roasă de curiozitate.

— Îmi dau seama acum că nu eu am fost sursa piedicilor pe care le-am întâmpinat încă de când am ajuns la Vauxhall; tu m-ai ţinut la distanţă. Până când ai avut timp pentru mine.

— Până când am putut să vă acordăm timpul pe care-l meritaţi, milady.

Iluzionista a făcut o plecăciune elaborată şi adâncă, luând de pe jos o cutiuţă aurită pe care a aşezat-o în mijlocul mesei dintre ele.

Sesily a zâmbit, uitându-se la câinele de la picioarele

iluzionistei.

— Am fost foarte impresionată de prestaţia ta. Presupun că nu vrei să-mi dezvălui cum funcţionează numărul tău de iluzionism.

Ochii verzi-aurii ai femeii străluceau în lumina felinarului.

— Magie.

Era mai tânără decât crezuse Sesily la început, o glugă întunecată ascunzând până atunci ceea ce Sesily recunoştea acum ca fiind o faţă drăguţă şi proaspătă, genul de chip care cu siguranţă că întorcea capete.

Ca o persoană care se mândrea cu propria capacitate de a atrage atenţia, Sesily a admirat frumuseţea aparte a femeii.

Desigur, moştenitoarea cea bogată nu reuşise să atragă atenţia singurei persoane care o interesa.

Nu reuşise să-i atragă atenţia într-o asemenea măsură încât persoana cu pricina se afla chiar în acea clipă la bordul unui vapor ce naviga spre Boston.

Sesily şi-a alungat din minte acel gând.

— I-ai fascinat pe toţi.

— Lumea se bucură de un spectacol bun, a răspuns iluzionista.

— Şi, captivaţi de spectacol, oamenii nu reuşesc să vadă adevărul.

Sesily o ştia mai bine decât majoritatea oamenilor.

— În asta constă întreaga artă, a spus femeia deschizând cutia pe care o ridicase de jos şi făcând să scapere inelele de argint pe care le purta pe degete. Să vă arăt un alt truc?

— Bineînţeles, a răspuns Sesily.

Ca să-şi ascundă bătăile inimii, ea a afişat un zâmbet strălucitor. Mai devreme în acea zi, se simţise pe marginea prăpastiei, trăind unul dintre rarele momente în care un om intuieşte că îl aşteaptă un punct de cotitură în viaţă.

Dar acela fusese un sentiment, o trăire născută în suflet, care avea să dispară încetul cu încetul odată ce momentul i se estompa în memorie, iar ea avea să se

chinuie mai târziu să-şi amintească detaliile.

Aceea fusese o emoţie.

Asta de acum… asta era în mintea ei.

Asta era ceva adevărat.

N-a ezitat şi a băgat mâna în cutia goală, pipăind cu degetele lemnul de stejar tare şi neted dinăuntru. Scoţând mâna, a spus:

— E goală.

Femeia a ridicat din sprâncene cu o mişcare iute, fermecătoare, a închis cutia de lemn cu o pocnitură fermă, apoi şi-a trecut o mână peste capac înainte de a-l deschide din nou.

— Sunteţi sigură?

Încântată şi curioasă, cu respiraţia întretăiată, Sesily a băgat mâna înăuntru şi a scos de acolo un obiect mic, oval, de argint. Întorcând portretul în palmă, l-a înclinat spre lumină.

A fost surprinsă.

— Sunt eu.

Iluzionista şi-a înclinat capul.

— Deci ştiţi că vă era destinat.

Felul în care fusese interceptată. Manipulată. Manevrată. Felul în care calea îi fusese trasată în acea seară. Degetele i s-au încleştat peste micul portret, rama argintie înţepându-i pielea.

„Dar de ce?”

Ca şi cum ar fi auzit întrebarea, iluzionista a mai făcut o pasă peste borul pălăriei. Apoi a înclinat-o spre Sesily, care a băgat mâna înăuntru, cu sufletul la gură, cu respiraţia accelerată.

Acolo, atunci, totul urma să se schimbe.

La început a crezut că pălăria era goală, iar vârfurile degetelor ei au mângâiat stofa moale, căutând. Găsind.

A extras o carte de vizită de culoare ecru.

Ţinând-o în lumină, a observat într-o parte un clopot ornat, desenat cu cerneală, şi o adresă din Mayfair în colţul din stânga jos.

Nu pe poteca asta, Sesily.
Avem una mai buna.
Vino la mine.
Ducesa

Capitolul 1

South Audley Street, Mayfair
Reşedinţa londoneză a ducesei de Trevescan
Doi ani mai târziu

— E ca şi cum ai privi un accident de trăsură.

Lady Sesily Talbot stătea în spatele mesei cu răcoritoare de la balul de toamnă al ducesei de Trevescan, contemplând mulţimea de aristocraţi şi comentând, veselă, alături de prietena şi gazda ei. Într-adevăr, lui Sesily îi era greu să-şi întoarcă privirea de la mulţimea de rochii, fiecare unică şi îngrozitoare în felul ei.

Era anul 1833 şi, în timp ce doamnele din aristocraţie fuseseră în sfârşit binecuvântate cu decolteuri adânci, neruşinate, şi cu corsete strâmte, din os de balenă (unul dintre lucrurile preferate ale lui Sesily), cei care decideau moda avuseseră grijă să le blesteme pe purtătoarele de rochii împopoţonându-le cu dantele, zorzoane şi farafastâcuri, panglici viu colorate şi flori îngrămădite în vârful capului, ca şi cum ar fi fost prăjiturile etajate de la Curte.

Sesily a dat din cap spre o debutantă nefericită, pierdută într-o mare de grenadină diafană, cu imprimeuri.

— Se pare că una dintre ele a fost tapiţată cu perdelele din dormitorul mamei mele, a pufnit ea dezaprobarea. Îmi retrag cuvintele. Nu e un accident de trăsură, ci o sală de bal plină de caramboluri. Cu siguranţă că istoria o să ne judece aspru pentru moda asta.

— Am putea s-o numim modă?

Lângă cotul ei drept, ducesa de Trevescan, cea mai

iubită gazdă din Mayfair, chiar dacă niciun membru al aristocraţiei n-ar fi recunoscut asta vreodată, şi-a îndepărtat o scamă invizibilă de pe superbul corsaj brodat cu safire, a strâmbat din buzele fardate cu îndrăzneală şi a privit cu un ochi avizat mulţimea de oameni.

— Singura explicaţie e faptul că noua regină îşi detestă sexul, a spus Sesily. Altfel, de ce ar fi ales să facă din toaletele astea moda zilei? Scopul e, în mod dar, să ne facă pe toate să arătăm cumplit. Uită-te la asta. A arătat spre o bonetă deosebit de neinspirată, o creaţie ovală supradimensionată, care înconjura faţa unei tinere domnişoare precum jumătate din cochilia unei scoici, completată cu straturi peste straturi de dantelă roz şi de pene. Sesily a adăugat: Este ca şi cum s-ar naşte din nou.

Ducesa a tuşit, scuipându-şi şampania.

— Doamne, Sesily!

Sesily s-a uitat la ea cu o expresie inocentă.

— Demonstrează-mi că n-am dreptate, i-a cerut ea ducesei, şi, fiindcă aceasta n-a putut s-o facă, a adăugat: O să-i cer modistei mele să-i trimită bietei fete ceva care s-o facă să arate superb. Împreună cu o invitaţie la incinerarea bonetei.

Ducesa a chicotit, apoi a comentat:

— Mama ei n-o să te lase niciodată să te apropii de ea.

Era adevărat. Sesily nu fusese niciodată iubită de mamele aristocrate, iar asta nu numai pentru că refuza să poarte moda zilei. Lăsând la o parte frumoasa mătase mov a toaletei ei, Sesily era înfricoşătoare pentru întreaga aristocraţie din alte motive, unele care erau, posibil, mult mai îngrijorătoare.

Da, ea era fiica unui miner devenit conte, o femeie destul de grosolană şi oarecum dificilă, care nu fusese niciodată bine primită în societatea londoneză. Dar nici acela nu era motivul. Nu, caracteristica de temut a lui Sesily venea din faptul că avea treizeci de ani, era nemăritată, era bogată şi era femeie. Şi, mai rău, afişa toate astea fără ruşine. Nu se izolase de lume ca să-şi ducă

zilele. Nici măcar nu se retrăsese la ţară. În schimb, se dusese la baluri, îmbrăcată în mătăsuri decoltate, cu corsete din os de balenă, adică în toalete care nu arătau deloc ca nişte produse de patiserie. Fără bonete destinate debutantelor sau fetelor bătrâne.

Iar asta o făcea pe Sesily să fie cea mai periculoasă dintre toate Fiicele Periculoase ale contelui de Wight.

Paradoxal, în timp ce regina Victoria stătea pe tronul ei, la jumătate de kilometru de Mayfair, toată aristocraţia tremura de frica femeilor care refuzau să fie împachetate şi expediate atunci când deveneau prea bătrâne, când refuzau să se căsătorească sau nu afişau nici un interes faţă de regulile şi reglementările aristocraţiei.

Iar Sesily nu manifesta niciun interes faţă de acea societate decentă şi conformistă. Fiindcă existau atât de multe colţuri ale lumii în care ea ar fi putut să trăiască. Pe care ar fi putut să le schimbe.

Poate că în urmă cu ceva ani, pe vremea când ea şi surorile ei ajunseseră la Londra cu funingine în păr şi vorbind cu accentul ţinutului nordic din care veneau, Sesily ar fi putut să fie umilită. Dar trecerea timpului, prea multe priviri dispreţuitoare şi vorbe rostite de limbi ascuţite îşi puseseră amprenta, iar Sesily învăţase repede că judecata societăţii fie că sufoca lumina celor mai strălucitoare stele ale ei, fie că o făcea să ardă şi mai puternic.

Iar ea alesese.

De aceea cu doi ani în urmă ducesa de Trevescan o chemase acolo, pe South Audley Street, şi-i oferise ceva mai mult decât o rochie de mătase bine călcată şi o coafură perfectă. O, Sesily încă mai avea acele lucruri, recunoscând o armură atunci când o vedea, dar atunci când îmbrăca rochia aceea, era la fel de probabil să se îndrepte spre un colţ întunecos din Covent Garden pe cât era să-şi facă apariţia într-o sală de bal strălucitoare din Mayfair.

În cele din urmă, Sesily a devenit cunoscută în ungherele întunecoase, alături de un grup de femei adunate de ducesă, pe care a ajuns curând să le considere prietene.

Căsătorită de timpuriu cu un duce retras, care prefera pustietatea domeniului său din insulele Scilly, ducesa de Trevescan refuzase să-şi petreacă tinereţea într-o asemenea izolare, alegând să trăiască în oraş, într-una dintre cele mai luxoase case din Londra. Cât despre ceea ce se petrecea în locuinţa ei, ducesei îi plăcea să spună că ducele nu era afectat de ceea ce nu ştia…

Ceea ce nu ştia ducele însă ştia tot restul Londrei… Atunci când venea vorba de scandaluri, femeia căreia i se spunea simplu Ducesa îi depăşea pe toţi.

Perspectiva unui scandal îi aducea la petrecerile Ducesei pe londonezii cei mai de soi. Aceştia adorau modul în care gazda îşi purta titlul şi oferea iluzia decenţei, le plăceau promisiunea bârfelor care aveau să fie şoptite a doua zi de dimineaţă şi speranţa că cei prezenţi ar fi putut pretinde că fuseseră în proximitatea scandalului deşănţat, minunat, şoptit… cea mai valoroasă monedă de schimb a umanităţii.

Dar faptul ca mamele preţuiau scandalul nu însemna că ele şi tolerau ca fiicele lor să se apropie prea mult de cei care-l provocau, aşa că Sesily n-avea să aibă niciodată ocazia de a arde bonetele batalionului de debutante care se învârteau prin sala de bal decorată cu aurării masive.

— Păcat, i-a spus ea prietenei sale. Dar nu-ţi fie teamă. Trimit cadoul sub protecţia anonimatului. O să fiu zâna bună a hidoaselor tendinţe ale modei din 1838, indiferent dacă mamele acestor tinere mă invită sau nu la ceai.

— Ai o misiune foarte dificilă, întreaga modă din 1838 e hidoasă.

— Norocul meu că sunt bogată! Şi leneşă.

— Nu chiar atât de leneşă în seara asta, a venit răspunsul rostit cu blândeţe.

Privirea lui Sesily a traversat instantaneu încăperea, unde un cap blond se ridica deasupra celorlalţi petrecăreţi. Fără bonetă, şi totuşi meritând să fie distrus.

— Cât mai durează până când o să fie transmis mesajul? a întrebat Sesily.

Ducesa a sorbit din şampanie, abătându-şi privirea dinadins de la ţinta atenţiei lui Sesily.

— Nu mai e mult până atunci. Personalul meu îşi cunoaşte bine meseria. Răbdare.

Sesily a dat din cap, ignorând strânsoarea din piept, emoţia. Aventura. Promisiunea succesului. Fiorul dreptăţii obţinute.

— Răbdarea e cea de pe urmă virtute a mea.

— Vorbeşti serios? a replicat ducesa. Aş fi crezut că e castitatea.

— Mărturisesc că viciile mă fac mai bună, a spus Sesily aruncându-i un zâmbet ironic prietenei sale.

— Bună seara, ducesă, bună seara, Lady Sesily!

Salutul a venit din spatele lor, rostit de vocea blândă, abia auzită, a domnişoarei Adelaide Frampton cea timidă, retrasă, regina sfioaselor, pe la spatele căreia se auzeau întotdeauna şoapte pline de milă. Răţuşca cea urâtă care nu devenise niciodată lebădă, sărmana.

În timp ce şuşotelile din Mayfair ar fi rănit o femeie mai slabă de înger, acea anume percepţie i se potrivea perfect lui Adelaide, permiţându-i să treacă neobservată în societate. Puţini erau cei ce observau felul în care ochii ei căprui şi calzi rămâneau mereu vigilenţi în spatele unor ochelari cu lentile groase, chiar şi atunci când ea se pierdea în mulţime.

Şi chiar mai puţini observau că, dispărând astfel, vedea totul.

— Domnişoară Frampton, să înţeleg că totul e bine? a întrebat ducesa.

— Foarte bine, a răspuns Adelaide, cu o voce abia perceptibilă în briza rece care sufla dinspre ferestrele mari, deschise, din spatele lor. E teribil de cald aici, nu credeţi?

Sesily a întins mâna spre lingura de argint din imensul bol de cristal plin cu punci, amestecându-l continuu în timp ce-şi făcea curaj să-şi toarne o ceaşcă din lichidul portocaliu şi călduţ.

— Arată îngrozitor!

— Evenimentele la care participă domnişoare necesită

să se servească lichior, a răspuns ducesa.

— Hmmm… Ei bine, cum de multă vreme nu mai sunt o domnişoară care să aibă nevoie de lichior… a spus Sesily, făcând apoi o pauză, după care a reluat: Ştiţi, nu sunt sigură că am avut vreodată nevoie de lichior.

— Eşti în stare să ţii la băutură încă din născare?

Sesily i-a zâmbit prietenei sale.

— Cine se aseamănă se adună, s-ar putea spune.

Ducesa a suspinat, plictisită.

— Pe aici, pe undeva, trebuie să fie un valet care aduce şampanie. Bineînţeles că era. Şampania curgea în valuri la reşedinţa Trevescan.

— Trebuie să recunosc, Lady Sesily, a intervenit Adelaide, că e destul de cald.

— Înţeleg, a răspuns Sesily, cercetând mulţimea cu privirea şi observând că acel cap blond pe care îl urmărise mai devreme, se apropiase de uşile care se deschideau spre grădinile întunecate de dincolo de ele.

Nu era timp pentru şampanie. Contele de Totting primise mesajul. Sesily şi-a turnat un pahar din punciul cu aspect dezagreabil, însă înainte ca ea să poată pune polonicul înapoi în bol, un nou-venit a înghiontit-o, moment în care o floare de portocal a fost azvârlită peste marginea paharului, aterizând pe faţa de masă de un alb strălucitor.

— O, nu! Dă-mi voie să te ajut cu asta, Lady Sesily.

Lady Imogen Loveless a scos o batistă din poşetă, sau cel puţin a încercat s-o facă. A trebuit să scormonească, aşezând mai întâi la întâmplare un creion şi o foaie de hârtie pe masă, lângă bolul cu punci, iar apoi scăpând pe covorul de pluş de dedesubt o cutiuţă în formă de scoică, ce avea o încuietoare de aur.

— Doar săruri de mirosit, s-a grăbit ea să explice. Nu vă faceţi griji, funcţionează!

Sesily a ridicat din sprâncene şi i-a aruncat o privire ducesei, care urmărea mişcările grăbite ale lui Imogen cu amuzament şi uimire în egală măsură, aceasta din urmă având câştig de cauză atunci când femeia a scos trei agrafe de păr din geantă. Totuşi, părea să ştie că nu trebuia să le

pună pe masă căci, în schimb, le-a înfipt direct în coafura ei răvăşită, aşa sălbatică şi precară cum era. Apoi a extras batista, fluturând-o triumfător. Era mototolită şi brodată cu o reţea dezordonată de cusături extrem de strâmbe, de forma aproximativă a unui clopot. Sesily nu mai văzuse niciodată un obiect atât de bine asortat cu proprietarul lui.

A pus punciul pe masă şi a acceptat batista cu un zâmbet.

— Mulţumesc, Imogen.

— Nu vă holbaţi, dragile mele!

Acel îndemn a venit din partea unei decane de vârstă, aflate în cealaltă parte a mesei, flancată de două tinere ingenue, palide la faţă, hidos înveşmântate, care păreau să nu fi fost niciodată martorele unui asemenea haos.

— O, Doamne, a spus Imogen privind cu ochi mari spre una dintre fete. Cu adevărat, acea bonetă e… a început ea să spună, oprindu-se o clipă şi apoi continuând: minunată!

Adelaide a pufnit abia perceptibil, amuzată, iar Sesily s-a prefăcut foarte interesată de paharul ei.

— Îmi place în mod deosebit… a început şi Imogen să spună, căutând cuvântul potrivit şi descriind cu mâna un oval mare în faţa propriei feţe, ornamentaţia!

Bunica fetei şi-a dres vocea.

— Lady Beaufetheringstone, a spus ducesa, aplecându-se peste braţul lui Sesily, spre bolul de punci. Pot să vă servesc pe dumneavoastră şi pe…

— Nepoate! s-a răţoit doamna. Ar fi bine, ducesă, căci am dori să ne continuăm drumul, a declarat ea, iar apoi şi-a coborât vocea până la o şoaptă suficient de sonoră şi le-a spus tinerelor domnişoare: Evident, n-aş vrea ca voi două să fiţi influenţate de această companie.

Sesily s-a abţinut din a comenta că bietelor fete palide le-ar fi prins bine puţină culoare. În schimb, şi-a şters mâna lipicioasă şi s-a uitat ţintă la bătrână, până când trioul a dat bir cu fugiţii, fără îndoială că pentru a bârfi în voie sufletele nefericite care dădeau târcoale pe lângă masa cu răcoritoare.

— Încearcă să nu creezi probleme, a şoptit ducesa printre dinţi.

— N-aş face niciodată asta, a răspuns Sesily cu dezinvoltură. Mă hotărâsem doar să-mi încep misiunea de zână bună cu acele două fete. Vreau să le invit la ceai.

Ducesa a ridicat dintr-o sprânceană.

— Tu nu bei ceai.

Sesily a zâmbit.

— Nici cele două domnişoare n-o să mai bea după ce voi fi terminat cu ele.

— Sesily Talbot, ai grijă, altfel ceea ce se spune despre tine o să fie adevărat.

Bineînţeles că totul era deja adevărat. Sau adevărat în mare parte. Cel puţin, părţile cele mai bune. Pe care, din păcate, majoritatea celor din înalta societate le considerau a fi părţile cele mai rele. Gusturile nu se discută.

Adelaide s-a aplecat pe spate şi a privit porţiunea de podea dintre ele, pe care nu se vedeau decât fustele verde mentă ale lui Imogen.

— De ce e Imogen sub masă?

Ducesa a suspinat, făcând semn către încăperea plină de invitaţi.

— Poţi s-o învinovăţeşti, având în vedere compania?

Sesily şi-a înăbuşit un chicotit.

— Tu ce mai spui, Adelaide?

— O, da, a răspuns Adelaide. Cabinetul tău de toaletă e cel mai frumos din Londra, Excelenţă. Foarte propice conversaţiei.

— Vorbeşti serios? a întrebat ducesa, ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

— Se pare că vicontele Coleford e aici, împreună cu noua lui mireasă.

Celor neavizaţi le-ar fi putut scăpa înţelesul tonului pe care vorbise Adelaide, dar, pentru cele trei prietene ale ei, sensul ascuns era limpede precum cristalul.

Sesily i-a strecurat o privire surprinsă gazdei lor.

— El e?

Coleford era o brută monstruoasă, murat în venin şi

dispus să se descarce pe oricine se apropia de el suficient de mult, atât timp cât persoana cu pricina era mai slabă decât el. Tocmai se căsătorise cu cea de-a treia soţie, prima murind în mod tragic… fără ca nimeni din aristocraţie să dorească să pună la îndoială în mod public ciudata întâmplare.

La fel cum se întâmplase cu mulţi dintre egalii săi, i se permisese să se bucure prea mult timp de puterea pe care o avea. Motiv din care se afla pe lista neagră, tot precum prea mulţi alţii dintre ei.

Dar nu de el aveau de să se ocupe în acea seară.

— Avem duşmani prin apropiere, a şoptit ducesa printre dinţi, în timp ce a afişat un zâmbet alb şi strălucitor în direcţia unui cuplu care dansa pe lângă ea.

Era vorba despre editorul unora dintre cele mai populare ziare din Londra, împreună cu frumoasa lui soţie, pe care Sesily o cunoştea din pricina prezenţei regulate a acesteia în cel mai exclusivist tripou din oraş. Un foarte nimerit adaos la distribuţia piesei de teatru a serii, care era pe punctul de a începe.

— De asemenea, se pare că în seara asta Matilda Fenwick a venit însoţită de contele Totting. Se spune că o să devină contesă în curând, a comentat Adelaide în timp ce-şi împingea ochelarii pe nas şi clătina din cap, scuturându-şi buclele roşcate.

Tilly Fenwick, fiica cea mare a unui negustor foarte bogat şi aflat în căutarea unui titlu, era condamnată la un mariaj alături de un bărbat îmbătat de putere, care distrugea femeile din pură plăcere.

Motiv pentru care viitoarea contesă venise la ele.

Sesily a privit sala de bal, găsind cu uşurinţă perechea de umeri largi pe care o urmărise toată seara. În cealaltă parte a încăperii, contele de Totting, unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din întreaga Londră, care se întâmpla să fie şi unul dintre cei mai vicleni bărbaţi din întreaga Londră, se îndrepta cu o graţie lentă şi fluidă spre uşile deschise.

O briză a suflat, aducând cu ea un fior rece de noiembrie.

— Căldura de aici e cruntă, a spus Adelaide.

Sesily a tresărit şi a observat privirea ageră a prietenei sale.

— Tocmai observam asta. Dezgustătoare, fără îndoială.

Totting s-a apropiat de ieşire.

Imogen a apărut de sub masă, fluturând cutia de pastile.

— Am găsit-o!

— Minunate veşti, a spus Sesily împingându-i batista înapoi în mână. Mulţumesc!

Imogen şi-a îndesat batista în poşetă şi, cu mâinile plutind pe deasupra mesei, a început să-şi adune obiectele împrăştiate. Dacă cineva ar fi surprins scena, n-ar fi văzut nimic în neregulă, cel puţin nimic care să nu fi fost de aşteptat din partea lui Imogen.

N-ar fi văzut pastila pe care o scăpase în paharul de lichior.

Şi nici nu i s-ar fi părut ciudat ca Sesily să ridice creionul şi hârtia zăpăcitei sale prietene şi să arunce o privire la numerele mâzgălite acolo.

7/10

Şapte minute, apoi încă zece.

Sesily a ridicat din sprâncene şi i-a aruncat o privire lui Imogen.

— Asta e tot?

Nu era prea mult timp.

Imogen a clipit.

— O cunoşti pe Margaret Cavendish? Scriitoarea?

— Ce?

Zăpăcita de Imogen a zâmbit.

— Contractul. E minunat. A mai scris şi O să te fac meteorit al vremii. E atât de poetic!

Imogen n-ar fi recunoscut o poezie nici dacă Byron însuşi ar fi răpit-o în toiul nopţii. Sesily şi-a înclinat capul, simţind cum iritarea îi curgea prin vene.

— Se presupune că o să reuşesc..., a început ea, oprindu-se pentru o clipă şi apoi reluând, cu vocea coborâtă

astfel încât să n-o audă nimeni altcineva; în şaptesprezece minute?

— Îţi spun eu, Sesily, a răspuns Imogen. Dacă cineva poate s-o facă, aceea eşti tu. Am încredere în tine.

„Intri şi ieşi în şaptesprezece minute.”

— Ei bine, nimeni n-a spus vreodată că nu sunt rapidă, a declarat Sesily, sec.

I-a răspuns un trio de chicoteli.

— Un meteorit al vremii, zici?

— Ca să fiu sinceră, a spus Imogen adunând hârtia şi creionul, n-am avansat prea mult cu cititul cărţii ăleia. Mai mult de zece minute de lectură şi dorm ca un mort.

— Asta e groaznic, a compătimit-o Adelaide.

Ea subestimase vorbele lui Imogen. Ultimul lucru de care aveau nevoie era un cadavru în grădini.

Dar, cel puţin pentru Sesily, exista un lucru care ar fi fost şi mai rău.

— Imogen, eşti în stare să-ţi aminteşti ceva din ce ai citit atât de aproape de ora de culcare?

Părând absolut încântată, Imogen a proclamat:

— Niciun cuvânt! Nu-i aşa că e minunat?

Sesily, Adelaide şi ducesa au făcut un schimb de priviri. Sesily avea la dispoziţie şaptesprezece minute, iar asta – fiind singura care să-şi amintească acele cuvinte.

Excelent.

Era incredibil că Imogen era cunoscută în întreaga societate drept o cauză pierdută. Societatea rareori vedea adevărul atunci când era vorba de femei.

Sesily s-a uitat spre uşi. Perechea de umeri largi dispăruse.

— Nu mai pot suporta căldura.

În replică, Adelaide a ocolit marginea bufetului de răcoritoare, s-a împiedicat de tivul feţei de masă şi a căzut pe jos. Asta a atras atenţia întregii săli, i-a provocat lui Imogen un strigăt de surpriză şi a făcut-o pe ducesă să exclame:

— O! Draga mea domnişoară Frampton!

Conform planului.

Ei bine, incidentul atrăsese aproape atenţia întregii săli.

Capitolul 2

Urmărind scena de deasupra sălii de bal, din galeria de la etaj care înconjura încăperea enormă, Caleb Calhoun a ridicat un pahar de şampanie de pe tava dusă de un valet în trecere. Apoi a privit cum Sesily şi-a luat lichiorul de pe masă şi, fără să arunce măcar o privire la agitaţia pe care prietenele ei o provocaseră la capătul mesei, s-a strecurat în grădina întunecată.

A rezistat impulsului de a o urmă.

Un alt bărbat ar fi făcut-o, desigur. Un alt bărbat, care făcea afaceri cu sora mai mare a lui Sesily, care cumpărase carne de cal de la cumnatul ei şi cărţi de la cumnata ei şi care îl legăna pe nepotul ei, finul lui, pe genunchi, ar fi simţit obligaţia morală s-o urmărească în grădini şi s-o ferească de focul cu care s-ar fi putut juca.

Un alt bărbat, unul onorabil, ar fi urmat-o şi ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă ca s-o ferească de pericolele ce pândeau în grădinile întunecate de dincolo de ferestre.

Acel alt bărbat, acel model de nobleţe, şi-ar fi pus sabia în slujba doamnei.

Dar Caleb Calhoun nu era deloc nobil.

O, îşi jucase rolul! Se prefăcuse că nu observa felul în care ea umplea o încăpere cu zâmbetul ei strălucitor, cu farmecul ei obraznic şi cu frumuseţea ei absolut neîmblânzită. Prefăcându-se că nu observa felul în care rochiile viu colorate i se mulau, pline de păcat şi de promisiuni, pe pieptul amplu, pe talia bine marcată şi pe şolduri.

Prefăcându-se că n-o observa.

Şi totuşi, el se afla acolo, în balconul de deasupra petrecăreţilor, observând-o, la nici şase ore după ce se întorsese la Londra pentru prima dată după mai bine de un

an, timp în care Atlanticul făcuse să-i fie imposibil s-o observe.

Cu toate astea, depărtarea nu făcuse să-i fie imposibil să se gândească la ea.

A scrâşnit din dinţi şi şi-a luat privirea de la Sesily, îndreptându-şi-o spre domnişoara Adelaide Frampton, care începuse să şchioapete prin sala de bal făcând din ţânţar armăsar cu glezna ei scrântită, însă fără să se ridice la înălţimea scenei pe care o făcea Lady Imogen Loveless, care dădea din mâini şi repeta frenetic:

— Eliberaţi drumul, vă rog!

Şi o mare de oameni, aparent cei mai buni şi mai străluciţi din Londra, înghiţiseră găluşca şi credeau că spectacolul era real.

Caleb a sorbit prelung din paharul de şampanie, dorindu-şi să fi avut o băutură ceva mai tare. Dorindu-şi să se fi aflat oriunde în altă parte, nu la un bal stupid găzduit de o ducesă, unde n-ar fost niciodată bine-venit dacă susnumita ducesă n-ar fi frecventat taverna din Covent Garden al cărei coproprietar era el, n-ar fi fost glumeaţă şi bună la jocul de cărţi şi, în plus, n-ar fi considerat că era o trăsnaie să primească americani bogaţi în casa din Mayfair a soţului ei absent, ca să scandalizeze societatea.

Ducesa nici nu tresărise atunci când el îşi făcuse apariţia fără să fi fost invitat.

În vârstă de treizeci şi cinci de ani, Caleb se ridicase din sărăcie pe străzile oraşului Boston, devenind un bărbat extrem de bogat. Îi plăcea să creadă că-şi datora succesul faptului că era mulţumit cu ceea ce primise, banii şi puterea de pe partea vestică a Atlanticului ajungându-i cu vârf şi îndesat. Era rege în Boston şi n-avea nicio aspiraţie de a-şi asuma un astfel de titlu în Anglia.

În ceea ce-l privea, Caleb ştia că simpla lui prezenţă într-o casă ducală era o lovitură, deşi numai el îi înţelegea amploarea.

De asemenea, avea posibilitatea să n-o observe pe Sesily Talbot, ceea ce fusese mai greu de făcut în zilele în care ea se aplecase peste barul lui, turnându-şi de băut

dintr-o sticlă în care se afla coniacul ei preferat.

Nu că acum ar mai fi făcut asta.

I se spusese că în prezent Sesily frecventa rar taverna. Şi era mai bine aşa.

De ce i-ar fi păsat lui? El se afla de cealaltă parte a oceanului.

Sesily era femeie în toată firea. Mai mult decât capabilă să-şi poarte singură de grijă.

Nu era treaba lui.

A înjurat în şoaptă, cu atenţia îndreptată din nou asupra uşilor de sticlă deschise, care dădeau în grădinile întunecate din spate.

Oare cu cine se întâlnea ea?

Şi-a aşezat paharul gol pe tava unui valet care trecea pe lângă el.

Dinţii i s-au încleştat din pricina gândului, în timp ce muşchiul maxilarului deja îl durea ştiind că orice bărbat suficient de norocos ca s-o întâlnească pe Sesily Talbot n-avea să rămână un domn.

Dar Caleb o cunoştea pe Sesily de doi ani şi, dacă ştia un lucru despre cea pe care toată Londra o numea Sexily în spatele evantaielor fluturânde şi în sălile secrete de joc de cărţi, acela era că femeia se ţinea tare pe poziţii. Îşi cunoştea puterea şi o mânuia cu precizie atât faţă de femei, cât şi faţă de bărbaţi. Caleb n-o văzuse niciodată intrată într-o încurcătură pe care să n-o fi putut evita. Şi niciodată n-o văzuse pierzând.

Niciodată n-o văzuse cu perechea potrivită.

El ar fi putut să fie perechea potrivită.

Nu şi-o dorea, dar ar fi putut să fie perechea potrivită cu ea.

Cu toate astea, el s-a îndreptat acum spre scări, aruncând o privire la mulţimea de bogătaşi din sala de bal, recunoscând o mână de oameni cărora le plăcea coniacul de contrabandă şi pe alţi câţiva care puteau da un pumn sănătos. Nu toţi aceştia aveau astfel de preferinţe fără motiv, a presupus el.

O, Doamne, ura Londra! Ura felul în care îl limita.

Plină de trecut, de păcatele lui şi de ameninţarea că ele ar fi putut să fie dezvăluite dacă ar fi zăbovit prea mult timp.

Şi, pe deasupra, Sesily Talbot, o tentaţie care făcea ca acea ameninţare să fie cu atât mai reală.

Câteva minute mai târziu, el era afară, în aerul de noiembrie, cu umerii încovoiaţi în vântul puternic care îl biciuia prin ţesătura paltonului.

Sesily nu se acoperise cu o pelerină, nici măcar cu un şal, iar aerul rece probabil că era neplăcut pentru ea, iritându-i pielea goală.

Făcând tot posibilul să nu se mai gândească la pielea ei goală, Caleb a coborât treptele care plecau de la balcon şi intrau în grădinile întunecate. S-a oprit ca să pândească orice sunet, ştiind că era puţin probabil s-o audă pe Sesily cu uşurinţă. Şi chiar dacă ar fi putut s-o audă, vântul aspru ce bătea prin frunzişul de deasupra făcea ca asta să fie imposibil, obligându-l să se bazeze pe instinct şi pe ceea ce ştia despre Sesily Talbot, dacă era să aibă cea mai mică şansă de a o găsi.

Ceea ce n-ar fi fost greu, deoarece Caleb îşi petrecuse ultimii doi ani obsedat, împotriva voinţei lui, de tot ce ştia despre Sesily Talbot. Trebuia să fie în labirint.

Şi nu exista decât un motiv pentru care o femeie ca Sesily ar fi intrat într-un labirint, într-o seară rece de noiembrie – acela de a fi cu cineva care îi ţinea de cald.

Un asemenea gând l-a făcut să se încordeze pe loc, chiar dacă şi-a amintit că întâlnirile nocturne ale lui Sesily Talbot n-aveau nimic de-a face cu el… Sau cu oricine altcineva, de altfel. De-a lungul anilor, scandalurile provocate de Sesily, împreună cu cele în care fuseseră implicate surorile ei, umpluseră toate ziarele de scandal din Londra, făcând-o pe acea femeie obiectul dispreţului public şi al admiraţiei ascunse. Existau în egală măsură case din lumea bună care o evitau, şi case care o primeau cu o încântare absolută.

Sesily atrăgea atenţia peste tot pe unde se ducea.

Chiar şi în labirintul Trevescan, s-a gândit Caleb destul de iritat. Nu-şi dorea s-o descopere pe Sesily în braţele celui

mai recent amant al ei.

Şi cu siguranţă că nu voia să audă sunetele de plăcere scoase de ea sau să vadă îmbujorarea care îi colora pielea atunci când simţea acea plăcere.

Caleb şi-a relaxat pumnul care i se încleştase involuntar.

Nu voia deloc să audă sau să vadă aşa ceva.

Pentru Caleb nu conta câtuşi de puţin cu cine se întâlnea femeia aceea sau ce făcea în adâncul labirintului de gard viu. De fapt, el ar fi trebuit să se întoarcă.

A păşit dincolo de magnifica intrare boltită.

La naiba! N-avea de gând să se întoarcă.

Iar apoi, în stânga lui, pe o cărare întunecoasă, abia sesizabilă în lumina îndepărtată a ceea ce presupunea el că era o torţă menită să-i atragă pe potenţialii protagonişti ai unor asemenea scandaluri spre o destinaţie aleasă de ei, Caleb a detectat mişcare.

Nu doar mişcare. Viteză.

Sesily ieşea din întuneric, venind chiar spre el.

Nu l-a observat imediat, preocupată fiind să-şi aranjeze fustele răvăşite. Odată încheiată acea operaţiune, a aruncat ceva într-o parte, în gardul viu, obiectul sclipind în lumina unei torţe din apropiere. Paharul de punci.

Văzându-l pe Caleb, ea s-a oprit brusc, gâfâind. Nu din pricina emoţiei, ci a extenuării.

Mâna i-a zburat la piept, la linia decolteului. Oare aceasta era acum mai coborâtă decât fusese înainte? Pe Caleb l-a năpădit frustrarea la vederea acelei privelişti, fiindcă s-a gândit la posibilele activităţi în care se angajase Sesily ca să i se îmbujoreze obrajii până într-atât.

— Calhoun, ce faci aici? a spus ea cu un aer grăbit şi surprins, iar el a urât lejeritatea cu care îi pronunţase numele. Familiaritatea cu care o făcuse, ca şi cum ar fi fost al ei. Ca şi cum el i-ar fi aparţinut, chiar după atâtea luni de când se văzuseră ultima dată. Apoi Sesily a zâmbit de parcă ei doi s-ar fi aflat oriunde în altă parte, dar nu acolo. Şi ca şi cum ar fi fost fericită să-l vadă.

Dar el n-avea de gând să răspundă la acea întrebare.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Eşti surprins să mă găseşti pândind prin grădini? a glumit ea flirtând în stil pur Sesily, dar nuanţat de grabă, de parcă ar fi trebuit să se afle în altă parte. Cu siguranţă că ai fi singurul.

S-a uitat peste umăr, iar apoi din nou la el. I-a zâmbit larg şi cuceritor, insinuând o grămadă de lucruri pe care el le-ar fi acceptat cu plăcere dacă ar fi fost un altfel de bărbat. Dacă ea ar fi fost o altfel de femeie.

Totuşi, dacă ar fi fost un bărbat diferit de cel care era, Caleb n-ar fi văzut îmbujorarea emoţiei care preceda seducţia senzuală, încântarea stârnită de perspectiva distracţiei deşănţate.

N-ar fi văzut frica.

Toate simţurile lui erau în alertă. A privit dincolo de ea, în întuneric, sperând ca tonul dezinvolt să-i mascheze furia instantanee.

— Scurtă întrevedere!

Ea a ignorat observaţia, emoţia lipsindu-i complet din cuvinte, chiar dacă s-a îndreptat spre Caleb, încercând să treacă pe lângă el pe poteca labirintului.

— Ai fost înăuntru, în sala de bal?

— Se putea altfel?

— Acum, când tocmai te-ai întors? Desigur că ai fi putut să fii atât de devastat de timpul pe care l-am petrecut despărţiţi, încât să fi ocolit cu totul petrecerea şi să vii direct să mă cauţi pe mine.

Caleb şi-a strâns buzele, ignorând ecoul acelor vorbe înlăuntrul lui.

— Adică să zăbovesc în întuneric nutrind speranţa nebună că ai putea să apari?

— Sunt foarte bună la a apărea atunci când e rost de necazuri.

— Nu cred că eu sunt necazul pentru care ţi-ai făcut apariţia în seara asta.

— Şi astfel, visurile mele de fetiţă au fost spulberate, a declarat ea în timp ce scotea un ceas din poşetă şi îl verifica în lumina sălii de bal din spate, pentru ca apoi să

încerce să treacă pe lângă Caleb. Eşti aici fiindcă şi tu ai o întâlnire? l-a întrebat, dezamăgită. O să mă silesc să nu-mi las inima să se frângă.

Caleb a ignorat flirtul şi s-a aşezat în calea ei, forţând-o să se oprească brusc.

— Cu cine erai?

— Vai, domnule Calhoun! a exclamat ea, prefăcându-se şocată. Un domn n-ar întreba niciodată aşa ceva.

— N-am pretins niciodată că aş fi un domn.

Ea l-a privit din cap până-n picioare fără nicio sfială, cu o căutătură care l-a pus pe jar.

— Şi totuşi, n-am văzut niciodată dovada contrarie.

— Sesily… a mârâit Caleb în chip de avertisment.

— Îmi pare foarte rău, americanule, dar nu prea am timp.

Caleb s-a răsucit pe călcâie atunci când Sesily a trecut pe lângă umărul lui şi s-a îndreptat către intrarea boltită a labirintului.

— Trebuie să fii undeva?

— De fapt, trebuie să nu fiu undeva, a răspuns ea mărind pasul, în timp ce înainta spre luminile strălucitoare ale sălii de bal.

Caleb s-a luat după ea şi a ajuns-o din urmă cu uşurinţă.

— Ce făceai acolo?

Sesily n-a încetinit, chiar dacă i-a aruncat un zâmbet larg, versat, care ar fi zăpăcit pe cineva mai slab de înger.

— O doamnă trebuie să aibă dreptul la secretele ei.

Era nevoie ca el să creadă că avusese o întâlnire în întuneric. Şi alţii ar fi putut crede la fel. Dar Caleb îi citise adevărul în ochi. Nu voia să ştie cineva ce făcuse în labirintul acela.

Ceea ce însemna că el trebuia să afle. Drept care i-a spus lui Sesily:

— Aşa e.

Apoi s-a oprit şi s-a răsucit din nou pe călcâie, îndreptându-se spre labirint.

— Nu! a scâncit ea, uitându-se iarăşi la ceas, iar apoi la Caleb.

A privit-o şi el.

— Ce anume nu vrei să pierzi?

— Dimpotrivă, a spus ea, aruncând o privire spre labirint. Sunt îngrijorată că n-o să pierd.

— Sesily!

Lumina aurie din sala de bal era suficient de puternică pentru ca el s-o vadă, s-o vadă cu adevărat, A simţit cum i se strângea pieptul şi şi-a înăbuşit o înjurătură frustrată. Indiferent de ce sperase, un an de absenţă nu schimbase cu nimic reacţia pe care o avea faţă de acea femeie. La urma urmei, n-ar fi trebuit să fie o surpriză atât de mare. Pentru că Sesily Talbot fusese sculptată de îngeri. Pielea netedă şi aurie, părul negru ce strălucea precum cerul nopţii şi o faţă plină şi frumoasă care ameninţa să-l reducă la tăcere pe cel care o privea chiar şi acum, când strângea din buze şi se gândea la următoarea ei mişcare.

Caleb aproape că s-a răsucit pe călcâie ca să plece din nou spre Southampton, înapoi la Boston. Cel puţin, cu un ocean între ei nu putea fi tentat.

O minciună.

Sunetul care s-a auzit în spatele lor l-a scutit de astfel de gânduri. Mişcare în labirint. Ar fi fost imposibil să nu-l audă, deoarece zgomotul acela nu era graţios, discret, delicat sau furişat. Suna ca şi cum cineva ar fi dat drumul unui animal mare înăuntru. Un taur sau un bou, ceva care se mişca greoi.

Iar animalul a gemut.

Caleb s-a uitat la Sesily.

— Ce ai făcut?

— Ce te face să crezi că am vreo legătură cu asta?

Mai târziu, el avea să fie impresionat de lipsa ei de ezitare. De felul în care îl apucase de mână ca şi cum un astfel de gest ar fi fost cel mai banal lucru din lume, trăgându-l în întunericul de sub cel mai apropiat copac.

— Sora mea ştie că te-ai întors?

Întrebarea era perfect obişnuită, ca şi cum ei doi s-ar

fi aflat în sala de bal, lângă masa cu răcoritoare în preajma căreia prietenele ei continuau, fără îndoială, să creeze haos.

— Ştie. Am fost mai întâi la Sparrow.

The Singing Sparrow[1] era taverna din Covent Garden deţinută în comun de Caleb şi de sora mai mare a lui Sesily, Seraphina Bevingstoke, ducesă de Haven.

—

Eu sunt întotdeauna ultima care află, a spus ea cu glas scăzut, pivotând ca să-l împingă înapoi spre trunchiul copacului.

Mai târziu, Caleb avea să se mustre pentru că nu rezistase. Pentru că nu rezistase nici măcar douăzeci şi patru de ore în acea ţară uitată de Dumnezeu, înainte de a ceda.

Dar cum ar fi putut să reziste, când Sesily Talbot se lipise de el, cu mâinile alunecându-i pe piept, în timp ce degetele ei îşi găsiseră loc în părul lui? La urma urmei, era şi el bărbat.

— Nu ştiam că trebuie să te informez despre plecările şi venirile mele.

Unul dintre braţele lui s-a înfăşurat în jurul taliei ei, trăgând-o aproape. Doar ca să se asigure că-şi păstrau echilibrul.

Nu pentru altceva. Nu pentru că ar fi vrut-o acolo.

— De ce să începem acum? a spus ea, întrebarea fiind punctată de un alt geamăt venit din labirint, iar ea s-a apropiat imposibil de mult de el, lipindu-i-se de corp într-un mod care l-a făcut să aibă gânduri violente împotriva ţesăturilor.

— Am jurat să nu fac niciodată asta, a spus Sesily încleştându-şi degetele în părul lui şi trăgându-i faţa în jos, spre ea.

Caleb a vrut să reziste.

— Ce să nu faci?

— Să te sărut, a răspuns ea, iar pentru o clipă acele

1 Vrabia Cântăreaţă

cuvinte i-au răscolit tot corpul lui Caleb.

El a vrut s-o oprească.

Doar că Sesily Talbot nu putea fi oprită.

S-a ridicat pe vârfuri, mişcarea aceea făcând ca mâna lui să alunece pe rotunjimea uimitoare a fundului ei. Sesily a şoptit, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el:

— N-o meriţi.

„De ce naiba să nu merit?”

Cu siguranţă că n-o merita. Dar tot voia să ştie de ce credea ea că n-o merita. Sesily n-avea niciun motiv să creadă aşa ceva.

— Din păcate… circumstanţele dictează…

„Nu!”

El n-avea de gând s-o sărute. De acolo începea nebunia. Nu conta senzaţia pe care o avea la atingerea fundului ei, la atingerea de rotunjimile sânilor sau la vederea felului în care buzele i se arcuiau ca o promisiune. Şi nu conta nici faptul că Sesily nu dăduse niciodată peste un bucluc care să nu-i placă.

Conta că era sora partenerei lui de afaceri, care era totodată şi cea mai apropiată prietenă a lui. Conta că era o doamnă din înalta societate britanică. Conta că era fiica unui conte şi cumnata a patru dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia, dintre care trei deţineau titluri respectabile.

Conta că Sesily era un nenorocit de uragan.

„Stai aşa… din păcate?!”

— Ce circumstanţe?

Animalul din labirint a înjurat, furios şi îndurerat. Caleb a dat să se uite, dar ea era acolo, cu degetele pe curba maxilarului lui, întorcându-l înapoi spre ea.

Era chiar acolo. La o suflare distanţă.

„La naiba!”

Caleb n-avea de gând s-o sărute.

Era aproape sigur de asta.

Şi n-a făcut-o. Ea l-a sărutat prima.

Dar apoi n-a mai contat cine pe cine a sărutat, pentru că singurul lucru care conta erau buzele pline şi moi ale lui Sesily pe buzele lui, buzele ei fierbinţi, dulci şi perfecte,

deci cum ar fi putut el să se abţină? Ea era chiar acolo, în braţele lui, ca un dar pe care nu-l merita. Un dar pe care nu-l putea accepta.

Dar Caleb nu era deloc un prost. Voia să deschidă acel dar. Să se uita la el. Să-l guste.

Doar pentru o clipă.

Iar apoi avea să facă ceea ce trebuia.

Buzele ei s-au înmuiat, deschizându-se într-un mic suspin, iar atunci el a gustat-o, limba lui alunecând peste cea a lui Sesily în timp ce ea se lipea şi mai tare de el. Era delicioasă. Sunetele pe care le scotea. Imaginea ei. Senzaţia dată de atingerea corpului ei. Iar Caleb nu voia să se oprească, pentru că nu-şi putea aminti ultima dată când se mai simţise astfel.

Ca şi cum totul ar fi fost aşa cum trebuia.

Şi bineînţeles că nimic nu era aşa cum trebuia.

— Of!

Ea a întrerupt sărutul la auzul acelui suspin zgomotos şi ofensat, care fusese scos suficient de aproape încât să-l distragă pe Caleb de la noul scop pe care şi-l găsise, acela de a o săruta din nou pe Sesily Talbot. Imediat. Dar ca să facă asta avea nevoie de singurătate, ceea ce însemna să-i răspundă bărbatului care se împleticise ieşind din labirint cu mâna la cap, ca şi cum acesta l-ar fi durut zdravăn.

Caleb a vrut să-şi întoarcă privirea spre bărbatul acela, dar Sesily i-a şoptit:

— Nu-i da niciun motiv să se oprească.

Nu voia să fie văzută.

Curiozitatea s-a aprins în el, dar ştia că nu trebuia s-o preseze, în schimb, a tras-o strâns lângă el, întorcându-se doar cât să se asigure că era ascunsă în umbră.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a clătinat din cap.

Orice ar fi fost, avea nevoie de ajutorul lui Caleb.

— În regulă, a şoptit el, uitându-se peste capul ei la bărbatul care se îndrepta spre sala de bal.

— Tu eşti, Calhoun? a mormăit bărbatul. Am crezut că te-ai întors pe partea ta de baltă. Ghinion pentru noi,

presupun, a continuat el, iar apoi a încheiat pe un ton licenţios: Familia fetei ştie că s-a scufundat în mocirla americană?

Caleb a înmărmurit, dându-şi seama cine vorbea.

Jared, conte de Totting, era un ticălos până în măduva oaselor. Bogat şi cu titlu, suficient de masiv ca să fie periculos atunci când voia să terorizeze pe cineva. Şi o făcuse. I se interzisese accesul în taverna lui Caleb aproape de îndată ce deschiseseră afacerea; contele era genul de om care nu părăsea niciodată un bar fără să pornească o încăierare, iar asta, în nopţile lui bune. În cele proaste, jumătate din bordelurile din Covent Garden nu voiau să-i deschidă uşa.

Iar Sesily fusese în labirint împreună cu el.

Lui Caleb nu i-a plăcut asta. De fapt, era pe cale să-i arate acelui măgar bogat, cu titlu, cât de puţin îi plăcea.

Degetele lui Sesily s-au strâns pe antebraţul lui, acum pregătit pentru luptă.

— Caleb, a şoptit ea, rostindu-i numele pe un ton mângâietor precum moliciunea mătăsii. Te rog.

El ar fi putut să nu asculte.

Ar fi putut ignora rugămintea şi avertismentul şi i-ar fi putut permite simţului său de onoare greşit orientat să-l pună la pământ pe ticălos. Dar exact în acel moment contele a păşit din întuneric în şuvoiul de lumină aurie care se revărsa prin marile ferestre ale sălii de bal din casa familiei Trevescan, oferindu-i lui Caleb o imagine clară asupra chipului său.

Şi asupra dovezii că orice i-ar fi putut face el nici nu s-ar fi comparat cu ceea ce-i făcuse Sesily.

Caleb s-a uitat în jos, la ea, atent să-şi ascundă şocul din priviri.

— Te rog, a spus Sesily, ale cărei degete se strânseseră precum o menghină în jurul braţului lui şi care a rostit acele două cuvinte abia audibil, continuând tot în şoaptă, dar cu o fervoare care făcea să pară că striga: Nu spune niciun cuvânt!

Caleb n-a putut fi de acord cu acea rugăminte. În

schimb, i-a oferit contelui cel mai larg zâmbet nepăsător al său şi a spus:

— O seară plăcută, Totting!

Contele i-a spus lui Caleb foarte exact unde să-şi bage acea urare, iar apoi a pornit-o din nou către sala de bal.

Odată ce Caleb a fost sigur că individul nu-l mai putea auzi, s-a aplecat suficient de mult încât să simtă căldura lui Sesily şi să se delecteze cu mirosul ei, care semăna cu cel de migdale zaharisite. Dar nu-i stătea gândul la senzaţiile pe care tocmai le încerca.

Era prea ocupat să fie şocat.

— O să-mi spui totul, i-a şoptit el la ureche. Ca plată pentru că ţi-am păstrat secretul.

Sesily s-a întors către el, cu lumina caldă şi aurie căpătând tonuri aproape argintii pe faţa ei.

— Cred că amândoi ştim că asta n-o să se întâmple, a spus ea. În plus, te-am lăsat să mă săruţi şi asta ar trebui să fie o plată suficientă.

— Tu m-ai sărutat.

Ea i-a aruncat un zâmbet slab.

— Eşti sigur?

— Sesily, ce naiba pui ia cale?

Sesily se juca din nou cu el.

— Ce te face să crezi că am avut vreo legătură cu asta?

— Faptul că eşti bogată, frumoasă şi că te bucuri de libertatea pe care ţi-o oferă astfel de avantaje.

— Crezi că sunt frumoasă? a întrebat ea, toată numai un flirt, de parcă situaţia în care se aflau ei doi ar fi fost una perfect normală.

— Cred că eşti al naibii de neînfricată, ceea ce te face incredibil de periculoasă.

Sesily a tras cu ochiul peste umărul lui, urmărindu-l din priviri pe contele care urca scara ca să se întoarcă în sala de bal şi care habar n-avea că ea se afla lângă Caleb. Jared, conte de Totting, nu ştia că tot ceea ce nu-şi putea aminti despre ultima jumătate de oră urma să devină ceva

ce n-avea să uite niciodată.

— Pentru cine sunt eu periculoasă? a întrebat ea cu dezinvoltură, ca şi cum ar fi făcut conversaţie într-un salon.

„Pentru mine!”

Caleb şi-a înăbuşit acel răspuns.

— Pentru tine însăţi.

Ea i-a aruncat o ocheadă, apoi a privit din nou în urma contelui.

— Prostii! Am făcut exact ceea ce ar trebui să facă orice fată cuminte atunci când intră în bucluc.

— Adică?

Ea a zâmbit.

— Am găsit un erou adevărat care să mă protejeze.

Pentru Caleb, Sesily nu era doar periculoasă. Practic, ea îi garanta distrugerea.

— O, Doamne, Sesily! Crezi că Totting n-o să vină să te caute atunci când…

— N-o să-şi aducă aminte nimic din ultimele şaptesprezece minute, a şoptit ea fluturând din mână ca să-l reducă la tăcere pe Caleb. Uite!

Acum era complet întoarsă către sala de bal, iar emoţia ei pură, netulburată era de netăgăduit în lumina lumânărilor.

— Se întâmplă, a şoptit ea, pe când Caleb îi urmărea privirea, în timp ce contele, care habar n-avea de nimic, se împingea înapoi în învălmăşeala de oameni.

În câteva secunde, evantaiele au început să fluture şi toată atenţia s-a îndreptat spre Totting. Apoi au început şoaptele, oamenii din întreaga sală aplecându-şi capetele pentru nişte schimburi de vorbe spuse cu toată seriozitatea. Însă au urmat râsetele.

Oamenii au început să-l arate cu degetul.

Să-l eviscereze.

Iar Totting, acel idiot arogant, habar n-avea că se afla în centrul atenţiei. Era atât de derutat, încât la un moment dat chiar s-a întors, căutând persoana care, credea el, se afla în spatele lui.

Atunci Caleb a văzut opera lui Sesily în toată gloria ei

înfiorătoare. Acolo, pe fruntea lată a contelui, caligrafiat impecabil cu cerneală permanentă, era scris un singur cuvânt.

LICHEA.

Şase litere, exprimând ceea ce Londra deja ştia. Adevărul de la care lumea bună îşi abătuse privirea, pentru că banii, numele şi privilegiile le confereau bărbaţilor cu titluri o putere invincibilă, de necontestat.

Dar, pentru o seară, Sesily învinsese acea putere. O infirmase.

Şi acordase întregii aristocraţii permisiunea să facă acelaşi lucru.

Caleb s-a uitat la ea. I-a văzut emoţia de pe faţă. A simţit-o în propriul piept, nu că ar fi recunoscut asta vreodată. Mândria.

— Sesily Talbot, ţi-o cauţi cu lumânarea!

— Mă dezamăgeşti, domnule Calhoun, a răspuns ea, distrasă, în timp ce privea piesa ce se desfăşura pe impresionanta scenă din faţa lor. Am crezut că, după ceea ce ai văzut astă-seară, ştii că n-am nevoie să mi-o caut cu lumânarea.

Ar fi trebuit să plece. S-o lase singură în întuneric, de unde ea să-şi găsească drumul înapoi spre sala de bal, sau spre casă, sau oriunde se duceau walkiriile după ce-şi încheiau luptele.

Ar fi trebuit să se îndepărteze de acea femeie ce reprezentase un pericol pentru el din momentul în care o cunoscuse.

Şi cu siguranţă că n-ar fi trebuit s-o întrebe:

— De ce?

Dar a făcut-o şi apoi i-a privit buzele pline, roşii, arcuindu-se înainte să se întoarcă pentru a răspunde, iar satisfacţia pură şi nealterată din ochii ei a fost ca un pumn în stomacul lui.

— Eu reprezint problemele, americanule. N-ai observat?

Capitolul 3

The Place[2]
Covent Garden
Trei nopţi mai târziu

La Londra nu existau multe localuri în care un scandalagiu cunoscut să poată să bea şi să stea de vorbă neobservat, dar The Place, ascuns adânc în Covent Garden şi accesibil doar celor care cunoşteau reţeaua încâlcită de străzi dintre Bedford Street şi St. Martin Alley, era unul dintre ele.

Ceea ce făcea ca acea tavernă să fie locul preferat al lui Sesily. Da, existau mai multe cazinouri care primeau femei (unul dintre ele era exclusiv pentru femei), o mână de taverne în care femeile erau protejate (inclusiv cea deţinută de sora ei) şi Shelton Street, numărul 72, un club pentru femei care organiza o parte dintre petrecerile londoneze şi era specializat în plăcerile de toate felurile ale reprezentantelor sexului frumos. Şi, deşi discreţia era garantată în fiecare dintre acele locuri, cele care le frecventau erau adesea acolo ca să fie văzute. În rarele cazuri în care nu îşi doreau să fie recunoscute, totuşi, nimeni nu putea scăpa de asta, iar faptul de a fi văzută complica lucrurile.

Cu atât mai mult cu cât era posibil să fi fost auzită discutând despre distrugerea elementelor celor mai corupte din societate.

The Place nu era locul în care să te expui. Era locul în care să trăieşti. Să bei, să dansezi, să râzi şi să fii primită acolo fără ezitare. Nimănui nu-i păsa că Sesily avea o reputaţie proastă, că Adelaide era sfioasă, că Imogen era ciudată sau că ducesa îşi trăia viaţa ca şi cum n-ar fi fost căsătorită.

---

2 Locul

Era genul de loc în care se simţeau ca acasă toate acele femei ce îşi petreceau zilele îngrădite de cenzura severă a societăţii. Genul de loc care i-ar fi spus cu exactitate societăţii unde să-şi bage cenzura… dacă societatea ar fi putut să găsească acel loc. Dar ea nu putea.

Era locul perfect pentru patru femei care îşi făcuseră un scop din a încălca regulile pe care societatea şi lumea insistau ca ele să le urmeze şi care ar fi făcut orice ca să sprijine pe oricine voia să fie la fel ca ele.

— Am primit veşti de la domnişoara Fenwick în dimineaţa asta, a spus ducesa de Trevescan în timp ce Sesily se strecura pe scaunul de lângă ea, la masa din colţul cel mai îndepărtat al marii încăperi centrale a tavernei.

Acela era unul dintre puţinele locuri din stabiliment care nu străluceau în lumina lămpilor reflectată prin abajururi de sticlă viu colorate şi nu erau pline de o explozie de râsete, de strigăte de voie bună şi de muzica zgomotoasă ce avea în curând să-i adune la dans pe jumătate dintre cei aflaţi acolo.

— Mulţumite de munca noastră, sper? a spus Sesily sărutându-le iute, peste masă, pe Imogen şi pe Adelaide. Bună seara, Geoffrey, l-a salutat, zâmbitoare, pe barmanului care apăruse lângă ea.

— Whisky în seara asta, iubito?

I-a făcut cu ochiul şi pentru o clipă Sesily şi-a imaginat că în altă parte, în alt moment, l-ar fi putut găsi chipeş. În urmă cu patru nopţi, poate.

Ea a confirmat printr-o înclinare din cap.

— Sunt groaznic de plictisitoare, ştiu.

— Ar fi imposibil, a răspuns el, după care s-a dus să-i aducă băutura.

Adelaide a clipit din spatele ochelarilor ei enormi.

— Cum se face că noi am aşteptat trei sferturi de oră ca să fim remarcate, iar tu soseşti la ora de vârf şi ţi se acordă atenţie în doar câteva secunde?

— Farmecul meu inefabil, a răspuns Sesily zâmbind, în timp ce a întins mâna peste masă şi a smuls un morcov

copt din farfuria lui Adelaide.

— Aşa e. În plus, jumătate din Londra vrea să te tăvălească, a subliniat Imogen.

— Doar jumătate? a replicat Sesily dându-şi jos pelerina. Mă jigneşti.

— Cu rochia asta, poate că mai mult de jumătate.

Sesily a privit în jos către mătasea vişinie, nou-nouţă şi suficient de decoltată şi de strâmtă ca să-i expună sânii mari. Atunci când stătea în picioare, corsajul îi punea în evidenţă fiecare relief şi curbă. Aşa şi trebuia. Rochia costase o mică avere.

— Ai dreptate, mai mult de jumătate, a glumit ea.

Arăta excelent.

Imogen a pufnit, Adelaide a dat din cap, râzând, şi s-a întors la revista ei de scandal, iar ducesa a băut şampanie ca şi cum ar fi fost la curtea regală, unde Sesily şi-a şi imaginat că era. În cei doi ani în care aceasta din urmă lucrase alături de ducesă, înalta doamnă îşi folosise influenţa în înalta societate ca să rezolve zeci de probleme, după cum le numea ea, simplu, multe dintre acele probleme fiind chiar ale femeilor care acum şedeau la masă alături de ea.

Soţi brutali, cu mâna grea, taţi şi fraţi care îşi tratau fiicele şi surorile ca pe nişte bunuri, proprietari de afaceri care îşi maltratau angajaţii, proprietari de bordeluri care nu respectau munca fetelor lor, bărbaţi care nu acceptau un refuz.

Mintea lui Sesily a fost năpădită de amintiri. Ea a rememorat o întâlnire care avusese loc cu mult timp în urmă, la reşedinţa Trevescan, când ducesa o invitase să i se alăture, propunându-i un nou tip de parteneriat. Unul pentru care Sesily era deosebit de calificată. Scandalagioaica nesăbuită, care nu era niciodată luată în serios, avea astfel şansa de a se mişca liberă, în văzul întregii lumi.

Sesily încă îşi amintea de felul în care îi bătuse inima atunci când primise oferta de a face parte din ceva mai mare decât ea însăşi. De a apuca pe o nouă cale, care o

condusese aici. Acum şedea la masă împreună cu prietenele ei, la trei zile după ce o eliberase pe Tilly Fenwick de o căsătorie care ar fi distrus-o. Sau chiar mai rău de-atât.

— Ce a avut de spus domnişoara Fenwick? a întrebat-o Sesily pe ducesă.

Aceasta din urmă a zâmbit şi şi-a înclinat paharul în direcţia lui Sesily.

— Ei bine, a început prin a ne aduce mulţumiri entuziaste.

Pieptul lui Sesily a explodat de mândrie.

— Logodna?

— Se pare că domnul Fenwick a decis că nu prea are rost ca fiica lui să fie contesă dacă toată lumea îi spune pe la spate „contesa Lichea”.

— La momentul ăsta, chiar în faţă, s-a bucurat Sesily. Societatea s-ar putea să nu fie în măsură să-i ia titlul lui Totting, dar ar putea să-i anuleze valoarea pentru o generaţie sau două.

— Şi astfel, biata Tilly a scăpat de căsătorie pentru ceva vreme, a spus Adelaide din spatele revistei ei.

— Ei bine, din moment ce Tilly Fenwick are un grup de binefăcătoare atât de devotate, data viitoare tatăl ei ar putea fi nevoit să se gândească de două ori înainte de a acţiona.

— Norocoasă fată, a spus Sesily cu nonşalanţă.

Acela era adevărul în timp ce mulţi dintre cei prezenţi în mulţimea pestriţă şi zgomotoasă de la The Place se minunau de puterea imensă a ducesei şi de modul în care făcea tot posibilul ca s-o folosească în scopuri bune, mult mai puţini ştiau că ea se alăturase unei reţele de mare anvergură, formate din unele dintre cele mai de temut femei din Londra… inclusiv trioul care o însoţea în acea seară.

Practic, nimeni nu ştia asta, iar cei care ştiau n-ar fi spus-o niciodată.

Cvartetul se reunise în circumstanţe născute din întâmplare şi necesitate. Ducesa căutase femei strălucite,

care n-aveau prea multe motive să se teamă de societate. Le găsise în persoana lui Imogen, care venea cu o expertiză atât în lucruri extrem de utile, cât şi într-unele extrem de periculoase; în persoana lui Adelaide, al cărei exterior blând o făcea hoaţa supremă; şi în cea a lui Sesily, nesăbuita, sălbatica Sesily, care şocase societatea de atâtea ori încât puţini observaseră când dispăruse dintr-o sală de bal, cu un ticălos în urma ei.

Nu făcuse ea asta cu trei nopţi în urmă? Plecase din sala de bal fără ca nimeni să-şi dea seama, sub acoperirea unui scandal, invizibilă în el.

Invizibilă nu pentru toată lumea.

Caleb o văzuse.

O prinsese.

O protejase.

Sesily a băut, alungând acele gânduri. Acum nu era momentul să se gândească la Caleb şi la umerii lui ridicol de largi, la faţa lui nejustificat de frumoasă şi la felul în care o sărutase, de parcă ar fi aşteptat întreaga lui viaţă ca să facă asta.

Era evident că el nu aşteptase, altfel nu şi-ar fi făcut un obicei din a părăsi ţara de fiecare dată când o vedea.

Sesily şi-a dres vocea şi s-a întors la chestiuni mai importante.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, lordul Lichea a primit în mod clar un cadou. Ar fi putut să aibă parte de ceva mult mai rău. Sincer vorbind, aş fi preferat să aibă o soartă mai rea.

— M-am oferit să mă ocup de problemă, a spus Imogen. Mi-aţi spus cu toatele, în mod categoric, că trebuia să se trezească. Ducesa a scos un mic hohot de râs.

— Chiar trebuia să se trezească.

Imogen n-a răspuns, iar Adelaide şi-a coborât revista.

— Înţelegi asta, nu-i aşa, Imogen? a întrebat ea, iar, în tăcerea care a urmat, a repetat: înţelegi, Imogen?

— Da, desigur, a spus Imogen în cele din urmă, arţăgoasă.

— Bine.

Imogen şi-a încrucişat braţele în semn de sfidare tăcută, în timp ce barmanul s-a întors cu whisky-ul lui Sesily. Imogen a aşteptat până când acesta a dispărut, îmbujorat de plăcere la vederea zâmbetului recunoscător al lui Sesily, apoi a adăugat:

— Spun doar că dacă nu s-ar fi trezit…

— Dacă nu s-ar fi trezit, a intervenit Sesily luând o jumătate de cartof de la Adelaide, am fi avut un cadavru pe cap.

— Nu e ca şi cum n-am avea mijloace ca să ne ocupăm de aşa ceva, a spus Imogen.

— Ei bine, în mod cert n-am de gând să vă întreb care sunt acele mijloace, a spus Sesily, dar sunt sigură că dacă într-adevăr am fi făcut asta, acum aş fi fost pe o barcă, fugind de băieţii lui Peel doar ca să mă pun la adăpost.

Bow Street Runners[3] ai lui Robert Peel primiseră bani şi un decret parlamentar prin care fuseseră transformaţi în Scotland Yard şi deveniseră un inamic redutabil, care necesita soluţii mai creative la problemele pe care cvartetul se angaja să le rezolve. Nu, cu siguranţă ca Scotland Yard n-ar fi primit cu bucurie vestea morţii unui conte.

Dar contele nu era mort. Era mai rău decât atât, distrus de adevăr, adevărul care fusese recunoscut până atunci doar prin priviri pline de înţeles împărtăşite de bărbaţi şi prin feţele ferite cu repeziciune ale tinerelor femei care beneficiaseră de privilegii şi avertismente.

Adevărul fusese ignorat atât timp cât nu-i rănea pe apropiaţii celor care-l ştiau.

Cu toţii cunoşteau adevărul despre Totting şi niciunul dintre ei nu mişcase un deget ca să-l oprească, aşa că Sesily, Adelaide, Imogen şi ducesa făcuseră ceea ce ceilalţi nu fuseseră dispuşi să facă. Iar Sesily nu se supărase câtuşi de puţin fiindcă fusese nevoită s-o facă pe de-a-ntregul cu mâna ei.

Acum întreaga aristocraţie putea în sfârşit să-i

3 Este considerată prima forţă de poliţie britanică. Numele reprezintă o poreclă, ofiţerii refuzând să-l folosească, deoarece îl considerau un termen peiorativ.

întoarcă spatele contelui de Totting, plină de laşitate, de uşurare şi de plăcerea pură pe care i-o dădea priveliştea căderii de la putere.

— Fiţuica scandalului o relatează deja cu înflăcărare, sub titlul „Un sfârşit infect”, a anunţat Adelaide.

— Bineînţeles că nu puteau să aleagă decât titlul ăsta. Întotdeauna sunt lipsiţi de imaginaţie, a spus Sesily ridicându-şi paharul spre ducesă. Mă întreb cum de a ajuns bârfa la ei atât de repede?

— Din întâmplare, editorul a fost prezent la bal. Vă vine să credeţi? Ce noroc! a răspuns ducesa râzând. Acum toată treaba este să protejăm restul oraşului de ticălosul ăla. N-ar fi cel mai rău lucru din lume ca el să cadă pe mâini rele, undeva în East End.

Adelaide şi-a ridicat privirea.

— Dumnezeu ştie că există o mulţime de mâini rele care ar fi fericite să-l prindă.

— Şi cică eu sunt cea periculoasă, a spus Imogen.

— Îţi place să dai foc la lucruri.

— Cu substanţe chimice, a replicat Imogen. Nu cu propria furie.

Adelaide a zâmbit şi a ridicat din umeri cu inocenţă.

— Fii serioasă, Imogen! Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Neputându-se abţine, Sesily a izbucnit în râs. Poate că Adelaide era considerată insipidă şi blajină de majoritatea celor din Mayfair..., dar avea o slăbiciune aparte pentru justiţie, un nemaipomenit simţ al dreptăţii... şi disponibilitatea de a face orice ca să împartă această dreptate.

— Ei bine, în orice caz, n-o să punem în practică niciunul dintre felurile voastre proprii de a face dreptate, a spus ducesa. Am aflat din surse sigure că Totting are un număr de datorii scadente în următoarele zile, luate de la creditori mai puţin înţelegători. Ce ghinion!

Ducesa de Trevescan avea o vastă reţea de informatori care se întindea de la palatele regale până la tavernele de pe docuri. Îi cunoştea pe toţi escrocii nobili din Londra şi pe o bună parte din cei mai puţin nobili. Totting

avea nevoie de mai mult decât de noroc ca să scape nevătămat din colţurile întunecate ale Londrei.

— Dacă licheaua asta n-ar fi fost un vierme mizerabil, mi-ar fi părut rău pentru el, a spus Sesily.

— Lăsând la o parte starea persoanei lui, toată lumea se întreabă cine ar fi putut să-i afecteze reputaţia, a spus Adelaide.

— Am putea s-o numim reputaţie?

— Numai în rubrica asta sunt vehiculate o jumătate de duzină de nume.

— Poftim? a spus Sesily cu dezinvoltură, arătând spre farfuria prietenei ei. Ce e ăsta, calcan? Ai de gând să-l termini?

Adelaide a pus revista pe masă.

— Vrea cineva să convoace un reprezentant al maselor ei de adoratori, ca s-o hrănească?

Ducesa a făcut un semn cu mâna către un barman care trecea prin zonă. După ce s-a comandat mai multă mâncare, Adelaide a spus:

— Cei mai probabili vinovaţi par a fi un rival parlamentar şi…

— Te rog, a spus Sesily. Nici măcar un singur bărbat din Camera Lorzilor n-are curajul.

— …un parior căruia se pare că-i datorează o sumă de bani…

— Ilogic. O casă de pariuri i-ar fi stricat mai rău faţa.

— Dar nu titlul! a proclamat Imogen, fericită.

Sesily a zâmbit cu mândrie.

— Nu. Cu siguranţă că nu.

Adelaide a continuat:

— Şi o fostă iubită care se pare că a fost devastată de pierderea lui.

Sesily a luat-o în derâdere:

— Ei bine, cu siguranţă că acea femeie e un suspect desemnat de conte însuşi, pentru că oricine cu jumătate de creier poate înţelege că nimeni n-ar fi devastat vreodată de pierderea unui om atât de infect.

Atunci când ea îl găsise pe conte în labirint, acesta nu

fusese deloc amabil. Spre norocul lui Sesily, el acceptase băutura oferită de ea, aşa că nu fusese nevoită să scoată cuţitul învelit sub fuste.

Lăsând la o parte activităţile nocturne ale lui Sesily şi ale altora, femeile cu bun-simţ nu ieşeau din casă fără să aibă o armă asupra lor. Cel puţin nu în Londra anului 1838. Faptul că pe tron se găsea o regină şi nu un rege îi făcuse pe o mulţime de bărbaţi s-o ia razna.

— Ai grijă, Sesily, a spus ducesa, începi să pari supărată că numele tău nu e pe lista suspecţilor.

— Trebuie să recunoşti că actuala listă dovedeşte o lipsă flagrantă de creativitate.

— Nu recunosc deloc aşa ceva, atât timp cât asta o să ţină atenţia societăţii departe de adevăratul vinovat, a cărui identitate trebuie să devină cel mai bine păstrat secret din Londra.

— Mă rog, n-am nimic împotrivă, s-a învoit Sesily. Şi atunci? Ce urmează după ce am închis capitolul rezervat Lichelei?

— În St. Giles există un cămătar care jecmăneşte văduve, a spus Imogen. Nu m-ar deranja să-l văd cum cade pradă ghinionului.

— Şi Coleford, a intervenit Adelaide, invocându-l cu un glas plin de dezgust pe vicontele de la bal. Nu mi-e ruşine să spun că sunt dispusă să fac aproape orice ca să-l distrug.

Se zvonea că lordul Coleford se folosea de poziţia lui de binefăcător al spitalului Foundling ca să ajute o pereche de fraţi monstruoşi să ia şi cămaşa de pe mame, cu promisiunea de a găsi copiii pe care acestea îi abandonaseră cu mult timp în urmă la orfelinat.

— Întâmplarea face că am aranjat ceva pentru tine în sensul ăsta. Cred că o să primeşti o invitaţie la cină din partea noii vicontese. Te îndemn s-o accepţi, a spus ducesa, iar apoi i s-a adresat lui Sesily: Şi tu trebuie să faci la fel!

Sesily a dat din cap în semn că era de acord, mai mult decât încântată de orice plan care ar fi putut să-l pună la

pământ pe acel monstru.

— Vreo veste despre atacuri? a vrut să ştie ea. În ultimele câteva luni, la Londra avuseseră loc mai multe incidente violente. Asta se întâmplase în tripouri, taverne, bordeluri şi multe alte stabilimente care aveau, cu toatele, un punct comun: erau în mare parte deţinute şi frecventate de femei.

Ceea ce începuse ca o mână de încăierări, o bătaie pe ici, pe colo, se agravase în ultimele săptămâni. Un bordel secret de lux din Kensington, deţinut şi administrat de femeile care lucrau acolo, fusese incendiat până în temelii. Chiar şi localul de pe Shelton Street, numărul 72, unul dintre cele mai bine protejate cluburi din Londra, fusese atacat şi distrus, iar acum era în curs de reconstrucţie. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu un cazinou din apropiere, frecventat în exclusivitate de femei.

Acele stabilimente erau locuri în care femeile deţineau puterea. Iar atunci când venea vorba despre astfel de locuri, fie că era vorba de un tron, de un club sau de un labirint, existau bărbaţi care-şi doreau să-l acapareze.

— Brutele sunt uşor de angajat, a spus ducesa, dar capetele lor cresc la loc ori de câte ori sunt retezate de pe trunchi. În momentul de faţă, muşchii par a fi The Bully Boys.[4]

Sesily a făcut o grimasă la auzul numelui bătăuşilor de stradă care îşi ofereau serviciile celui care dădea mai mult.

— Nu ei sunt banii.

— Nu, a fost de acord ducesa. Presupun că sunt amestecaţi bani de la Camera Lorzilor. Nimănui nu-i place libertatea pe care o inspiră o femeie aflată pe tron, cu atât mai puţin bărbaţilor care beneficiază de pe urma menţinerii femeilor sub papucul lor. Lucrăm la asta.

Sesily a gemut de frustrare. Cele patru căutau de luni întregi sursa acelor atacuri, iar ea era tot mai nerăbdătoare să dea de o pistă corectă în privinţa identităţii bărbaţilor care terorizau oraşul.

---

4 Băieţii Bătăuşi

Între timp se ocupaseră de oameni ca Totting, care îşi meritau soarta.

— Sesily, a spus ducesa, ca şi cum i-ar fi putut auzi gândurile.

Sesily şi-a ridicat privirea.

— Da?

— Doar noi patru ştim ce s-a întâmplat în grădinile mele, nu-i aşa?

Inima lui Sesily a început să bată cu putere. Ducesa era îngrijorată că identităţile lor aveau să fie dezvăluite. Sesily a ridicat paharul ca să bea, ignorând freamătul amintirilor pe care i le evocase întrebarea. Caleb Calhoun, înalt şi lat în spate, interpunându-se între ea şi pericol.

— Ei bine, noi şi domnişoara Fenwick.

S-a lăsat liniştea, punctată de strigătele şi de râsetele din fundal, care păreau cumva mai puţin zgomotoase decât sunetul privirilor pe care le îndreptau asupra ei cele trei prietene.

Sesily şi-a întors privirea spre restul sălii.

— O, iat-o pe Maggie, a spus ea, veselă, dându-şi seama de ridicolul observaţiei: bineînţeles că era Maggie!

Să fii la The Place însemna să fii în preajma lui Maggie O'Tiernen, proprietara şi titulara localului, o femeie de culoare care părăsise Irlanda în favoarea Londrei în momentul în care reuşise să-şi construiască o nouă viaţă. Aici putea să trăiască liber, întruchipându-şi sinele autentic, iar astfel construise una dintre cele mai primitoare locante din Londra. Oricine ai fi fost, pe oricine ai fi iubit, oricare ar fi fost drumul tău spre autocunoaştere, The Place avea un loc pentru fiecare femeie.

Sesily a încercat cu disperare să atragă atenţia îndrăzneţei şi gălăgioasei Maggie, care bineînţeles că ar fi venit s-o salveze de privirile indiscrete ale însoţitoarelor ei. Dar acum Maggie se afla în faţa unui public captivat, ocupată să spună una dintre delicioasele ei poveşti.

Imogen observase că ceva era în neregulă în conversaţia lor, ceea ce însemna că ceva era foarte în neregulă în conversaţia lor.

— Staţi aşa! Ce s-a întâmplat?

— Spune-ne, i-a cerut ducesa lui Sesily, dezinvoltă şi în acelaşi timp deloc dezinvoltă, servindu-se cu încă un pahar de şampanie. Cum ai evitat să fii descoperită în grădinile mele?

— Ei bine, a răspuns Sesily, era întuneric.

Trei perechi de sprâncene s-au ridicat în jurul mesei.

— O spun cu toată afecţiunea, eşti cea mai nepricepută mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată, a declarat Adelaide.

— Nu ne putem petrece toată viaţa minţindu-i pe nobili şi furându-le secretele, Adelaide.

— Şi de ce nu? a replicat Adelaide.

Ducesa a suspinat.

— Cine ştie, Sesily?

Sesily s-a uitat la ducesă, femeia care le adunase pe toate împreună.

— Am sentimentul că m-ai întrebat asta doar ca să obţii un efect dramatic.

Buzele roşii ale ducesei s-au arcuit.

— Bineînţeles că da. Crezi că te-am trimis să te ocupi de acea problemă anume fără să-ţi asigur spatele?

Iritarea lui Sesily a crescut.

— Ai avut paznici în grădină?

— Dacă aş fi ştiut că cineva o să aibă… atât de multă grijă de tine…

Ducesa a lăsat fraza neterminată, dar Adelaide şi Imogen s-au agăţat de cuvinte precum se agaţă pisicile de perdele.

— Stai aşa!

— Cum a avut grijă de ea?

La naiba! Trebuia să le spună. Erau necruţătoare.

— Nicicum!

— N-aş numi asta chiar nicicum, a răspuns ducesa.

Sesily i-a aruncat o privire.

— N-ar spune nimănui, niciodată, ce s-a întâmplat.

— Cine n-ar spune niciodată?

— Şi ce s-a întâmplat?

Sesily şi-a subţiat buzele spre ducesa care mângâia cu nepăsare marginea paharului de şampanie.

— Toată lumea crede că eşti mai presus de bârfe şi de orice emoţii, dar e limpede că, de fapt, tu te hrăneşti cu ele.

Faţa ducesei s-a destins într-un zâmbet larg.

— Sinceră să fiu, da.

Sesily a gemut, în timp ce ducesa a continuat:

— Şi ar fi bine să le spui adevărul, înainte ca Imogen să se hotărască să folosească cea mai recentă modalitate pe care a născocit-o, ca să te facă să te grăbeşti.

La semnalul potrivit, Imogen a spus:

— Ştiaţi că dacă introduci aşa cum trebuie o batistă într-o sticlă de alcool, iar apoi îi dai foc, ai tot ce-ţi trebuie pentru o explozie minunată?

— Adevărul e că nu ştiam, a răspuns Sesily.

— Ţi-ar putea fi de folos în relaţia cu cel cu care te-ai văzut în grădină, asta e tot ce vreau să spun.

— Nu-i nevoie să-l arunc în aer, a declarat Sesily. Caleb Calhoun face afaceri cu sora mea. Şi chiar dacă n-ar face, el e oricum prietenul ei. Asta e o garanţie suficientă că n-ar dezvălui niciodată ceea ce a văzut în grădinile ducesei.

— N-a văzut-o pe ea în grădini, a precizat Imogen.

— Abia dacă îl cunoaştem, a adăugat Adelaide.

Lui Sesily nu-i plăcea faptul că se simţea atât de defensivă în legătură cu Caleb, care în ultimii doi ani nu făcuse cine ştie ce ca să merite s-o apere. El abia dacă era la Londra, iar atunci când era, părea să facă tot posibilul ca s-o evite şi asta o enerva, dacă era să fie sinceră. Dar unii bărbaţi erau pur şi simplu cumsecade. Iar el era unul dintre ei.

„Nu sărută deloc ca un bărbat cumsecade”

Sesily şi-a alungat din minte acel gând, în timp ce ducesa a spus:

— Atunci când vine vorba de confidenţialitate, nu-mi place să mă bazez pe loialitatea teoretică. Am nevoie de dovada confidenţialităţii sau de o asigurare a loialităţii, a spus ea lăsându-se pe spate în scaun şi făcând să-i

strălucească uimitorul colier cu diamante pe care-l purta. Caleb Calhoun nu-i prost, iar dacă-ţi dă atenţie…

— Nu-mi dă.

Ducesa i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Dacă-ţi dă atenţie, a repetat ea, înseamnă că ne dă atenţie nouă, astfel încât n-o să-i ia mult timp ca să-şi dea seama că nopţile noastre de desfrâu de la The Place nu sunt chiar ceea ce par a fi. Avem nevoie de o garanţie. Ceea ce înseamnă că e timpul să descoperim secretele americanului.

— Ţi-am spus, el n-o să spună nimic. Chiar dacă n-ar fi prietenul Seraphinei… chiar dacă n-ar avea zeci de mii de lire sterline băgate în afaceri cu ea de ambele părţi ale Atlanticului, nu e chiar îndatorat aristocraţiei.

— Şi ştii asta pentru că…

— E american.

Ducesa a analizat vorbele lui Sesily.

— Ei bine, american sau nu, face suficiente afaceri de partea asta a Atlanticului cât să vreau să fiu absolut sigură de loialitatea lui. Şi aş vrea ca loialitatea asta să fie faţă de noi.

— Informaţii.

Nu era un salt greu de făcut. Ducesa îşi petrecuse o viaţă întreagă manevrând acel anume tip de monedă şi, în ultimii doi ani, Sesily, Adelaide şi Imogen i se alăturaseră. Împreună deţineau unele dintre cele mai preţioase secrete ale oraşului, înţelegând ceea ce nu mulţi înţelegeau: că secretele păstrate erau mai puternice decât cele dezvăluite.

Dar mai întâi trebuia să existe un secret, pentru ca acesta să poată fi dezvăluit. Sesily a clătinat din cap.

— Nu e nimic de ştiut despre el.

— Hmmm…

— Credeţi că timp de doi ani n-am stat cu ochii pe omul care face afaceri cu sora mea?

— Ei bine, în primul rând nu cred că-l urmăreşti pentru că face afaceri cu sora ta. Iar dacă ceea ce s-a petrecut în grădinile mele e un indiciu, cu siguranţă că l-ai

urmărit.

Lui Sesily nu i-a plăcut declaraţia dezinvoltă a ducesei, dar şi-a muşcat limba.

— Stai aşa! a spus Imogen făcând ochii mari. Ce s-a întâmplat în grădinile ei?

— Nimic! Am făcut ce trebuia să fac ca să nu fiu descoperită.

O, Doamne! Se înroşise? Groaznic. Asta era îngrozitor.

Ducesa a zâmbit şi a mai sorbit din şampanie. Sesily a încercat să distragă atenţia de la ea:

— Oricum, cine bea şampanie într-o tavernă?

Prietena ei a ridicat din umeri.

— Ducesele.

— Tu şi Calhoun aţi...? întrebă Adelaide, care apoi făcu o pauză, după care a reluat, coborându-şi vocea până la cea mai zgomotoasă şoaptă pe care Sesily o auzise vreodată: Ştii tu!

— Vrea să ştie dacă te-ai tăvălit cu el, a spus Imogen fără menajamente.

— Da, Imogen, am înţeles atâta lucru, a răspuns Sesily după o pauză. Nu, n-am făcut-o. Credeţi sau nu, Caleb Calhoun nu face parte din jumătatea din Londra despre care credeţi că doreşte să se culce cu mine, a declarat ea, păstrând apoi un moment de tăcere şi pe urmă adăugând: De asemenea, ne-ar prinde bine tuturor să găsim alte cuvinte prin care să denumim actul ăsta, fiindcă cele de care ne-am folosit până acum nu sunt deloc... plăcute.

— Ce ai prefera? Aţi „discutat despre vreme”? Aţi „jucat crichet”?

Adelaide a râs.

Sesily i-a aruncat o privire şi a spus:

— N-o încuraja.

— Aţi „tuns gardul viu”?

— Serios vorbind, orice lucru sună desfrânat atunci când îl spui astfel, Imogen, a subliniat Adelaide.

Imogen a zâmbit.

— Aşa e, nu?

Din fericire, ducesa şi-a ales acel moment ca să intre în luptă.

— Nu s-a discutat despre vreme, nu s-a jucat crichet şi nici nu s-a tuns gardul viu. Sesily a făcut ceea ce trebuia ca să nu fie descoperită.

— Adică?

— L-am sărutat.

— Cred că lui i-a plăcut, a fost de părere Adelaide.

— Am putea folosi asta împotriva lui, a spus Imogen. Surorii tale n-o să-i placă deloc că el te-a compromis.

Era mult mai probabil ca Seraphina să creadă că cel compromis fusese Caleb. Dar înainte ca Sesily să poată sublinia asta, ducesa a decretat, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie perfect obişnuită şi n-ar fi discutat despre şantajarea bărbatului pe care Sesily îl sărutase cu trei nopţi în urmă:

— Nu e suficient.

— N-o să folosim asta împotriva lui! a spus Sesily, plină de jenă. Aş prefera ca toată lumea să uite că s-a întâmplat.

— Aha, a spus Imogen.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ţi-a plăcut!

Doar că îi plăcuse. Îi plăcuse foarte mult.

— O, nu! Ţi-a plăcut!

Observaţia venise de la Adelaide. Afurisita de Adelaide, care întotdeauna vedea totul.

— De fapt, da, a bombănit Sesily.

— Iar el…

— A părut complet indiferent, a spus ea, urând îmbufnarea care i se strecurase în vorbe.

Toate cele trei femei s-au aplecat în faţă.

— Ce…

— Stai aşa!

— E clar că-i un idiot!

Poate că cele trei o scoteau din sărite pe Sesily, dar în acel moment ea nu şi-ar fi putut dori prietene mai bune. Toate trei păreau absolut insultate, iar ea s-a simţit pe dată

mai bine în legătură cu toată povestea.

Un pic mai bine.

Pentru că Sesily aştepta de doi ani să-l sărute pe Caleb Calhoun şi, din toate zecile de sute de moduri în care îşi imaginase reacţia lui, nu-şi închipuise nici măcar o dată că el ar fi putut rămâne indiferent.

Şi-l imaginase devastat de acel sărut. Distrus. Din când în când, Sesily îşi permisese să-şi imagineze marea brută îngenunchind şi mulţumindu-i creatorului său pentru asta.

Dar nu şi-l imaginase niciodată indiferent.

„La naiba!”

Pentru o clipă, în noaptea aceea, sub teiul din grădina ducesei, atunci când mâna lui îi cuprinsese talia, o ţinuse strâns lipită de el şi căldura lui îi arsese pieptul, iar sărutul lui avusese gustul şi mirosul unui whisky scoţian, Sesily crezuse pentru o clipă că el fusese mişcat. Ar fi putut jura că buzele lui se înmuiaseră. Ar fi putut jura că auzise la el un uşor geamăt venit din străfundul gâtului.

Dar apoi Totting ieşise din labirint şi Calhoun o privise în acelaşi mod în care o făcea întotdeauna, în momentele trecătoare în care se afla pe pământ britanic şi-şi găsea timp şi disponibilitate să-i arunce o privire. O scrutase cu ochi lipsiţi de emoţie, de parcă ar fi putut la fel de bine ca în locul ei să fi sărutat teiul.

Dezinteresul lui în ceea ce-o privea era lucrul cel mai neplăcut dintre toate. În treizeci de ani, Sesily Talbot stârnise multe, multe emoţii din partea lumii în general. Se distrase şi ispitise, îşi câştigase prieteni şi curtase străini, fusese motiv de încântare şi, din când în când, de dezgust. Dar niciodată ea nu fusese uşor de uitat.

Da, dezinteresul lui în ceea ce-o privea rămânea partea cea mai neplăcută a întregii poveşti.

Însă chiar mai neplăcut decât asta era faptul că ea îşi dorea cu disperare să fie de neuitat pentru Caleb Calhoun.

Deşi, ca să fie sinceră, rareori era sigură dacă voia să fie ţinută minte mai degrabă pentru o îmbrăţişare pasională

decât pentru un pumn pasional pe care să i-l fi tras în nas. Poate că cele două forme de pasiune nu erau chiar atât de diferite, la urma urmei.

— Eşti foarte sigură că nu vrei să testez pe el bomba mea cu gin? a întrebat Imogen, întrerupându-i gândurile.

— Nu-i chiar cea mai proastă idee pe care am auzit-o, a răspuns Sesily.

— Asta ar rezolva problema pe care ne-o creează faptul că el ştie mai multe decât ne-am dori, a spus ducesa. Deşi, sinceră să fiu, s-ar putea să dăm dovadă de prea multă blândeţe. Acum sunt de două ori mai interesată de secretele lui. Pentru securitatea noastră şi pentru onoarea ta.

— Nu poţi să-l pedepseşti pe omul ăla pentru că nu mă vrea.

Ducesa a mijit din ochi.

— De ce nu?

Sesily a râs din nou.

— Oricum, nu e nimic de găsit. Nu bea şi nu joacă jocuri de noroc în exces. Nici măcar nu merge la un club de pe aici.

Atunci când se afla la Londra, Caleb era fie la taverna pe care o deţinea împreună cu sora ei, fie în casa din oraş pe care o avea în Marylebone, făcând ceea ce făceau toţi bărbaţii holtei în casele lor.

— Niciunul dintre localurile din St. James's n-ar primi un american, a spus Imogen.

— Fallen Angel[5] l-ar primi cu plăcere, a subliniat Sesily referindu-se la cazinoul din St. James's care făcea ca restul cluburilor pentru domni din apropiere să pară insuportabil de plictisitoare. Dar el nu-şi doreşte asta; vă spun, e un ins cu totul neinteresant.

Cel puţin aşa îşi spunea el înseşi.

— Hmmm, a mormăit din nou ducesa. Şi nu ţi se pare ciudat? N-are chiar niciun secret?

— Toată lumea are, a precizat Adelaide. Ăsta-i adevărul.

---

5 Îngerul Căzut

— Te oferi să i le smulgi tu? a bravat Sesily, urând gustul acelei vorbe de duh pe limba ei.

— Nu. Dar haide să vorbim pe şleau, Sesily! Dacă un om precum Calhoun trăieşte ca un călugăr, asta e dovada sigură că ascunde ceva, a fost ea de părere, adăugând după o scurtă pauză: Ceva valoros, probabil.

Adelaide avea dreptate, bineînţeles. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Sesily ar fi simţit la fel.

— Ei bine, ceea ce ascunde nu-i aici. Probabil că e în America, a spus ea. De asta e Caleb Calhoun mereu acolo şi niciodată aici.

Nu că lui Sesily i-ar fi păsat unde se afla el.

Minciună.

Ducesa a clătinat din cap.

— În cel mai bun caz, ne-ar lua trei luni să obţinem răspunsuri din cealaltă parte a lumii. Trebuie să acţionăm acum.

Sesily şi-a înăbuşit iritarea, ştiind că ar fi trebuit să fie de acord cu planul ducesei. Caleb fusese martor la acţiunea lor clandestină. Ea ar fi trebuit să fie la fel de preocupată să se asigure de tăcerea lui ca şi celelalte trei prietene ale ei. Dar ea nu voia să-i cunoască secretele. Nu voia să aibă niciun motiv în plus pentru care să se gândească la acel om.

Şi totuşi, nu voia nici ca altcineva să-i cunoască secretele.

— Îmi imaginez că sora ta are nişte idei, a spus ducesa fără menajamente. Poate că o să-i fac o vizită.

— Nu.

La auzul acelei replici tăioase, cele trei prietene au căscat trei perechi de ochi. Sesily şi-a dres glasul şi a continuat:

— Ceea ce vreau să spun e că o s-o fac eu.

Ducesa a ridicat din sprâncene.

— Nu cred că asta-i o idee bună, Sesily.

— De ce nu? a întrebat Adelaide, mereu atentă, cu ochii enormi în spatele ochelarilor.

Imogen a devenit, în sfârşit, interesată de

conversaţie.

— Da, de ce nu? a întrebat ea uitându-se la ducesă, apoi iar la Sesily, care n-a tresărit din cauza privirii aţintite asupra ei.

— Pur şi simplu, a răspuns ducesa aşezându-se înapoi pe scaun şi luându-şi o expresie care o îndemna pe Sesily într-un mod cât se poate de clar: „Spune-le tu sau o fac eu”.

Sesily a suspinat, iar apoi a mormăit:

— Bine. Pentru că odată... cu foarte mult timp în urmă...

— Nu chiar cu atât de mult timp în urmă, a intervenit ducesa. Dacă asasinarea unei ducese n-ar fi însemnat o crimă care atrăgea pedeapsa capitală...

— Acum doi ani... M-am gândit că poate el era...

Alesul.

La masă s-a aşternut tăcerea, ca şi cum Sesily ar fi rostit acel cuvânt cu voce tare.

— Of!

Auzind răspunsul blând şi înţelegător al lui Adelaide, Sesily a tresărit.

— După cum am spus, asta a fost cu ani în urmă.

— Doar cu doi ani în urmă, totuşi, a subliniat ducesa. Şi ai avut inima frântă, dacă îmi amintesc bine.

— N-a fost ceva care să-mi frângă inima, a răspuns Sesily. A fost o respingere. Cu toţii suntem respinşi la un moment dat.

— Nu şi tu, a spus Imogen.

— Ei bine, atunci chiar aşa am fost. Şi, oricum, m-am înşelat.

— Orice-ar fi, propun să încercăm noua mea bombă pe el.

— Cum anume? a întrebat Adelaide.

— Am putea s-o facem la el acasă, fiindcă nu cred că Seraphinei i-ar plăcea dacă i-am arunca taverna în aer.

— Imogen, n-am întrebat cum să-l aruncăm în aer pe Calhoun, a spus Adelaide. Cum i-a frânt inima lui Sesily?

Asta era umilitor.

— El... a început Sesily pe un ton ezitant. Sinceră să fiu, expresia „mi-a frânt inima” e chiar exagerată.

— El i-a refuzat avansurile şi a părăsit ţara. În aceeaşi zi.

— La naiba, ducesă! a exclamat Sesily făcând ochii mari, în timp ce cerceii ei cu diamante sclipeau în lumina lumânărilor. Încerc, pur şi simplu, să trec peste asta!

— I-ai spus? Că te-ai gândit că el ar fi putut să fie...

„N-o spune!”

Sesily a întrerupt-o pe Adelaide:

— Am făcut-o.

— O, Doamne! Ce umilitor!

— Nu mai mult decât faptul că v-am povestit asta, a zis Sesily.

— Şi ce a spus el? a întrebat Imogen.

„N-a spus nimic. Doar a...”

— După cum v-am zis, a plecat.

— Ei bine, acum s-a întors, aşa că în continuare sunt în favoarea variantei de a-l arunca în aer.

Sesily a suspinat, exasperată.

— Putem să încheiem aici?

Nimeni n-a insistat pentru mai multe informaţii, slavă Domnului, iar ea a adăugat:

— Vă spun, nu trebuie să ne îngrijorăm din pricina lui. Doar n-a convocat copoii din Bow Street ca să investigheze ceea ce s-a petrecut în grădinile reşedinţei Trevescan.

— Eşti sigură? a întrebat Adelaide.

— Destul de sigură.

— Hmmm...

Sprâncenele lui Sesily s-au unit.

— De ce?

— Probabil că asta nu înseamnă nimic, a spus Adelaide, dar domnul Calhoun tocmai a intrat pe uşă.

Sesily a avut nevoie de tot autocontrolul pe care îl deţinea, ca să nu se întoarcă şi să se uite.

— Ce naiba caută aici? Are o cârciumă foarte frumoasă la nici cinci minute de mers pe jos de aici înspre vest.

— Nu ştiu, dar nu-mi place.

Ochii lui Adelaide s-au îngustat în spatele ochelarilor.

— De ce nu?

Lui Sesily i s-a strâns stomacul.

„Nu te uita. Nu te uita.”

— E împreună cu Thomas Peck.

Atunci s-a uitat şi l-a reperat instantaneu pe Caleb. Ignorând felul în care îi bătea inima în piept, l-a analizat pe tovarăşul lui cel bărbos, mai înalt decât el şi la fel de lat. Thomas Peck, mândria întregii Bow Street, iar acum una dintre cele mai cunoscute feţe ale Poliţiei Metropolitane.

— Dacă domnul Calhoun umblă în compania asta, a spus ducesa, mereu plictisită, se pare că până la urmă o să avem nevoie de secretele lui.

Astfel s-a decis direcţia de acţiune a celor patru doamne. Sesily s-a ridicat, ştiind ce avea de făcut.

— Mă duc să-i aflu secretele.

Capitolul 4

Ce căuta ea acolo?

Nu că el ar fi trebuit s-o observe. Erau zeci de femei în tavernă şi, din pricina valului de căldură şi de parfum care îl izbise atunci când intrase pe uşă din seara răcoroasă de afară, avusese senzaţia că erau o sută.

Localul lui Maggie O’Tiernen era întotdeauna plin de femei, lucru de înţeles, fiindcă promitea siguranţă, securitate şi lipsa cenzurii pentru femeile de toate categoriile sociale, îngăduindu-le un nivel de intimitate şi privilegii pe care rareori şi le permiteau în alte taverne.

Caleb îşi petrecuse viaţa în astfel de locuri. Era proprietarul a douăsprezece stabilimente şi muncise din greu ca să le transforme în locuri care să primească femei. Dar, în timp ce tavernele lui fuseseră transformate astfel încât să pună la dispoziţie acea facilitate, The Place aşa fusese construit.

Drept care localul lui Maggie era plin în fiecare seară. Plin de femei care dansau, beau şi râdeau, ele fiind îndeajuns de numeroase încât să facă dificilă identificarea uneia anume din toată mulţimea. Multe dintre ele aveau zâmbete largi şi râsete nestăpânite. Multe dintre ele aveau pielea netedă şi forme sinuoase. Multe dintre ele erau brunete. Multe dintre ele erau frumoase.

N-ar fi trebuit s-o observe în mod deosebit pe vreuna. Bineînţeles c-o observase. Abia apucase să privească mulţimea, să bage de seamă grupul care dansa în lumina lămpii de la marginea îndepărtată a încăperii, să audă clinchetul greu al paharelor din dreapta lui şi râsul adânc şi zgomotos al lui Maggie de la bar, să simtă mirosul de parfum, de bere şi de ceva delicios care venea dinspre bucătării… că a văzut-o şi pe ea.

El se afla prea departe ca s-o observe. N-ar fi trebuit să poată să-i vadă părul negru ce strălucea în lumina portocalie a barului în clipa în care ea s-a întors cu faţa la el. N-ar fi trebuit să poată detecta pata de roşu de pe buzele ei sau decolteul adânc al rochiei pe care o purta şi care fusese în mod clar cumpărată de la însuşi diavolul. Nu că ar fi trebuit să fie în stare să-i vadă veşmintele dezmăţate sau felul în care acestea îi încadrau sânii împinşi în sus şi curba şoldurilor. Şi nici n-ar fi trebuit să fie în stare s-o audă râzând peste mulţimea de oameni, sau să-i simtă mirosul, cald şi delicat precum cel al tartei de migdale.

Dar a observat-o. Imediat.

Pentru că el fusese întotdeauna capabil să vadă astfel de lucruri. Să le audă. Să le miroasă. Din momentul în care o cunoscuse, cu doi ani în urmă.

— La naiba!

Ce căuta ea acolo?

Lângă umărul lui, Thomas Peck, unul dintre cei mai buni detectivi din Londra, a înţepenit.

— Vezi ceva?

Întotdeauna. Dacă ea era acolo, el o vedea.

— Nu. Haide să mergem la Maggie şi apoi să plecăm.

Caleb şi-a croit drum prin încăpere, foarte conştient

de atenţia pe care i-o acorda o masă plină de femei din stânga lui. Nu era prost; ştia că aparţinea acelui gen de persoane pe care oamenii le remarcau, iar un astfel de lucru era de două ori mai adevărat în clipa în care el era unul dintre cei doi bărbaţi dintr-o încăpere. Nu-i plăcea să se afle în The Place atunci când localul era plin, nu-i plăcea să se simtă ca şi cum ar fi încălcat o proprietate privată.

Făcând tot ce putea ca s-o ignore pe Sesily, Caleb şi-a redirecţionat atenţia către proprietara de la The Place, care se înălţa deasupra tuturor, cu părul negru răsucit şi pieptănat în sus, domnind peste supuşii ei în timp ce turna bere, flirta fără discernământ şi privea mulţimea. Tocmai era aplecată deasupra barului, într-o conversaţie intimă cu o indiancă aşezată de cealaltă parte a tejghelei, când a întâlnit privirea lui Caleb. Miratã, şi-a încreţit fruntea, bărbaţii nefiind clienţi obişnuiţi la The Place, mai ales la ora aceea. Apoi atenţia i s-a îndreptat spre tovarăşul lui, pe care l-a recunoscut imediat, lucru ce s-a reflectat imediat în expresia ochilor ei negri. Ridicând dintr-o singură sprânceană în direcţia lui, Maggie a indicat capătul îndepărtat al barului, unde era mai linişte.

Deşi cu Sesily Talbot pe aproape, n-avea să fie linişte pentru mult timp.

Cu o expresie hotărâtă pe faţă, Caleb a urmat instrucţiunile lui Maggie, care s-a întors la conversaţia ei. L-a condus pe Peck prin sală, încercând să nu observe pătrunzătoarea privire albastră care îi urmărea mişcările de la masa ascunsă în colţ.

În timp ce-şi croiau drum, Peck a întrebat:

— Eşti sigur că O'Tiernen o să stea de vorbă cu noi?

— O să stea de vorbă cu mine, a răspuns Caleb, dar bănuiesc că ştiai asta, altfel n-ar fi trebuit să mă convingi să vin cu tine.

— Nu te-am forţat, Calhoun. Ţi-am cerut o favoare.

— Corect, a fost de acord Caleb. Şi am acceptat pentru că sunt un om generos, nu pentru că eşti unul dintre băieţii lui Peel.

Lui Peck nu-i plăcea acel calificativ neoficial, dar, ca

regulă generală, Caleb nu se încredea în uniforme, aşa că n-avea de gând să facă pe şarmantul. Totuşi, Peck ştia că n-ar fi reuşit să treacă de uşă dacă n-ar fi fost însoţit de Caleb, iar acesta n-ar fi garantat pentru el.

— Nu poţi să negi că faptul că-ţi rămân dator nu-i cel mai rău lucru din lume.

Caleb nu se putea gândi la multe lucruri mai rele decât să se afle în preajma unui ofiţer de poliţie, dar presupunea că Thomas Peck nu era chiar cel mai rău dintre ei. Era un tip decent, care îşi făcuse un renume înainte de formarea Poliţiei Metropolitane, trecând drept unul dintre puţinii reprezentanţi ai trupelor Bow Street Runners cărora le păsa mai degrabă de un act de justiţie cinstit decât de umplerea buzunarelor.

Atunci când Peck venise la The Singing Sparrow mai devreme în acea zi, făcuse asta cu gândul la dreptate. În ultimele luni, o jumătate de duzină de localuri din East End, toate deţinute sau administrate de femei, fuseseră devastate în urma unei scandal, a unei năvale a huliganilor sau a unui jaf şi niciunul dintre evenimente nu fusese raportat. Peck nu era prost şi ştia că se întâmpla ceva, aşa că voia să dea de cap problemei.

Dar pentru asta trebuia să găsească pe cineva dispus să vorbească. Lucru pe care n-avea să-l obţină în majoritatea cluburilor, acestea fiind unele exclusiviste, cu liste private de membri, liste ce conţineau numele unora dintre cele mai bogate femei din Londra. Thomas Peck, care abia ştia să lege o cravată, n-avea acces pe uşile acelor localuri.

Însă The Place avea o uşă care se deschidea, chiar dacă bărbaţii erau rareori bine-veniţi acolo. Totuşi, poliţistul era destul de deştept încât să nu vină singur la The Place. Întrebările lui nu erau genul de întrebări la care se răspundea uşor, pentru că Scotland Yard nu era genul de stabiliment în care cineva de acolo, din adâncul străzilor sinuoase din Covent Garden, să aibă încredere.

Dacă Peck avea de gând să obţină mai multe informaţii despre cel care era atât de plin de furie şi dorinţă

de răzbunare încât să atace fiecare dintre locurile sigure pentru femei, poliţistul avea nevoie să fie însoţit de cineva pe care Maggie să-l cunoască. Şi, deşi Caleb ar fi preferat mai degrabă să-şi mănânce un picior decât să se afle în compania unui membru al Poliţiei Metropolitane, voia să fie prins cel care dădea iama prin localurile din Garden. Şi şi-o dorea nu numai pentru că The Singing Sparrow primea femei şi era deţinut de una.

Dar dacă oamenii nu spuneau nimic despre atacuri, era nevoie de mai mult decât de noroc pentru ca răufăcătorii să fie prinşi, ceea ce însemna că Peck s-ar fi putut dovedi util. La asta se adăuga faptul că refuzul cererii lui Peck ar fi atras atenţia Scotland Yardului, iar Caleb nu putea risca aşa ceva.

Ceea ce însemna că el se afla acolo pentru afaceri, nu pentru femeia care se sprijinea graţios de bar la nici *zece* paşi de locul în care îl aştepta Maggie. Caleb i-a întâlnit ochii albaştri pentru o fracţiune de secundă, iar apoi şi-a întors privirea.

Avea propriile probleme de rezolvat în acea seară. Sesily Talbot trebuia să aştepte.

„Eu reprezint problemele, americanule. N-ai observat?”

Ca şi cum vreunui muritor i-ar fi putut scăpa asta!

Maggie îi aştepta în celălalt capăt al barului.

— Ai uitat să-ţi potriveşti ceasul, americanule? Ar trebui să ştii că n-aveai de ce să-mi treci pragul la ora asta. Şi, pe deasupra, într-o companie atât de nesuferită!

Lui Maggie îi dispăruse zâmbetul dezinvolt pe care îl afişa pentru cliente. Şi-a înclinat capul în direcţia detectivului de poliţie, înainte să adauge:

— Îmi strică afacerea.

Caleb a dat din cap, întorcându-se cu spatele la Sesily, care se instalase la bar şi care urmărea fără reţinere spectacolul.

— Şi pe a mea, la fel.

— Da, a fost de acord Maggie, vorbind cu accent irlandez. Dar asta mă priveşte mai puţin. Aşa-i?

— Ce ne torni?

Maggie a mijit din ochi şi s-a întors cu spatele, umplând o halbă dintr-un butoiaş aflat în apropiere. Punând-o pe bar, a spus:

— Cerşetorii nu pot alege, americanule!

Caleb a ridicat paharul şi a închinat în cinstea ei.

— Asta cam aşa e.

A luat o înghiţitură zdravănă, aşteptându-se la poşirca obişnuită care se găsea în orice tavernă din Londra, dar descoperind în schimb o băutură tare, cu gust neaşteptat. A luat paharul de la gură şi l-a cercetat, iar apoi s-a uitat la patroană şi a întrebat-o:

— Ce-i asta?

Ea a zâmbit. Nimănui nu-i plăcea un secret atât de mult pe cât îi plăcea lui Maggie.

— O să-ţi dea la cap, nu?

— Mai mult ca sigur. De unde ai luat-o?

— E un berar nou în oraş.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Să vedem. Nu mă simt prea generoasă faţă de tine, americanule, din moment ce mi-ai adus Yardul în local, a răspuns ea uitându-se la Peck.

— Nu sunt aici pentru bere, a spus acesta.

— Imaginează-ţi surpriza mea, a replicat ea cât se putea de sec. Inspectorul detectiv s-a aplecat suficient de mult deasupra barului încât vorbele lui să nu poată fi auzite peste vacarmul din tavernă.

— Sunt pe urmele băieţilor care au făcut deranj în local acum câteva săptămâni.

Era o exprimare nefericită, însă Caleb n-avea de gând să-l ajute pe Peck să-şi îndrepte greşeala, fiindcă Maggie i-a aruncat o privire tăioasă şi şi-a smuls o cârpă de bucătărie de la brâu, începând să cureţe, cu mişcări dramatice, mahonul strălucitor al barului.

— Unde au făcut deranj?

Era o neînţelegere deliberată. Caleb auzise de pagubele produse la The Place. Scaune şi mese distruse, lămpi şi perdele smulse din pereţi şi de la ferestre, o

încăpere plină de butoaie de bere sparte în bucăţi, cele două ferestre care dădeau spre stradă – sparte şi ele înainte ca Maggie şi câţiva clienţi fideli să apuce să-i alunge pe infractori folosind drept arme un ciob de oglindă spartă şi un satâr de bucătărie, oricât de incredibil ar fi părut asta.

— Domnişoară O'Tiernen, ai avut localul închis timp de o săptămână după aceea, a spus Peck, neîncrederea din tonul lui scăzând şansele ca ea să-i dea vreo informaţie utilă.

Maggie şi-a întors privirea rece, ca de gheaţă, spre el.

— Am făcut renovări.

Existau o mie de motive din care Maggie n-ar fi vrut ca Scotland Yardul să afle tot ce ştia ea, iar Caleb a recunoscut cel puţin o duzină dintre ele în ochii femeii. Inclusiv unul care nu-i plăcea: frica.

Peck şi-a coborât vocea.

— Cred că bărbaţii care au atacat The Place sunt membri ai unei bande cunoscute, Bully Boys, care săvârşeşte crime în toată Londra, şi aş vrea să te ajut.

Ea s-a uitat atunci la Peck, cu neîncrederea zugrăvită pe faţă.

— Ai vrea să mă ajuţi, a spus, iar apoi s-a oprit, reluând după o scurtă pauză: Domnule inspector, intri aici şi-mi vorbeşti despre Bully Boys de parcă nu i-aş cunoaşte de pe vremea când dumneata încă învăţai să tragi cu pistolul ăla drăguţ pe care îl porţi prins la spate. Femeile din încăperea asta au uitat mai multe despre Bully Boys decât au aflat vreodată oamenii dumitale.

Dacă însoţitorul lui Peck n-ar fi avut niciun amestec în scena care se petrecea sub ochii lui, ar fi fost impresionat de răspunsul obraznic al lui Maggie. Chiar i l-ar fi răsplătit făcându-i cinste cu un pahar.

Maggie a încheiat spunând:

— Am avut localul închis pentru renovare.

Peck a înţepenit de frustrare, iar Caleb a intervenit înainte ca poliţistul să facă în aşa fel încât să li se interzică amândurora accesul în The Place. N-aveau să primească informaţii de la Maggie. Nu în seara aceea. Şi posibil că nici

altă dată. Caleb şi-a pus o mână pe umărul lui Peck.

— Renovări să fie.

— Iar dacă nu sunteţi aici ca să-mi distraţi clientele cu o încăierare, a spus ea plimbându-şi în mod provocator privirea peste piepturile late ale ambilor bărbaţi înainte de a-l privi pe Caleb în ochi, atunci nu sunteţi bine-veniţi în timpul orelor de lucru. Vă propun să vă întoarceţi la cârciuma voastră, iar tu, i s-a adresat ea poliţistului, cu un zâmbet fals pe faţă, întoarce-te să munceşti pentru Majestatea Sa. N-avem nevoie de tine aici. Doar dacă nu cumva vrei să ne laşi să aruncăm o privire la muşchii ăia.

Maggie a rostit ultimele cuvinte pe un ton ridicat, iar Caleb a scrâşnit din dinţi, ştiind fără urmă de îndoială că cel puţin o femeie din încăpere avea să răspundă acelei provocări.

— Ai de gând să lupţi, americanule?

O, Doamne! Sesily apăruse lângă umărul lui, suficient de aproape ca să-l atingă. Oare când se mutase de la locul ei? Oare cum de nu-şi dăduse el seama? Caleb s-a întors şi i-a aruncat cea mai rece privire a lui, dorindu-şi să-şi menţină pulsul constant.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Sesily i-a cercetat din priviri pe cei doi bărbaţi. A zăbovit un pic prea mult asupra lui Peck. Suficient de mult încât Caleb să se gândească serios să accepte oferta de încăierare.

Ce putea să-i facă femeia aceea!

— Spune-mi, domnule Inspector, cine crezi că ar câştiga într-o astfel de luptă?

Peck a ridicat din sprâncene, surprins de întrebarea aceea neruşinată.

— Poftim, doamnă?

— Nu-i nevoie să respectăm uzanţele. Te rog să-mi spui Sesily.

Apoi ea i-a zâmbit larg şi afectuos, strălucirea acelui zâmbet orbindu-l pe detectiv şi făcându-l pe Caleb să se întrebe care ar fi fost cea mai bună metodă de a se descotorosi de cadavrul unui ofiţer al Poliţiei Metropolitane.

Asta a fost de ajuns.

— Nici să nu te gândeşti să-i spui aşa, Peck!

Sesily a căscat nişte ochi mari şi inocenţi. Ca şi cum o diavoliţă ca ea ar fi avut vreun dram de nevinovăţie!

— Dar, domnule Calhoun, nu ştiam că eşti în măsură să decizi cum îmi spun alţii, a spus ea, iar apoi şi-a îndreptat zâmbetul obraznic înspre Peck. Domnule inspector detectiv, eşti mai mult decât bine-venit să-mi spui Sesily, dar cu condiţia să-mi zici cine crezi că ar triumfa într-o luptă dintre voi doi.

Peck nu era prost şi nici călugăr, aşa că i-a aruncat lui Sesily Talbot un zâmbet cuceritor şi a declarat:

— Mă aştept ca eu să fiu acela, milady.

Folosirea apelativului ce indica titlul de nobleţe a fost singurul motiv din care Thomas Peck, mândria Scotland Yardului, a rămas în picioare în acel moment, mai ales atunci când Sesily s-a apropiat, prelingându-se ca o liană printre Caleb şi poliţist. Sau prelingându-se ca unul dintre acei şerpi care-şi strâng prada până când aceasta ajunge să se sufoce, după care o mănâncă dintr-o singură înghiţitură enormă.

Sesily şi-a ridicat bărbia şi l-a privit în faţă pe poliţist, despre care Caleb îşi imagina că unele femei l-ar fi putut găsi atrăgător dacă le-ar fi plăcut barba şi chipurile ce păreau cioplite în marmură.

— Cât de multă încredere ai în tine!

— O, facem un pariu? O să fie o luptă?

Imogen Loveless sosise la faţa locului, iar cuvintele ei erau directe şi însetate de sânge.

— O doamnă poate visa, a răspuns Sesily, toată numai un flirt. În momentul de faţă, discutăm despre cel care o să câştige.

— Nu toţi discutăm despre asta, a mormăit Caleb făcând un pas înapoi atunci când Lady Imogen s-a înghesuit lângă Sesily şi s-a ridicat pe vârfuri ca să se uite mai bine la umerii lui Peck.

Acesta din urmă a privit-o, drept care şi-a îndreptat spinarea, iar umerii au părut să i se lărgească.

— Scuzaţi-mă, domnişoară!

— Păreţi a fi destul de solid, a spus Imogen.

Peck şi-a dres glasul.

— Ăăă… mulţumesc!

— Jucaţi crichet?

— Nu.

Caleb nu putea să urmărească ciudata conversaţie. Avea şi aşa destule probleme, căci Sesily profitase de spaţiul îngust ca să se lipească dintr-odată de el, cu ochii ei frumoşi aţintiţi într-ai lui, cu formele ei apetisante sprijinite de toate suprafeţele dure ale corpului lui, în timp ce ea şi prietena ei îi măsurau din priviri pe el şi pe poliţist ca pe nişte cai de curse.

Caleb a inspirat brusc şi a făcut un pas înapoi, depărtându-se de Sesily. Având nevoie să se depărteze de ea.

Ea l-a privit în ochi.

— Domnule Calhoun, haide să vorbim serios. Nu sunt multe motive pentru care bărbaţii să vină în localul ăsta. De fapt, e limpede că amândoi sunteţi aici pentru un meci de prezentare. Nu trebuie să arătaţi ca şi cum aţi fi mirosit ceva neplăcut.

Totuşi, nu era neplăcut. Era magnific. Exotic şi frumos, un iz care ar fi trebuit să fie imposibil de găsit într-o tavernă întunecată din labirintul Covent Garden. Cu toate astea, Caleb a ridicat dintr-o sprânceană în direcţia ei şi a spus:

— Remarcabil de asemănător cu sulful, de fapt.

Ochii ei s-au luminat de amuzament, în timp ce Lady Imogen a răspuns cu nonşalanţă:

— O, probabil că e de la mine. Am testat explozibili noi.

Ochii căscaţi ai lui Peck au întâlnit privirea lui Caleb peste părul ciufulit al femeii.

— Explozibili?!

— Hmmm, a spus ea înainte să dea din cap în semn că-şi încheiase inspecţia. Eu pariez pe ăsta. E puţin mai înalt şi a avut parte de o pregătire fizică aşa cum se cuvine.

Tocmai de aceea Caleb îl putea doborî pe Peck fără probleme. Nu era loc pentru reguli într-un meci ca lumea.

La rândul lui, Peck nu părea să ştie ce să spună, aşa că s-a mulţumit cu un alt „Mulţumesc”, oarecum sugrumat.

— Sper că nu te-am jignit, domnule Calhoun, a spus Lady Imogen pe un ton care sugera tocmai contrariul.

— O, Caleb nu se simte jignit, a declarat Sesily fluturând din mână. Se vede de la o poştă că celalalt domn are o pregătire fizică mai bună, Imogen.

Îl provoca. Iar el ştia că nu trebuia să se lase păcălit.

— N-o să ştim niciodată, doamnelor, pentru că astă-seară n-o să aibă loc nicio luptă aici, a intervenit Maggie. O înfruntare între aceşti doi domni ar fi o afacere prea costisitoare. Iar ei pleacă. Acum.

Sesily s-a prefăcut dezamăgită.

— Altădată, atunci, a spus ea înainte să treacă pe lângă Caleb şi să se îndrepte spre bar. Maggie, să înţeleg că în seara asta n-ai nici una dintre plăcintele tale delicioase cu carne de porc?

Şi astfel au fost daţi afară cei doi bărbaţi, ca şi cum ei nici n-ar fi fost acolo de la bun început. Ceea ce Caleb îşi dorea de fiecare dată când o întâlnea pe Sesily.

Sau cel puţin aşa îşi spunea el că-şi dorea.

— Cine e femeia asta? a întrebat Peck printre dinţi.

„Nu e pentru tine.”

Rezistând impulsului de a o spune cu voce tare, Caleb a trecut pe lângă detectiv, aruncându-i scurt:

— Sesily Talbot. Nu face parte din investigaţia ta.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte, avea sentimentul că nu erau adevărate.

— Nu acea Talbot. Am auzit de ea…

Caleb a strâns din dinţi. Bineînţeles că Peck auzise de ea. Sesily îşi petrecuse o viaţă întreagă fiind genul de femeie de care lumea auzea.

— Mă refer la cealaltă, a precizat Peck. Cea care a crezut că te pot pune la pământ.

— Cea care s-a înşelat, vrei să spui? Aceea e Imogen Loveless. Lady Imogen Loveless, a spus el, având grijă să

adauge partea importantă.

— Lady?

— Fiica unui conte, şi încă una căreia îi plac explozibilii, din câte am înţeles.

Afară, strada era liniştită şi aerul rece. Înainte ca uşa de la The Place să se fi închis, Caleb s-a şi năpustit asupra lui Peck.

— Ţi-am spus că n-o să iasă nimic bun dintr-o vizită la Maggie!

— Nu-i adevărat, a răspuns detectivul. Am intrat pe uşă. Am vorbit cu ea. A înţeles că sunt la curent că cineva a pus gând rău localurilor de felul lui The Place. Şi poate că într-o zi, în curând, ea o să creadă că eu chiar îmi doresc ca infractorii aceia să fie prinşi.

Caleb i-a aruncat o privire.

— Înţelegi că nimeni din East End n-o să aibă vreodată încredere într-un gabor.

Auzind acel termen argotic, Peck a strâns din dinţi.

— Am crescut în East End. Nu eu sunt duşmanul.

Caleb avea suficientă experienţă ca să ştie că prima afirmaţie n-o valida pe cea de-a doua, dar n-a comentat. Nu era nici prietenul, nici sfătuitorul lui Peck şi n-avea nicio dorinţă să se apropie de vreun detectiv de poliţie. Aşa ceva era ultimul lucru care-i trebuia.

Lui nu-i trebuia altceva decât să se ducă în America, de unde să nu se mai întoarcă niciodată.

Iar asta, imediat.

— Domnule detectiv!

La naiba! Îi urmărise.

Caleb şi-a lăsat bărbia în piept şi şi-a strâns haina în jurul lui, nevrând să se întoarcă să privească spre taverna puternic luminată… şi spre Sesily.

Nu-l strigase pe el, ceea ce însemna că putea pleca. Era problema lui Peck acum, iar acesta răspunsese deja la strigătul ei prietenos.

— Domnule detectiv!

Sesily se apropiase şi gâfâia uşor, iar sunetul acela era suficient de lasciv ca să-l facă pe un bărbat să-şi

imagineze cum ar fi fost ca el să fie cauza respiraţiei greoaie a lui Sesily Talbot.

Nu. Caleb n-avea de gând să se gândească la asta. Se întorcea la taverna lui. Avea o afacere de condus. Orice probleme ar fi cauzat Sesily în seara aceea, nu erau treaba lui.

— Lady Sesily, a spus Peck cu amabilitate şi respect, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume pentru Sesily.

Bine. Mai bine Peck decât el.

Caleb tocmai se forţase să se îndepărteze cu un pas de ei, când Sesily a spus, veselă:

— Domnule detectiv, nu te deranjează dacă stau de vorbă cu prietenul tău, doar pentru o clipă?

Caleb s-a oprit brusc, iar ea a continuat:

— Îţi promit să-l aduc înapoi înainte ca tu să observi că a dispărut.

Caleb s-a uitat peste umăr.

— N-avem nimic de discutat.

Ea a zâmbit.

— Nu-ţi face griji, domnule Calhoun, o să vorbesc eu.

— Nu mă îndoiesc de asta, a răspuns Caleb, iar zâmbetul ei a devenit şi mai larg.

Sesily era de neînduplecat. Exasperant!

— Nu-i nevoie să mi-l înapoiezi, Lady Sesily, a intervenit Peck făcând un semn din cap către tavernă. Am treabă de făcut şi mi s-a spus deja că nu ajut afacerea.

— O, n-aş lua-o personal, a replicat ea. Odată ce aţi decis că nu sunteţi pregătiţi pentru o luptă, amândoi aţi făcut rău afacerii.

Peck a râs la glumă şi şi-a trecut o mână peste falcă, zâmbind cu sfială.

— O să mă consolez cu asta.

— Data viitoare ar trebui să încerci să te lupţi, a şoptit ea. Ai fi uimit de cât de departe ai ajunge.

— Cu domnişoara O’Tiernen?

Ea a ridicat din umeri.

— Probabil că nu, dar mie mi-ar plăcea foarte mult.

Femeia aceea pur şi simplu nu putea să nu flirteze!

— O să ţin minte asta, a răspuns Peck înainte să-şi încline pălăria către ea, apoi către Caleb, şi să plece spre următoarea destinaţie, în căutarea informaţiilor pe care nimeni nu i le dădea de bunăvoie.

Sesily l-a privit cum dispărea în întuneric. Apoi a spus cu glas scăzut:

— Pare un tip cumsecade. Păcat că e copoi.

— Ce vrei, Sesily?

Întrebarea i-a ieşit lui Caleb de pe buze pe un ton mai dur decât intenţionase el.

Ea l-a privit ca şi cum ar fi fost surprinsă că-l vedea acolo. Ca şi cum nu ea ar fi fost cea care-l urmărise.

— Aşa e! Da.

S-a uitat în jur preţ de o clipă, iar apoi s-a îndreptat spre o uşă care se pierdea în umbră, aflată la câţiva metri distanţă. El n-a urmat-o, aşa că ea s-a întors.

— Domnule Calhoun! Dacă nu te deranjează…?

Caleb şi-a încrucişat braţele pe piept.

— De fapt, mă deranjează. N-am chef să fiu strangulat.

— O, strangularea e cumva o opţiune? Ce păcat că nu mi-am adus garoul!

— După ce am văzut ce le poţi face bărbaţilor, mă mir că nu-l ai tot timpul la tine.

Ea i-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Urmează-mă!

Fie din curiozitate, fie din instinct de conservare, el a făcut-o, apropiindu-se de spaţiul îngust în care Sesily se lipise deja cu spatele de uşă.

— N-ar trebui să fii singură aici.

— Nu sunt singură.

— Ai fi, dacă n-aş fi eu aici.

— Dar eşti, şi sunt în perfectă siguranţă.

— Eşti sigură? Am auzit că pot să pierd oricând o luptă, a răspuns el fără să se gândească sau să-şi dea seama cum sunau astfel de vorbe.

O parte a gurii ei frumoase s-a ridicat, amuzată, făcând ca liniştea străzii răcoroase să devină asurzitoare în

urechile lui.

— Nu ţi-a plăcut asta.

Bineînţeles că nu-i plăcuse. Dar n-ar fi recunoscut-o niciodată.

— Doar nu era să-i spun lui Peck că el era cel menit să piardă, a continuat ea. Prinzi mai multe muşte cu miere. Dar tu n-ai încercat niciodată asta cu mine.

— N-am nicio intenţie să te prind, Sesily.

— Da, da, da, a fost foarte clar, a spus ea, iar pentru o clipă lui Caleb i s-a părut că tonul ei sunase încordat, însă apoi Sesily i-a aruncat un zâmbet plin de seninătate, spunând:

— Deşi nu-mi pot imagina de ce nu. Sunt o muscă minunată.

O, Doamne, femeia asta ar fi tentat şi un sfânt!

— Şi ce te face să fii interesată să-l prinzi pe Peck?

— Ar trebui să fiu moartă ca să nu-l observ pe Thomas Peck, Caleb. E o legendă.

O flamă incandescentă, mânioasă, s-a aprins în el.

— Ar fi trebuit să ghicesc. Bietul Peck, prins în iţele jocului tău preferat!

— Despre ce joc e vorba?

— Prostii scandaloase. Ce soartă o să aibă Peck?

— Cea pe care o să i-o hotărăsc eu. Rareori se întâmplă să primesc reclamaţii.

Era prea de tot.

— Contele de Totting ar putea avea o reclamaţie.

Sesily s-a întins şi şi-a pus palma peste gura lui, înăbuşindu-i cuvintele cu pielea ei moale. Oare de ce nu purta mănuşi?

— Aş fi mai îngrijorată pentru soarta ta, americanule, a şoptit ea cu asprime în întuneric, dacă umbli cu un om din Scotland Yard. Nu-mi place ideea că acest domn Peck al tău ar putea să afle ce ai văzut scara trecută.

O, doar Sesily n-avea cum să creadă că el i-ar fi predat-o lui Peck! Cu siguranţă că nu înţelesese aşa ceva din spusele lui. În schimb, a aşteptat ca ea să-i ia mâna de pe buze, iar apoi a spus:

— Te asigur că Peck nu e interesat de activităţile tale nocturne.

— Bine. Îţi sugerez să-i urmezi exemplul. Nici pe tine nu te interesează.

Era rândul lui să fie supărat.

— Bineînţeles că mă interesează.

— Cum aşa?

— Lăsând la o parte responsabilitatea mea faţă de sora ta, prietena mea…

Sesily şi-a dat ochii peste cap.

— Scuteşte-mă de onoarea masculină greşit orientată. N-am nevoie de ea.

— Sora ta e şi partenera mea de afaceri…

— Ceea ce n-are nimic de-a face cu…

— Reputaţiile atrag atenţia, Sesily.

Ea a râs din cauza afirmaţiei lui ridicole.

— Chiar dacă n-ar fi vorba despre o tavernă deţinută de sora mea care a divorţat şi apoi s-a recăsătorit cu acelaşi bărbat, cred că trenul a plecat din gară în ceea ce priveşte reputaţia mea, Calhoun. Cea mai mare parte a Londrei îmi spune Sexily.

Acea poreclă plină de umor lasciv şi de dispreţ dezgustător, l-a făcut să scrâşnească din dinţi.

— N-ar trebui s-o facă.

— Şi de ce nu? s-a răstit ea, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva era… ofensată. Să ştii că mă jigneşti!

— De ce? Eu nu-ţi spun aşa.

— Da, sunt conştientă de asta. Şi ce păcat, pentru că supranumele ăsta reflectă adevărul.

Bineînţeles că-l reflecta.

— Ceea ce ne aduce înapoi la problema în cauză, a spus ea.

Care era problema în cauză? Nu era vorba de sărut.

Nu putea fi vorba de sărut.

Un strigăt a răsunat în depărtare, amintindu-i lui Caleb că ei doi se aflau afară, pe o stradă din Londra, şi că nu trebuia să se gândească la sărut.

— Nimeni nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat. Nici

măcar prietenul tău, Peck…

— Nu e prietenul meu.

Acea negare grăbită a făcut ca ochii ei să strălucească de surprindere.

— Atunci când aţi intrat pe uşă împreună, ai garantat pentru el.

Caleb a suspinat, frustrat.

— N-am avut de ales.

— De ce nu?

Întrebarea aceea a venit prea repede şi era prea încărcată de curiozitate.

Caleb a răspuns cu o jumătate de adevăr:

— Pentru că aş prefera ca Scotland Yard să-mi fie dator cu o favoare, decât să decidă că-mi datorează cu totul altceva.

La auzul răspunsului, Sesily a ridicat dintr-o sprânceană.

— Îţi faci griji pentru whisky-ul tău ilegal?

Orice tavernă mai răsărită servea whisky ilegal, dar acela fusese un răspuns mai bun decât adevărul.

— Exact.

— Nu prea cred, a spus ea, iritându-l cu astfel de vorbe. Cred că ai secrete, Caleb. Iar dacă siguranţa prietenelor mele impune ca eu să le aflu, te asigur că o s-o fac.

Nu era o bravadă, ci o promisiune, iar lui Caleb nu i-a plăcut asta deloc. Nu voia ca Sesily să se apropie de secretele lui. Ameninţarea trecutului pe care-l avea el nu era o glumă şi îl înfuria ideea ca Sesily să-şi bage nasul acolo. Dar n-avea de gând s-o lase să vadă că-l enervase, fiindcă asta ar fi fost o provocare pentru ea.

În schimb, a dat drumul unui hohot de râs forţat şi a spus:

— Sunt ca o carte deschisă.

— Eşti exact opusul unei cărţi deschise şi amândoi ştim asta, a răspuns ea cu dezinvoltură, dar există lucruri mai grave decât faptul că Scotland Yardul îţi datorează o favoare. Şi se pare că săptămâna asta aduni favoruri.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că şi eu îţi sunt datoare. Pentru că ai avut amabilitatea de a mă ascunde atunci, în grădini.

Momentul în care Sesily se înfăşurase în jurul lui şi-i tăiase respiraţia, chiar în timp ce el o strângea în braţe şi primea tot ce avea ea de oferit, nu avusese pic de amabilitate în el.

Ea s-a apropiat mai mult. El n-a dat înapoi, adorând ispita, chiar dacă se detesta pentru faptul că nu era mai responsabil. Pentru faptul că nu-şi amintea că Sesily era sora prietenei lui, că-i era interzisă.

— Îmi faci o favoare? a întrebat el.

— Spune-mi ce vrei.

Ea şi-a pus o mână pe pieptul lui, iar Caleb s-a întrebat dacă îi putea simţi bătăile inimii prin lâna paltonului. A clătinat din cap.

— Nu.

— Să spun eu ce vrei?

— Crezi că mă cunoşti destul de bine ca să ştii ce vreau?

— Ştiu exact ce vrei. Dar sunt gata şi aştept până când îţi dai seama singur.

— Ce crezi că vreau?

Ea a zâmbit, satisfăcută, şi, deşi n-a deschis gura, el a putut totuşi să audă răspunsul.

„Pe mine.”

Directă. Arogantă. Îndrăzneaţă, perfectă şi sinceră. Pentru că el chiar o dorea. O dorea de suficient de mult timp ca să ştie că era posibil s-o dorească pe vede.

De asemenea, n-avea s-o aibă niciodată, iar acela era adevărul care se revolta în el. Adevărul frustrat, furios, nedorit şi familiar. Oare de câte ori auzise acel vuiet revoltându-se înlăuntrul lui ori de câte ori el se gândise la acea femeie care îl ispitea dincolo de orice raţiune şi care îi era inaccesibilă?

Doar că de data asta îl auzise şi ea, în timp ce-şi aţintea privirea ageră la taverna din spatele lui, a cărei uşă se deschisese larg ca să le lase pe femeile dinăuntru să se

împrăştie pe stradă.

Vuietul nu era în capul lui. Era înăuntrul localului The Place.

Iar Sesily deja îl lăsase pe Caleb în urmă, îndreptându-se spre acel vuiet.

Capitolul 5

Ignorând strigătul lui Caleb – care nu putea să creadă cu adevărat că ea l-ar fi ascultat, nu-i aşa? – Sesily s-a strecurat prin mulţimea de femei care se revărsau pe uşa din faţă a localului. Ea a încercat cu disperare să ajungă înăuntru, la prietenele ei… şi să înfrunte orice ar fi găsit acolo.

Înăuntru, o jumătate de duzină de bărbaţi cu feţe urâte şi înarmaţi cu bâte şi mai urâte, intraseră în tavernă pe uşa din spate, de dincolo de bucătării, cu gândul la distrugere, distrugere ajutată de haosul absolut pe care îl provocaseră atunci când intraseră în local.

Sesily s-a uitat la masa la care stătuse împreună cu prietenele ei. Era goală.

A aruncat iute o privire în sală şi le-a găsit pe Adelaide şi pe ducesă, cu un cap deasupra mulţimii, în colţul îndepărtat al încăperii, îndreptându-se direct spre un bătăuş care se întindea după o lampă cu ulei aflată sus, pe perete. Dacă el plănuia să dea foc localului, cele două erau mai mult decât capabile să-l oprească.

— Imogen, a şoptit Sesily, căutând-o pe ultima din grupul lor.

N-a durat mult până s-o găsească. Era cocoţată pe un scaun din mijlocul sălii, scoţând nişte obiecte din omniprezenta ei poşetă.

Sesily nu putea fi sigură că nu exista pericolul ca şi Imogen să dea foc localului, dar cel puţin ea n-ar fi făcut-o intenţionat. Înainte ca Sesily să se gândească la acea posibilitate, un ţipăt s-a auzit chiar în dreapta ei şi a făcut-o

să-şi scoată cel mai bun cuţit, pe care şi-l legase de coapsă, dedesubtul buzunarului fals al fustelor de mătase.

Înainte să poată să intre în luptă, o mână grea a oprit-o, degetele acesteia încolăcindu-i-se în jurul braţului. S-a răsucit, dornică să-l înfrunte pe cel care o capturase şi având cuţitul deja ridicat, gata să lovească. Totuşi, Caleb nu era deloc un molâu şi se pregătise pentru împotrivirea ei. Chiar dacă ochii i s-au făcut mari la vederea lamei aceleia deosebit de ascuţite.

A prins-o de încheietură. Împiedicând în ultima clipă cuţitul să i se înfigă în obraz.

— Avem câteva lucruri de discutat după ce se termină asta. Iar faptul că, dacă aş fi fost mai lent, mi-ai fi scos un ochi, n-o să fie nici pe departe subiectul cel mai puţin important.

— Ezitarea în luptă e pentru romanele dramatice şi pentru joaca de-a lupta, a răspuns ea.

Caleb i-a dat drumul, neputându-şi ascunde admiraţia care i se citea în frumoşii lui ochi verzi, iar Sesily şi-a promis să savureze amintirea acelei priviri de îndată ce avea să rămână singură. S-au auzit mai multe ţipete, iar Imogen a strigat „Ha!” din locul în care stătea cocoţată, ceea ce însemna că localizase unealta înfricoşătoare pe care o căutase, oricare ar fi fost aceea.

— Ce altceva? a întrebat Sesily în timp ce se gândea la următoarea mişcare, strângându-şi cuţitul.

— Ce altceva ce? a răbufnit el întorcându-se spre un alt bărbat ce avea o bâtă cu aspect periculos.

A încasat lovitura şi a lovit, la rândul lui.

„Impresionant” s-a gândit Sesily.

— Despre ce altceva o să mai vorbim după ce se termină asta? În afară de faptul că aproape ţi-am scos ochiul?

Caleb a continuat să lupte, ca şi cum ar fi fost perfect normal să converseze în timp ce era atacat.

— O să vorbim despre faptul că ai intrat în locul din care toţi ceilalţi fugeau.

Sesily l-a privit în timp ce el dădea un frumos upercut.

— Bine lucrat!

— Mulţumesc, a răspuns Caleb.

— Ce te-ai fi aşteptat să fac, să fug?

— Exact asta mă aşteptam să faci, a răspuns el în timp ce a prins mâna în care adversarul său avea bâta şi a izbit-o de două ori de un stâlp de lemn, până când arma a căzut la podea.

Păcat că el purta haină pe deasupra cămăşii. Chiar şi aşa, ei i-ar fi plăcut să vadă muşchii lui Caleb în acţiune.

Sesily a dat drumul unui mic hohot de râs.

— Şi ia spune-mi, americanule, când a fost ultima dată când ai crezut că aş fugi?

— Situaţia de aici nu seamănă cu cea în care ar fi scăpat un cal din boxa lui din grajd, Sesily. Aici se întâmplă ceva serios!

— În primul rând, n-aş alerga niciodată spre un cal liber într-un grajd.

În spatele ei s-a auzit un zgomot puternic, împreună cu un cor de ţipete, iar Sesily s-a întors cu spatele la Caleb şi a văzut un bărbat enorm, care azvârlea o masă într-un grup de femei înghesuite în apropiere. Sesily s-a simţit cuprinsă de furie şi a strâns în palmă mânerul cuţitului.

— În al doilea rând, dacă ai impresia că nu-mi dau seama cât de serioşi sunt oamenii ăştia, înseamnă că n-ai fost prea atent, i-a spus ea lui Caleb, iar apoi a strigat spre locul în care se petrecea încăierarea: Hei! De ce nu te iei de cineva înarmat, boule?

Bărbatul acela s-a năpustit asupra ei, iar Sesily i-a aruncat cel mai strălucitor zâmbet cu putinţă şi a adăugat:

— Nu cumva ţi-e teamă că o femeie te-ar putea doborî?

Cel care avea să-i fie adversar s-a îndreptat spre ea, azvârlind o masă cu uşurinţa cu care ar fi aruncat nişte surcele, dar, în spatele lui, mai mulţi dintre clienţii obişnuiţi ai localului au sărit să le apere pe femeile pe care el le ameninţase. Mithra Singh, o strălucită femeie-berar care lua în secret cu asalt tavernele din West End, le-a ajutat să iasă mai repede.

În acelaşi timp, Lady Eleanora Madewell şi frumosul ei iubit norvegian, cunoscut doar sub numele de Nik de majoritatea celor din Garden, fiindcă ea nu se asocia decât cu cei mai mari contrabandişti din Anglia, s-au îndreptat spre colţul îndepărtat, unde ducesa şi Adelaide aveau nevoie de întăriri.

Sesily s-a ghemuit, cu arma în mână.

— Îi dăm înainte?

Uriaşul a mârâit, iar ea s-a întrebat dacă acesta putea cumva să folosească un limbaj articulat.

— Sesily…! a atenţionat-o Caleb, dând un alt pumn. Să nu îndrăzneşti să te iei…

Cuvintele i s-au stins pe buze fiindcă a încasat o lovitură, însoţită de un zgomot puternic.

— La naiba! a izbucnit el.

Era din nou în luptă, ceea ce-i convenea foarte bine lui Sesily, care privea bruta ce se îndrepta spre ea şi aştepta momentul potrivit ca să lovească. Ceea ce-i lipsea la capitolul muşchi, ea compensa printr-o surprinzătoare îndemânare, dar atacul prin surprindere juca un rol esenţial în tot acel episod.

— Ca brută, arăţi ideal, a spus Sesily, veselă, în timp ce adversarul ei se apropia. Îţi spun sincer că Drury Lane ar trebui să te urce pe scenă!

Individul şi-a încreţit fruntea, cu totul derutat.

— Sesily…! a strigat Caleb din nou.

— Să ştii, Caleb, că ar trebui să-l priveşti cu atenţie. E ca un căpcăun din poveşti.

— N-am nevoie să mă uit la el, ce naiba! Nu stârni…

Restul instrucţiunilor nu s-au mai auzit, fiindcă adversarul ei a dat lovitura, Sesily s-a ferit şi, în timp ce bruta îşi pierduse echilibrul, ea s-a năpustit şi i-a făcut o tăietură lungă într-o parte. El a ţipat de durere, iar ea a strigat „îmi pare rău!” în timp ce s-a aplecat ca să ridice piciorul unui scaun. Apoi, folosindu-se de întreaga inerţie a mişcării, l-a pocnit pe individ în falcă tocmai în clipa în care acesta se azvârlea asupra ei.

Capul brutei s-a dat violent pe spate. Sesily s-a întors,

ştiind că-şi atinsese ţinta chiar înainte ca el să se prăbuşească pe o altă masă, greutatea trupului său zdrobind lemnul ca pe o grămadă de beţe de chibrituri.

— La naiba! a strigat Sesily. Acum am distrus şi eu o masă!

— Ce-ai făcut?

Ea s-a întors ca să se uite la Caleb, care o privea pe când propriul lui adversar se îndoia de şale din pricina durerii.

— Bărbaţii se pierd cu firea în preajma femeilor care luptă. Ei uită întotdeauna informaţii esenţiale.

— Ce spui tu acolo?

— Spun că atunci când o femeie intră în luptă, o face ca să câştige, a explicat Sesily ridicându-şi bărbia în direcţia bărbatului cu care se lupta Caleb. Ai nevoie de ajutor?

El a mijit din ochi.

— Bineînţeles că nu! La naiba, Sesily, locul ăsta e în pericol! Tu eşti în pericol! Ai fugit către el ca o nebună, fără să mă aştepţi!

— Şi dacă aş fi aşteptat, m-ai fi lăsat să intru?

— Bineînţeles că nu!

— Bărbaţii sunt ridicoli!

— Pentru că am vrut să te ştiu în siguranţă?

— Pentru că ai crezut că nu tu reprezinţi pericolul cel mai mare pentru noi, l-a lămurit ea, iar apoi şi-a desfăcut larg braţele. Priveşte în jurul tău!

Caleb i-a auzit cuvintele, dar n-a avut timp să se gândească. Adversarul lui tocmai se redresase şi se îndrepta spre el. Cu o privire încruntată, s-a depărtat de Sesily şi i-a strigat peste umăr:

— Vreau să-mi faci o favoare, după cum ne-am înţeles! Îţi cer să pleci de aici! Sunt sigur că ştii o jumătate de duzină de moduri de a ieşi din clădirea asta.

— De fapt, ştiu, a răspuns ea, dar nu plec nicăieri.

— Înţeleg că nu vrei să-mi faci nici o favoare, a spus el. Eşti infernală!

Ea n-a putut să nu râdă.

— La naiba, Sesily…

Replica lui a fost punctată de un strigăt, urmat de o prăbuşire zgomotoasă. Privirea lui Sesily a zburat către Maggie, înaltă şi puternică în spatele barului, dar luată prin învăluire de doi bărbaţi care se îndreptau ameninţător spre ea.

— N-ai ţinut cont de lecţia pe care ţi-am dat-o data trecută, nu-i aşa? a spus unul dintre huligani, iar, în timp ce se apropia de ei, Sesily îi sesiză dezgustul din voce. Ea îl recunoscuse pe Johnny Crouch, un bătăuş local care făcea parte din banda Bully Boys. Se zvonea că fusese văzut luând parte la câteva dintre atacurile recente.

— Sesily! a strigat Caleb de la distanţă, din mijlocul luptei lui, dorind, fără îndoială, ca ea să se oprească, să-l aştepte, sau ceva stupid de genul ăsta.

— Niciodată nu m-am priceput prea bine să-mi învăţ lecţia, Johnny, a replicat Maggie întinzând mâna spre o sticlă de whisky, cea mai apropiată armă.

— Mare păcat, a răspuns el, care aproape că ajunsese lângă ea. De data asta n-o să ai ocazia să-ţi aminteşti. N-a fost inteligent să implici Bow Street într-o astfel de afacere. Nu poţi să-l laşi pe inspectorul detectiv să-şi bage nasul.

Sesily a strâns din dinţi la auzul acelor cuvinte. Bătăuşii erau cu ochii pe The Place. Îi văzuseră pe Caleb şi pe Peck intrând mai devreme. Şi nu conta că Maggie nu spusese niciun cuvânt, avea să fie pedepsită pentru simplul fapt că uşa ei se deschisese.

Sesily a ajuns la cei trei, iar furia ei a izbucnit, fierbinte şi deplină.

— Ai observat vreodată, Maggie? a spus ea, în timp ce-şi dădea la o parte fustele ca să se caţăre pe un scaun şi de acolo să se urce fără nicio ezitare pe tejgheaua barului, arătându-şi pantalonaşii de dedesubt, croiţi astfel încât să-i lase uşurinţă în mişcări. Cu cât un golan vorbeşte mai mult, cu atât e mai uşor de înfruntat!

Răufăcătorul cu pricina s-a întors cu faţa la ea, arătându-şi nasul care părea că suferise de-a lungul timpului numeroase fracturi, precum şi o cicatrice urâtă

care-i traversa ochiul bulbucat. Ea a zâmbit.

— Salut, Johnny!

Privirea lui Crouch a zăbovit pe pieptul ei plin.

— Tu cine eşti?

Rezistând impulsului de a tresări de dezgust fiindcă era cercetată cu privirea de individul care era în mod clar conducătorul acelui grup infam, Sesily a spus:

— Mă tem că n-avem timp pentru prezentări. Îi dădeai o lecţie lui Maggie?

— Sesily! s-a auzit răgetul lui Caleb prin larma luptei, dar ea l-a ignorat.

— Să fii sigură că-i dăm o lecţie! O să se gândească de două ori înainte să deschidă din nou localul. Femeile ar trebui să-şi vadă lungul nasului, a spus el în timp ce se întindea spre pantoful din piciorul ei, care era pe bar, iar mâna i-a alunecat în jurul gleznei lui Sesily. Asta te include şi pe tine!

„A fost aproape.”

Înghiţind fierea care-i urcase în gât din cauza cuvintelor acelui mizerabil, Sesily a testat greutatea piciorului de masă pe care îl ţinea ascuns în spatele fustelor.

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată că nu trebuie să atingi femeile fără să-ţi dea ele voie?

— Nimeni care să merite să-i dau atenţie, a spus el, iar degetele lui soioase s-au târât pe piciorul lui Sesily, murdărind mătasea.

Ea a adăugat distrugerea rochiei celei noi pe lista infracţiunilor pasibile de pedeapsă ale lui Crouch.

„Mai aproape!”

S-a auzit o pocnitură venind din capătul îndepărtat al încăperii, acompaniată de urletul unui bărbat.

— Se pare că a fost dejucat planul prietenului tău care voia să dea foc localului. Acum ţi-a venit şi ţie rândul.

— Şi cine o să-mi facă felul, pisicuţo? a întrebat huliganul în timp ce-şi petrecea degetele în jurul gambei ei. Tu?

Ea i-a aruncat un zâmbet strălucitor.

— O să fii foarte surprins de ascuţimea ghearelor mele.

Fără ezitare, Sesily l-a lovit cu piciorul mesei, făcându-l să se prăbuşească peste butoaiele din spatele lui.

Tovarăşul său, care era mai mare şi, în mod evident, mai puţin inteligent, a strigat:

— Johnny! Ce s-a întâmplat?

— Târfă ce eşti! a răcnit Johnny, furios, în timp ce se ridica în picioare.

În spatele lui Sesily a răsunat un bubuit, urmat de o altă masă spartă.

— Eşti bine, Maggie? a întrebat Sesily.

— Da, sunt bine!

Maggie a făcut o mişcare scurtă din încheietură, iar sticla din mâna ei s-a izbit de marginea tejghelei. A ridicat-o, scoţându-i la iveală gâtul spart, care acum avea marginea zimţată.

Sesily şi-a înclinat capul.

— Impresionant!

— Mă descurc. Nu putem avea cu toţii cuţite cu monogramă, a răspuns Maggie.

— O să comand unul pentru tine.

— Noroc, dragă!

Apoi n-au mai avut timp să converseze, pentru că Johnny se dezmeticise, aşa că Sesily a sărit de partea cealaltă a barului. Johnny n-a ezitat s-o urmeze, remarcabil de agil după proaspăta lovitură la cap, iar Sesily s-a retras atunci când el a venit spre ea, gata s-o pedepsească.

Inima ei a început să bată cu putere şi, exact în clipa în care s-a pregătit să lupte, a auzit o pocnitură puternică şi un strigăt în spatele ei.

— Ăsta ar fi încă unul dintre băieţii tăi care se prăbuşeşte, l-a anunţat ea pe Johnny. Vezi tu, există un singur lucru pe care bruta americană îl urăşte mai mult decât prezenţa mea aici, şi aceia sunteţi voi.

Ochii huliganului au prins să strălucească de mânie, iar privirea i-a alunecat pe lângă Sesily, căutând dovezi ale spuselor ei. Dar, în loc să găsească un motiv de teamă, a

găsit altceva.

Un zâmbet răutăcios şi triumfător i s-a ivit pe faţă.

— Nu şi băiatul meu!

Sesily era cea care avea emoţii acum. Nu s-a putut abţine şi s-a întors, descoperind că monstrul care îl înfruntase pe Caleb începuse să azvârle mesele din drumul lui ca să ajungă la bar.

Sesily nu l-a văzut pe Caleb.

Oare unde era el?

A ezitat, panicată fiindcă nu-l vedea nicăieri. În timp ce ea nu ştia ce să facă, uriaşul s-a năpustit asupra ei şi a înhăţat-o strâns de încheietura mâinii stângi. Neplăcută situaţie!

Agresorul ameninţa să-i rupă încheietura.

— Sesily! a strigat Adelaide din cealaltă parte a camerei, iar apoi a adăugat, insistent: Imogen!

— Te văd! a răspuns aceasta din urmă, dar ea nu era suficient de aproape.

Mithra a intrat pe uşă. În timp ce traversau taverna, Nora şi Nik dădeau la o parte mobila spartă.

Toată lumea era prea departe.

Sesily a tresărit şi s-a încovoiat din pricina strânsorii bătăuşului, a întins mâna dreaptă, care nu era într-o poziţie avantajoasă, dar cu care putea, de bine, de rău, să dea un pumn, şi a lovit cu ea destul de sus, într-unul dintre obrajii masivi ai agresorului, asigurându-se că avea să-i provoace o vânătaie.

El oricum nu părea genul de bărbat care să deţină o oglindă, cu atât mai puţin să se privească în ea cu regularitate.

În plus, lovitura n-a părut să-l afecteze. Sesily s-a îndreptat din nou spre el, iar de data asta i-a tras un pumn chiar în momentul în care a ridicat şi genunchiul ca să-i dea un şut drept în vintre.

Bruia s-a îndoit de mijloc, iar ea a trecut iute mai departe, urmărind cu privirea un trup aflat la distanţă şi care zăcea pe podea.

— Caleb! a strigat Sesily în timp ce se îndrepta spre

el.

Numai că bruta cea mare a apucat-o din spate.

S-a zbătut, incapabilă să slăbească strânsoarea, căutând din priviri un aliat şi găsind-o la câţiva metri distanţă pe ducesă, care se mişca repede, scotocindu-se prin buzunare după vreun obiect ascuţit şi periculos.

Sesily a clătinat din cap.

— Caleb are nevoie de ajutor!

Abia dacă terminase de rostit acele cuvinte, când braţul răpitorului s-a răsucit, dur precum oţelul, în jurul gâtului ei. Strâns. Prea strâns. L-a apucat de mână, zgâriindu-l. S-a răsucit, chiar dacă ştia că duşmanul era prea mare şi prea puternic. Avea de gând s-o omoare.

„Oare l-a ucis deja pe Caleb? El ar urî să moară pentru mine!”

Nu putea să respire, dar le vedea pe fete venind în ajutorul ei din toate direcţiile. Pe urmă n-a mai văzut mare lucru, dar a auzit strigăte, izbituri şi un vuiet cumplit, iar apoi i s-a năzărit că o auzea pe Imogen vorbind despre reacţii chimice, totul părând atât de îndepărtat…

Capitolul 6

— La naiba, Sesily, trezeşte-te! Chiar acum!

Dacă era să compare acele strigăte cu alte modalităţi în care fusese trezită, metoda de acum nu s-ar fi numărat printre cele mai delicate, dar funcţionase. Avea o migrenă înfiorătoare şi a oftat din pricina acelei dureri ascuţite. S-a încruntat.

Apoi s-a auzit o înjurătură păcătoasă, spusă cu accentul lui american care ei îi atrăgea mereu atenţia.

— Aşa, a continuat vocea, însoţindu-şi spusa de un alt mârâit insistent. Trezeşte-te!

O lumină puternică s-a strecurat printre pleoapele lui Sesily, iar ea şi-a întors faţa, încercând să-şi menţină ochii în bezna şi căldura de sub pleoapele închise.

— Nu!

— Ba da! Deschide ochii, Sesily!

A ridicat o mână ca să se ferească de lumina orbitoare.

— Stinge-o, a spus ca din mijlocul întunericului cald şi primitor de sub pleoape. E prea intensă!

O ezitare. Şi apoi:

— Bine. Deschide ochii.

Nici gând! Voia să se ghemuiască pe perna frumoasă şi caldă, cu iz de piele şi de ambră, până când i se mai domolea durerea de cap.

— Nu!

— O, pentru…

Perna s-a mişcat. Nu era o pernă. Era Caleb. Iar, ca să-i întoarcă faţa spre lumină, el a mişcat-o de parcă ea n-ar fi cântărit nimic.

Sesily s-a smiorcăit, nemulţumită, dar lumina supărătoare dispăruse. Slavă Domnului!

— Sesily Talbot, dacă nu deschizi chiar acum ochii…

Avertismentul era plin de furie şi de încă ceva. Era posibil să fie… frică?

A deschis ochii.

Lumina lămpii era în continuare suficient de puternică încât s-o facă să sufere. Stomacul i s-a răscolit şi şi-a dus degetele la frunte în timp ce a mârâit la el:

— Poftim. Eşti mulţumit?

— Nu, a venit răspunsul lui sec, în timp ce a ridicat lampa cu lumina micşorată cât se putea de mult şi a privit-o. Uită-te la mine!

— Eşti atât de autoritar!

Dar Sesily a făcut după cum i s-a spus, descoperind imediat că durerea nu era singurul motiv din care era copleşită de greaţă. Se aflau într-o trăsură, iar aceasta se deplasa cu o viteză impresionantă. A înghiţit cu noduri.

— Dacă ai fi mai docilă, n-ar trebui să fiu autoritar, a spus el, distrat, apucându-i bărbia şi înclinându-i faţa spre lumină ca să-i privească ochii. Stai nemişcată!

— Asta ar putea fi… dificil, a răspuns ea închizând

ochii şi inspirând adânc.

Caleb a înjurat din nou şi şi-a schimbat poziţia adăugând o nouă mişcare la prima, cea brutală. Măruntaiele lui Sesily s-au revoltat. Ea s-a rugat în gând să nu verse. Nu acolo. Nu în prezenţa lui.

Groaza se lupta cu durerea şi cu jena.

— Ai putea…

„Să mă arunci din trăsură! Să mă eliberezi de suferinţă!”

Nu-şi dădea seama ce urma să ceară, dar el a găsit o a treia opţiune, strângând-o la piept şi răsucindu-se împreună, ca s-o protejeze cu trupul lui enorm. Apoi a ridicat o cizmă grea şi a lovit cu ea în fereastra trăsurii, făcând cioburile de sticlă să zboare în stradă.

Surpriza şi ceva suspect de asemănător cu un fior i-au alungat pentru o clipă greaţa lui Sesily.

Vehiculul a încetinit în urma exploziei, iar vizitiul a strigat:

— Domnule!

— Mergi mai departe! a strigat Caleb scoţând o batistă din buzunar şi înfăşurându-şi-o în jurul mâinii ca să cureţe sticla spartă de pe marginea ramei ferestrei de-acum goale, înainte de a o muta pe Sesily în bătaia aerului care pătrundea înăuntru.

— Respiră.

Ea a făcut-o, închizând ochii şi lăsând aerul proaspăt s-o cuprindă, iar agitaţia din stomac i s-a potolit aproape imediat.

— Mulţumesc.

— Nu pot să te las să vomiţi în trăsura mea.

— Ei bine, atunci suntem amândoi recunoscători pentru o astfel de întorsătură a evenimentelor. După ce a inspirat adânc din nou, a adăugat: Bineînţeles că o să-ţi plătesc înlocuirea geamului.

— Nu-i nevoie. E suficient să ştiu că Atena poate fi doborâtă de o plimbare cu trăsura.

Caleb dusese din nou mâna la bărbia lui Sesily, care a deschis ochii şi l-a văzut chiar în faţa ei.

— Atena?

N-ar fi trebuit să-i placă. Şi cu siguranţă că nu trebuia să dezvăluie cât de mult îi plăcea.

Atunci când vorbea, vocea lui era joasă şi blândă. Dacă n-ar fi ştiut adevărul, Sesily ar fi putut să creadă că lui îi păsa de ea. Ceea ce, desigur, nu era adevărat. Cu nici o oră în urmă, i-o spusese clar: „N-am nicio intenţie să te prind.”

— Aşa arătai, a spus el privind-o în ochi, de fapt cercetându-i cu atenţie, căutând, fără îndoială, orice dovadă că ar fi fost rănită. Ai sărit la bătaie ca şi cum te-ai fi născut pe un câmp de luptă. Dar chiar şi Atena avea nevoie de războinici, nebuno.

Caleb rostise ultimele vorbe cu acel ton aspru pe care Sesily i-l cunoştea prea bine, iar ea i-a fost recunoscătoare pentru asta, fiindcă nu ştia cum să reacţioneze atunci când el i se adresa cu blândeţe. Nu era niciodată blând cu ea.

— Unde sunt prietenele mele?

— Grupul pestriţ de femei care a luptat alături de tine? Oare ele să fie războinicele tale?

Îl privea în timp ce el o cerceta. Expresia feţei lui contrazicea acele cuvinte blânde. Caleb avea buzele strânse şi maxilarul încleştat, iar nările îi fremătau din pricina unui simţământ pe care Sesily îl lua drept frustrare.

— Ne sprijinim unele pe altele, a răspuns ea în timp ce el îi ridica bărbia, întorcând-o din nou spre lumina felinarului.

Sesily l-a lăsat s-o facă, ignorând fiorul pe care l-a simţit atunci când el şi-a pus degetele pe gâtul ei, mângâindu-i pielea.

— Prietenele mele sunt bine?

— Poţi să respiri?

— Nu. Prietenele mele! Sunt…

El a apăsat-o uşor pe gât.

— Te doare ceva?

Ea l-a apucat de încheietură şi a aşteptat ca el s-o privească.

— Prietenele mele, Caleb!

— Ducesa şi domnişoara Frampton ne-au condus la trăsură. M-au asigurat că o să găsească o cale de scăpare.

Sesily a dat din cap. Până atunci nu le fusese niciodată greu să scape cu bine dintr-o luptă. Apoi a fost străfulgerată de o viziune. Nik şi Nora. Mithra. Maggie.

— Şi celelalte? Maggie?

— Toată lumea e în siguranţă. Servindu-se de o poţiune misterioasă şi de o batistă, Lady Imogen l-a adormit pe cel care ţi-a făcut râu.

— A, da! E foarte mândră de trucul ăsta.

— Ar trebui să fie, a spus el pe un ton admirativ. Mi-aş fi dorit doar să mi-l fi dat mie pe mână, ca să am eu plăcerea să mă ocup de el.

— Ai şi tu o batistă mortală?

— N-am nevoie de o batistă ca să-l fac să plătească pe cel care ţi-a făcut asta.

Acele cuvinte rostite cu calm i-au provocat un nou fior lui Sesily, dar înainte ca ea să poată să-i ceară să detalieze, el şi-a îndreptat din nou atenţia asupra gâtului ei. Sesily l-a privit şi a profitat de ocazie ca să-l studieze. El s-a încruntat, iar acolo, la marginea liniei părului, unde buclele lui de culoarea mahonului erau date pe spate în dezordine, un lichid roşu-închis i se scurgea în jos pe tâmplă. Mâna lui Sesily s-a ridicat spontan spre faţa lui.

— Sângerezi!

— Nu e nimic, a spus el ferindu-se de atingerea ei şi apăsându-şi podul cald al palmei pe pielea de deasupra decolteului ei, cu un gest care inspira siguranţă. Mai respiră o dată.

— Sunt perfect capabilă să respir, Caleb, a spus ea, sfidătoare. Sunt vie, nu-i aşa?

— În mod remarcabil, da, având în vedere că aproape ai fost ucisă.

— Doar pentru că am crezut că erai…

S-a oprit înainte de a termina propoziţia. Caleb a mijit ochii.

— Cum eram?

— Sângerezi. Lasă-mă să…

El a apucat-o de încheietura mâinii.

— Cum credeai că eram, Sesily?

Ea s-a răsucit în strânsoare.

— Am crezut că erai mort. Te-am văzut doborât la pământ. Asta m-a distras de la luptă.

Greşise spunându-i asta, iar el a înţepenit ca şi cum ar fi fost străfulgerat, dându-i drumul din strânsoare.

— N-ar fi trebuit să iei parte la luptă de la bun început. Gâtul… te mai doare? a întrebat el dregându-şi vocea.

Sesily a înghiţit cu greu.

— Nu prea mult.

— O să te doară. Mâine o să fii răguşită.

— O să fiu bine, a spus ea îndepărtându-i mâinile. Eu sunt bine. Dar, Caleb, tu sângerezi. Şi tu ai fost lovit. Lasă-mă să…

El s-a ferit din nou de atingerea ei, ridicându-se ca să se aşeze pe bancheta opusă şi împingându-se în colţ, cât mai departe de ea.

— N-am nevoie de ajutor. Ar trebui să te preocupe să-ţi păstrezi mâncarea înăuntrul stomacului. Ajungem în curând.

— Unde mergem?

— Acasă la sora la.

Lui Sesily i-a revenit greaţa.

— Nu!

— Ai de ales între asta şi casa părinţilor tăi.

— Atunci, aleg Park Lane. Casa mare şi frumoasă a familiei contelui şi contesei de Wight.

El a clătinat din cap.

— Nu sunt îmbrăcat chiar potrivit pentru o vizită la ei, dar presupun că o să înţeleagă după ce le povestesc despre evenimentele din seara asta.

Sesily i-a aruncat o privire.

— Şi cum ai de gând să le explici? Vrei să începi cu faptul că am fost în perfectă siguranţă până când aţi apărut tu şi prietenul tău de la Scotland Yard? Până când, din cauză că te-ai amestecat în treburi care nu te priveau, ai

convocat, practic, o bandă de bătăuşi?

El a privit-o şocat, apoi a înţeles.

— Crezi că erau cu ochii pe localul lui Maggie.

— Cred că cineva ca Maggie, care se mândreşte cu un local ce le oferă siguranţă celor ce nu sunt obişnuiţi să se simtă astfel, e duşmanul acelor oameni şi al celor care-i finanţează.

Sesily a făcut o pauză, întorcându-se spre curentul de aer proaspăt, deranjată de durerea din gât şi de agitaţia stomacului.

— Şi cred că, dacă te-ai fi oprit măcar o clipă ca să te gândeşti, tu ai fi înţeles asta, a încheiat ea.

După ce a auzit-o rostind acele vorbe dojenitoare, Caleb a păstrat o tăcere îndelungată, ceea ce a făcut-o să se întrebe dacă el pur şi simplu n-avea de gând să mai vorbească. Poate că plănuia deja să se urce în primul vapor spre Boston.

Dar n-avea ea un asemenea noroc!

— Poate că-i adevărat, dar nu e nicio îndoială că ai fi mult mai în siguranţă dacă părinţii tăi ar încuia uşile şi ferestrele ca să se asigure că nu intri în bucluc.

— Nu sunt copil, Caleb.

— Crezi că nu văd asta?

Ea a continuat ca şi cum el n-ar fi vorbit:

— Sunt femeie în toată firea. Mi se pare amuzant ca tu să crezi că un lucru mărunt, cum ar fi un lacăt, m-ar putea împiedica să-mi trăiesc viaţa.

— Cred că un lucru mărunt, cum ar fi un lacăt, te-ar ţine în viaţă. Şi cu asta, basta.

— Eşti dramatic, a spus ea.

El a căscat ochii.

— Erai leşinată!

— Iar acum sunt foarte bine! a exclamat ea, iar privirile li s-au întâlnit în trăsura care părea, dintr-odată, mai mică decât înainte. N-ai absolut niciun motiv să te implici în treburile mele. Asta nu te priveşte.

El a fixat-o cu o privire întunecată.

— Cu nicio oră în urmă te-am scos dintr-o tavernă

distrusă, Sesily, aşa că aş spune că mă priveşte foarte mult.

Sesily s-a întors din nou spre fereastră, deşi nu mai credea că ar fi putut să-i fie greaţă din cauza mişcării trăsurii.

— Văd că faci pe eroul!

— Explică-mi, te rog, cum de povestea asta nu se termină cu mulţumiri venite din partea întregii tale familii pentru faptul că ţi-am sărit în ajutor, precum şi cu acceptarea propunerii mele, extrem de rezonabile, de altfel, ca ei să te trimită la ţară. Pentru totdeauna.

Ea i-a zâmbit.

— O, nu mă îndoiesc că mama şi tata ar cădea pe spate de recunoştinţă pentru faptul că te-ai ocupat de problemele fiicei lor celei nesăbuite, a răspuns ea. De fapt, aş merge atât de departe încât să sugerez că mulţumirile lor s-ar extinde până la a-ţi oferi o plată pe care n-ai avea nicio intenţie s-o încasezi.

Caleb a rămas nemişcat, iar Sesily s-a bucurat să descopere că el continua să fie un ins inteligent, în ciuda tuturor dovezilor contrare din ultimul sfert de oră.

— Te referi la o căsătorie între noi.

Sesily a urât felul în care au sunat cuvintele lui, ca o zgârietură neplăcută. Un cuţit frecat prea tare pe o farfurie. Dar nu i-ar fi dat niciodată de înţeles că simţise aşa ceva. În schimb, a fost sfidătoare.

— Exact! Dacă m-ai smulge de pe raftul meu prăfuit, mama ar face tumbe de-a lungul întregului Hyde Park. Iar în ceea ce-l priveşte pe tata… a început ea, făcând apoi o pauză pentru efectul dramatic. Ei bine, gândeşte-te la zestre, fiindcă sunt sigură că s-ar despărţi cu plăcere de fiecare leţcaie câştigată cu greu, dacă asta te-ar încuraja să mă iei de pe locul de onoare pe care-l ocup în cârca lui.

Caleb a mijit din ochi.

— Părinţii tăi n-ar face niciodată presiuni pentru o căsătorie între noi.

A face presiuni. Era uimitor cât de multe semnificaţii puteau fi cuprinse în acele cuvinte.

Sesily a dat drumul unui hohot de râs ascuţit şi vesel

precum zgomotul sticlei care se sparge.

— Cred că părinţii mei ar organiza o nuntă de zile mari dacă ai îndrăzni să-mi ceri mâna. Şi mai cred că ar face astfel încât să-ţi fie imposibil să te eschivezi de la asta dacă ai apărea la ora două dimineaţa remorcându-mă în halul în care mă aflu, cu fustele murdare şi cu părul răvăşit.

El a privit-o îndelung în întuneric, în timp ce lumina slabă arunca umbre pe chipul lui tulburat, cu muşchii maxilarului mişcându-i-se cu repeziciune.

— Ai dreptate.

Ea a urât acele cuvinte, cu toate că erau cele pe care le aştepta. Îşi ura triumful, chiar dacă ştia că nu-şi dorea căsătoria cu Caleb, aşa cum nu şi-o dorea nici el.

Dar chiar trebuia să pară atât de îngrozit?

S-a întors cu faţa spre vânt.

— Ştiu că am dreptate. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Nu eşti menit să ajungi în laţul preotului.

— De ce nu?

Ea i-a aruncat o privire.

— În primul rând, după cum am spus, sunt o femeie matură, nu o fată care să fie împinsă în faţa altarului. Şi în al doilea rând, părinţii mei sunt în sudul Franţei până la primăvară.

Într-o altă seară, cu un alt bărbat, s-ar fi putut bucura de jocul sălbatic al emoţiilor de pe chipul lui, încântată de vinovăţia, surpriza, şocul, frustrarea şi exasperarea pe care el nu şi le putea ascunde.

Dar seara de acum nu era o altă seară, iar el nu era un alt bărbat. Iar Sesily nu s-a bucurat de faptul că cea din urmă emoţie a lui s-a dovedit a fi uşurarea.

— Deci ce-a fost asta, te-ai jucat cu mine?

Sesily i-a aruncat cel mai frumos zâmbet al ei.

— Ţi-am spus că sunt o problemă.

— Dumnezeu ştie că ăsta e adevărul curat.

— Lasă-mă acasă, te rog.

— Nu.

Ea şi-a întors capul, neplăcându-i refuzul lui dezinvolt, felul în care el îşi încrucişase braţele enorme peste pieptul

enorm şi se lăsase pe spate în colţ, de parcă s-ar fi aflat într-o diligenţă americană şi nu într-o trăsură de dimensiuni perfect rezonabile, în care el nu încăpea.

— Poftim?

— Nu te las singură la Talbot House în miez de noapte.

— Crezi sau nu, am petrecut un număr destul de mare de miezuri de noapte la Talbot House.

— Ei bine, în primul rând, având în vedere acţiunile tale din seara asta, nu sunt sigur că-mi spui adevărul.

Aşa era, dar Sesily n-avea de gând s-o recunoască.

— Şi în al doilea rând, dacă părinţii tăi nu sunt aici, ai nevoie de un însoţitor.

Ea a făcut ochii mari.

— N-ai auzit partea în care îţi spuneam că am treizeci de ani?

— Nu, Sesily, n-am cunoscut niciodată o femeie atât de dornică să-mi spună ce vârstă are. Aşa că ne întoarcem la planul meu iniţial. Te duc la sora ta.

— Nu.

Mai degrabă ar fi sărit din nenorocita aia de trăsură decât să fie dusă la sora ei.

Caleb a suspinat, plin de frustrare.

— Sesily!

— N-am nevoie de un însoţitor! a strigat ea.

— În seara asta, ai! a strigat Caleb la rândul lui.

„Doamne, e de-a dreptul exasperant!” s-a gândit ea.

— Ei bine, atunci trebuie să mă plimbi prin Londra până când mă pot întoarce acasă în siguranţă. Nu accept să fiu dusă la Haven House în toiul nopţii.

— De ce naiba nu?

Erau o mie de motive.

— Sora mea nu e paznicul meu.

— Nici eu nu sunt.

— Totuşi, nu faci altceva decât să te comporţi ca şi cum ai fi.

— La naiba, Sesily, era cât pe ce să fii ucisă în seara asta! Într-o sete nesăbuită de ce… de atenţie?

Lui Sesily îi era mai puţin greaţă în acel moment. Într-adevăr, greaţa fusese depăşită de furie.

— Sete de atenţie?

El a avut eleganţa de a se uita în altă parte, aparent realizând că greşise.

— N-am vorbit…

— Ba da, l-a întrerupt ea, simţindu-se tot mai furioasă. Ai vorbit serios. O, scandaloasa Sesily, în cel mai bun caz o insipidă cu ochi strălucitori, iar în cel mai rău caz, o femeie de moravuri uşoare, dar oricum plictisită şi singură, fără un bărbat sau o familie care s-o ţină în frâu aşa cum trebuie. O femeie care n-are nimic mai bun de făcut decât să-şi treacă timpul făcând lucruri din ce în ce mai nesăbuite!

— N-am spus nimic din toate astea, a mormăit el pe un ton care ar fi putut să fie interpretat drept unul încărcat de vinovăţie.

— Nu în seara asta, a replicat ea, urându-se pentru ce spusese.

Caleb i-a întâlnit privirea şi aerul dintre ei a trosnit precum lemnul pus pe foc.

— N-am spus niciodată aşa ceva.

— Nu, dar ai gândit-o, a replicat ea. Tu, ca şi restul lumii, ai crezut asta din momentul în care ne-am întâlnit. Cel mai rău gen de femeie. Un scandal teribil. O ameninţare. Botezată Sexily de bărbaţii din Londra şi asumându-mi porecla, nu-i aşa?

Caleb s-a aplecat în faţă, iute ca fulgerul.

— Nu. Nu-ţi spune Sexily!

— De ce nu? Oare porecla minte? Ea ar fi râs de felul în care el se chinuia în întuneric să găsească răspunsul potrivit. Da, ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe el. Tu, ca toată lumea din Londra, crezi că viaţa e ceva ce mie doar mi se întâmpla. Că exist ca să-mi legăn fustele şi ca să simt briza în păr. Crezi că am intrat în luptă pentru amuzament. Iar acum mă înapoiezi surorii mele, sperând ca ea să mă ţină în lesă. Ca ea să mă ţină departe de următoarea luptă.

Caleb a strâns din buze până când le-a transformat

într-o linie imposibil de dreaptă.

— Prostii, a continuat Sesily întorcându-se spre fereastră în timp ce magazinele din Piccadilly zburau pe lângă trăsură, iar casa surorii ei se apropia tot mai mult. The Place reprezintă siguranţa. E un dar pentru acelea dintre noi care nu duc viaţa surorilor mele. Viaţa pe care ele au ales-o. Iar atunci când bătăuşii aceia au venit să ne atace, eu am făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană decentă – ceea ce ai făcut şi tu, aş putea adăuga – am luptat.

Şi-a concentrat din nou atenţia asupra lui Caleb, iar apoi furia şi frustrarea i-au urcat în piept, făcând-o să-şi dorească să facă mai mult decât să ţipe la el. Făcând-o să vrea să ţipe la fiecare bărbat care păşise în acea seară la O'Tiernen şi ameninţase locul pe care ea îl iubea.

— Bătăuşii au venit ca să-mi vatăme prietenele, iar eu am luptat. Asta n-a fost o nebunie, o greşeală sau o toană. Şi n-am făcut-o fără să mă gândesc. Şi n-a fost o prostie, nici o nesăbuinţă, iar eu nu trebuie să dau explicaţii nimănui, cu atât mai puţin surorii mele, care adoră să mă numească nesăbuită, doar pentru că tu nu ţi-ai putut ţine mâinile departe de mine suficient de mult timp ca să poţi pleca. Asta a fost greşeala ta. Nu a mea. Iar dacă ai avut un fals sentiment de responsabilitate, de vinovăţie, sau ai simţit o nevoie deplasată să fii erou, asta e problema ta. N-o să plătesc eu pentru asta.

Cuvintele ei s-au cam îngrămădit la sfârşit, pierzându-se în liniştea grea a trăsurii, plină de zgomotul roţilor şi al copitelor care răsunau pe pavaj. Sesily l-a privit îndelung pe Caleb, întrebându-se dacă măcar o auzise. Întrebându-se dacă el avea să răspundă înainte ca ea să-şi spună că nu-i păsa.

Sesily s-a întors către fereastră în timp ce el a întrebat:

— Ar fi trebuit să te las acolo? Leşinată?

Ea a respirat profund, înghiţind peste durerea din gât, înainte de a adăuga:

— Nu eram singură. Le aveam pe prietenele mele. Şi

nu ţi-am cerut s-o faci pe salvatorul. De fapt, n-aş fi avut deloc nevoie de un salvator dacă n-ar fi fost…

— Dacă n-aş fi intervenit eu. Da. Ai spus-o dar.

Cuvintele lui tăiaseră precum o sabie. Era furios.

Foarte bine. La fel era şi ea.

Sesily a simţit din nou cum i se răscolea stomacul.

Iar apoi, în sfârşit, în sfârşit, el a spus:

— Şi atunci?

Acolo, în tonul lui, ea a auzit cum el renunţa la luptă.

— Şi atunci ce?

— La un moment dat, fie la adăpostul întunericului, fie la lumina zilei, o să trebuiască să cobori din trăsura asta.

— Nu văd de ce.

— Pentru că e doar o chestiune de timp până când o să vomiţi peste tot, sau până când caii o să aibă nevoie de odihnă. Deci, unde? Unde te pot duce, astfel încât cineva să aibă grijă de tine? Unde o să primeşti îngrijirile de care ai nevoie, dacă o să ai nevoie?

Ea a suspinat.

— N-am nevoie de îngrijiri.

— În urmă cu mai puţin de o oră, erai aproape moartă. Nu te duc într-o casă goală, ca să te ascunzi în dormitorul tău ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ce individ iritant!

— Du-mă la conacul Trevescan.

Ducesa avea o duzină de camere de oaspeţi şi obiceiul de a oferi un mic dejun sofisticat.

— Nu, s-a împotrivit el clătinând din cap cu fermitate. Poate că restul Londrei nu-şi dă seama, dar voi patru puneţi ceva la cale şi n-am de gând să vă las cale liberă. Nu în seara asta, a spus el, după care a făcut o pauză, iar apoi a reluat: Tocmai aţi înfruntat un adversar mai puternic, mai mare şi mai crud decât voi.

Ea i-a ignorat vorbele.

— Găseşte-mi o femeie care să nu fi avut…

— Da, dar se întâmplă a doua oară într-o săptămână. Ce naiba puneţi voi patru la cale?

„La naiba!” s-a gândit Sesily.

Exact de asta se temea ducesa. Caleb, un om care vedea mai mult decât majoritatea, se interesa din nou de activităţile lor. Asta însemna două lucruri: în primul rând, aveau nevoie de informaţii despre el. De suficiente informaţii ca să poată să-i cumpere tăcerea, dacă era necesar.

— N-ai de gând să-mi spui, nu-i aşa? a stăruit el.

În al doilea rând, trebuia scos din joc. Sesily şi-a dus degetele la rădăcina nasului.

— Caleb, mă doare capul de nu mai pot, am stomacul agitat şi în seara asta m-am confruntat cu o bandă de brute. Te rog…

El a întins mâna şi a bătut de trei ori în tavanul trăsurii. Vehiculul a virat pe dată.

Inspirând brusc şi apucându-se de rama ferestrei – acum distruse – ca să-şi păstreze echilibrul şi să-şi controleze stomacul, Sesily a spus:

— Atunci, încotro?

— La mine acasă.

Ea a făcut ochii mari.

„Acasă la el!”

Ce idee ciudată! Că el avea o casă.

Un loc cu un şemineu, o bucătărie şi un dormitor. Şi un pat. Un loc plin de secretele lui, în care voia s-o ducă pe ea.

S-a întors spre fereastră, bucuroasă că avea o scuză ca să privească în altă parte.

Ca să respire.

Tocmai se bucura de aerul proaspăt şi răcoros, când el a adăugat:

— Dar îmi rămâi datoare, Sesily Talbot. Iar eu sunt un om care-şi încasează plata datoriilor.

Sesily şi-a dat seama că el spunea adevărul, chiar dacă înţelesul vorbelor lui se aduna în mintea ei mai puţin ca o ameninţare şi mai mult ca o promisiune, făcând-o să-şi pună întrebări asupra felului în care Caleb Calhoun şi-ar fi putut încasa plata datoriei. Cu un alt bărbat, într-un alt loc, într-un alt moment, poate că ar fi avut curajul să ceară

lămuriri.

Cu un alt bărbat, într-un alt loc, într-un alt moment, poate că nu i-ar fi păsat atât de mult de răspunsul lui.

Dar îi păsa, aşa că a tăcut în mod eroic, dacă era să fie sinceră, de teamă că, dacă îl presa, se putea trezi cu el revenind la planul iniţial şi ducând-o la sora ei.

Aşa că Sesily a tăcut în timp ce trăsura ieşea din Piccadilly şi urca pe Regent Street, ocolind cu totul Mayfair. Şi-a muşcat limba şi a rămas tăcută atunci când au intrat în noul cartier, în care ea ştia că el avea o casă.

Una care fusese deschisă de două ori în cei doi ani de când îl cunoştea.

Nu că ea ar fi observat.

Nu că s-ar fi dus s-o vadă.

Trăsura a încetinit, făcând mai multe viraje rapide, unul după altul, pe o reţea de străzi liniştite din Marylebone, tăcerea din trăsură accentuându-i lui Sesily neliniştea stomacului. După ce vehiculul s-a oprit, ea n-a mai aşteptat să i se deschidă uşa, ci a ieşit, grăbită, în stradă. Aerul proaspăt din trăsură o ajutase, dar nimic nu vindeca răul de mişcare aşa cum o făcea statul în picioare pe un teren solid.

Abia atunci i-a atras atenţia casa cu numărul 2 de pe Wesley Street, o clădire curată şi bine întreţinută, cu trei etaje care se ridicau deasupra şirului liniştit de case mărginite de copaci. Trăsura a pornit, iar Sesily a strecurat o privire de-a lungul străzii. Nu se vedea nici ţipenie de om.

— Mărturisesc, m-am îndoit că aveam să ajungem aici.

— La fel şi eu, a răspuns el cu un mormăit stins, în timp ce trecea pe lângă ea şi urca treptele până la uşa albă şi strălucitoare, pe care a descuiat-o cu cheia.

Iată care era apartamentul din Londra al lui Caleb Calhoun. Doar că nu era un apartament, ci o casă foarte arătoasă.

El s-a tras într-o parte şi a lăsat să se vadă întunericul dinăuntru, abia luminat de licărirea unei singure lămpi lăsate pe o măsuţă din apropiere, probabil de către un

servitor îndatoritor care o pusese acolo înainte să se ducă la culcare.

— Mulţumesc, a spus ea, veselă.

S-a bucurat de surpriza şi de iritarea zugrăvite pe chipul lui frumos în timp ce-l ocolea ca să intre în holul casei, care mirosea exact ca el. Ambră şi piele, hârtie şi whisky. Sesily a făcut o pauză ca să inhaleze atmosfera locului, a sanctuarului londonez al lui Caleb Calhoun, în timp ce el a mărit lumina lămpii doar atât cât era nevoie ca să se distingă spaţiul pe care îl numea cămin.

În stânga lui Sesily se afla un salon. În lumina slabă, ea a văzut o canapea joasă şi un fotoliu mare, tapiţate cu piele, ambele întoarse cu faţa spre un şemineu amplu, ornamentat, în care fusese aprins un foc. Din nou servitorii aceia invizibili!

O masă mică era acoperită de hârtii, probabil că legate de taverna pe care o deţineau el şi sora ei. Sau poate că de una dintre zecile de taverne pe care el le deţinea în America.

— Biroul tău? a întrebat ea.

— Nimeni nu vine aici. Toate camerele au aceeaşi destinaţie.

Sesily a intrat în salon, iar pantofii i s-au cufundat în ţesătura groasă a covorului, cel mai luxos pe care călcase ca vreodată. Sesily nu şi-a putut înăbuşi zâmbetul. Caleb Calhoun n-avea decât să joace rolul americanului simplu, având nevoie de puţin mai mult decât de o coajă de pâine şi de o saltea de paie ca să supravieţuiască, dar se vedea limpede că-i plăcea un covor acătării. Un scaun mare.

— Îmi cer scuze pentru... a murmurat el fluturând o mână spre hârtiile de pe masă şi trecându-şi degetele prin păr de parcă ar fi fost emoţionat. Nu te aşteptam.

Sesily i-a aruncat un mic zâmbet.

— Nici eu nu mă aşteptam.

El nu s-a amuzat. În schimb, şi-a dres vocea, a ieşit din salon şi s-a îndreptat spre scara din celălalt capăt al vestibulului.

Sesily l-a urmat şi nu s-a abţinut deloc de la a trage

cu ochiul la o altă cameră, a cărei uşă era deschisă. Era prea întuneric înăuntru, dar ea a văzut totuşi o garnitură masivă de mobilă. Lumina a dispărut înainte ca Sesily să poată identifica încăperea, iar Caleb s-a făcut nevăzut odată cu ea. Sesily s-a grăbit să ţină pasul, ajungând la baza scării care se înălţa spre întunericul de deasupra.

Şi-a ridicat fustele şi l-a urmat până la primul etaj, apoi la al doilea, unde el s-a oprit în faţa unei alte uşi deschise, singura lumină dinăuntru fiind cea provenită de la tăciunii unui alt foc mocnit.

Un dormitor.

Inima lui Sesily a început să bată cu putere de îndată ce Caleb a păşit înăuntru şi a început să aprindă mai multe lumânări, în timp ce ea aştepta lângă uşă. Sesily se întreba cum să se comporte astfel încât, atunci când el avea să se întoarcă, să pară atât inocentă, cât şi ispititoare.

„Haide, Sesily, ai mai făcut asta înainte!”

Jumătate din Londra îi spunea Sexily şi frânsese multe inimi. Cu siguranţă că putea să se asigure că acel american avea s-o bage în seamă.

El n-o băgase niciodată în seamă.

Nu aşa îi frânsese inima? Prin faptul că n-o băgase în seamă? Transmiţându-i clar că nu voia să aibă nimic de-a face cu ea?

Amintirea a venit, invocată de întuneric, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

Stătuseră amândoi în faţa casei de la ţară a surorii ei, iar Sesily făcuse tot posibilul să-l ispitească – folosindu-se de zâmbetele ei cuceritoare, de replicile ei inteligente şi de rotunjimile ei magnifice – pe acel bărbat imposibil, care o refuzase chiar dacă ea ştia că o dorea.

„Ştiu bine că nu trebuie să mă apropii de tine”, spusese el. „Vrei dragoste.”

Sesily negase pe atunci acele vorbe, spunându-şi că el se înşelase. Dragostea era pentru alte femei, pentru cele care îşi doreau căsătorie, copii şi case mari la ţară, înconjurate de pavilioane rustice şi de heleşteie.

Sesily nu voia dragoste. Îl voia pe Caleb Calhoun şi nimic mai mult. Nimic complicat. Doar că el era complicat.

Iar dacă era singurul bărbat pe care ea şi-l dorise vreodată şi pe care nu-l putea avea, aşa să fie.

Sesily şi-a încrucişat braţele pe piept, amintirea şi frustrarea crescând înlăuntrul ei în timp ce se lupta cu pornirea de a-i capta din nou interesul lui Caleb. Făcuse asta destul de des, fără nici un rezultat. În plus, chiar dacă ar fi putut să-l intereseze pe uriaşul american, seara aceea nu era potrivită pentru aşa ceva.

Era obosită şi probabil că dimineaţă aveau s-o doară toate părţile corpului care-i fuseseră lovite sau rănite.

Iar în timp ce Caleb aprindea ceea ce părea a suta lumânare din încăperea cea mare, Sesily s-a gândit că acela era un dormitor foarte frumos. Dominat de un pat splendid, în care ar fi dormit cu plăcere.

Numai că, în timp ce privea patul minunat, teancul de cărţi de pe o măsuţă din colţul îndepărtat al dormitorului şi focul din şemineu, Sesily s-a gândit că acea încăpere nu era doar un dormitor foarte frumos.

— Ăsta-i dormitorul tău, a spus ea.

El a mârâit un răspuns din locul în care îşi făcea de lucru cu un felinar, iar ea aproape că a împietrit locului. Cu siguranţă că asta nu însemna ca ea… Ca ei… să…

Sesily şi-a alungat din minte un asemenea gând, precum şi reacţia imediată pe care o avusese la el, îndreptându-şi atenţia, în schimb, asupra lui Caleb.

— Ai multe lumânări, i-a spus ea.

El ţinea un chibrit lângă felinarul aflat în capătul celălalt al camerei.

— Nu are toată lumea?

„Nu chiar într-o asemenea cantitate!”

— Citeşti mult seara?

— Îmi place să văd ce fac.

— Ce? Sau pe cine?

Acea întrebare îndrăzneaţă i-a atras atenţia lui Caleb. El şi-a aţintit privirea asupra lui Sesily.

„Asta da, lovitură!”

— Aha, în sfârşit m-ai observat!

S-a uitat la ea cu ochii mijiţi, ca şi cum ar fi cântărit în minte ce răspuns să-i dea, însă a rămas tăcut. Tocmai atunci s-a aprins şi felinarul, iar flacăra i-a pârlit degetele. Caleb a mormăit o înjurătură despre care Sesily a crezut că ar fi putut să fie atât pentru ea, cât şi pentru felinar, şi a închis uşiţa de sticlă a acestuia din urmă.

— Mă crezi sau nu, Sesily, nu sunt entuziasmat de prezenţa ta aici. E doar ultima soluţie.

Bineînţeles că aşa era. Dar el n-ar fi trebuit să i-o spună, nu? Sesily a încasat în tăcere acea lovitură dată orgoliului ei. A plecat de lângă uşă şi a intrat în cameră.

— Nu trebuie să rescrii istoria, americanule. Eu ţi-am propus o alternativă foarte bună.

El nu s-a mişcat din loc, dar a urmărit-o cu atenţie în timp ce se apropia de pat. Ea şi-a pus degetele pe cuvertură şi a spus:

— Dacă preferi să nu mă vezi, pot foarte bine să stau într-o cameră mai mică.

Privirea lui a alunecat spre locul în care Sesily atingea patul, iar apoi s-a întors către ea.

— Ăsta-i singurul dormitor din casă.

Ea şi-a înclinat capul.

— Chiar aşa?

Caleb s-a încruntat.

— Eu nu sunt niciodată aici. N-am nevoie de cameră de oaspeţi.

Ea a zâmbit.

— Deci există un singur pat.

El a început să traverseze camera, îndreptându-se spre uşă.

— E al tău.

— Caleb! a spus Sesily atunci când el a ajuns aproape de ea, suficient de aproape ca să-l atingă dacă ar fi vrut să încerce, deşi ea nu-şi dorea asta. Nu pot să te dau afară din patul tău!

El a privit-o, gata să-i dea o replică. Datorită luminii puternice din încăpere, Sesily a putut să vadă asta. Dar

înainte ca el să vorbească, lumina a trădat-o şi pe ea. Sesily n-a mai putut să se ascundă de Caleb, de privirea lui aţintită asupra obrazului ei.

Fruntea lui s-a încruntat, faţa i s-a crispat într-o grimasă care semăna a dezgust, iar Sesily a tresărit.

— Am… am ceva… a spus ea ducându-şi o mână la obraz. Oare am ceva pe faţă?

Lui i-a luat mult prea mult timp ca să răspundă, iar ea a văzut cum i se zbătea un muşchi al maxilarului, ca şi cum s-ar fi împotrivit să spună exact ceea ce gândea.

— Eşti… a început Caleb, însă n-a mai continuat.

El şi-a plimbat privirea pe faţa ei, pe gâtul ei, pe pielea dezgolită a sânilor ei.

Trecuse mult timp de când Sesily se mai îmbrăcase pentru altcineva în afară de ea însăşi, însă acum, acolo, îşi dorea să fi avut o oglindă, să se vadă prin ochii lui.

„Chiar îmi doresc asta?”

Ea a alungat acel gând.

— Ce-i?

Întrebarea a părut să-l smulgă din gânduri. A clătinat din cap.

— Ar trebui să te speli.

Iar acestea fiind spuse, Caleb a ieşit din cameră.

Capitolul 7

Era o greşeală, bineînţeles. N-avea cum să iasă ceva bun din faptul că Sesily se afla la el acasă, în toiul nopţii.

Caleb ştia multe lucruri despre deciziile greşite, pentru că luase destule la viaţa lui, decizii care îi puseseră viaţa în pericol şi-i schimbaseră viitorul în chip ireversibil. Ştia că deciziile proaste veneau din cauza emoţiilor necontrolate. Şi-şi făcuse un ţel din a-şi ţine emoţiile sub control.

Dar Sesily era emoţie pură. Era bucurie şi furie, încântare şi tristeţe, frustrare şi o mulţime de alte emoţii în

fiecare clipă, iar asta o făcea în egală măsură tentantă şi înspăimântătoare, precum infernul. Tocmai de aceea Caleb îşi promisese cu doi ani în urmă, atunci când fusese atins pentru prima oară de focul ei, că avea să păstreze distanţa. Era un om raţional şi ştia cum stăteau lucrurile.

Dar în timp ce o privise pe Sesily cum se prăbuşea în braţele unui tâlhar în sala cea mare de la The Place, pe când furia şi panica îl năpădeau fără ca el să poată să le alunge, raţiunea îi dispăruse. Iar Caleb fusese atunci, de asemenea, emoţie pură. Nu-şi mai amintea timpul scurs între momentul în care se îndreptase către ea, pe podeaua lipicioasă a tavernei, şi acela în care o căra afară, iar asta îl îngrijora foarte tare. Fără raţiune, fusese condus de furie. Urmată de frică. Ştia din experienţă că acea combinaţie era periculoasă.

După ce îi venise mintea la cap, în trăsură, ar fi trebuit să-şi reia vechea atitudine rece pe care o avusese cu privire la Sesily. Dar ea deschisese ochii, iar frica lui fusese alungată de uşurare. Apoi, pe măsură ce ea se înfuriase din cauza a ceea ce se întâmplase şi a planurilor pe care Caleb le avea pentru ea, el începuse să simtă vinovăţie… sentiment care, cumva, în mod incredibil, îl dezlănţuise şi mai tare.

Cel puţin asta îşi spusese el: că emoţia fusese cea care îl făcuse să se dezlănţuie. Cealaltă posibilitate nu merita să fie luată în considerare. Posibilitatea ca însăşi Sesily să fi fost cauza acelei dezlănţuiri.

Şi astfel, fie că era vorba de vinovăţie, de uşurare, de furie sau de teamă… iată că ajunseseră în bârlogul lui. În care, în mod normal, nu primea oaspeţi. În care cu siguranţă că n-ar fi primit-o niciodată pe ea.

Apoi o condusese în dormitorul lui.

La patul lui.

Şi făcuse toate astea spunându-şi că ignora foşnetul fustelor ei preţioase de mătase, zgomotoase ca un glonţ ieşit din ţeavă. Spunându-şi că nu-i putea auzi respiraţia delicată, abia perceptibilă, care-l învăluia. Că nu-i adulmecase mirosul, sălbatic şi plăcut, care-l făcea să se

gândească la căldura soarelui şi la migdale.

Spunându-şi că ea nu era dulce, cu forme voluptuoase, caldă şi exotică precum o delicatesă într-o vitrină, atrăgându-l tot mai mult în mrejele ei, în timp ce el era ocupat să lumineze camera, crezând că acea lumină avea să alunge toate lucrurile reprobabile şi păcătoase pe care îşi dorea să i le facă.

Apoi s-a întors şi s-a uitat la ea, dându-şi seama că lumina fusese o greşeală, pentru că dintr-odată putuse să vadă pata întunecată de pe obrazul ei, căpătată pe podeaua tavernei, precum şi pe cealaltă de pe pielea aurie de deasupra corsajului. Iar între cele două pete se mai vedeau şi vânătăile de pe gât, o aducere aminte a pericolului care fusese atât de aproape. A pericolului ca ea să fi fost rănită chiar mai rău de-atât.

Pe Caleb îl năpădise furia din nou, iar atunci plecase, neavând încredere în el însuşi ca măcar să mai scoată un cuvânt, darămite să rămână.

Neavând încredere în el însuşi ori de câte ori trebuia să rămână distant şi impasibil în faţa acelei femei care părea mereu prea aproape. Prea impresionantă.

Dar şi plecarea fusese o greşeală, pentru că, în cele câteva minute de când intrase în casă, Sesily reuşise cumva s-o umple, iar el nu mai avea unde să se ascundă. Caleb şi-a făcut de lucru în bucătărie, pregătindu-i lui Sesily lapte cald şi gândindu-se că, dacă o trata ca pe un copil, ea avea să-i iasă din minte. Nu voia să se gândească la menajera lui, care aproape sigur avea să-l ia la rost fiindcă folosise oala nepotrivită.

Poate că muştruluiala aceea trebuia să fie pedeapsa cuvenită pentru toate gândurile păcătoase pe care nu şi le putea scoate din cap.

Laptele fusese o altă greşeală, fiindcă în cele din urmă Caleb trebuia să i-l ducă lui Sesily. Ceea ce a şi făcut, chiar dacă îşi spunea că nu-şi dorea asta. Chiar dacă îşi spunea că ar fi trebuit să se trântească într-un fotoliu confortabil de la parter şi să aţipească până dimineaţa, când avea s-o ducă pe Sesily înapoi în siguranţa casei ei.

Fotoliul acela n-ar fi fost cel mai puţin confortabil loc în care îşi petrecuse o seară.

Dar dacă ea ar fi avut nevoie de el?

Dacă ar fi avut probleme de respiraţie în timpul nopţii?

Şi dacă bărbaţii care o atacaseră în Covent Garden ar fi găsit-o în casa lui?

Dacă fuseseră urmăriţi? Caleb parcă îşi pierduse minţile; ar fi trebuit să fie mai atent. Ar fi putut s-o pună pe Sesily în pericol. Din nou.

Aşa că a urcat scările, cu laptele cald în mână. Spunându-şi că acţiona cu nobleţe, protejând o doamnă. Precum un gentleman, ce naiba!

A bătut la uşa dormitorului, iar ea l-a poftit înăuntru. A intrat, bucurându-se de îndată că avusese mintea să stingă mai bine de jumătate din lumânări, ceea ce îl ajuta să evite s-o privească.

Excelent! Nu trebuia decât să aşeze laptele pe noptieră şi să plece. Vestibulul casei era perfect confortabil pentru o noapte de somn. Şi oricum n-avea să doarmă.

De îndată ce s-ar fi asigurat că Sesily respira, urma să plece.

De îndată ce s-ar fi asigurat că ea se simţea bine.

Sesily era sora prietenei şi partenerei lui de afaceri, iar el, Caleb, nu era un monstru. În plus, era perfect capabil s-o evite pe acea femeie. O mai făcuse şi înainte. E drept c-o făcuse de peste ocean, dar important era că reuşise, la urma urmei.

Abia dacă avea s-o observe în patul lui.

De fapt, n-avea cum s-o observe în patul lui, pentru că ea nu era în patul lui.

Sesily se afla în spatele paravanului pentru baie.

Se îmbăia.

Iar în acel moment toate reţinerile lui de gentleman au zburat pe fereastră.

Rochia ei – de culoarea ispitei – era aşezată pe un scaun de lângă paravan, ceea ce însemna că Sesily n-o mai purta. Nu că el ar fi avut nevoie de o gândire superioară ca

să-şi dea seama de asta, fiindcă o putea vedea pe Sesily în spatele paravanului. Îşi dusese o lumânare cu ea, aşa că umbra i se proiecta pe panoul făcut dintr-o pânză groasă perfect obişnuită, despre care Caleb nu şi-ar fi imaginat niciodată că era atât de transparentă.

Sesily stătea aplecată peste lavoar, iar paravanul acela ar fi putut să fie făcut din sticlă, într-atât de bine îi înfăţişa silueta generoasă şi al naibii de perfectă, în timp ce ea îşi îndrepta spatele şi-şi trecea, leneş, o cârpă de-a lungul braţului şi pe după gât.

— Te speli, a spus el ca să se afle în treabă şi gândindu-se în acelaşi timp că, dacă ar fi fost un gentleman, s-ar fi putut întoarce cu spatele.

Dar Sesily a fost cea care s-a întors, contururile frumoase ale curbelor ei tăindu-i lui Caleb ceea ce-i mai rămăsese din respiraţie.

— Tu mi-ai spus s-o fac, a spus ea continuându-şi mişcările leneşe, ca şi cum totul ar fi fost perfect normal.

O, Doamne! Asta făcuse el, nu? Şi vorbise serios. Îşi dorise ca Sesily să-şi şteargă urmele acelei seri de pe corp. Şi din memorie, aşa cum şi el voia să şi le şteargă dintr-a lui.

Doar că acum, în timp ce o privea, nu-şi putea imagina că avea să uite vreodată acea seară.

— Caleb!

Cuvântul, rostit cu atenţie şi blândeţe, l-a readus în simţiri.

La naiba! Încă se uita la Sesily! A tuşit, cu faţa arzându-i dintr-odată la gândul că fusese surprins zgâindu-se la ea. Aşa că s-a întors cu spatele.

— Da.

În vocea ei s-a simţit un zâmbet.

— Ai grijă, americanule, aproape că ai vorbit cu accent englezesc!

El a încremenit la auzul acelor vorbe, după care s-a agăţat de ele.

— Niciodată!

— Nu e chiar atât de rău în Anglia, nu-i aşa? a spus ea

ca şi cum totul ar fi fost perfect normal şi el nu s-ar fi uitat la vârfurile cizmelor, sau la covor, sau la stucaturile de pe tavan, sau la orice altceva în afară de umbra ei care pâlpâia ca o tentaţie pură.

Oare Sesily era dezbrăcată acolo, în spatele paravanului?

— Dacă ai sta mai puţin la Boston, a adăugat ea, poate că ţi-ar plăcea mai mult aici.

— Trebuie să fiu la Boston, a răspuns Caleb cu glas scăzut şi pe un ton categoric, de parcă până şi vocea lui ar fi ştiut ce era bine pentru el.

De altfel, spusese adevărul curat. Avea afaceri la Boston. O casă. Câţiva prieteni buni. O viaţă.

Şi de fiecare dată când punea piciorul în Londra, risca totul.

S-a prefăcut că nu observa cum ea continua să se spele, că nu auzea apa clipocind în lavoar. Apă care trebuia să fi fost rece, dacă Sesily o folosise pe cea rămasă în urcior. Dar el n-avea de gând să se ofere să i-o încălzească, nici să se întrebe dacă ea folosea săpunul lui şi nici să vrea să afle cum ar fi mirosit pe pielea ei.

— Şi totuşi, iată-te aici, a adăugat ea. De ce?

— Sora ta o să aibă un copil.

Caleb nu spusese întregul adevăr, dar nici nu minţise cu totul. Ea a comentat pe un ton plin de amuzament:

— Nu ştiam că eşti moaşă.

Caleb s-a încruntat, s-a întors spre fereastră şi a privit acoperişurile din Marylebone.

— Cineva trebuie să aibă grijă de tavernă în timp ce ea… continuă să clocească.

— Să clocească!

Râsul lui Sesily s-a auzit din spatele paravanului şi l-a înmuiat. S-a apropiat, deşi ştia că n-ar fi trebuit s-o facă. Fără să se poată opri, a întrebat:

— I-ai spune altfel?

— Având în vedere că sunt unul din cinci copii, pentru mine Sera şi Haven n-au atins limita maximă în ceea ce priveşte numărul odraslelor. Mi se pare perfect rezonabil să

ai doi copii, dacă îţi place acest gen de lucruri.

— Hmmm… a mormăit el. Ţie îţi place genul ăsta de lucruri?

— Copiii?

— Mda…

De ce naiba întreba? Interesul lui Sesily Talbot pentru copii n-avea nicio relevanţă pentru el.

— Trebuie să ştii că sunt o mătuşă bună.

— Eşti?

— Am nouă nepoţi. Copilul Serei şi al lui Mal va fi al zecelea.

— O, Doamne!

— Nu pot decât să fiu de acord cu tine, a spus ea. Dar sunt excelentă la căţăratul în copaci, la jucatul în noroi şi la enervarea părinţilor… trei cerinţe absolut necesare pentru orice mătuşă care se respectă.

Auzind acel răspuns, el nu s-a putut împiedica să nu zâmbească.

— Credeam că mătuşile ar trebui să fie mai cuminţi decât copiii.

— Întrucât copiii sunt cei care definesc rolul, cred că e corect să-i lăsăm pe ei să stabilească lista aşteptărilor.

Caleb a râs, surprins, dând drumul unui hohot pe care şi l-a înăbuşit pe dată.

— Şi tu corespunzi aşteptărilor.

— Cât de jignitor, a spus ea. Le depăşesc!

Bineînţeles că da. Sesily Talbot depăşise aşteptările o viaţă întreagă.

Dar el n-avea de gând să recunoască asta.

— Ei bine, a spus ea după un timp, dacă vii de îndată ce ţi-o cere Sera, asta înseamnă că eşti un prieten bun.

Era un prieten îngrozitor, care tânjea după sora Serei în dormitorul lui, în toiul nopţii.

— Mi-a cerut să fiu naşul fiului ei. În situaţia asta, e greu să refuz să vin la botez.

A regretat cuvintele în momentul în care i-au ieşit pe gură, fiindcă l-a năpădit amintirea ultimei lui vizite la Londra. A revăzut cu ochii minţii ultima dată când o văzuse

pe Sesily, la botezul micuţului Oliver, înconjurată de familia ei, fericită şi frumoasă.

Cu excepţia dăţilor în care se uitase la el.

Ceea ce nu se întâmplase prea des. Observase, pentru că îi fusese imposibil să nu se uite la ea.

Şi-a dres vocea, ştiind că ar fi trebuit să plece. Sesily era în siguranţă, în ciuda încercării prin care trecuse, iar prezenţa lui nu era necesară. N-avea niciun motiv să fie acolo, în cameră, în timp ce femeia aceea se spăla. Nici măcar nu stătea cu spatele la ea, nici măcar nu evita cu tot dinadinsul să se uite la reflexia difuză a paravanului în geamul întunecat al ferestrei.

— Ai cumva un halat de casă?

El s-a întors în direcţia din care venea întrebarea şi a văzut-o scoţându-şi capul de după paravan, cu părul negru desprins din agrafe, cu obrajii roz de la apa rece, cu ochii albaştri căscaţi întrebător.

Întrebarea… care fusese…

Avea un halat de casă?

— Un halat de casă, a repetat el.

— Rochia mea e destul de murdară şi aş prefera să nu dorm îmbrăcată cu ea.

— Bineînţeles că n-am, a răspuns Caleb.

Aşadar, ea voia ceva de îmbrăcat de la el. Din nou, iată un lucru perfect obişnuit.

În mod clar, era pedepsit.

— Nu cred că ţi-ar plăcea dacă aş ieşi de după paravan îmbrăcată doar în lenjeria mea intimă, a adăugat ea cu seninătate.

Dimpotrivă, Caleb şi-a imaginat că asta i-ar fi plăcut foarte mult, dar în schimb a strâns din dinţi şi a spus:

— Bine.

Toată nenorocita aceea de noapte era o greşeală.

S-a dus la dulap şi a răscolit înăuntru, căutând ceva ce ar fi fost potrivit pentru sora necăsătorită a partenerei lui de afaceri, pe cate o evitase în mod deliberat de peste ocean în ultimii doi ani, înainte de a se întoarce exact la timp ca s-o sărute într-o grădină şi s-o vadă atacată de

nişte derbedei în Covent Garden.

Ceva potrivit pentru o femeie după care el nu tânjea deloc.

Din păcate, n-avea o armură în dulap.

Apucând obiectul de îmbrăcăminte care-i era cel mai la îndemână, s-a întors şi l-a îndesat pe lângă marginea paravanului, zăbovind numai atât cât să se asigure că ea îl primise, iar apoi s-a întors la locul lui cel sigur de lângă fereastră.

A urmat o pauză. Apoi:

— Deci n-ai un halat de casă.

— N-am nevoie de aşa ceva, a lămurit-o el, dar ea nu i-a răspuns, aşa că s-a simţit obligat să detalieze, deşi n-avea idee de ce: Am trei servitori şi nici un valet, şi nimeni nu intră în cameră atunci când sunt culcat sau dezbrăcat.

— Nimeni?

La auzul întrebării, Caleb s-a întors. Cum ar fi putut să nu se întoarcă? Femeia aceea îl chestiona despre iubite.

Şi totuşi, înainte ca el să poată răspunde, ea a început să vorbească, făcând asta pe un ton grăbit, care, în mod clar, mai era şi plin de emoţie:

— Îmi pare rău. Asta a fost… a spus ea ieşind de după paravan, a fost nepotrivit.

O, Doamne, era pus la încercare!

Sesily ar fi trebuit să arate ridicol.

Purta una dintre jachetele lui peste combinezon şi totul era disproporţionat. Întregul ansamblu era prea lung, umerii erau prea largi, iar linia reverelor nu reuşea să ascundă batistul de dedesubt şi nici relieful sânilor de sub el.

Iar combinezonul era atât de imposibil de subţire, încât el o putea vedea. Curba mijlocului, coapsele, iar între ele…

„Nu te uita. Un gentleman nu s-ar uita! ”

Da, între coapsele ei se vedea o umbră întunecată, care pe el îl făcea să-i lase gura apă.

Ea a ridicat din umeri.

— Sper că ai dreptate.

„Oare despre ce vorbeşte?”

— Poftim?

Sunetul vocii lui părea să vină de la nişte roţi de trăsură care înaintau pe un drum pavat cu piatră cubică.

„Adună-te, omule!”

— Spuneam că sper să nu intre nimeni aici, a răspuns ea, apropiindu-se. Sunt sigură că arăt absurd.

Arăta ca şi cum ar fi ajuns pe mal, după o lună petrecută pe mare.

Caleb a rezistat impulsului de a se retrage. Nu că retragerea ar fi fost o opţiune, din moment ce el avea spatele lipit de fereastră şi, ca atare, s-a gândit că n-ar fi fost rezonabil să sară în stradă.

Deşi, în timp ce ea se apropia, nu i s-a părut cea mai proastă idee pe care s-o fi avut vreodată.

— Chiar ar trebui să ai la îndemână un halat de casă.

— În cazul în care ajung în compania unei alte femei care refuză să meargă acasă?

Ochii ei au prins să strălucească.

— Bănuiesc că nu-ţi sunt străine femeile care nu vor să se întoarcă acasă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Ea a râs, suficient de aproape de el pentru ca sunetul să pară ecoul unui secret pe care l-ar fi împărtăşit ei doi, iar lui i-a plăcut prea mult asta. Nu trebuia să-i placă râsul ei. De acolo venea pericolul. De acolo şi, aparent, de peste tot. Ochii ei aveau irisul de un albastru intens şi frumos, mărginit de un inel negru. Tabloul era completat de faţa ei în formă de inimă, de obrajii ei roz şi de gura ei largă, cu buze pline, care erau cu atât mai periculoase acum, când Caleb le cunoştea gustul.

— Cum te simţi? a întrebat el, dorindu-şi normalitate în mijlocul acelui moment cu totul anormal.

Ea s-a oprit locului, punându-şi o mână pe pielea netedă a gâtului, deja umbrită de o vânătaie ce prindea contur.

— Nu mă simt rău.

Dar nici bine nu se simţea. Caleb a scrâşnit din dinţi.

Ar fi trebuit să-l ucidă pe bărbatul care o atinsese.

Îşi dorise să-l omoare.

Dar, mai mult decât atât, îşi dorise ca Sesily să fie în siguranţă.

— Mâine o să doară, şi-a dat el cu părerea.

Ea a zâmbit şi a spus:

— Mai important e că mâine o să arate monstruos.

— Nimănui n-o să-i pese de asta.

Ar fi fost nevoie de mai mult decât de un gât învineţit pentru ca Sesily Talbot să devină o privelişte respingătoare.

Chiar înainte de a vorbi din nou, ea şi-a încreţit fruntea şi l-a privit ţintă, iar apoi s-a întins către el.

— Încă sângerezi.

Caleb nu credea că ar fi putut suporta ca ea să-l atingă. Nu în felul acela. Acolo.

A întors capul.

— Nu-i nimic.

Ea s-a încruntat.

— Nu spune că rana ta e un „nimic”!

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat de lângă el, strecurându-se în spatele paravanului şi reapărând cu o fâşie de pânză în mână.

— Lasă-mă să…

El s-a ferit de atingerea ei.

— Nu.

— Caleb…

— Nu. Sunt bine. Ar trebui să te odihneşti. Sau ai nevoie să ţi se reamintească faptul că ai fost leşinată în urmă cu mai puţin de o oră?

— Şi tu ţi-ai pierdut cunoştinţa!

— N-a fost mare lucru.

— A fost mai mult decât nimic. Ai primit o lovitură în cap şi încă sângerezi.

— Las-o baltă, a mârâit el prinzând-o de încheietura mâinii. Sesily, las-o baltă!

Ea a rămas nemişcată, privindu-l intens în ochi, iar el a ştiut că n-avea nici cea mai mică intenţie s-o lase baltă. Dar nu şi-a imaginat că ea avea să spună:

— Ai avut grijă de mine; sora mea o să-ţi fie recunoscătoare.

Şi nu şi-a imaginat cât de tare avea să-l irite pomenirea numelui Seraphinei.

— E o prietenă bună.

— Iar tu ai făcut ce trebuia pentru prietena ta

, având grijă de sora ei, a spus Sesily, făcând o mică pauză şi apoi reluând: Acum, lasă-mă pe mine să fac ce trebuie pentru sora mea şi să am grijă de prietenul ei.

El şi-a pus o mână pe frunte şi şi-a atins rana.

— Nu sângerează. Nu mai sângerează.

— Ar trebui curăţată, a fost ea de părere.

— O s-o fac după ce te culci.

— De ce nu mă laşi pe mine să fac asta acum, iar pe urmă să ne culcăm amândoi?

Ca şi cum el ar fi dormit dacă ea era acolo!

Un alt impas. O altă tăcere, plină de încrâncenare.

El a oftat, eliberând-o.

— Eşti incredibil de încăpăţânată.

— Iar tu eşti atât de docil! a replicat ea, iar apoi a zâmbit. Oricum, încăpăţânarea face parte din şarmul meu.

— Despre asta e vorba? Despre şarm?

— Nu mi-ai observat şarmul?

El a tresărit din cauza înţepăturii pe care a simţit-o la contactul frunţii cu bucata de pânză, iar ea s-a oprit şi l-a privit în ochi.

— Mă răneşti, Caleb!

— E imposibil să nu te remarce cineva, Sesily.

La naiba! Nu-şi dorise să spună asta!

Buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet abia ascuns. Apoi Sesily s-a întors la ceea ce făcea.

— Ai grijă, domnule Calhoun… o să-mi suceşti minţile.

Ştiind că n-ar fi trebuit s-o facă, el totuşi a urmărit-o pe Sesily îngrijindu-i rana. A văzut atenţia ei concentrată, privirea mijită şi fruntea încruntată, precum şi felul în care îşi muşca, delicat, o parte din buza de jos. Caleb îşi dorea să-şi treacă degetul mare peste acel pliu. Să-i netezească buza. S-o sărute.

Dar nu putea s-o mângâie. Sau s-o sărute.

Nu era a lui.

Gura aceea nu era a lui. Nu conta c-o sărutase cu mai puţin de *o* săptămână în urmă.

— Îţi aminteşti când am vorbit prima dată? l-a întrebat ea cu glas blând, ceea ce i-a distras atenţia lui Caleb şi l-a făcut să-i întâlnească privirea, care era acum aţintită asupra lui.

În mod eroic, s-a retras de sub atingerea ei şi s-a îndepărtat. Apoi a răspuns:

— Făceai totul ca să scandalizezi un batalion de mame peţitoare.

Sesily a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Mă refer la prima dată când am vorbit singuri, dar sunt impresionată că-ţi aminteşti prima noastră întâlnire.

Din păcate, îşi amintea fiecare minut pe care îl petrecuse în compania ei. Şi ştia ce urma să spună Sesily. Avea să evoce o amintire, chiar dacă el se gândea la asta atât de des încât abia dacă o simţea ca pe o amintire.

Sesily Talbot obişnuia să flirteze ca o profesionistă. Şi să-l tachineze cu aluzii la ceea ce ar fi putut avea, dacă ar fi cedat tentaţiei.

„Vezi ce bine ar fi!” părea să-i spună ea, ca şi cum o idilă între ei ar fi fost inevitabilă.

Iar tentaţia fusese înspăimântătoare.

Dar Caleb nu putea recunoaşte că-şi amintea. Aceea era calea spre distrugere. Aşa că, în schimb, a spus:

— Ai aruncat cu o pisică sălbatică în mine.

— Lui Brummell nu-i plac bărbaţii, a răspuns ea cu nonşalanţă, în timp ce termina de oblojit rana de pe fruntea lui.

Apoi Sesily şi-a înclinat capul, iar Caleb şi-a imaginat că ea vedea adevărul şi că era dezamăgită de el.

— Ai o amantă?

— Ce?!

— Te ţin departe de cineva?

„Spune-i că da!”

Ar fi fost o evadare uşoară.

— Nu.

Sesily l-a privit îndelung în ochi, iar el s-a întrebat ce urma să facă ea. Îşi petrecuse o viaţă întreagă mândrindu-se cu faptul că îi înţelegea pe oameni, că avea capacitatea de a le prezice acţiunile. Dar nu era în stare să prevadă acţiunile lui Sesily Talbot.

După ce l-a cercetat cu atenţie, ea a părut mulţumită de răspunsul lui. A dat din cap, s-a răsucit pe călcâie şi a traversat camera, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al patului.

El a interpretat asta ca pe un semn, mergând să stingă lumânările pe care ea le lăsase aprinse, până când a rămas una singură, aşezată pe masa de lângă pat. Patul în care se afla ea acum.

Încercând să nu ţină seama de fiorul revelaţiei care-l străbătuse şi care-i ascuţise toate simţurile, Caleb şi-a găsit un scaun lângă focul ce se stingea, s-a aşezat pe el şi şi-a întins picioarele, iar apoi a spus:

— O să fiu aici dacă ai nevoie de mine.

— Sunt sigură că o să fie...

— Oricum, în cazul în care ai nevoie de ajutor, nu vreau să rătăceşti printr-o casă necunoscută, a mormăit el încrucişându-şi braţele pe piept. Ultimul lucru care-mi lipseşte e situaţia în care ar trebui să-i explic surorii tale cum ţi-ai frânt gâtul în casa mea, în toiul nopţii.

Caleb s-a urât puţin după ce şi-a rostit micul discurs arţăgos, ale cărui vorbe încă păreau să plutească prin încăpere.

A trecut o veşnicie înainte ca Sesily să spună:

— Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul din seara asta.

— Măcar...

— Da, ştiu, l-a întrerupt ea pe un ton în care se citea limpede iritarea. Măcar atât puteai face pentru prietena ta.

Asta ar fi trebuit să spună Caleb şi poate că ar fi spus-o dacă nu-i lua ea vorba din gură. Aşa că el a tăcut. Într-un târziu, Sesily a adăugat:

— Cum aş putea să te conving să nu-i spui surorii

mele despre seara asta? M-aş bucura să fiu scutită de o predică.

— Cred că şi pe mine mă aşteaptă una.

— Poate, a răspuns ea, iar lui Caleb i s-a părut că în tonul ei era o undă de veselie. Dar a mea ar fi mai aspră.

În acele ultime cuvinte se simţeau furia şi frustrarea ei de mai devreme, iar el a vrut s-o liniştească, deşi ştia că n-ar fi trebuit.

— N-ai fost nesăbuită.

Tăcerea care se prelungea între ei nu era uşoară, ci plină de revelaţii, ca şi cum Sesily ar fi plutit în lumina slabă ascultând, aşteptând mai mult. Caleb şi-a abătut privirea de la ea.

— Ai fost… a murmurat el, dar apoi s-a oprit, regretând că începuse să vorbească.

După mult timp, Sesily a întrebat:

— Cum am fost?

El a căutat răspunsul, în cele din urmă, s-a hotărât:

— Ai fost Atena.

A continuat să fie linişte, dar de data asta era una lipsită de orice tensiune.

— N-o să-i spun surorii tale.

Din celălalt colţ al camerei s-a auzit o respiraţie lungă, care parcă ar fi fost o răsplată pentru Caleb. Apoi Sesily a şoptit:

— Mulţumesc…

El şi-a dorit ca acela să fie ultimul lucru pe care ea să-l spună în acea noapte. Nu era sigur că putea suporta mai mult.

Dar apoi întunericul a fost străpuns de o întrebare:

— De ce ai atâtea lumânări?

El n-ar fi trebuit să răspundă. Fiecare întrebare pe care o punea acea femeie îi aducea mai aproape, în situaţia în care era absolută nevoie ca ei doi să stea la distanţă unul de celălalt. Iar răspunsurile la acele întrebări ameninţau să dezvăluie mai mult decât împărtăşise Caleb vreodată cuiva.

Şi totuşi, ştiind toate astea, el a răspuns:

— Nu-mi place întunericul.

A trecut mult timp până ca ea să răspundă, destul de mult pentru ca el să creadă că adormise. Dar apoi Sesily a spus:

— Atunci, o las aprinsă pe asta.

El stătea în lumina slabă, singura lumânare care pâlpâia la căpătâiul ei pictând umbre pe tavan, şi se gândea la toate motivele din care n-ar fi trebuit să se afle în acea cameră. La toate motivele din care n-ar fi trebuit să se mai apropie de Sesily Talbot.

Da, era sora celei mai bune prietene ale lui.

Şi era necăsătorită.

Şi era tentaţie în formă pură.

„Ştiu exact ce vrei. Dar sunt gata să aştept până când îţi dai seama singur.”

Cuvintele pe care ea i le şoptise în faţa tavernei mai devreme în seara aceea reprezentau o promisiune. O tentaţie. O invitaţie.

Una pe care el voia s-o accepte. Una care promitea că avea s-o deguste din nou. Să simtă un gust care, poate, ar fi fost de ajuns. Un gust care, poate, avea s-o şteargă din gândurile lui.

Pentru că ea n-avea să fie niciodată, niciodată a lui.

Niciodată.

— Caleb?

El a suspinat. Dar chiar trebuia să-i rostească numele astfel? În întuneric? Ca şi cum ar fi fost doar ei doi în întreaga lume?

— Poftim?

— Nici tu nu mă ţii departe de nimeni.

Cuvintele acelea ar fi putut şoca un alt bărbat, dar nu l-au şocat pe el şi nici nu credea că ar fi trebuit s-o facă. Sesily era o femeie matură, trecută de multă vreme de vârsta măritişului, iar el nu se păcălea crezând că ea nu avusese niciodată un amant. Dar chiar şi-aşa…

— De ce mi-ai spus asta? a întrebat el.

— M-am gândit că ai vrea să ştii.

Era o invitaţie, iar el s-a simţit străbătut de ecoul acelor vorbe, care l-a făcut să sufere de dorinţă. Nu credea

să mai fi auzit în toată viaţa lui ceva care să-i placă atât de mult.

Dar nu dorea să-i placă. Şi cu siguranţă că nu dorea să ştie că Sesily îşi petrecea nopţile singură, la fel ca el.

Faptul că ştia asta l-a făcut să vrea să îndrepte situaţia.

Cu mult timp în urmă, cu mult înainte s-o cunoască pe Sesily Talbot, făcuse alegeri care dictau ca un viitor cu ea, cu oricine, să fie imposibil.

Chiar şi aşa, Caleb s-a gândit la cuvintele ei toată noaptea, repetându-le mereu în minte până când lumânarea a ars complet, stingându-se chiar înainte ca zorii să se întrezărească pe cer şi el să jure că avea să termine cu Sesily Talbot chiar în acea zi.

Capitolul 8

— Eşti într-o dispoziţie proastă.

Caleb şi-a ridicat privirea de la tejgheaua de abanos a barului The Singing Sparrow, ca să privească în ochii Seraphinei Bevingstoke, ducesă de Haven, partenera lui de afaceri şi singura dintre cunoscuţii lui care era suficient de curajoasă ca să-i comenteze starea de spirit.

Ei bine, una dintre cele două persoane.

Cealaltă era cea care îi provocase dispoziţia proastă, dar el n-avea de gând să recunoască aşa ceva. Nici faţă de Sera, nici faţă de sine însuşi.

De fapt, îşi petrecuse dimineaţa spunându-şi că starea lui de spirit se datora faptului că dormise în fotoliul acela incomod din dormitorul lui, ceea ce îi provocase un cârcel persistent la gât, şi nu pentru că atunci când se trezise pricopsit cu respectivul cârcel, Sesily dispăruse.

Ea se furişase în zori de zi, ceea ce trebuia să se fi întâmplat la câteva minute după ce el adormise în sfârşit. Sesily reuşise să-şi îmbrace rochia şi să iasă din casă fără s-o observe cineva.

Probabil că mai târziu ea se furişase în propria casă.

Ar fi trebuit ca asta să-l facă fericit. La urma urmei, singurul moment mai rău decât miezul nopţii ca să aducă – în casa ei de pe cea mai râvnită stradă din Mayfair – o femeie rănită, era dimineaţa la prima oră. Iar Sesily îl scutise pe Caleb de deranj.

Problema era rezolvată.

Nu mai trebuia să se gândească niciodată la acea femeie.

— Nu sunt într-o dispoziţie proastă, i-a spus el surorii lui Sesily, privind din nou lemnul strălucitor al tejghelei. Sunt ocupat.

Sera şi-a ridicat privirea de pe lada cu lumânări pe care o despacheta.

— La nouă şi jumătate dimineaţa!

— Oamenii sunt ocupaţi la nouă şi jumătate dimineaţa.

— Nu trebuie să-mi spui mie asta, a replicat ea. Am o afacere şi un copil. La nouă şi jumătate dimineaţa sunt gata pentru prânz.

Caleb a oftat, apoi s-a uitat la ea.

— Atunci care-i problema?

— Nu eşti niciodată ocupat la nouă şi jumătate dimineaţa. Şi dacă eşti, asta poate să se întâmple din două motive. Unu, a spus ea, ridicând cu aroganţă un deget, ar fi că n-ai dormit peste noapte, sau doi, a spus în timp ce al doilea deget s-a ridicat alături de primul, eşti într-o dispoziţie proastă.

Caleb a privit-o mijind din ochi.

— Ştii, simt că o să mă năpădească în curând o vâltoare de sentimente. Mă întreb care ar putea fi motivul.

Ea a zâmbit.

— Eu, probabil.

— Nu te-am plăcut niciodată.

— Ai grijă, Calhoun!

Caleb s-a uitat peste umărul Seraphinei şi l-a văzut pe soţul ei, aşezat la masa de lângă uşă, la care stătea

întotdeauna atunci când Sera era la tavernă. Ducele avea ochelarii pe nas şi studia un teanc de documente.

— De el chiar că nu mi-a plăcut niciodată.

Ducele nu şi-a ridicat privirea.

— Sentimentul e reciproc, americanule.

Caleb s-a întors şi s-a îndreptat spre depozitul din celălalt capăt al tavernei, intenţionând să mute câteva zeci de cutii grele dintr-o parte în alta a încăperii, în încercarea de a evita conversaţia.

Sera îl urmărea, având alte planuri.

A deschis uşa magaziei şi a descoperit că era cineva înăuntru. Fetu Mamoe, secundul la comanda tavernei The Singing Sparrow, şi-a ridicat privirea din locul în care muta lăzi cu băuturi de colo colo. S-a întors şi s-a uitat la Caleb, apoi la Sera.

— Ce caută el aici?

— Locul ăsta e al meu! a replicat Caleb.

Samoanul a ridicat din sprâncene.

— E într-o dispoziţie proastă, a subliniat Sera. Motiv din care pare să fi uitat că şi noi, de asemenea, suntem proprietarii acestui loc.

Cu doi ani în urmă, când deschiseseră taverna, prima şi singura afacere a lui Caleb pe pământ britanic, el şi Seraphina o făcuseră ca parteneri egali. La ceva timp după aceea, îl luaseră pe Fetu din locul de pe docuri în care se ocupa cu tranzitul de mărfuri, ca să se ocupe de noul lor local. Fetu făcuse locul infinit mai bun. În câteva luni, îi dăduseră un procentaj din încasările de la The Singing Sparrow. Iar acum, doi ani mai târziu, afacerea prospera în mare parte datorită prezenţei calme a lui Fetu şi abilităţii lui de a o face să funcţioneze ca un motor bine uns.

— De asemenea, pare să fi uitat că locul e al nostru pe tot parcursul anului, nu doar atunci când avem chef să ne facem apariţia la Londra.

— Îmi fac apariţia la Londra atunci când îmi ceri tu! a susţinut Caleb.

— Ei bine, asta nu înseamnă că n-ar fi frumos să te văd mai des, a glumit Sera.

Caleb a ignorat-o, întorcându-se spre celălalt partener al său.

— Eşti bine, Fetu?

Fetu a dat din cap în semn că da.

— Sunt foarte bine, a spus el înmânându-i lui Caleb o ladă de gin şi arătând spre colţul îndepărtat al camerei. Pune-o acolo!

Bucuros că atenţia partenerilor săi fusese distrasă, Caleb a făcut după cum i s-a spus. Dar s-a întors şi a descoperit că Seraphina se aşezase în uşa magaziei. Apucând o altă ladă de la Fetu, Caleb a făcut tot posibilul s-o ignore pe prietena lui.

Din păcate, se părea că una dintre trăsăturile de familie ale surorilor Talbot era capacitatea de a face imposibil să fie ignorate. Înainte să cedeze, Caleb a mai mutat totuşi încă două lăzi.

— La naiba, Sera! Ce-i?

Ea a ridicat din sprâncenele-i negre şi i-a aruncat o privire complice lui Fetu.

— Mai spune-mi încă o dată că sunt într-o dispoziţie proasta, a avertizat-o Caleb.

Sera şi-a aşezat mâinile pe pântecul ei tot mai rotund.

— Nu pot doar să te privesc cum muţi lucrurile de colo colo, ca o brută? Şi încă îmbrăcat doar în cămaşă, fără nimic pe deasupra! Am putea rupe bilete ca să te prezentăm ca pe un spectacol.

Fetu a pufnit în râs.

Caleb a strâns din dinţi şi s-a îndreptat spre alte lăzi.

— Dacă nu te-ai fi căsătorit cu un duce, ai fi putut, ca să te distrezi, să-i ceri soţului tău să mute lucruri îmbrăcat doar în cămaşă.

— Faptul că el e duce face lucrurile chiar mai amuzante.

Caleb şi-a dat ochii peste cap, a săltat pe umăr un butoi de whisky şi s-a apropiat, simţindu-se iraţional de mulţumit în momentul în care ea a trebuit să se dea la o parte din uşă ca să-l lase să treacă.

— E ciudat să spui că eşti ocupată, a mormăit el întorcându-se la bar şi lăsând butoiul de stejar pe jos, ca să-i scoată cepul. Se pare că n-ai nimic de făcut.

— Hmmm, a răspuns ea fără să intre în polemică, aşezându-se pieziş şi tăindu-i retragerea, mai bine ai spune ce s-a întâmplat cu capul tău!

— Nimic.

Caleb a rezistat impulsului de a atinge rana pe care Sesily o îngrijise cu o seară înainte. În dormitorul lui. În care rezistase altui impuls, mai josnic, de a o pângări.

Cu siguranţă că n-avea să-i spună asta surorii ei.

— Se pare că e ceva! a strigat Fetu din depozit.

Sera şi Fetu erau bucuroşi să-l enerveze.

— Nu-i nimic, a spus Caleb.

— Hmmm, a mormăit din nou Sera. Ştii, am auzit ceva fascinant azi-dimineaţă.

Caleb a scos cepul butoiului şi s-a întins după o cană nefolosită.

— Scandal la croitoreasă?

— Ştii, eşti atât de caraghios, Caleb! Nu mă plictisesc niciodată să văd cum te distrezi fără încetare pe seama titlului meu.

— Nu de titlul tău îmi bat joc, ci de societatea în care ai intrat datorită lui.

— Îţi place felul în care lumea cheltuieşte banii aici.

— Chiar îmi place.

Asigurându-se că robinetul era fixat şi sigilat, Caleb a mai ridicat încă o dată butoiul şi l-a strecurat la locul lui, pe un raft solid din spatele barului.

— Oricum, aşa cum am spus, am auzit ceva fascinant.

— Tehnic vorbind, eu am auzit, a spus Fetu din prag.

— Ai dreptate.

— Voi doi aţi stat la o bârfă azi-dimineaţă, înainte să apar eu?

— E uimitor că existăm şi atunci când tu nu eşti de faţă, nu-i aşa? a replicat Sera, iar, dacă ar fi fost mai prezent, Caleb şi-ar fi putut da seama că vorbele ei erau foarte tăioase.

Sera s-a uitat la Fetu.

— Vrei să-i spui tu?

— Nu, a răspuns el, părând să se simtă foarte bine sprijinit cum era de tocul uşii. O să privesc.

— Se zvoneşte că Bully Boys au făcut o descindere la Maggie O'Tiernen aseară.

Caleb a încremenit, cu mâinile încă puse pe butoiul de stejar.

— Se mai zvoneşte şi că tu ai fost la Maggie O'Tiernen aseară.

Până aici îi fusese! Caleb s-a uitat la Fetu şi a întrebat:

— Cine spune asta?

Samoanul cel masiv a ridicat din umerii lui musculoşi.

— O femeie pe care o cunosc.

— O cunoşti în sensul biblic, fără îndoială.

— Un gentleman nu divulgă niciodată aşa ceva.

— Totuşi, gentlemanul ăla vorbeşte despre mine, la urma urmei, nu-i aşa? a replicat Caleb.

Fetu a ridicat iarăşi din umeri, în timp ce Sera a adăugat cu drăgălăşenie:

— Totuşi, nu e doar treaba ta, pentru că... şi ăsta e lucrul cu adevărat ciudat... Am auzit că ai cărat-o de acolo pe sora mea leşinată.

Caleb a privit în tavan.

— La naiba!

Sera nu se mai distra. Era furioasă.

— La naiba, aşa e!

Caleb s-a răsucit pe călcâie ca s-o întâmpine pe Sera, care venea spre el. Apropiindu-se, ea i-a pus ambele mâini pe piept, împingându-l. El a lăsat-o să facă asta, dar a avertizat-o:

— Hei! Ai grijă!

— Nu, nu cred că o să am grijă! Ai noroc că nu te pocnesc în cap cu una dintre sticlele astea!

— Sera... a spus soţul ei de la distanţă, abia ridicându-şi privirea din hârtii. Fii blândă!

Caleb nu-şi imagina că ducele de Haven îi sugera să fie blândă de dragul lui. Şi-a întins larg braţele, în timp ce

ea continua să se apropie.

— Nu s-a întâmplat nimic, s-a apărat el.

Sera s-a liniştit, înaltă şi frumoasă ca o regină, şi s-a uitat la Caleb de parcă lui i-ar fi crescut un al doilea cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, a repetat el, apoi a clătinat din cap şi şi-a întărit spusele: Nimic!

— Mal! a strigat ea aţintindu-şi privirea la soţul ei, care stătea lângă uşă. Dacă îl omor…

— Cunosc oameni care s-o facă, a spus Haven fără să-i pese deloc de cearta lor.

Poate că nu-l plăcea personal pe Caleb, dar ştia că Sera era în siguranţă alături de ei.

— Te rog, a răspuns Caleb, n-are nevoie de oamenii tăi. Ea şi Fetu au legături directe cu jumătate din infractorii care mişună prin Covent Garden.

Sera s-a întors spre el.

— Oricare dintre ei ar fi fericit să vadă un american aruncat în Tamisa precum un pliculeţ de ceai, trebuie să-ţi reamintesc, aşa că, în locul tău, m-aş purta cu mare prudenţă.

Fetu a râs din nou, iar Caleb i-a aruncat o privire peste umăr.

— Eşti un trădător!

— Recunosc, îmi place teatrul.

Caleb şi-a dat ochii peste cap, iar Sera a întrebat:

— Nu s-a întâmplat nimic?

— Nimic, a repetat el.

— Caleb, sora mea a leşinat la The Place?

El a îngheţat.

— Da.

Ea a clătinat din cap.

— Iar după ce ai luat-o de acolo, a rămas leşinată?

— Da.

— Şi ăsta a fost momentul în care ai urcat-o în trăsură şi ai plecat cu ea.

Caleb s-a uitat la Fetu.

— Femeia ta chiar e foarte atentă.

— Mă gândesc s-o păstrez.

— Deci ai plecat cu ea, a spus Sera, pentru că asta a fost partea care mi s-a părut cea mai fascinantă, faptul că nicicând noaptea trecută n-am fost trezită de tine, ca să mi-o dai în grijă pe sora mea rănită.

— Sera, eu…

— Mal! a strigat ea fără să-şi întoarcă privirea de la Caleb.

— Da, iubito?

Caleb şi-a încrucişat braţele pe piept, în timp ce Sera a întrebat:

— Ai fost trezit noaptea trecută de apariţia lui Caleb, care a venit ca s-o predea în grija noastră pe sora mea rănită?

— Nu, iubito.

— Voi doi chiar ar trebui să urcaţi pe scenă cu acest şarmant schimb de replici, a spus Caleb, sec.

Ea l-a privit.

— Ar trebui să-ţi dau un pumn în gură.

— Nu în starea ta, a avertizat-o Haven.

— Are dreptate, a precizat Caleb. În starea în care eşti, chiar n-ar trebui să faci efort.

Fetu a tuşit.

Sera şi-a înclinat capul.

— Poftim? Care e starea mea, mai exact?

Cuvintele erau un avertisment pe care Caleb nu l-a înţeles imediat.

— Ai putea naşte un copil în orice moment.

Haven s-a întrerupt atunci din activitatea lui şi a spus, vesel:

— Asta a fost o greşeală, americanule!

Sera a mijit din ochi.

— Te asigur, Calhoun, că sunt mai mult decât capabilă să nasc un copil şi să-ţi dau una peste faţă pentru că mi-ai dus sora Dumnezeu ştie unde, leşinată…

— N-a fost leşinată prea mult timp. Şi-a revenit în trăsură.

— Aha, ei bine, a spus Sera, dramatic, atunci ai dus-o pe sora mea Dumnezeu ştie unde, conştientă, abia trezită

din leşin.

— N-am dus-o „Dumnezeu ştie unde”.

A urmat o pauză.

— Nu? Atunci, unde ai dus-o?

Caleb a ezitat şi s-a uitat la Fetu, care a spus:

— Informaţiile mele se termină odată cu închiderea uşii trăsurii.

Sera l-a somat pe Caleb:

— Acum îmi spui totul, la naiba! E sora mea! Unde ai dus-o?

Ea nu ştia. Deşi aflase unele lucruri, Seraphina nu ştia tot adevărul despre seara precedentă.

— Am dus-o la Marylebone.

Ea a clipit, cu fruntea încreţită de surprindere şi derută.

— Unde în Marylebone?

— La casa mea din oraş.

Uimită, Sera a întrebat:

— Pentru ce?

S-a făcut linişte, iar Caleb s-a bucurat că în tavernă era penumbră, în ciuda faptului că erau în plină zi, pentru că astfel îşi putea ascunde roşeaţa fierbinte provocată de… jenă? De vinovăţie? De altceva?

— Nici măcar eu n-am fost vreodată la casa ta din oraş.

El a zâmbit.

— Încerci să obţii o invitaţie?

Ea a ignorat replica, în schimb l-a privit îndelung.

— De aceea eşti într-o dispoziţie proastă.

— Nu sunt în…

— Caleb, ai sedus-o pe sora mea?

În spatele lui s-a auzit un zgomot de paşi, iar Fetu a tuşit, părând să-l stânjenească privitul în continuare al spectacolului, drept care a mormăit o scuză, iar uşa magaziei s-a închis cu un pocnet.

Cu toate astea, Caleb ar fi pariat – pe venitul anual al celor unsprezece taverne ale sale – că omul avea urechea lipită de uşă chiar în acel moment.

Sera l-a fixat cu privirea.

— Caleb!

— Nu! O, Doamne, nu! a strigat el, încântat că acela era chiar adevărul, slavă Domnului, iar Sera nu trebuia să ştie că existaseră câteva momente în care fusese tentat s-o seducă pe Sesily. Am cărat-o afară din The Place după ce leşinase. Aş fi crezut că prima ta întrebare avea să fie legată de starea ei.

— Nu-i nevoie să mă interesez de starea ei, a răspuns Sera. Chiar dacă n-aş fi ştiut că s-a întors acasă odată cu răsăritul, te cunosc suficient de bine ca să ştiu că ai fi avut grijă de ea dacă ar fi fost nevoie.

Înainte să apuce s-o întrebe de unde ar fi putut să ştie că Sesily se întorsese acasă în acea dimineaţă, Caleb a auzit restul cuvintelor Serei. Se simţea atât umilit, cât şi vinovat de încrederea ei calmă şi de neclintit în decenţa lui, ca şi cum nu i-ar fi trecut prin cap că el ar fi putut să fie măcinat de gânduri absolut indecente.

O urmărise pe Sesily făcând baie, pentru numele Domnului!

Îi cercetase curbele şi umbrele corpului.

Adormise dorind-o. Se trezise la fel

Sera a continuat să-i pună întrebări:

— Te-a sedus?

El a ridicat din sprâncene.

— Nu.

„Nici tu nu mă ţii departe de nimeni.”

— A încercat s-o facă?

Acele cuvinte n-ar fi trebuit să-l deranjeze. N-ar fi trebuit să conteze că Seraphina, la fel ca restul Londrei, credea că Sesily ar fi încercat să-l seducă. Ce spusese ea? „Scandaloasa Sexily, în cel mai bun caz o insipidă cu ochi strălucitori, iar în cel mai rău caz, o femeie de moravuri uşoare.”

— Chiar nu joci bine rolul de soră mai mare grijulie, Sera, a răspuns el. Ar trebui să-ţi aminteşti că, în general, astfel de doamne nu insultă onoarea surorilor lor cu atâta uşurinţă.

— Repet, eşti atât de caraghios! a spus Seraphina, iar apoi a adăugat, pe şleau: Nu joc rolul surorii tradiţionaliste. Sesily poate să aibă grijă de propria onoare, a adăugat ea, surprinzându-l, la rândul ei, pe Caleb. Sora mea e o femeie în toată firea şi e mai mult decât capabilă să-şi ia un amant care să prezinte siguranţă, a continuat ea, iar apoi a făcut o pauză, după care a conchis: Deşi poţi să fii convins că aş avea o problemă dacă tu ai fi acel amant.

Mai târziu, Caleb avea să urască faptul că se simţise atât de ofensat de observaţia ei, dat fiind că n-avea nicio intenţie să devină amantul lui Sesily Talbot.

— De ce? a vrut el să ştie.

Sera i-a aruncat o privire.

— Amândoi ştim că din punct de vedere emoţional… eşti o problemă.

— Poftim?

Haven a pufnit de la masa lui din depărtare, iar Caleb l-a privit ţintă şi l-a interpelat:

— Ai ceva de spus, duce? Să ne aducem aminte de povestea ta ridicolă de dragoste? Care se întinde peste ani, continente şi propriul tău cap băgat în…

— Bineînţeles că e adevărat, Caleb, a spus Sera. Eşti genul de om care nu face altceva decât să strice o relaţie amoroasă. Eşti atât de epuizat de incapacitatea ta de a iubi, din motive necunoscute şi probabil iraţionale, încât te închizi faţă de întreaga lume.

— De fapt, nu sunt iraţionale.

— O, sunt sigură că pentru tine nu sunt câtuşi de puţin iraţionale, a spus Sera fluturându-şi o mână în aer, ca şi cum aspectul acela ar fi fost rezolvat. Ce ai vrea să spun: dacă îi faci rău surorii mele în vreun fel, n-o să am de ales decât să te distrug?

Caleb s-a gândit că o astfel de atitudine n-ar fi fost una complet deplasată.

— Bineînţeles că nu.

— Nu, pentru că suntem cu toţii mai buni de-atât, a spus Sera. Dar nu mi-ai adus-o pe Sesily mie sau vreuneia dintre celelalte surori ale mele. Şi te cunosc suficient de

bine ca să ştiu că n-aveai absolut deloc de gând s-o iei acasă cu tine la începutul serii. Spune-mi, de ce n-a vrut să vină la mine?

— Nu ştiu.

— Probabil că m-a ocolit pentru că ştia ce urma sa spun de îndată ce aş fi descoperit cât de nesăbuită fusese.

Şi iată că tocmai fusese rostit cuvântul pe care Sesily îl invocase în trăsura lui: „nesăbuită”.

„N-a fost o prostie, n-a fost o imprudenţă şi nu trebuie să dau explicaţii nimănui..

— N-a fost o nesăbuinţă. Nu ea a început scandalul.

Caleb a simţit că avea responsabilitatea de a o apăra. Dacă n-ar fi fost el acolo, n-ar fi existat niciun scandal. El fusese cel care îl adusese pe Peck la uşa lui Maggie. Vinovăţia pe care o simţise cu o noapte în urmă i-a revenit, mai intensă acum, la lumina zilei, când nu era înfierbântat de furie şi năpădit de griji. Mai crudă acum, când Sera rostea acele cuvinte împotriva cărora protestase cu atâta vehemenţă Sesily pe când se aflase în trăsură.

Nu fusese nesăbuită.

„Am făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană decentă – ceea ce ai fi făcut şi tu, aş putea adăuga – am luptat.”

Caleb s-a ridicat de la bar, iar Sera s-a dat câţiva paşi înapoi ca să-i facă loc, chiar dacă a mijit din ochi ca şi cum ar fi văzut ceva ciudat pe faţa lui. Caleb s-a pregătit pentru orice avea ea de spus, gata să nege orice ar fi crezut ea că vedea.

Indiferent dacă era adevărat sau nu.

— E a naibii de norocoasă că ai fost acolo, a spus Sera cu blândeţe.

Aşa crezuse şi el cu o seară în urmă. Dar acum, la lumina zilei, nu mai era atât de sigur.

Prietena lui a suspinat şi s-a răsucit pe călcâie, şi-a croit drum de-a lungul barului, pe care l-a ocolit cu paşi mari şi hotărâţi, iar la urmă s-a întors la cutia cu lumânări pe care o despachetase.

A luat un pumn de lumânări şi s-a îndreptat spre candelabrul de deasupra podiumului din capătul îndepărtat

al sălii. Cineva care n-o cunoştea ar fi crezut că încheiase discuţia.

Dar Caleb o cunoştea bine.

Ajunsă la nici trei metri de podium, Sera s-a întors.

— Sesily pune ceva la cale.

Acele cinci cuvinte i-au arătat lui Caleb că Sesily nu era deloc norocoasă fiindcă fusese cu ea noaptea trecută.

Şi nici el nu era.

— Iese în oraş la orice oră şi se întoarce când da Dumnezeu, a adăugat Sera. De obicei ajunge acasă în zori.

— Asta ar putea însemna orice, a spus el, ştiind că nu trebuia să se implice.

Spunându-şi să nu se implice.

Sera a clătinat din cap.

— Poate că ai dreptate, dar Sesily ne evită pe noi, celelalte patru surori Talbot. O, ea vine la prânz, la cină sau în vizită la casa de la ţară ori de câte ori e invitată. Dar atunci când e acolo… e diferită. Distrasă.

Pe Caleb n-ar fi trebuit să-l intereseze. N-ar fi trebuit să-i pese.

Sera s-a uitat la el.

— Miercuri seara – joi dimineaţa, aş spune – ar fi trebuit să se ducă la un spectacol muzical complet plictisitor, dar ea s-a întors acasă mult după terminarea spectacolului, cu sânge pe fuste.

Caleb a ridicat din sprâncene.

— Al cui sânge?

Ea a clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Cum de ştii că s-a întâmplat asta?

— Spălătoreasă de la Talbot House i-a spus menajerei, care mi-a spus mie.

Caleb a clătinat din cap.

— Ai pus servitorii s-o spioneze?

Sera i-a aruncat o privire.

— Dacă nu ne-ar scăpa mereu printre degete, aş fi mai puţin înclinată să pun să fie spionată. Părinţii noştri sunt plecaţi de trei luni în Franţa, iar ea şi-a petrecut tot

timpul ăsta spunându-i unei surori că stă la o altă soră şi lăsându-ne pe toate să constatăm că nimeni n-a mai văzut-o după ora şase seara în ultimele două săptămâni. Asta-i o nebunie!

Lui Caleb i s-a părut genial.

— Vine aici? La Sparrow?

— Ce, crezi că aş risca să aflu mai multe despre ce pune la cale? Niciodată! Îţi spun eu, pune ceva la cale. Şi nu e vorba doar de distracţii la Maggie O'Tiernen's.

Asta era clar, având în vedere cuţitul pe care Sesily îl purta în buzunar, felul în care se luptase în încăierarea de noaptea trecută – ca şi cum ar fi fost antrenată în ring – şi felul neînfricat în care îl compromisese pe Totting în grădinile Trevescan.

Amintirile din acea seară au apărut, fierbinţi şi nedorite.

Sesily în grădină. În braţele lui.

„Am jurat să nu fac niciodată asta."

„Din păcate… circumstanţele dictează."

Totting împleticindu-se din grădină precum un bou beat.

Nu. Nu unul beat. Drogat. Cu păcatele caligrafiate pe faţă. Pe bună dreptate… dar şi periculos.

„N-ai observat? Eu reprezint problema."

— A fost implicată într-un atac, a spus Sera, cu vocea şovăitoare pentru prima dată.

Haven, care a auzit-o şi el, s-a ridicat şi a traversat încăperea într-o clipă, trăgând-o în îmbrăţişarea lui şi lipindu-şi buzele de tâmpla ei.

— A fost bine. Caleb a fost acolo.

„Nu face un erou din mine, duce!"

— N-a fost vina ei, a spus din nou Caleb cu glas mai scăzut. Sesily nu căuta necazuri. Acel atac ar fi putut să aibă loc oriunde.

Sera a clătinat din cap.

— Jumătate din localurile din Garden deţinute sau frecventate de femei au sporit securitatea în ultimele şase luni, a spus ea, făcând o grimasă. O consecinţă a faptului

că noul nostru monarh e de sex feminin.

— Chiar aşa?

— Fetu a postat patru oameni de pază la uşa din faţă şi trei la cea din spate, a spus ea privindu-şi soţul. Mal a plasat oameni pe acoperişuri, iar Bastarzii şi-au sporit şi ei supravegherea.

Sera se referise la Bastarzii Bareknuckle, protectorii celor mai întunecate colţuri din Covent Garden.

Haven a strâns-o pe Sera lângă el.

— Dacă huliganii încearcă să atace, are cine să aibă grijă de ei.

Caleb a dat din cap. Ar fi trebuit să se întoarcă la Maggie chiar în acea zi şi s-o ajute să-şi facă rost de o protecţie similară pentru The Place.

— Şi aseară? a intervenit Sera. Cine a avut grijă de ei aseară?

Caleb ar fi putut să-i spună. Ar fi putut să rostească numele acelor femei. Le văzuse pe toate luptând împreună, ca şi cum s-ar fi antrenat pentru o seară de felul celei precedente. Ducesa de Trevescan, cu mai mulţi bani şi cu mai multă putere decât îi trebuiau. Adelaide Frampton, despre care întreaga lume părea să creadă că era o femeie de nimic, dar care ştia să mânuiască fără probleme un cuţit. Imogen Loveless, care îl pusese la pământ pe un bătăuş servindu-se de o poţiune pe care el, Caleb, n-ar fi vrut-o niciodată încercată pe pielea lui. Maggie, care avea ochi peste tot. Celelalte.

Şi Sesily, ca o zeiţă, urcată pe tejgheaua barului, cu fustele roşii strălucind în lumina lămpilor, lovind un Bully Boy în cap cu un picior de masă, ca şi cum ar fi jucat tenis.

Erau o echipă în toată puterea cuvântului.

O revoluţie înveşmântată în mătase roşie.

Dar Caleb n-a spus nimic din toate astea.

Nu numai pentru că le pusese pe acele femei în pericol, aducându-l înăuntru pe Peck şi provocând atacul. Nu numai pentru că le văzuse stând împreună, umăr la umăr. Nu numai pentru că luptase alături de ele.

N-a spus-o pentru că Sesily îl rugase să n-o facă.

Iar tăcerea lui era singurul dar pe care îşi permitea să i-l ofere lui Sesily. Aşa că a tăcut, întorcându-se la rândul de sticle de pe raftul din spatele barului şi ocupându-se de el, în ciuda faptului că nu era absolut deloc necesar să facă asta.

— Caleb! i-a întrerupt Sera gândurile, iar el a privit-o şi a văzut speranţa oglindită în ochii ei, ştiind exact ce avea de gând să-l întrebe şi urând asta. Caleb, am nevoie de ajutorul tău.

„La naiba!”

— Nu.

Orice i-ar fi cerut, nu voia să facă.

Nu putea. Nu putea să se implice şi în acelaşi timp să păstreze distanţa faţă de Sesily.

Şi să-şi păstreze prietenia cu Sera.

Şi să-şi păstreze uzul raţiunii.

— Aş face-o eu…

— În niciun caz n-o s-o faci tu, a spus Haven punând hârtiile jos. Urmează să naşti un copil.

— N-ai auzit partea în care i-am spus lui Caleb că pot, în acelaşi timp, să nasc un copil şi să trag un pumn în faţa cuiva?

— Lui Caleb, desigur. Dar nu şi celor cu care s-a asociat Sesily.

— Tocmai asta e ideea! a spus Sera, exasperată, în timp ce se uita la Caleb. Cu cine s-a asociat?

El a trecut de la aranjarea inutilă a sticlelor de gin la aranjarea inutilă a sticlelor de whisky, iar apoi a spus:

— Nu ştiu. Trimite pe unul dintre băieţii din Covent Garden s-o găsească.

Bunăvoinţa din întreg cartierul Covent Garden faţă The Singing Sparrow le permitea patronilor tavernei să aibă acces la un număr nelimitat de reţele de informatori.

— E prea deşteaptă pentru asta. O să-l adulmece pe cel trimis de voi şi, dacă o cunosc bine pe Sesily, ea o să-l transforme într-un aliat. Am nevoie de cineva care să fie imun la farmecele ei.

„Îţi urez mult noroc!”

— Caleb… tu eşti, probabil, singurul bărbat din lume care este imun la farmecele ei.

Haven şi-a dres glasul, iar Caleb şi-a dorit din tot sufletul ca şi el să poată să tragă un pumn în faţă.

— Ce te face să spui asta? a întrebat, ştiind că n-ar fi trebuit. Ştiind foarte bine că dacă i-ar fi întins Serei numai un deget, aceasta l-ar fi jecmănit de toată mâna. Ar fi trebuit să aibă minte şi să nu se încurce cu surorile Talbot.

— Ei bine, a spus Sera, în primul rând te doreşte de doi ani şi tu nu te-ai culcat cu ea.

La auzul acelor cuvinte, Caleb a încremenit. Nu erau adevărate, nu?

„Nu mă ţii departe de nimeni.”

— Ce?

— Am trăit alături de Sesily timp de treizeci de ani. Ştiu când vrea ceva. Şi sincer vorbind, sunt şocată că i-ai rezistat, a spus Sera, iar apoi s-a oprit pentru scurt timp, după care a adăugat: Desigur, s-ar putea spune că e uşor să-i rezişti din capătul celălalt al lumii. Caleb ştia din experienţă că asta nu era adevărat.

Ea îl dorea.

La naiba! Era imposibil. Asta n-avea cum să se întâmple niciodată.

— Sera! Sesily e sora ta!

De fapt, toate astea n-aveau nicio legătură cu faptul că Sesily era sora Serei.

Fără să fie conştientă de tumultul de gânduri din capul lui, Sera a continuat:

— Chiar mai bine de-atât, poate că nu eşti imun la farmecele lui Sesily, fiindcă, la urma urmei, cine este? Dar nu eşti absolut deloc dispus să cedezi.

Caleb n-a răspuns, ştiind că orice ar fi spus, ar fi dezvăluit prea mult.

Ideile pe care le avusese. Lucrurile pe care îşi imaginase că i le-ar fi făcut lui Sesily…

— Să fim sinceri… dacă ai fi cedat… ai fi fost distrus.

Caleb a încruntat din sprâncene şi s-a întors cu faţa la ea, în sfârşit, descoperind că Sera era mai aproape decât se

aşteptase.

— Nu vrei cumva să spui că ea ar fi fost distrusă?

Sera i-a aruncat o privire sinceră.

— Nu, Caleb. Dacă voi doi aţi avea o aventură, poate că s-ar încheia cu ea având inima frântă... dar tu ai fi distrus.

Cuvintele acelea i-au provocat lui Caleb o undă de panică, ceva ce n-ar fi recunoscut niciodată. I-a întors spatele Serei, pretextând că trebuia să mai aducă gin.

A intrat în magazie şi l-a văzut pe Fetu ghemuit jos, într-un colţ, cu spatele la uşă. Şi-a dorit ca samoanul să-şi ţină gura cât timp el a traversat încăperea ca să aducă una dintre lădiţele pe care tocmai le rearanjau.

N-a avut noroc.

— Oricum eşti mereu cu ochii pe ea, a spus Fetu, concentrându-se în continuare asupra muncii lui. În schimb, ai putea măcar s-o ajuţi pe Sera.

Caleb a strâns bine lada cu ambii pumni, plecându-şi capul în semn de frustrare.

— Nu sunt mereu cu ochii pe Sesily.

Minciună. Femeia aceea era precum norii de furtună strânşi deasupra mării. Imposibil să n-o urmăreşti.

— Nu sunt niciodată aici.

Nu putea fi acolo. Dacă ar fi fost, i-ar fi pus pe toţi în pericol. N-ar fi trebuit să fie aici, acum. N-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată.

— Presupun că da, a spus Fetu, ridicându-se în picioare. Dar asta făceai ori de câte ori erai aici. Ori de câte ori venea ea aici.

Caleb s-a uitat la prietenul lui.

— De ce nu mai vine?

El îşi dorise ca ea să nu mai vină. Atunci când deschiseseră localul, cu un an în urmă, atunci când el fusese acolo vreme de mai puţin de două săptămâni. Mai puţin timp decât plănuise.

— Dacă tot eşti cu ochii pe ea, poţi s-o întrebi.

N-ar fi trebuit să îndulcească pastila, dar aşa s-a

întâmplat. Ridicând lada, s-a întors în salonul principal al tavernei, unde Sera îl aştepta ca să-şi joace ultima carte.

— Eşti singura persoana în care pot avea încredere.

Caleb a strâns din dinţi.

— Ca să am grijă de sora ta, care lasă un haos în urma ei?

Sera i-a aruncat zâmbetul unei femei frumoase, care ştia exact cât de frumoasă era. Zâmbetul unei femei care ştia că, în cele din urmă, avea să obţină ceea ce-şi dorea.

— Nu-i zâmbi, a mormăit soţul ei sărutând-o din nou pe tâmplă. După aceea, s-a înapoiat la masa lui din colţ.

„N-ar trebui să ai încredere în mine. Nu atunci când vine vorba de ea.”

— N-aveai încredere în mine la începutul acestei conversaţii, a subliniat el.

— Din experienţa mea, am constatat că cel mai bine e să începi toate conversaţiile cu bărbaţii pornind de la o extremă lipsă de încredere.

Caleb nu putea să-i reproşeze asta.

— Soţul tău ţi-a făcut figura.

— Asta cam aşa e, a spus ea, dar plăteşte bucuros pentru asta, nu-i aşa, duce?

Haven a mârâit de la locul lui, dar Caleb ştia adevărul. Erau puţini bărbaţi pe pământ care îşi iubeau soţiile mai mult decât îşi iubea ducele nevasta, iar acela era singurul motiv pentru care Caleb îl accepta pe aristocrat în taverna lui.

— Te rog, Caleb, a spus ea mângâindu-şi umflătura din dreptul taliei. Doar până când se naşte copilul.

— Sunt aici doar până când se naşte copilul, a spus el. Iar apoi trebuie să te ocupi singură de sora ta.

Sesily îl dorea. Îl dorea, iar faptul că ştia asta avea să-l distrugă încetul cu încetul, pentru că nu putea s-o aibă niciodată.

Ochii căprui ai Serei s-au luminat.

— O să reuşeşti.

Era o greşeală.

Înţelesul acelor cuvinte l-a străbătut din cap până-n

picioare, încuibându-i-se adânc în măruntaie, măcinându-l. A suspinat.

— Odată ce se naşte copilul, Sera…

Un zâmbet triumfător s-a ivit pe chipul ei.

— Eşti un om bun, Caleb Calhoun!

Ce minciună nenorocită mai era şi asta!

Capitolul 9

— Ai dormit în patul lui?

Sesily s-a prefăcut ocupată să contemple detaliile unui portret deosebit de neinspirat al vicontelui Coleford, atârnat în salonul acestuia, şi i-a şoptit prietenei ei:

— Adelaide, aş prefera să nu fie informată întreaga Londră în legătură cu întâmplarea asta.

Adelaide i-a respins cuvintele cu un gest al mâinii.

— Ei, asta-i! Nimeni nu ne bagă în seamă, a asigurat-o ea pe Sesily, iar apoi a făcut o scurtă pauză, după care a reluat: Mă rog, nimeni nu mă bagă înseamă.

— Da, ei bine, cei din lumea bună s-ar putea răzgândi dacă ar auzi întrebarea ta, având în vedere că suntem la cină.

Aşa cum promisese ducesa de Trevescan, Adelaide şi Sesily primiseră invitaţii la primul dineu oferit de noua vicontesă Coleford, alături de ducesa însăşi şi de o duzină de alţi invitaţi. Aceştia variau de la oameni de rând îmbogăţiţi, până la un duce care era unul dintre cei mai plictisitori oameni pe care Sesily îi cunoscuse vreodată, iar asta însemna ceva, având în vedere că era vorba despre un duce.

Cu toate astea, cele două acceptaseră cu plăcere invitaţia şi sosiseră în acea seară, gata să-şi joace rolurile şi să adune informaţiile necesare ca să-l distrugă pe Coleford, un om despre care se zvonea că era posibil să fi fost un criminal, un sadic şi un ticălos absolut şi căruia întregul cartier Mayfair ar fi trebuit să-i întoarcă spatele cu ani în

urmă. Dar, desigur, bărbaţii cu bani, titluri şi putere nu erau niciodată demascaţi. Nici măcar atunci când ar fi trebuit să fie.

Mai devreme discutaseră planul pentru seara respectivă, fiecare dintre femei fiind pregătită să-şi joace rolul care i se potrivea cel mai bine: Sesily urma să distragă atenţia sălii cu o poveste gălăgioasă sau cu un flirt scandalos, în timp ce Adelaide ar fi dispărut din încăpere, croindu-şi drum spre biroul lui Coleford şi uşurându-l de documentele care dovedeau implicarea lui în fraudarea muzeului Foundling. Ducesa avea să se asigure că totul decurgea fără probleme.

Era un plan pe care îl puseseră în aplicare de zeci de ori, în zeci de moduri diferite. Mai mult decât atât, se folosiseră de el de suficiente ori încât să fie fără cusur. Iar în acea seară anume, urma să fie pus în aplicare imediat ce bărbaţii s-ar fi întors de la distracţiile la care se dedau ei după cină. Trabucuri? Whisky?

Doamnele au băut vin de Xeres şi au cântat la pian, ceea ce reprezenta în sine o nedreptate, după părerea lui Sesily. Era chinuitor.

Aşa că Sesily şi Adelaide stăteau umăr la umăr în timp ce vicontesa cânta, veselă, la instrumentul din colţul camerei. Cele două se uitau la tabloul care eclipsa restul obiectelor de artă din încăpere. În cele din urmă, Adelaide a spus:

— O, Doamne, e hidos!

Era un uriaş portret în ulei, montat într-o ramă orbitor de aurie, pictat în culori suficient de strălucitoare ca să sugereze că artistul ar fi putut avea nevoie de un oftalmolog. Singurul lucru care o împiedica pe Sesily să creadă că pictorul fusese bolnav în timpul pictării tabloului, era faptul că părea să se asorteze cu restul camerei. Peste tot se vedeau culori nebuneşti, stridente, care fuseseră alese, desigur, fără nicio intenţie de a se potrivi unele cu altele.

Stridenţa casei era depăşită numai de stridenţa proprietarilor ei înfăţişaţi pe pânză. Vicontele purta o vestă

stacojie, brodată cu fir de aur, iar cea de-a treia vicontesă, proaspăt cununată, extrem de tânără, era înveşmântată într-o rochie de mătase încărcată de imprimeuri şi colorată în galben strident şi într-o nuanţă de verde care nu se regăsea nicăieri în natură.

— Nu pot să-mi dau seama dacă lucrul ăsta din faţa ochilor noştri e o pictură hidoasă sau un subiect hidos.

Cele două au stat acolo vreme îndelungată, admirând opera de artă, înainte ca Sesily să adauge:

— Poate că amândouă?

— Bineînţeles că amândouă, a spus Adelaide uitându-se la gazda lor care şedea la pian. Biata de ea! Imaginează-ţi cum e să fii căsătorită cu el!

— Îngrozitor, a răspuns Sesily ridicând la buze paharul de vin. Mai rău decât portretul. Dar dacă ar avea răbdare, ar putea scăpa de el.

— Dacă omul ăsta s-ar grăbi, a spus Adelaide, frustrată, cu faţa spre uşă, nerăbdătoare să pună planul în aplicare. În regulă, atunci. Spune-mi restul. Erai în patul lui. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Din păcate.

Prietena ei i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Asta n-are niciun sens. Am văzut cum arăta atunci când a venit după tine în bar, Sesily.

Îndoiala lui Sesily era pe măsura îndoielii lui Adelaide.

— Ce vrei să spui prin „cum arăta”? Chiar aşa, cum arăta?

Adelaide s-a gândit o clipă.

— Ca o fiară.

În urma acelei aprecieri fără menajamente, Sesily s-a uitat din nou la tablou.

— Confunzi iritarea şi enervarea cu aspectul de fiară.

— Nu, nu le confund. El a devenit o bestie absolută după ce a văzut ce ţi s-a întâmplat, a spus Adelaide, care a făcut apoi o pauză şi după aceea a reluat: Apropo, îmi place compleul ăsta. E în acelaşi timp elegant şi scandalos. Cum ţi-e gâtul?

Ca să-şi acopere vânătăile pe care le căpătase pe gât

cu trei seri în urmă, Sesily purta o jachetă neagră, făcută pe comandă, perfect croită, şi o impecabilă eşarfă albă, iar pe dedesubt – o uimitoare rochie de mătase. Se aştepta ca, în săptămâna care urma, revistele de scandal să aibă ceva de comentat despre faptul că Sexily Talbot făcuse valuri fiind parţial îmbrăcată în haine de bărbat, dar ea prefera asta în locul întrebărilor legate de gâtul ei. În plus, arăta fabulos.

Dar în acea clipă Sesily nu voia să discute despre aspectul ei, ci despre cel al lui Caleb din seara precedentă. Deşi nu voia să recunoască, îi plăcea destul de mult ideea că el devenise o fiară.

— Gâtul meu e foarte bine, a liniştit-o ea pe Adelaide în timp ce-şi întărea spusele cu un gest al mâinii. Spune-mi mai multe despre fiara aceea!

Adelaide a zâmbit.

— Ai mai transformat bărbaţi în fiare şi înainte.

Nu bărbaţi precum Caleb.

Nu bărbaţii pe care şi-i dorea fioroşi.

— Ce ai vrea să auzi? a întrebat Adelaide în şoaptă. Că mi-ar fi plăcut să-l văd luptându-se cu un leu? Că sunt aproape sigură că ar fi câştigat? Că a distrus localul, aruncând mesele ca şi cum ar fi fost imponderabile, doar ca să ajungă la tine?

Inima lui Sesily a început să bată cu putere. Da, toate astea erau informaţii excelente!

— Nu era fioros în trăsură. Era cât se poate de liniştit atunci când m-am trezit.

— Ei bine, n-a fost liniştit la tavernă. Sângera la cap. I-a dat un pumn în faţă atacatorului tău şi l-a doborât pe nenorocitul ăla de derbedeu ca pe un copac, apoi te-a luat în braţe şi te-a dus afară. Am încercat să-l oprim. I-am spus că o să te ducem la un medic dacă e nevoie, dacă nu, acasă. Dar el n-a acceptat niciuna dintre acele variante.

— Vorbeşti serios?

Lui Sesily îi venea greu să-şi imagineze că ceva din toate astea era adevărat.

— Da, vorbesc serios. Întregul episod a fost extrem de barbar, a spus Adelaide cu hotărâre, iar apoi a adăugat: Şi,

trebuie să recunosc, oarecum captivant. Dacă stau să mă gândesc bine, având în vedere în ce panică intrase el din cauza ta, ar fi trebuit să presupunem că voia să te ducă undeva ca să jucaţi crichet.

Sesily a dat drumul unui hohot de râs, atrăgând atenţia întregii încăperi şi regretând imediat felul în care efortul îi agravase starea gâtului, deja inflamat. A zâmbit larg către adunare, iar apoi s-a întors spre prietena ei.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc… dar n-a fost vorba despre crichet.

Adelaide a părut de-a dreptul jignită de acea dezvăluire.

— Deloc?

— Deloc.

— Nici măcar un hochei?

— Adelaide!

— Îmi pare rău! a spus ea scuturând din cap, iar părul ei roşcat, bine strâns în jurul capului, a strălucit în lumina focului. Doar că… sunt atât de perplexă! a exclamat ea, atrăgându-şi o privire scrutătoare din partea lui Sesily. Vreau să spun că îmi imaginez cum trebuie să te simţi tu. Seara aceea nu părea că avea să se termine într-o asemenea… plictiseală.

Doar că nu fusese plictisitor.

Dintr-un motiv oarecare, fusese extrem de excitant să doarmă în patul lui, cu mirosul lui pe cearşafuri, în ritmul regulat al respiraţiei lui. Chiar dacă el n-o atinsese. Chiar dacă păruse complet indiferent faţă de ea.

Dar o numise Atena.

Pieptul lui Sesily s-a strâns din pricina acelei amintiri. În trăsură, Caleb o ascultase. O înţelesese, sau cel puţin aşa i se păruse ei. Şi văzuse în ea mai mult decât vedeau ceilalţi. Nu era nesăbuită. Era hotărâtă. Avea principii. Iar el îi purtase de grijă, părând să înţeleagă chiar înaintea ei ce anume îi trebuia.

Şi apoi, în întuneric, în linişte, o numise Atena. O războinică. De câte ori îşi amintise iar şi iar, ca pe un secret, cuvintele lui spuse în şoaptă, joase, sumbre şi

intime, în cele trei zile de când le spusese el? De câte ori se gândise să se ducă la taverna lui sau la casa lui din oraş şi să-i ceară să le rostească din nou?

— Poate că a păstrat distanţa dintr-un fel de simţ al onoarei.

Sesily a scos un mic oftat.

— Da, e posibil. Nu eram în măsură şi... dar chiar şi-aşa...

Ochii căprui, enormi, ai lui Adelaide, ochi care vedeau totul, s-au îmblânzit, înţelegători. Plini de milă. Cât de jenant!

Sesily a ridicat din umeri.

— A dormit în aceeaşi cameră cu mine. Şi mi-a fost greu să nu mă gândesc la toate lucrurile... la toate modurile în care am fi putut...

— Să jucaţi crichet?

— Da, a oftat Sesily, exasperată. Şi... nimic! Vreau să spun că oricare alt bărbat din Londra ar fi jucat cu plăcere crichet. Şi... a început ea, iar apoi s-a întrerupt pentru o clipă, pierdută în amintiri. A fost ca şi cum el nici măcar n-ar fi observat că exista terenul!

Adelaide i-a aruncat o privire plină de îndoială.

— Sesily! E imposibil ca vreun bărbat să nu te observe!

„E imposibil să nu te observ."

Caleb spusese acelaşi lucru atunci când ea îi îngrijise rana de la cap. Iar ea îşi dorise ca el s-o sărute, idiotul! Şi totuşi...

— Ei bine, s-a prefăcut excelent, a concluzionat ea.

— Asta nu-mi place.

— Imaginează-ţi cum mă simt eu, a spus Sesily, stânjenită, iar apoi a adăugat: în orice caz, Caleb Calhoun nu-i aici şi nu vreau să las gândurile despre el să strice o seară excelentă.

Dacă el ar fi fost acolo, fără îndoială că le-ar fi stricat cele mai bune planuri, implicându-se şi făcând ceva scandalos, cum ar fi fost să şi-o arunce pe Sesily pe umăr ca s-o scoată din clădire.

Iar el ar fi făcut-o fără să aibă niciunul dintre motivele pentru care ea ar fi fost dispusă să fie aruncată pe umărul lui.

Din fericire, în acel moment s-a deschis uşa din capătul celălalt al încăperii şi bărbaţii s-au întors, salvând-o de la a-şi imagina cum ar fi fost să fie aruncată pe umărul lui Caleb Calhoun.

— Aha, a spus ea. Începe.

Coleford a traversat sala, înalt, subţire şi cu o privire tulburătoare, pe care femeile învăţaseră din timp s-o evite. Iar asta se întâmpla atunci când nu era abţiguit, aşa cum ar fi pariat Sesily că era acum. Beat şi dezgustător. Privirea lui s-a prelins peste femeile din încăpere, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet neplăcut, care fără îndoială că se voia fermecător.

De lângă ea, Adelaide a scos un sunet de dezgust.

— Ai deplină siguranţă că eşti în stare să te întreţii cu el?

— Câteva runde de faro[6] n-o să mă omoare, a spus Sesily de îndată ce ochii vicontelui s-au oprit pe pielea dintre cravata ei şi marginea corsajului, fapt care a făcut-o să se gândească pe dată că urma să aibă nevoie de o baie mai târziu. Doar să te grăbeşti, ca să nu mai fiu nevoită niciodată să stau faţă în faţă cu el.

Coleford s-a întors spre capătul îndepărtat al camerei, unde soţia lui continua să cânte.

— Încetează cu gălăgia asta, a spus el dintr-odată, suficient de tare ca să fie auzit de toţi cei prezenţi.

Muzica s-a oprit pe dată, spatele vicontesei îndreptându-se ca o lamă de oţel, în timp ce bărbia îi cobora în piept. Coleford s-a întors către bărbaţii împreună cu care intrase şi a comentat, râzând zgomotos:

— Femeiuşca asta se crede Mozart, a spus el, măcelărind numele compozitorului. Îmi cer scuze pentru abuz.

Adelaide a înţepenit lângă Sesily şi a şoptit:

---

6 Unul dintre cele mai vechi jocuri de noroc, jucat cu cărţi, în care participanţii pariază ordinea în care vor apărea cărţile

— Aş vrea să-i arăt eu abuz.

— Planul, a răspuns Sesily cu glas scăzut, în timp ce s-a aşternut o tăcere stânjenitoare, urmată de o serie de chicoteli.

Sesily a sorbit din vin, supraveghind încăperea şi încercând să şi-i întipărească în memorie pe cei care se bucurau la auzul remarcilor crude ale vicontelui.

— Vino aici, i-a spus el soţiei sale, făcându-i semn cu mâna.

Ea s-a executat, ridicându-se în picioare în tăcerea grăitoare şi îndreptându-se spre el, graţioasă peste măsură, produsul unei vieţi întregi de lecţii de echilibru şi elocvenţă, broderie, concepere de meniuri şi poezie, genul de fată ce învăţase toate deprinderile necesare reuşitei în viaţă ca soţie aristocrată.

Şi, cumva, nu-i fuseseră niciodată predate deprinderile de care s-ar fi putut servi ca să supravieţuiască în calitate de soţie aristocrată.

Adelaide vibra de indignare, iar Sesily a întins mâna şi a atins-o pe braţ ca să-i reamintească faptul că exista un plan pentru seara aceea. Ca să-i aducă aminte că, în cazul în care planul ar fi fost bine executat, aveau, dintr-o singură lovitură, să-l termine pe viconte şi s-o salveze pe vicontesă de teribila ei căsnicie.

Dar Adelaide era din ce în ce mai nervoasă, iar Sesily îşi dădea seama că planul lor nu mai era pe primul loc în mintea prietenei sale.

Cu coada ochiului, Sesily a observat un domn care a intrat pe uşă, plictisitorul partener de cină pe care îl avusese mai devreme în seara aceea. Ducele de Clayborn pierduse începutul scenei, norocosul, şi ar fi trebuit să plece acasă.

În schimb, era acolo ca s-o poată vedea pe Lady Coleford apropiindu-se suficient de mult pentru ca soţul ei să-i ia bărbia în mână şi s-o ridice ca s-o privească în ochi.

— Nimeni nu vrea să te audă zdrăngănind, fetiţo. Nu pentru asta eşti aici.

Ea şi-a coborât privirea şi a spus cu glas scăzut:

— Da, milord.

Coleford a ridicat vocea, spunând:

— Deşi presupun că e mai bine să te ascult zdrăngănind, decât să te aud râzând precum un cal rănit.

Sesily a tras aer în piept la auzul acelor cuvinte inutile şi crude.

Braţul lui Adelaide a împietrit sub atingerea ei.

Şi nicio persoană din salon nu s-a mişcat decât ca să-şi ferească privirea în toiul acelui moment stânjenitor. Bineînţeles că nimeni n-a avut nicio reacţie. Vicontele era cel care avea puterea, nu vicontesa. La fel cum o avusese şi Totting, nu fetele cărora ştiau cu toţii că le făcuse rău.

Şi iată-i aici, bând vinul de Xeres şi whisky-ul unui bărbat care mai avusese două soţii, una dintre ele murind în mod misterios la câteva luni după moartea fiului şi moştenitorului lor, iar cea de-a doua pierind la un an de la începutul unei căsnicii fără copii, într-un accident petrecut pe lacul de pe domeniul Coleford, din West Midlands. Iar acum cei prezenţi îl priveau pe viconte maltratându-şi încă o soţie şi nimeni n-avea nimic de spus.

Blestemaţii!

Tânăra vicontesă şi-a privit soţul şi a repetat:

— Da, milord.

Dacă vocea nu i-ar fi cedat! Dacă n-ar fi fost cu faţa întoarsă spre cele două prietene! Dacă Sesily şi Adelaide nu i-ar fi văzut lacrimile din ochi!

Poate că atunci Adelaide ar fi putut să respecte planul.

Probabil că nu, totuşi, fiindcă atunci când Adelaide era furioasă, planurile se destrămau ca un fum.

Iar Adelaide, ca şi Sesily, era furioasă. S-a desprins din strânsoarea mâinii lui Sesily şi a păşit în sală, spre cei doi.

— Mie, uneia, mi-a plăcut cum aţi cântat, Lady Coleford.

Toate privirile din sală s-au îndreptat spre ea. Adelaide Frampton cea uşor de uitat, sfioasă o viaţă întreagă, cunoscută pentru expresia ei serioasă şi pentru

blândeţea ei… cu siguranţă că nu era blândă în seara aceea.

„La naiba!”

Sesily a privit în cealaltă parte a încăperii, găsind ochii întunecaţi ai ducesei deja aţintiţi asupra ei. Planul se dusese pe apa sâmbetei.

Coleford s-a întors spre Adelaide, iar Sesily a sesizat întreaga intensitate a dezgustului său în timp ce o înfrunta.

— Nu cred că ţi-a cerut cineva părerea.

Adelaide n-a ezitat, ignorându-şi complet gazda în favoarea soţiei lui.

— De fapt, îmi puneam întrebări în legătură cu acel pasaj complicat din cea de a doua parte. Niciodată n-am reuşit să înţeleg cum trebuie să mişc degetele. Aţi fi dispusă să mă învăţaţi la un moment dat?

Coleford a păşit în faţa soţiei sale, aşezându-se între ea şi Adelaide, care nu s-a clintit.

— Soţia mea, a spus el batjocoritor, n-o să se asocieze niciodată cu tine.

Adelaide a privit atunci în ochii vicontelui.

— Haideţi, milord, e puţin mai bine decât să fie văzută cu dumneavoastră.

„O, Doamne!” şi-a spus Sesily în gând şi a înălţat din sprâncene, şocată.

Faţa lui Coleford a căpătat o nuanţă de roşu pe care Sesily nu era sigură că o mai văzuse vreodată.

Toţi cei din sală priveau îngroziţi. Şi totuşi, au rămas împietriţi ca nişte laşi.

Ei bine, mai puţin ducele de Clayborn, care se afla lângă uşă şi se apropia, probabil ca să vadă mai bine. Sesily a strâmbat din nas în direcţia lui şi şi-a strecurat mâna în fuste, găsind acolo buzunarul fals, conceput doar ca să aibă acces la cuţitul lipit de coapsă, fără de care nu pleca niciodată de acasă.

În cealaltă parte a sălii, ducesa şi-a desfăcut, cu o smucitură a încheieturii, evantaiul de mătase rubinie şi abanos.

În cazul în care Coleford ar fi făcut un singur pas spre

Adelaide, ele n-ar fi ezitat s-o apere, iar atunci ar fi avut cu toatele o problemă mai mare decât urmările planului lor înfăptuit după toate regulile.

— Domnişoară Frampton…, a spus vicontesa.

— Nu vorbi cu ea, a răspuns Coleford. O să mă ocup eu de această… A făcut un pas către Adelaide, care nu s-a mişcat, menţinându-şi poziţia precum o leoaică. Coleford a continuat:… urâţenie… ordinară… căţea.

La ultimul cuvânt, în sală s-a auzit un vuiet. Dacă n-ar fi fost atât de furioasă, atât de ocupată să-şi imagineze cum avea să-l distrugă pe acel om monstruos, Sesily ar fi râs de felul în care cei aflaţi de faţă aleseseră să se simtă jigniţi de acea înjurătură, ca şi cum restul comportamentului lui Coleford ar fi fost complet acceptabil.

Desigur, dacă n-ar fi fost atât de furioasă, Sesily ar fi observat că ducele de Clayborn ajunsese lângă cei trei, interpunându-se între Adelaide şi Coleford.

— Ajunge!

Cuvântul acela era plin de o putere calmă, iar Sesily i-a aruncat o privire întrebătoare ducesei, care, printr-o mişcare discretă, a ridicat dintr-un umăr. O scuturare abia sesizabilă, ca şi cum ar fi spus: „Habar n-am ce se întâmplă”.

Nici Sesily nu ştia, dar ducele de Clayborn era pe cale să capete, la Trevescan House, un dosar gros cât degetul ei mare, Mai gros de-atât, din moment ce i-a aruncat o privire lui Adelaide şi i-a spus:

— E timpul să plecaţi, domnişoară Frampton.

Lui Adelaide nu i-ar fi plăcut să facă asta.

Şi-a scos capul pe după umărul lat al ducelui şi a privit-o pe vicontesă, care în mod deliberat nu i-a răspuns la privire.

— Acum. Nu e o cerere, i-a spus Clayborn lui Adelaide. Aţi întrecut măsura.

Cine naiba se credea omul ăla? Sesily l-ar fi doborât şi pe el cu plăcere. A făcut un pas spre ei, reţinută doar de cineva care a tuşit în cealaltă parte a sălii.

Planul. Mai exista un plan?

Sesily s-a uitat la ducesă, care urmărea scena, perplexă.

— M-am făcut înţeles? a întrebat Clayborn copleşind-o pe Adelaide cu dispreţul lui rece şi sever. Aţi uitat care vă e locul.

Ce măgar desăvârşit!

Adelaide şi-a ridicat bărbia, furia revărsându-se din ea în valuri.

— Dimpotrivă, domnule duce! S-ar părea că sunt singura de aici care şi-l cunoaşte.

Cei doi s-au privit îndelung în ochi şi Sesily s-a gândit că, în acel moment, Adelaide ar fi putut să facă o mulţime de lucruri, inclusiv – dar nu numai – să tragă un mic pumn direct în acel nas ducal remarcabil de drept.

Moment în care, cu siguranţă, n-ar mai fi existat niciun plan.

Dar ea n-a făcut-o. În schimb, a păşit în spate şi a dat din cap în direcţia lui Lady Coleford.

— Mulţumesc pentru seara asta minunată, milady, a spus ea înainte de a-l privi pe lordul Coleford drept în ochi şi de a-i spune: Iar dumneata, viconte, sper să primeşti tot ce meriţi.

Aruncându-i o privire furioasă ducelui, ea s-a întors pe călcâie şi a ieşit din sală.

Liniştea s-a aşternut, grea şi neplăcută, în timp ce toţi cei adunaţi se aflau pe muchie de cuţit în toiul acelei seri fără precedent. Oare ar fi trebuit să plece acasă? Să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Să găsească o cale de mijloc?

Apoi, în cealaltă parte a sălii, cineva a bătut din palme şi a strigat:

— Cine vrea să joace şarade?

Ducesa de Trevescan destindea atmosfera.

— Joci în echipa mea, nu-i aşa, Lord Coleford?

Sesily s-a uitat în ochii prietenei ei în timp ce traversa încăperea, fără să-i scape felul în care ducesa a aruncat o privire spre uşa pe unde dispăruse Adelaide.

Planul rămăsese în vigoare.

Sesily reprezenta planul.

Strecurându-se afară din sală, a urmat indicaţiile discrete ale unui valet postat pe coridor şi s-a îndreptat către un salon din apropiere, rezervat relaxării doamnelor. Un salon care, conform hărţii pe care Sesily avusese inspiraţia s-o studieze în ciuda faptului că nu acela fusese planul, se afla la două uşi distanţă de o scară din spate, destinată servitorilor, care cobora către un colţ slab iluminat al parterului, unde se afla biroul lordului Coleford, cufundat în bezna şi cu uşa descuiată.

„Excelent”, şi-a şoptit în sinea ei pe când mânuia uşurel clanţa. Sesily putea să spargă o încuietoare, dar nu asta era metoda ei preferată de a intra într-o încăpere. Aşa ceva ar fi însemnat să facă o treabă migăloasă şi era mai bine s-o lase pe seama celor care preferau forţa brută.

„Ca, de pildă, să loveşti cu o cizmă în fereastra unei trăsuri ca să laşi să intre aer curat.”

Sesily a rezistat acelui gând, nefiind momentul să zăbovească amintindu-şi de forţa impresionantă a unui bărbat de care n-avea de ce să fie impresionată.

Strecurându-se cu paşi tăcuţi în camera întunecată, a închis uşa cu un zgomot abia auzit şi s-a oprit, sperând că o fărâmă din lumina lunii de dincolo de fereastră ar fi făcut inutilă lumina suplimentară.

Dar se părea că norocul i se terminase odată cu deschiderea uşii. Camera era întunecată ca iadul, ceea ce a obligat-o să scoată din buzunarul fustelor un muc de lumânare şi o cremene. Odată ce a avut lumină, s-a îndreptat spre biroul masiv şi sever care domina restul încăperii.

Mişcându-se rapid, lucru de căpetenie pentru scotocirea unui birou în timpul unei cine – cu atât mai mult în timpul uneia care tocmai o luase în direcţia greşită – Sesily a găsit pe marginea biroului un loc pentru lumânare, care era modelată astfel încât să poată fi aşezată pe o parte. Apoi a luat o bucată de hârtie şi a pus-o dedesubtul lumânării, ca să se scurgă ceara pe ea. În cele din urmă, s-a pus pe treabă. A deschis şi a închis sertarele cu o eficienţă

plină de grijă, până când a găsit ceea ce căuta.

Un registru, ascuns sub fundul fals al unuia dintre sertarele de jos ale biroului.

— Lipsit de originalitate, ca toate celelalte lucruri pe care le face vicontele, a murmurat ea în timp ce punea registrul pe covor şi îl deschidea.

Apoi a căutat în el actele de care avea nevoie ca să demonstreze că vicontele Coleford, renumit pentru activitatea lui în consiliul de administraţie al spitalului Foundling, sustrăgea fonduri de la organizaţia căreia îi era atât de devotat în mod public. Asta, pe lângă o mulţime de alte caracteristici îngrozitoare pe care le avea: agresor, adulter, bogătaş care refuza să-şi plătească datoriile şi moşier care îşi impozita arendaşii peste măsură.

Acel monstru lua literalmente bani de la orfani, sustrăgând donaţiile făcute de restul aristocraţiei şi dirijându-le către un cont privat.

Inima lui Sesily a început să bată cu putere în timp ce răsfoia paginile registrului incriminator, foaie după foaie pe care erau scrise titluri venerabile şi nume de nobili respectaţi, fiecare dintre acestea fiind asociat cu două depozite: suma livrată la spital şi suma depusă în contul privat al lui Coleford.

Şi mai existau acolo, intercalate, rubrici denumite „plată integrală”, în dreptul fiecăreia fiind făcută câte o însemnare criptică.

Sesily s-a încruntat în timp ce răsfoia registrul, în căutare de cât mai multe informaţii. Iar apoi a găsit ceea ce dorea: o listă conţinând nume şi date.

Sesily era sigură că pe listă fuseseră trecute numele unor femei care îşi dăduseră copiii la spital, precum şi datele la care îi predaseră. Femei, îşi închipuia Sesily, care erau sărace lipite pământului şi care acum erau extorcate.

— Ce monstru mizerabil, a şoptit ea, plină de furie, în timp ce rupea paginile din registru.

Dacă ea şi prietenele ei le puteau găsi pe acele femei, îi puteau găsi şi pe bărbaţii care le storceau de bani.

Iar dacă ar fi avut registrul, ar fi putut dovedi rolul lui

Coleford în acea schemă infamă.

L-a blestemat pe viconte în timp ce a pus registrul masiv înapoi în sertarul cu fund fals. l-a blestemat pe toţi cei ca el, doldora de bani, de putere şi de titluri, şi totuşi de o cruzime înspăimântătoare.

Unii dintre ei se aflau la etaj şi rămăseseră muţi în timp ce Coleford, doar ca să se distreze, se purtase urât cu soţia lui şi cu Adelaide, chiar sub nasul lor.

După ce şi-a terminat treaba, Sesily a împăturit hârtiile într-un dreptunghi suficient de mic ca să-i încapă în buzunarul interior al paltonului, a strâns de pe podea bucata de hârtie în care se adunase ceara, iar apoi s-a ridicat.

De pe coridor s-a auzit un zgomot.

Era cineva în faţa uşii.

Sesily a luat lumânarea de pe birou şi a stins-o, ignorând usturimea cerii fierbinţi pe vârful degetelor. S-a ghemuit în întuneric şi s-a ascuns sub birou, blestemând fustele largi şi cheutorile strâmte în timp ce făcea ghem metri întregi de mătase. Ea s-a rugat în gând ca persoana care intra în cameră să aprindă o lumină slabă.

În cel mai bun caz? Un servitor, venit să aprindă un foc.

În cel mai rău? Vicontele, care ar fi trebuit să fie la etaj, cu ochii încă măriţi de uimire din pricina felului în care-l înfruntase Adelaide.

Uşa s-a deschis şi s-a închis la loc, iar Sesily a încremenit. Apoi a tresărit la auzul unei chei care se rotea în broască.

A strâns din dinţi auzind zgomotul unor paşi care se apropiau, înaintând lin şi egal pe covor.

Sesily şi-a analizat opţiunile. Deşi majoritatea londonezilor n-ar fi fost şocaţi de ideea ca Sesily Talbot să se întâlnească în întuneric cu un bărbat, astfel de întâlniri n-aveau loc, de obicei, în birouri private. Mai mult decât atât, rareori aveau loc sub obiecte de mobilier.

Şi niciodată, niciodată, n-ar fi fost implicat în ele un om atât de detestabil precum Coleford.

Sesily nu s-ar fi dat îndărăt de la a-l face praf pe omul care intrase în birou, oricine ar fi fost el, dar singura armă pe care o avea la îndemână erau pantofii ei cu toc, obiecte ce n-ar fi avut nici pe departe greutatea necesară ca să doboare un om în toată firea.

A băgat mâna în buzunar, năpădită de un dezgust profund. Poate că mai devreme se gândise să-l atace pe Coleford folosindu-se de cuţitul ascuns sub rochie, dar să înjunghie un viconte nu era activitatea ideală pentru seara aceea; nici măcar ducesa n-ar fi putut să distragă atenţia de la nişte fuste năclăite de sângele scurs dintr-un gât tăiat. În plus, Sesily nu tăiase niciodată un gât. Şi prefera să nu înceapă acum.

Totuşi, pe măsură ce paşii se apropiau, ea s-a gândit că era posibil să nu aibă de ales.

Paşii s-au oprit undeva lângă birou. Din cauza nenorocitului de întuneric, era imposibil de ştiut exact unde se afla intrusul.

S-a auzit zgomotul unei scăpărători.

O strălucire blândă şi aurie a luminat încăperea.

Un bărbat se afla chiar în faţa ei. Dar nu era vicontele, fiindcă acesta purta pantaloni şi ciorapi albi, precum şi o vestă şi o jachetă ce aminteau de vremurile în care era considerat, poate, mai puţin odios.

Bărbatul care tocmai intrase purta pantaloni de culoare închisă.

Sesily nu putea să nu observe acei pantaloni în timp ce ea se ghemuia şi vedea apropiindu-se o pereche de coapse masive, care nu-i aparţineau în niciun caz vicontelui. Coapsele au fost urmate în scurtă vreme de un trunchi lat, acoperit de o vestă neagră, patinată. Deşi capul îi rămăsese deasupra biroului, Sesily a avut parte de o imagine de aproape a celor mai largi umeri pe care îi văzuse vreodată.

Ştia că erau cei mai largi umeri, pentru că îi mai văzuse înainte.

Acea revelaţie a făcut-o să respire adânc, în încercarea de a scăpa de valul de panică ce-o cuprinsese.

Iar atunci capul lui Caleb a coborât sub marginea biroului, cu maxilarul încleştat de mânie, cu ochii sclipind de furie, iar ea a regretat că-şi scosese aerul din plămâni, fiindcă nu părea să mai poată trage alt aer în ei.

— La naiba, Sesily!

Capitolul 10

Găsind-o pe Sesily sub birou, Caleb a fost cuprins de uşurare.

Nici în cele mai nebuneşti fantezii ale lui, Caleb nu se gândise că Sesily ar fi putut ateriza acolo, sub un obiect de mobilier din biroul vicontelui Coleford. De fapt, nici prin cap nu-i trecuse că ea ar fi putut ajunge vreodată în preajma vicontelui Coleford.

Iar atunci când o urmărise intrând în casa de pe eleganta Bruton Street, chiar lângă Berkeley Square, aproape că înnebunise din pricina revelaţiei că lucrurile erau pe cale s-o ia razna într-o seară în care ea plecase de acasă părând doar o femeie care ieşea în oraş ca să cineze.

Da, era îmbrăcată cu o jachetă şi purta eşarfă la gât, lucru care îl făcuse atât să se înfurie pentru ceea ce ştia că ascundea eşarfa, cât şi să fie fascinat de felul în care jacheta îi ascundea şi în acelaşi timp îi accentua rotunjimile, dar ea era Sesily Talbot, care nu ieşea din casă arătând banal. Niciodată.

Caleb stătuse în întuneric, ascuns în trăsura pe care o închinase, privind-o pe Sesily în timp ce urca în trăsura ei. Se aşteptase ca ea să ia parte la o banală şi respectabilă cină în lumea aristocraţiei, ceea ce însemna că el se putea întoarce la viaţa lui vreme de câteva ore. Plănuise ca apoi s-o urmărească, spera el, înapoi până la ea acasă, unde să se asigure că ea s-ar fi vârât în pat.

Dar reşedinţa Coleford n-avea nimic respectabil în ea.

Reşedinţa Coleford nu oferea nici un fel de siguranţă. Nici ei, nici lui.

Într-adevăr, ideea ca Sesily să se apropie de acea casă făcea ca lui Caleb să-i îngheţe sângele în vene de frică… şi să-i clocotească de furie.

Dar s-o lase pe Sesily acolo nu era o opţiune, aşa că ieşise din trăsură şi-i dăduse liber birjarului, iar apoi privise cum o jumătate de duzină de alte trăsuri aduseseră mai mulţi aristocraţi la acea serată, junghiul de panică din pieptul lui slăbind puţin la gândul că Sesily nu era singură acolo.

Dar junghiul slăbise doar puţin.

Da. Doar puţin, întrucât Caleb nu credea deloc în coincidenţe.

„Cred că ai secrete”, îi spusese ea în faţa localului, cu trei nopţi în urmă. „Iar dacă trebuie să le aflu, te asigur că o s-o fac”

La naiba! Femeia aceea era mai ceva ca un uragan.

Aşa se făcea că, după ce o apostrofase pe Sera fiindcă îi ceruse s-o urmărească pe Sesily prin Londra, îşi petrecuse jumătate de oră furişându-se prin grădini întunecate şi sărind peste ziduri de piatră, iar după aceea se strecurase în reşedinţa Coleford, un loc pe care îl evitase cu grijă în toate celelalte călătorii pe care le făcuse la Londra.

Un loc în care Sesily n-avea ce căuta, şi cu atât mai puţin să răscolească printre hârtiile din biroul unui bărbat despre care majoritatea londonezilor credeau că era un adevărat ticălos.

Avea să fie prinsă, fir-ar să fie!

Şi, cumva, în loc să plece naibii de lângă ea, Caleb acceptase să fie nătăfleţul ei de salvator.

Aveau să fie prinşi amândoi.

El voia să plece la Boston în secunda în care Sera ar fi născut, la naiba! Şi n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Dacă n-ar fi ajuns să atârne în ştreang înainte de asta.

De îndată ce intrase în acea încăpere întunecată, o simţise pe Sesily: soare şi vânt, precum şi izul de migdale abia sesizabil peste persistentul miros de ceară al lumânării care tocmai fusese stinsă. Precum un câine de vânătoare, el o urmărise până în biroul enorm al vicontelui, unde

aprinsese lampa, ştiind sigur că ea se afla sub birou.

Iar când se ghemuise ca să dea ochii cu ea, o găsise lipită de placa din spate a biroului, ca şi cum n-ar fi putut s-o găsească oricine ar fi intrat în cameră. În acea clipă, îngrijorarea, furia şi panica se adunaseră înlăuntrul lui Caleb într-o combinaţie explozivă.

Iar zâmbetul dezinvolt de pe faţa ei pusese gaz pe foc.

— Bună seara, Caleb!

El a strâns din dinţi până când maxilarele au început să-l doară.

— Ce naiba faci aici?

— Aş fi crezut că este evident, a răspuns Sesily, răguşeala din glasul ei nefăcând altceva decât să-l înfurie şi mai tare, fiindcă el ştia cum o căpătase, în ghearele brutei care o maltratase cu o noapte în urmă.

— Dacă îţi imaginezi că am chef de glumele tale, ai interpretat foarte greşit situaţia.

Sesily i-a făcut mica favoare de a nu-i răspunde.

El crezuse că dacă dădea de ea, avea să se calmeze. Crezuse că Sesily odată găsită, lui aveau să-i vină idei despre cum s-o scoată din acea casă. Din acea situaţie.

Crezuse că avea să-şi recapete raţiunea.

Dar cum de ştiuse ea?

Cum de găsise Sesily acel loc, tocmai ea, o femeie care lăsa în urma ei o dâră de haos? De unde îi ştia secretele?

Şi cât de repede avea să descopere ea propriile lui secrete, ţinute sub cheie?

— Ieşi de acolo!

Ea a făcut un semn din mână şi a spus:

— E cam greu s-o fac dacă stai în faţa mea.

El a mârâit şi s-a ridicat, dându-se în spate ca să-i facă loc să iasă.

— Nici măcar nu-i o ascunzătoare bună. Am ştiut unde eşti din momentul în care am intrat în cameră.

— Da, ei bine, nu mă aşteptam să trebuiască să mă ascund, a spus ea scuturându-şi fustele. Ce cauţi aici?

Caleb a ignorat întrebarea, atât pentru că era enervat, cât şi pentru că nu prea ştia ce să răspundă.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost eu? Ce aveai de gând să faci?

— Sunt înarmată, a răspuns ea iute. Contrar convingerilor tale, nu sunt lipsită de bun-simţ.

— Vrei să spui că plănuiai să-l dobori pe viconte trimiţându-i un glonţ în braţ?

— Să-i fac o rană de cuţit, de fapt.

La gândul că Sesily ar fi înjunghiat un aristocrat în propria lui casă, Caleb s-a uitat în tavan şi a dat drumul unui hohot de râs sugrumat.

— Ai fi fost spânzurată înainte să i se scurgă sângele din vene, nebună ce eşti! Ai noroc că am apărut!

— O, da, a şoptit ea. Mă simt de-a dreptul binecuvântată de apariţia ta. Cine m-ar fi făcut să mă ascund sub un birou, dacă nu te-ai fi ivit tu?

Sesily a trecut pe lângă Caleb şi a ocolit biroul până la veioza pe care o aprinsese el.

— Dacă n-aş fi intrat…

— Dacă n-ai fi intrat, nu s-ar fi întâmplat nimic, a spus ea. Toţi ceilalţi din casă sunt destul de distraşi.

— Cu ce, cu şaradele prietenelor tale?

— Să ştii că da.

El a pufnit, neîncrezător:

— Iar asta ar trebui să-i distragă atenţia lui Coleford în timp ce tu te furişezi în biroul lui!

— Îmi judeci greşit prietenele.

— Nu le judec greşit absolut deloc. Cred că toate sunt înfricoşătoare.

La auzul vorbelor lui, ea a zâmbit.

— O să se bucure să audă asta.

— Voi patru sunteţi ceva de groază, a mormăit el. E timpul să plecăm. Din cauza ta, o să fim prinşi amândoi.

— Îmi cer scuze! a spus ea pe un ton sfidător. Singurele dăţi când am fost prinsă au fost din cauza ta!

— Cred că vrei să spui „salvată”, dragă, a replicat el. Noaptea trecută, când ai sărit în luptă în ciuda faptului că

eraţi depăşite numeric…

— O, te rog!

El a ignorat interpelarea.

— …şi înainte de asta, când ai vandalizat un conte…

— Vrei să spui că n-a meritat-o?

— A meritat-o din plin, uragan absolut ce eşti, dar asta nu înseamnă că era treaba ta s-o faci.

— Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o! a răbufnit ea. Te asigur, Caleb, că dacă aş fi crezut că un singur om s-ar fi ridicat şi i-ar fi dat fiecăruia dintre aceşti monştri ceea ce i se cuvine…

— A le da monştrilor ceea ce li se cuvine nu elimină monştrii! a răbufnit şi el.

— Le reduce numărul cu unul!

— La naiba, Sesily! a strigat el, iar asta l-a eliberat şi i-a îngăduit să se apropie de faţa ei, cât de mult a putut, cu inima bubuindu-i de frustrare şi de o teamă pe care n-o mai simţise de ani întregi. Nu ştii despre ce vorbeşti! Nu cunoşti repercusiunile eliminării unor astfel de oameni. Nu vezi ce ar putea rezulta din asta. În ce pericol vă aflaţi. Nu-ţi dai seama că ei n-o să se oprească de la nimic ca să te distrugă dacă o să creadă că eşti o ameninţare pentru banii, puterea sau titlul lor, a spus el, oprindu-se pentru o clipă şi apoi încheind: Nici nu-ţi trece prin cap în ce fel te-ar elimina ei.

Auzindu-i vorbele, Sesily a clipit, cu frumoşii ei ochi albaştri măriţi din pricina uimirii şi a derutei. Astfel, Caleb şi-a dat seama că, indiferent pentru ce s-ar fi aflat ea acolo, asta nu avea nimic a face cu secretele lui.

— Caleb, ce…

El a clătinat din cap în semn de împotrivire. Cu siguranţă că n-avea de gând să-i facă nicio confidenţă.

— Nu. Plecăm. Şi o să-mi promiţi că n-o să te mai întorci niciodată aici. Că n-o să-l mai înfrunţi niciodată pe Coleford.

Sesily a scos un sunet de pură exasperare.

— Într-adevăr, pentru cineva care face atâta caz de

faptul că n-are nicio fărâmă de interes în legătură cu persoana mea, petreci destul de mult timp urmărindu-mă! Ceea ce, aş putea remarca, e problema ta personală şi-atât. Nu eu te-am invitat aici.

— N-ar trebui să te afli în casa asta, a spus el îndreptându-şi umerii şi apropiindu-se de Sesily, oprindu-se doar atunci când ea a trebuit să-şi ridice capul ca să-i întâlnească privirea. Nimic din ce e aici nu-i treaba ta.

— Cred că sunt mai mult decât capabilă să intuiesc ce e şi ce nu e treaba mea, americanule, a replicat ea, cu ochii albaştri scăpărându-i de indignare.

Tăcerea care s-a înstăpânit avea ceva ce nu-i plăcea deloc lui Caleb. Apoi Sesily a spus:

— Aşteaptă puţin.

Era prea deşteaptă pentru binele ei. Caleb a scrâşnit din dinţi.

— E timpul să plecăm, Sesily.

— Nu eu te-am invitat aici, a spus ea în şoaptă, ca şi cum lucrurile ar fi revenit la normal. Nimeni nu te-a chemat. Tu n-ai fost aici. Ce faci…

— Nu. Trebuie să plecăm de aici.

— Ce cauţi aici?

Caleb a întins mâna ca să stingă lampa, cu intenţia de a cufunda camera din nou în întuneric. Dorindu-şi să se ascundă în acel întuneric.

Mâna ei s-a aşezat peste a lui cu o iuţeală surprinzătoare, căldura atingerii pârjolindu-l prin mătasea mănuşii ei.

— De unde îl cunoşti pe viconte?

Caleb a închis ochii.

— Asta n-are nicio importanţă. Nu contează decât că ştiu prea bine ce fel de om este. Şi o să te pun sub lacăt eu însumi, dacă astfel o să te ţin departe de el.

Ea i-a cercetat faţa.

— Spune-mi.

Iar în acel moment, cumva, în mod incredibil, Caleb a vrut s-o facă. Cum ar fi fost să-i răspundă la întrebare? Să-i spună totul? Să se descarce?

Senzaţia ar fi fost minunată.

Iar apoi mărturisirea lui i-ar fi distrus pe amândoi.

— Nu sunt…

Mâna ei a zburat prin aer ca să-i acopere gura.

— Şştt!

În tăcerea care s-a aşternut între ei doi – şi pe care el era absolut sigur că ea avea s-o curme în cele din urmă – s-a auzit un sunet de clopoţel. Era înăbuşit şi îndepărtat, venind din coridorul de dincolo de uşă.

— La naiba, a şoptit ea întorcându-şi capul în direcţia din care se auzea acel sunet. Aş fi crezut că ducesa ar fi putut să-l mai ţină ocupat un pic. Caleb, să ştii că dacă n-ai fi apărut tu, până acum aş fi fost departe de încăperea asta. Aşa că dacă o să fim prinşi… asta o să se întâmple din vina ta.

El a privit-o cu ochii mijiţi.

— Suntem pe cale să fim prinşi?

Sesily a scotocit printre faldurile fustei, iar Caleb a văzut o fulgerare de metal sclipind în mâna ei – un cuţit, pesemne. Apoi ea a stins lampa.

— Repede, i-a şoptit lui Caleb.

L-a apucat de mână şi l-a tras către uşă, pe care a întredeschis-o fără să facă zgomot. Caleb a văzut din nou acea fulgerare metalică.

Strălucirea din nou. Nu era o armă. Ci o oglindă, strecurată cu grijă în spaţiul îngust dintre uşă şi toc.

Isteţ.

— Acum!

Părând mulţumită că n-aveau să fie văzuţi, Sesily a deschis uşa, după care l-a tras pe Caleb pe coridorul pustiu.

— Repede!

Vocea unui bărbat s-a auzit în depărtare.

— E Coleford.

S-au oprit, iar pe Caleb l-a năpădit furia, făcându-l s-o strângă şi mai tare de mână.

— Acum, Sesily!

— A, Clayborn, a venit răspunsul îndepărtat, iar vocea nazală, respingătoare, l-a făcut pe Caleb să se înfioare de

dezgust. Îţi mulţumesc că te-ai ocupat de acea parvenită cu faţă de câine. Soţia mea, a scuipat Coleford cuvântul, n-ar fi trebuit s-o invite. Oamenii ăştia de rând nu-şi cunosc niciodată locul.

— Soţia ta, s-au auzit cuvintele lui Clayborn, reci şi severe, merită mai mult de la tine.

Sesily a căscat ochii atunci când Coleford a început să se bâlbâie.

Nu că asta l-ar fi afectat în vreun fel pe Clayborn, care vorbea cu o ameninţare calmă în glas, ton pe care Caleb îl recunoştea, fiindcă îl folosise el însuşi în mai multe rânduri.

— Îi datorezi nişte scuze. Şi puţin respect. În privinţa asta, aş fi interesat să văd o schimbare în bine, a spus ducele, iar avertismentul, deşi doar subînţeles, era limpede ca lumina zilei. Cât despre „parvenita de rând”, dacă mai aud vreodată că te apropii de domnişoara Frampton, n-o să ezit să-ţi fac o vizită care n-o să fie nici pe departe la fel de plăcută pe cât e cea din seara asta.

Sesily s-a întors spre Caleb, cu dinţii strânşi, şi a spus:

— Nu e un ticălos!

— Ei bine, este duce, aşa că juriul deliberează încă, a şoptit el, dar n-avem timp să rezolvăm problema. Nu putem să ne întoarcem pe acolo.

— Ce noroc că eşti aici, nu mă gândisem la asta, a şoptit ea pe un ton care indica faptul că sigur se gândise la asta. Nu mă gândisem nici la faptul că nu poţi pleca nicăieri, fiindcă n-ar trebui să fii deloc aici.

Caleb n-a răspuns, în schimb, şi-a trecut degetele peste perete până când a găsit ceea ce căuta. A aruncat o privire şi a deschis un dulap mic, plin de cârpe şi găleţi. O debara pentru servitori.

— Vine, a spus Sesily împingându-l pe Caleb în spaţiul mic şi trăgând uşa în urma ei.

Amândoi s-au trezit învăluiţi în întuneric. El s-a retras cât de departe a putut, în condiţiile în care nu vedea nimic, ceea ce n-a însemnat mare lucru, spatele lui lipindu-se imediat de un rând de rafturi. Călcâiul i s-a lovit de o găleată de pe podea, doar cât să scoată un sunet slab.

Sesily i-a acoperit din nou gura cu palma.

— Şştt!

Braţul lui s-a încolăcit în jurul taliei ei, ţinându-i pe amândoi nemişcaţi, iar el i-a muşcat palma. Ea l-a eliberat, ciupindu-l pe dată de braţ.

În alt loc, în alt timp, Caleb ar fi fost amuzat. Încântat.

În acel moment însă, se pregătea s-o protejeze din toate puterile lui.

Au aşteptat, ascultând nişte paşi grei apropiindu-se şi o uşă de pe coridor deschizându-se. Biroul vicontelui.

— De unde ai ştiut de debaraua asta? a întrebat ea în şoaptă.

Deşi Sesily vorbise foarte încet, el a auzit-o. Bineînţeles că da.

— Orice casă bogată are o debara pentru servitori.

A urmat o tăcere în toiul căreia ea îşi cântărea cuvintele, iar el îşi dorea ca ea să nu întrebe mai mult.

— Şi îţi faci un scop din a şti unde se găsesc astfel de debarale?

— Nu te bucuri că am ştiut unde este?

— Dacă n-ai fi fost aici, aş fi putut să mă prefac că m-am rătăcit venind de la cabinetul de toaletă.

— Te-ai fi pierdut la un alt etaj?

— Te îndoieşti de înclinaţia bărbaţilor de a crede că femeile sunt neroade?

Nu se îndoia. Dar ea nu era neroadă.

— Sesily… a început el, încercând să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Coleford. Să ştii că nu e un om cumsecade.

— Ştiu, a spus ea.

— Nu ştii… totul.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea. Iar apoi ea l-a întrebat pe un ton suav, abil, uşor rugător;

— De unde ştii?

El a înghiţit în sec.

— Sesily, orice ai pune în cale… trebuie să te opreşti. Dacă vicontele te prinde, dacă te consideră un duşman… n-o că ezite.

— Ai venit aici neinvitat, dorind să te numeri printre duşmanii lui. De ce?

„Pentru că deja mă număr printre duşmanii lui.”

Caleb nu i s-ar fi destăinuit în veci; nu se putea ca Sesily să afle asta vreodată. Nu trebuia să existe nicio şansă ca ea să afle.

Dacă el ar fi putut păstra distanţa faţă de ea, Sesily n-ar fi aflat absolut nimic.

Dar el nu putea să păstreze distanţa. Asta era problema, nu? Asta fusese problema încă de la început.

Tăcerea s-a aşternut între ei, iar Caleb s-a gândit că poate ar fi trebuit să-i dea drumul din îmbrăţişare lui Sesily. De fapt, nu exista altă variantă. Era obligatoriu să-i dea drumul.

Dar nu voia s-o facă.

Aşa că n-a făcut-o, ţinându-şi în continuare braţul în jurul taliei ei, spunându-şi că astfel o proteja. Ar fi putut să se împiedice de tot felul de ustensile pentru curăţenie. Mături, găleţi, grămezi de cârpe. Leşie.

Leşia era periculoasă.

Cel mai bine era s-o ţină pe Sesily aproape de el.

Dar acea îmbrăţişare protectoare n-avea nimic de-a face cu senzaţia corpului ei în braţele lui, cu făptura ei moale şi caldă, cu sânii ei care se ridicau şi coborau la fiecare respiraţie, lipiţi de el, cu mâinile ei sprijinite de pieptul lui.

— Deci, a şoptit ea în cele din urmă. M-ai urmărit până aici. Până în mijlocul conflictului.

El n-a răspuns.

Cu toate astea, Sesily nu putea fi ignorată.

— Serios vorbind, Caleb, dacă nu eşti atent, oamenii o să observe că mă urmăreşti şi o să înceapă să intre la idei.

Inima lui Caleb bătea cu putere. El ura tot ce era legat de Londra, de casa aceea, şi totuşi nu se putea abţine şi o ţinea pe Sesily strâns lipită de el.

— Ce fel de idei?

De unde naiba apăruse întrebarea asta?

— Genul de idei pe care oamenii le au despre orice

om care mă urmăreşte.

— Şi care ar fi acelea?

Mirosul ei îl învăluia, de parcă Sesily ar fi fost o delicatesă preţioasă, aşezată într-o vitrină. Suficient de departe cât să fie inaccesibilă. Un flirt ameţitor. Degetele ei înnebunitoare se jucau cu marginea vestei lui şi el şi-o imagina aruncându-i unul dintre zâmbetele ei perfecte, cochete.

— Nu degeaba mi se spune „Sexily”.

Lui Caleb nu-i era greu să înţeleagă de ce i se spunea astfel. Dar acum nu era momentul să discute despre asta. Oare ea nu înţelegea gravitatea situaţiei lor?

— Nu acum, Sesily.

Intonaţia de flirt din vocea ei a sporit.

— Spun doar că, dacă eşti atât de dornic să fii lângă mine, ai putea să te gândeşti să mă duci într-un loc cu adevărat decent.

— Poftim? Debaraua servitorilor din casa unui viconte e indecentă? a întrebat el.

— Un viconte, a spus ea, iar Caleb şi-a dat seama că Sesily zâmbea, ca şi cum ei doi ar fi fost oriunde în altă parte şi ar fi făcut orice altceva, numai nu ceea ce făceau, adică să se ascundă. Chiar ar trebui să foloseşti titlurile cu mai mult respect, Caleb.

— Sunt american, a răspuns el, exagerându-şi accentul. Mă derutează.

Un mic hohot de râs răguşit a răsunat în întuneric, iar Caleb s-a urât pentru cât de mult i-a plăcut. Pentru cât de mult îi plăcea să fie cauza amuzamentului ei.

— Titlurile de nobleţe sunt foarte complexe.

— Ca, de pildă?

— Toată lumea ştie despre duci, bineînţeles, a şoptit ea jucându-se în continuare cu degetele pe marginea vestei lui, desenând trasee din ce în ce mai lungi, torturându-l lent. Dar mi se pare că americanii sunt uşor de derutat în legătură cu titlul imediat inferior… marchizii. Cei mai mulţi dintre voi pronunţă cuvântul rostind acel „i* lung, ceea ce e pur şi simplu atroce.

— Asta se întâmplă din pricina datoriei noastre de onoare faţă de francezi, a glumit el, iar ea a râs din nou, de data asta un pic mai tare, suficient de tare încât să sune ca un mic lătrat.

Neplăcându-i sunetul şi durerea pe care probabil că o simţea Sesily după evenimentele de seara trecută, Caleb şi-a strâns braţul, neputând să se abţină şi trăgând-o mai aproape, ca şi cum ar fi putut s-o protejeze.

— N-am cerut exemple de titluri, Sesily.

Ea a rămas nemişcată, iar el şi-a imaginat-o întorcându-şi faţa spre a lui, căutându-i ochii în întuneric. Aşa cum el îi căuta pe ai ei.

— Atunci, ce?

— Care ar fi locul acela decent în care să te însoţesc?

Un astfel de loc nu exista, desigur. După cum nu exista niciun scenariu în care s-o curteze pe Sesily Talbot. Nu se punea problema unei îngheţate la Gunter’s, nici a unui buchet de flori de la un vânzător din Covent Garden, nici a unei vizite la librăria surorii ei, Sophie. Curtarea însemna un viitor. Iar un viitor alături de Sesily era imposibil.

Chiar dacă ea era singura femeie pe care se simţise vreodată ispitit s-o curteze.

Dar dintr-odată acolo, în întuneric, totul părea posibil.

Sau, mai degrabă, Caleb voia să audă ce-şi imagina ea că era posibil.

Înainte ca ea să poată răspunde, s-au auzit zgomote pe coridor. Coleford, închizând cu fermitate uşa biroului său, paşii retrăgându-se, lenţi şi egali, în timp ce vicontele se întorcea la petrecerea de la etaj.

Nu erau paşii unui om care ştia că cineva tocmai îi răscolise printre lucruri.

Oare ce căutase Sesily?

Şi ce găsise?

Ei doi fiind acum în afara pericolului de a fi descoperiţi, Caleb ar fi putut s-o întrebe. Putea s-o ţină acolo, în întuneric, până când i-ar fi spus adevărul.

Dar, înainte ca el s-o întrebe, ea a răspuns la

întrebarea lui anterioară.

— Ai putea să mă duci la Boston.

Cuvintele au fost ca un glonţ care l-a pătruns, alături de o viziune cu ea în taverna lui din Boston. În grădinile însorite şi luminoase ale casei lui din Beacon Hill. Pe malul Atlanticului.

Pe Atlantic… şase săptămâni pe mare, cu nimic altceva decât o cabină privată în care să se distreze.

O, lucrurile pe care i le-ar fi făcut într-o cabină privată!

— Nu e deloc o destinaţie potrivită, a spus el cu glas scăzut.

— Nu, probabil că nu, a fost ea de acord, dar poate că atunci…

A lăsat fraza neterminată şi o mie de lucruri nerostite s-au strecurat în acea pauză. Iar Caleb s-a simţit pierdut, pentru că voia să le afle pe toate cele o mie.

— Atunci poate că ce?

— Poate că atunci mi-ai spune secretele tale, a spus ea cu blândeţe.

„Niciodată!”

Niciodată n-ar fi împovărat-o cu ele. Şi în nici un caz nu i-ar fi făcut mărturisiri acolo, în casa acelui bărbat.

Ca şi cum el şi-ar fi rostit gândurile cu voce tare, ea a scos un mic hohot de râs şi a spus:

— Îţi dai seama că o să le aflu până la urmă! Ca să fim chit.

L-a năpădit un val de nelinişte.

— Cine spune că trebuie să fim chit?

— Nu-mi place un dezechilibru de putere.

Femeia aceea era fiica unui conte, sora unei ducese, a unei viitoare ducese şi a unei contese, urma să moştenească o avere însemnată şi avea cea mai mare parte a Londrei la dispoziţia ei. Îl putea concedia cu un simplu semn al mâinii ei drăguţe.

— N-am secrete, a minţit el.

— De ce nu-ţi place întunericul? a întrebat ea pe un ton blând şi hotărât.

— Nu mă deranjează acum, a răspuns Caleb, iubind întunericul care o lipea de el, şi cum Sesily n-a răspuns, el a adăugat: în tinereţe, am stat două luni în cala unui vapor.

Sesily a inspirat brusc.

— Două luni!

— A fost o călătorie lungă. Pe o mare furtunoasă. Şi… îngrozitoare. Nu avusese bani pentru o cabină cu ferestre. Sau timp să iasă pe punte… întuneric.

— Caleb… a şoptit ea, iar buricele degetelor i-au mângâiat buzele moi ca mătasea.

Caleb şi-a dres vocea şi i-a apucat mâna.

— Aşa cum am spus, nu mă deranjează acum. „Când sunt cu tine.” A sărutat unul dintre degete, l-a muşcat delicat, a savurat ritmul respiraţiei ei. Şi tu? Cum rămâne cu secretele tale?

— Ştii deja prea multe dintre ele, a şoptit ea plimbându-şi mâna liberă peste umărul lui, pe gât, în păr, ca şi cum ar fi fost perfect normal să-l atingă. Ca şi cum ar fi fost al ei.

Şi dacă ar fi fost adevărat? Dacă el ar fi lăsat-o să-l aibă, acolo, în întuneric, în urma incidentului cu vicontele, fiind uşurat că o găsise. Uşurat ca o avea în braţe. Uşurat că o ştia în siguranţă.

Caleb a simţit cum îşi pierdea chiar şi vagul autocontrol pe care îl mai avea, cum acesta se destrăma sub atingerea degetelor ei. Sesily îl distrugea.

Ce-ar fi fost dacă, măcar de data asta, s-ar fi lăsat în voia valurilor?

Ea îl dorea.

— Pot să am încredere în tine, Caleb? Vrei să-mi păstrezi secretele? Ea şi-a încordat degetele, trăgându-i capul în jos, până când el i-a simţit buzele chiar acolo, aşteptând să fie revendicate. Pot să am încredere în tine, Caleb? a repetat ea.

Fără calificative.

Nu că Sesily ar fi avut nevoie de ele.

— Da.

Sesily l-a sărutat.

Capitolul 11

Sesily ar fi trebuit să fie mai preocupată de ceea ce se întâmpla în afara debaralei, de modul în care avea să găsească drumul înapoi la ducesă, de o strategie care s-o ajute să nu fie descoperită de viconte, de un mod de a ajunge înapoi acasă dacă era să rămână blocată în acel spaţiu toată noaptea, dar ea n-avea nici interesul, nici motivaţia necesare ca să se preocupe de altceva în afară de Caleb.

Ceva se schimbase acolo, în întuneric, în timp ce bărbatul o ţinea strâns lipită de el şi o lăsa să-l exploreze în toate felurile în care îşi dorea, ca şi cum i-ar fi aparţinut, ca şi cum şi-ar fi aparţinut unul celuilalt. Cumva, totul devenise mai slobod şi mai periculos, pentru că oricât de mult l-ar fi dorit pe acel bărbat, ideea de a-l avea… de a-l atinge… de a-l săruta până la abandon… îi ameninţa viitorul.

La urma urmei, odată ce ar fi cunoscut senzaţia de a fi în braţele lui Caleb, ar fi fost posibil să nu-şi mai dorească niciodată să plece de acolo. Şi nu credea că ar fi putut suporta ca el să nu simtă la fel.

Dar acum, în ascunzătoarea lor întunecată şi tăcută, riscul a căpătat un nou sens. Acolo, în timp ce degetele ei îi mângâiau lui Caleb pielea caldă, în timp ce mirosul lui de ambră şi de piele o învăluia, în timp ce sunetul unui geamăt slab ieşit din pieptul lui ameninţa s-o doboare, Sesily şi-a dat seama că era foarte probabil să fie pierdută.

Într-adevăr, fusese pierdută din momentul în care Caleb îşi înfăşurase braţul ferm în jurul ei, trăgând-o mai aproape decât fusese vreodată, în timp ce geamătul devenea mai adânc, răsunând în pieptul lui, înflăcărând-o în timp ce el prelua sărutul pe care ea îl începuse.

S-a lăsat pradă lui, suspinându-i în gură atunci când buzele i s-au deschis peste ale ei şi limba i s-a scufundat

înăuntru pentru o clipă, ca şi cum n-ar fi putut rezista dorinţei de-a o gusta. Nici ea n-a putut rezista, iar după ce el s-a retras, ea l-a urmat, nefiind pregătită să renunţe.

Din nou acel mârâit adânc şi delicios! Mâna lui şi-a croit drum în părul ei, ameninţând să împrăştie agrafele pe podea.

Dar lui Sesily nu i-a păsat.

De câte ori visase la acel sărut? De câte ori se îndoise că aşa ceva avea să se întâmple vreodată, din moment ce el fusese atât de convingător atunci când îi spusese că n-o dorea? Că nu se gândise la asta?

O minţise.

O ştia la fel de clar cum auzea respiraţia greoaie din pieptul lui, la unison cu a ei. Ştia că el fusese tensionat ca o strună prea întinsă, la fel ca ea. Şi ştia că o dorea, aşa cum îl dorea şi ea.

Sesily simţea gustul dorinţei lui Caleb.

A năpădit-o un sentiment de triumf în clipa în care el a tras-o mai aproape, trasând arcul obrazului ei cu degetul mare în timp ce adâncea sărutul. Sesily s-a pierdut în mângâiere, în senzaţia corpului lui tare, lipit de moliciunea ei. O potrivire perfectă, aşa cum ştiuse dintotdeauna că ar fi fost.

— Caleb, a şoptit ea, incapabilă să îndepărteze numele acela de pe buzele ei, după ce aşteptase asta o veşnicie.

El a lăsat-o să-şi tragă răsuflarea în timp ce a continuat s-o răsfeţe, depunând săruturi fierbinţi pe obrazul ei, pe muchia maxilarului, pe pielea moale a gâtului, deasupra eşarfei.

— Asta, a şoptit el acolo, lipit de pielea ei. Urăsc eşarfa asta. Dumnezeu ştie că detest ceea ce ascunde. Te doare?

Întrebarea lui a răscolit-o. Atât de grijulie. Atât de tandră. Atât de personală.

— Nu.

— Sunt sigur că mă minţi.

— Să nu îndrăzneşti să te foloseşti de ce s-a întâmplat

noaptea trecută ca scuză ca să te opreşti acum, a şoptit ea încleştându-şi degetele în părul lui, reţinându-i sărutul pe piele în timp ce se întreba cum de putea fi părul lui atât de imposibil de mătăsos.

El s-a îndepărtat, doar cât să poată vorbi, cât ea să poată simţi în continuare respiraţia lui pe piele.

— Crezi că n-am oricum suficiente scuze?

Se ascundeau în debaraua servitorilor după ce ea scotocise prin biroul unui viconte, şi exista o şansă considerabilă să fie descoperiţi, aşa că Sesily presupunea că existau destule scuze ca să se oprească.

Iar apoi el a vorbit, cuvintele răsunându-i în întuneric precum un păcat:

— Sesily… Motivele din care ar trebui să mă opresc n-au nimic de-a face cu locul în care ne aflăm.

Înainte ca Sesily să-i poată cere să detalieze, el i-a lins pielea până la lobul urechii, pe care l-a supt până când ea a tresărit de plăcere.

— Ar trebui să mă opresc pentru că eşti al naibii de magnifică. Precum o comoară care trebuie furată.

O, cum i-a plăcut asta!

— Ar trebui să mă opresc, fiindcă mă faci să mă simt ca un hoţ. E ca şi cum ţi-aş fura atingerea, parfumul, sărutul…

A făcut exact asta, punând stăpânire pe gura ei ca un pungaş, adânc şi temeinic.

Doar că nu fura.

Sesily îşi oferea toate astea de bunăvoie.

După ce a eliberat-o din mângâiere, i-a şoptit la ureche cu glas suav şi fierbinte:

— Ar trebui să mă opresc, pentru că altfel… n-o sa mai vreau niciodată să mă opresc.

Ea a închis ochii la auzul acelor cuvinte, pierdută în ele. În fiinţa lui. În promisiunea pe care şi-o dorise dintotdeauna şi pe care el i-o oferea în sfârşit, în sfârşit.

— Şi dacă n-aş vrea să te opreşti?

Un alt geamăt, de data asta sacadat, făcând ca plăcerea să crească în ea.

— Nu-mi spune aşa ceva.

Şi-a încleştat degetele în părul lui, în timp ce buzele lui zăboveau pe pielea de sub eşarfa ei, într-un loc ce părea să fi fost mult mai sensibil la o multitudine de senzaţii decât oricare alt loc de pe trupul cuiva.

— Dacă ţi-aş spune totuşi asta? a întrebat ea înclinându-şi capul într-o parte ca să facă mai mult loc pentru atingerea lui delicioasă. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune tot ce mi-aş dori să faci în loc să te opreşti? a suspinat ea în întuneric. Ce s-ar întâmpla? Aş fi predată autorităţilor ca să-mi primesc pedeapsa?

El i-a tras într-o parte reverul jachetei, lăsând la vedere pielea de dedesubt, de deasupra liniei corsajului ei strâmt, iar apoi şi-a trecut dinţii de-a lungul pielii, muşcând-o uşor.

— Dacă e vorba să fii pedepsită, cred că mă pot descurca şi singur.

Sesily s-a lipit de el.

— Promiţi?

El a răspuns printr-un mârâit surd, după care i-a dat jos haina de pe umeri. Ea i-a dat drumul cât timp el a dezbrăcat-o de jachetă. Apoi Caleb a tras-o înapoi în braţe lui, trecându-şi mâna peste umărul ei şi apoi alunecând în jos, peste întinderea largă şi netedă de piele pe care o dezvăluise.

Dar nu putea s-o vadă, ceea ce l-a făcut să înjure de frustrare.

— Apropo de pedeapsă, a şoptit el. Dacă n-o să ajung să am decât asta, câteva minute furate, o puzderie de săruturi… o debara care să dea pe dinafară de plăcere…

Sesily a tremurat atunci când degetele lui au alunecat pe sub mătasea corsajului ei. Fiorul care a străbătut-o a făcut-o să zâmbească în întuneric.

— Faptul că nu te pot vedea e o tortură deosebită, a spus el.

— Dar poţi pipăi.

— Aşa e, a spus el, degetele lui răutăcioase tachinând-o în ciuda şnururilor rigide ale corsetului. Mă

doreşti aici.

A ciupit sfârcul dur al unui sân, iar gâfâitul ei s-a amestecat cu râsul lui delicios şi abia audibil.

— Te doresc, a spus ea, cu buzele lângă urechea lui.

După ce a auzit asta, Caleb şi-a strâns pumnul în jurul ţesăturii din locul în care se jucase cu ea. A tras materialul în jos, ridicându-i sânii din cupele corsajului. Ea a inspirat iute atunci când s-a eliberat din strânsoare, apoi a expirat într-un suspin lung, înfiorată de mângâierea lui, de senzaţia pe care i-o provocau degetele ce făceau cercuri în jurul sfârcurilor încordate şi tari, tânjind după atingerea lui.

— Caleb, i-a suspinat ea numele.

El nu i-a răspuns, ci s-a mişcat în întuneric, ridicând-o, aşezând-o în echilibru pe o stivă de lăzi din colţul din spate al debaralei.

— Stai confortabil?

Sesily s-a înfierbântat incredibil de mult la auzul întrebării. A atenţiei pe care o denota.

— Foarte, a spus ea, lăsând amuzamentul să i se strecoare în voce, în timp ce strângea în pumni lâna vestei lui, ca să-l tragă din nou aproape. Remarcabil de spaţioasă pentru o debara. Crezi că furăm locul secret al cuiva?

Limba lui i-a traversat pielea moale dintre gât şi umăr.

— Probabil că e locul secret al mai multor persoane.

— Pe când eram doar o copilă, am dat odată peste o cameristă care era împreună cu un grăjdar.

Buzele lui i s-au plimbat pe piele, de la umăr până la piept.

— Şi ai fost fată cuminte? Ai plecat imediat?

— În viaţa mea n-am fost fată cuminte.

Caleb i-a răsplătit mărturisirea coborându-şi capul şi luându-i sfârcul în gură, lent şi viguros, răvăşindu-i gândurile cu mângâierea aceea delicioasă. Apoi el şi-a ridicat capul şi a suflat un jet lung de aer peste carnea care se încorda.

— Unde erai?

— Acasă. Părinţii mei dăduseră de curând o petrecere, toţi oaspeţii plecaseră şi cameristele făceau ordine în

camere.

— Continuă să vorbeşti, i-a ordonat el, mutându-şi atenţia spre celălalt sân, lingând vârful înainte de a-şi aşeza buzele calde pe el, sugându-l cu smucituri lungi şi încântătoare.

— Eram…

S-a oprit, rămânând nemişcată atunci când degetele lui i-au atins glezna pe sub fuste. Sesily îşi dorea ca el să le mişte. Le dorea mai sus.

Caleb a rămas neclintit lângă sânul ei.

— Sesily?

Glasul lui scăzut i-a rostit numele ca pe un păcat, stimulând-o.

— Nu, a şoptit ea. Mai mult!

Buzele lui s-au arcuit pe pielea ei, zâmbind.

— Dacă nu te opreşti tu, nu mă opresc nici eu, scumpo.

Ce spunea? Aha!

— Nu ştiu de ce eram acolo, a mărturisit ea, dar era cea mai îndepărtată cameră din aripa de vest a casei, cea mai îndepărtată de a mea. Nu închiseseră uşa cu totul.

Degetele lui Caleb se ridicau mai sus pe piciorul ei, adunându-i fustele, mângâind-o peste dresuri într-o alunecare lentă, ispititoare.

— Neatenţi!

— Poate ca da, a şoptit ea. Poate că nu se gândiseră la asta, pentru că nu se puteau gândi la nimic altceva, decât la…

Degetele lui au întâlnit pielea moale a coapsei ei, iar cuvintele lui Sesily s-au transformat într-un mic oftat.

— Poate că voiau să fie prinşi, a spus el, iar aroganţa pur masculină din vocea lui a făcut ca dorinţa să se reverse în ea. Poate că îţi place ideea asta.

Ea şi-a desfăcut picioarele puţin mai mult.

— Da.

— Fată rea, a şoptit el în timp ce degetele îi ajungeau la cureaua de piele şi la teaca ce ţinea cuţitul lui Sesily, mângâind-o de parcă ar fi fost o simplă panglică de mătase.

Fată rea, cu un cuţit pe coapsă! Zeiţa războiului!

Sesily a suspinat la auzul acelor cuvinte, emoţionată de felul în care secretele ei îl aduceau mai aproape.

Dar Caleb n-a zăbovit acolo. Era prea interesat de ceea ce ar mai fi putut descoperi. De ceea ce i-ar mai fi putut spune ea.

— Ce făceau?

Ea a închis ochii, amintindu-şi.

— La început nu mi-am dat seama... El era cu spatele la mine. Ea era ridicată pe patul înalt, nefăcut, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui. Cu braţele petrecute pe după gâtul lui.

O, acele degete, mângâind cu grijă, tot mai aproape de locul în care ea le dorea!

— Ea scotea sunete… gemele scurte, înăbuşite.

— Hmmm, a spus el, ca şi cum ar fi discutat despre un fenomen natural curios.

Iar apoi degetele lui au ajuns acolo, jucându-se în părul ei pufos, deschizând-o, despărţindu-i crăpătura cu un deget.

Şi apoi s-a oprit.

Nenorocitul s-a oprit.

Sesily a crezut că înnebunea. Şi-a încleştat degetele în părul lui.

— Caleb!

— Te-ai oprit din vorbit. Spune-mi ce făceau. Iar eu o să continui.

Ea şi-a săltat şoldurile, ştiind ce-şi dorea. Urând provocarea. Plăcându-i. Dar Caleb era pregătit, îndepărtându-se de ea până când de abia o mai atingea.

— Spune-mi, a înaintat el. Spune-mi, şi o să-ţi dau ceea ce ce-ţi doreşti. I-a atins buzele în întuneric, o surpriză dulce, limba lui mângâind-o adânc. Apoi s-a retras, şi-a lipit fruntea de a ei şi a spus: Spune.

Ea n-a ezitat.

— Făceau sex.

El a gemut de placere la cuvintele murdare şi şi-a ţinut promisiunea, vârându-şi adânc un deget în moliciunea

ei, găsind-o umedă şi doritoare, iar apoi degetul mare a ajuns acolo unde ea îl dorea, apăsând ferm, făcând cercuri cu precizie, de parcă şi-ar fi petrecut o viaţă întreagă învăţând cum s-o bucure.

Ca şi cum el ar fi fost făcut ca să-i ofere placere.

Sesily i-a oftat numele şi şi-a aruncat capul pe spate, lovindu-l de un raft din spatele ei.

— Da, a şoptit ea, ştiind că era neobrăzată, ştiind că lui îi plăcea.

Iar lui i-a plăcut, într-adevăr.

— Da, a repetat el, iar un al doilea deget s-a lipit de primul. Şi te-ai uitat?

Ea şi-a muşcat buza în timp ce degetul lui se învârtea în jurul centrului contractat al plăcerii ei.

— Da, m-am uitat.

Caleb a dat din cap dezaprobator, minţind flagrant.

— Fetiţă obraznică!

Sesily l-a strâns şi mai tare de umeri, acela fiind jocul pe care îl jucaseră întotdeauna: el o cenzura, iar ea refuza cenzura.

— Cred că acea cameristă a fost o fată obraznică, a spus ea în timp ce degetele lui se înfigeau lent şi deliberat, provocându-i durere. Şi nu numai ea, şi el era obraznic.

— Nemernic norocos! a şoptit Caleb cu buzele puse din nou pe urechea ei, arzând-o pe piele cu respiraţia lui fierbinte ca focul. Şi acum?

— Acum, a spus ea întorcându-se ca să-i întâmpine sărutul lent şi lasciv, înainte să-i ceară ceea ce-şi dorea. Acum aş spune că nu eşti suficient de obraznic.

Sesily a prins mica ezitare din respiraţia lui la auzul acelor cuvinte. Abia sesizabilă şi totuşi stridentă, ca un glonţ care ar fi străpuns tăcerea.

— Nu sunt destul de obraznic dacă-mi pun buzele aici? a întrebat el sărutând-o din nou. Limba aici? a continuat, lingându-i urechea. Atingându-te aici? a stăruit el, încolăcindu-şi degetele adânc înăuntrul ei şi găsind un punct care a făcut-o să strige timp de fracţiune de secundă, până când el i-a prins din nou buzele într-ale lui, sorbind

sunetul. Şştt, Sesily! Trebuie să faci linişte, altfel o să fim prinşi.

Cuvintele au făcut ca plăcerea să se reverse în ea, plăcere pe care n-o putea ascunde de Caleb, dat fiind că el era atât de aproape. În ea. El a scos un mic hohot de râs în urechea ei.

— Oho… îţi place şi asta. Îţi place să-mi simţi mâinile pe tine, provocându-ţi plăcere, în timp ce tu trebuie să taci.

Îi plăcea. Îi plăcea.

— Da, a şoptit ea. Îmi place.

Caleb a tresărit la auzul acelor cuvinte şi a spus:

— O să mă omori!

Sesily şi-a lovit şoldurile de el.

— Aş putea spune acelaşi lucru.

El a sărutat-o din nou, adânc şi delicios, înainte de a-i şopti peste buze:

— Poţi să taci? Sau trebuie să mă opresc?

Hotărârea care se strecura în cuvintele lui, ca şi cum el ar fi vrut să se oprească, ameninţa să-i curme lui Sesily orice plăcere.

— Pot, a promis ea, cu degetele strânse pe braţul lui. În părul lui. Îţi promit.

Aşa că el a atins-o acolo unde tânjea ea, urmărind mişcarea şoldurilor ei cu degetele, încet şi neşovăitor, şoptindu-i la ureche;

— Iubito, dacă nu poţi să stai liniştită, o să fim prinşi, iar ăsta n-o să fie cel mai rău lucru care să se întâmple, a avertizat-o el, dar pentru ea totul începuse să se estompeze, cu excepţia căldurii şi a muşchilor lui, a modului magnific în care o atingea, ca şi cum ea ar fi fost un instrument, iar el, un virtuoz. Dacă suntem prinşi, o să trebuiască să mă opresc.

Sesily a înţepenit la auzul acelor cuvinte, care au năpădit-o precum urma s-o facă şi valul de plăcere ce ameninţa s-o cuprindă.

— Să nu îndrăzneşti, a spus ea mişcându-şi şoldurile mai repede.

— Chiar dacă suntem prinşi? a întrebat el ispitind-o,

tachinând-o, în timp ce degetele lui se mişcau înăuntrul ei fără oprire. Ai vrea să termini chiar dacă s-ar deschide uşa şi am fi descoperiţi?

Sesily era înnebunită de plăcere. Înnebunită după el.

— Caleb! Te rog!

— Ţi-ai da drumul pe degetele mele chiar şi atunci?

— Da, i-a promis ea, gâfâind, pierdută în frenezia momentului.

— Arată-mi acum, i-a cerut el. Termină!

Porunca era atât de imperioasă încât Sesily n-a putut să n-o urmeze, deschizându-şi gura într-un ţipăt înăbuşit şi întorcându-se ca să-l găsească pe Caleb, fiindcă avea nevoie să se ancoreze de el. Iar el i-a oferit şi asta, strângând-o aproape cu braţul rămas liber, furându-i buzele în timp ce ea termina puternic şi repede în jurul degetelor lui şi se pierdea în întuneric şi în acel bărbat care ştia exact cum s-o atingă.

S-a împins în el, zguduită de valuri de plăcere în timp ce el îi săruta uşor obrazul, până la ureche, şi îi şoptea laude blânde şi nedesluşite, care o făceau să vrea din nou.

Nu din nou. Totuşi.

Îl dorea pe acel bărbat de ani de zile. Acum el se afla acolo, la îndemână, iar Sesily nu voia să-i dea drumul.

— Caleb, a spus ea în şoaptă, în timp ce el se desprindea din îmbrăţişare.

El îi dădea drumul. Reveneau la normal. Dar Sesily nu voia asta. Îl voia pe el.

— Aşteaptă. Lasă-mă să… a pledat ea.

N-a apucat să termine, fiindcă şi-a dat seama că el nu se îndepărta. Se aşeza în genunchi.

Ea a clipit în întuneric. Oare el voia…

Sesily avea treizeci de ani şi era celebră în rolul ei de autentică dezmăţată londoneză. Odată ce devenise clar că n-o interesa măritişul, avusese câteva aventuri amoroase cu artişti şi actori – niciodată cu aristocraţi, pentru că altfel s-ar fi iscat mai multă vâlvă decât era dispusă să tolereze chiar şi ea. Cunoştea plăcerea şi nu se temea s-o ceară.

Dar în cei cincisprezece ani care trecuseră de la

primul ei sărut şi în cei zece ani de după prima ei experienţă carnală cu un bărbat, nu avusese niciodată un partener care... nu experimentase niciodată un orgasm sălbatic de satisfăcător, pentru ca imediat după aceea să i se ofere un altul.

A cuprins-o deruta şi a înţepenit în clipa în care şi-a dat seama ce anume voia el să facă.

— Caleb, nu trebuie să...

— Şi dacă vreau eu? a răspuns el cu dezinvoltură, în timp ce îi ridica fustele în poală.

O, cât ar fi vrut să poată să-l vadă! A strâns în pumn ţesătura fustelor.

— Ei bine... n-am nimic împotrivă.

El a muşcat-o de pielea din spatele genunchiului şi a spus:

— Ştiu că n-ai nimic împotrivă.

Ea a zâmbit. Caleb era atât de jucăuş acolo, în întuneric!

Ce avea să se întâmple, odată întorşi la lumină?

Nu. Sesily nu voia să se gândească la asta.

— Adică, dacă vrei tu neapărat... a replicat ea, tachinându-l.

El pufnit într-un mic hohot de râs, gâdilându-i partea interioară a coapsei în timp ce îi desfăcea picioarele.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Încerc să fiu amabilă, a glumit ea, trecându-şi din nou degetele printre buclele lui atât de mătăsoase, imposibil de mătăsoase.

— Hmmm... a spus el ridicându-i un picior şi punându-şi-l pe umăr. Care-i regula?

Sesily a închis ochii din cauza senzaţiei pe care i-o provoca respiraţia lui peste cârlionţii dintre coapse, în timp ce degetele lui o despărţeau din nou. A suspinat, înfiorată de aerul rece pe care-l simţea pe carnea încă inflamată de plăcerea oferită de el cu câteva minute mai devreme.

Caleb a mârâit.

— Îţi simt mirosul, iubito. Eşti al naibii de apetisantă.

— Caleb, a spus ea pe un ton rugător, deşi ştia că nu

trebuia să implore, deşi ştia că aşa ceva nu era demn de o doamnă.

Spre deosebire de restul lucrurilor întâmplate în debara. Care chiar că erau demne de o doamnă.

— Care-i regula, Sesily?

„Nu face din asta mai mult decât e!”

„Nu te îndrăgosti de el!”

Ea şi-a alungat acele gânduri, în timp ce el se apleca mai aproape, ispitind-o cu apropierea lui, dar nu şi cu atingerea pe care ea o dorea.

— Sesily…

Era delicios acel avertisment care se repeta.

— Nu mai vorbim, a şoptit ea.

Caleb i-a răsplătit răspunsul cu o singură lingere lungă şi lentă în centrul ei. Gemetele lui joase de plăcere au fost înăbuşite de fuste şi de piele, dar ea l-a simţit acolo, în miezul ei, şi a închis ochii, devenind tot mai umedă şi mai desfrânată pentru el.

Minunatul bărbat păcătos a savurat răspunsul ei.

El o lingea, împingându-şi limba în moliciunea ei, făcând dragoste cu ea cu mişcări lente şi languroase, care făceau să dispară totul în afară de acel întuneric, de acea căldură, de acel bărbat. Gura lui era un păcat pur, ca un dar.

Ea a suspinat din nou, mai tare, iar Caleb s-a oprit. La naiba!

— Linişte, i-a reamintit el.

— O să fiu liniştită, a răspuns ea pe dată. Fă-o din nou!

El s-a pornit din nou pe acel râs păcătos, cel pe care ea tocmai îl descoperise şi fără de care, dintr-odată, îi era greu să-şi imagineze că ar fi putut trăi.

— Am visat la asta… s-a confesat el.

Visase?

Sesily ura întunericul. Voia să-l vadă. Voia să ştie dacă spunea adevărul.

Oare era doar un lucru pe care îl spunea el femeilor?

Limba lui se învârtea în centrul ei.

— La naiba, te-am dorit nebuneşte!

Nu. Nu putea suporta să se gândească la el spunându-le aşa ceva altor femei.

Şi-a aplecat şoldurile spre el.

Iar apoi a făcut aşa cum i se ceruse, minunatul de el, punându-şi din nou gura pe ea, în timp ce Sesily îşi muşca buza, încercând să rămână tăcută, cu degetele încleştate în buclele lui, ţinându-l pe ea în timp ce se mişca spre el, pierzându-şi tot controlul, incapabilă să se oprească din a cere mai mult de la el, din a revendica mai mult din ceea ce-i oferea. Apoi Caleb a fost cel care scotea sunete, luându-şi mâinile de pe coapsele ei şi vârându-şi-le sub fesele ei, de care a strâns-o, trăgând-o strâns lângă el în timp ce găsea mugurele contractat al dorinţei ei şi îl freca în cercuri tot mai strânse, până când Sesily a fost redusă la nimic altceva decât la senzaţia provocată de atingerea lui.

Coapsele lui Sesily au început să tremure, în timp ce el lua ce voia de la ea, în timp ce îi dădea în schimb plăcere pură, fără restricţii. Spatele ei s-a curbat în timp ce s-a presat de el, ca o ofrandă adusă pe altarul lui. Sesily s-a descompus, lipită de el, şi totuşi nu i-a dat drumul, gura lui magnifică şi mâinile lui puternice ţinând-o pe loc în timp ce o trimitea în uitare, dar rămânea cu ea, înmuindu-se pe măsură ce mişcările ei încetineau, pe măsură ce ea îşi regăsea din nou respiraţia, pe măsură ce se întorcea în prezent, în spaţiul mic şi întunecat în care n-ar fi trebuit să găsească o asemenea plăcere.

Caleb şi-a întors capul şi a presărat săruturi moi şi lente pe interiorul unei coapse mai întâi, apoi pe al celeilalte, iar, înainte ca el să-i coboare fustele şi să i le netezească pe picioare, Sesily l-a auzit şoptindu-i:

— Bravo, fetiţo!

Lauda aceea a dezlănţuit un potop de mândrie în sufletul ei, fiindcă îl satisfăcuse.

La fel cum fusese satisfăcută şi ea.

Imposibil. Nu se putea să fi fost la fel de satisfăcut ca ea, pentru că Sesily nu experimentase niciodată ceva asemănător. Şi era îngrozită de ceea ce ar fi însemnat asta.

Înainte să se poată gândi la acea nouă realitate, s-a auzit o bătaie uşoară în uşă şi amândoi au încremenit. El s-a ridicat, cu spatele la uşă. Sesily a întins mâna ca să-i oprească mişcarea, vrând să treacă pe lângă el, să deschidă uşa şi să stea de vorbă cu oricine ar fi fost cel care ciocănise. Nu exista niciun motiv pentru care cel care se afla afară să fie nevoit să-l vadă pe Caleb. El putea să scape fără să fie observat.

Dar Sesily l-a atins şi şi-a dat seama că el împietrise precum o stâncă.

Caleb cel blând şi jucăuş care o sărutase, care o atinsese şi care o tachinase dispăruse.

Acum era tot numai muşchi tari ca piatra. Puternic şi neclintit.

Protejând-o de tot ce avea să vină.

Apoi s-a auzit clopoţelul, care suna scurt şi slab, fiind de genul celor care chemau servitorii.

Sau anunţau oaspeţii.

— Deschide uşa, a şoptit ea.

El a făcut-o, iar muşchii i s-au ondulat sub atingerea ei, în timp ce se pregătea de luptă.

Însă adversarul de pe coridor s-a dovedit a fi ducesa, care a cercetat scena din debara aruncând priviri complice de la Caleb la Sesily şi apoi la jacheta de pe podea.

— Ciudat loc pentru crichet, nu?

Capitolul 12

— Mătuşa Sesily n-are nevoie de machiaj suplimentar, Lorna. Singurul semn că nepoata cea mare a lui Sesily, în vârstă de doar patru ani, auzise avertismentul mamei sale, a fost o uşoară strângere din buze, în timp ce fetiţa privea chipul mătuşii ei.

Sesily a făcut tot posibilul să-şi înăbuşe un zâmbet în faţa acelei micuţe imagini a hotărârii, atât de asemănătoare cu Sophie, care îşi petrecuse o mare parte

din viaţă în calitate de sora Talbot cea liniştită şi modestă, fără ca nimeni să realizeze că era o adevărată forţă a naturii atunci când avea nevoie să fie.

Ochii albaştri ai Lornei, care aveau exact culoarea ochilor mamei ei, s-au întâlnit cu cei ai lui Sesily.

— N-am terminat.

— Ei bine, atunci trebuie neapărat să termini, a spus Sesily aplecându-se într-o parte de pe locul pe care-l ocupa, pe covorul din mijlocul bibliotecii conacului Highley. Îmi pare rău, Sophie, dar nu mă poate lăsa pe jumătate fardată. O să arăt ridicol.

Sophie, marchiză de Eversley şi viitoare ducesă de Lyne, a privit în direcţia lor, ţinând-o pe Emma, cea mai mică dintre fetiţe, în poală. Lângă ea, sora lor, Seleste, contesă de Clare, era ocupată să ajusteze bretelele pantalonilor fiului ei celui mic.

— N-am vrea asta, a spus Sophie. Nu arăţi deloc ridicol aşa cum eşti acum.

Sesily a zâmbit.

— Îmi place să arăt bine pentru voi.

— Iar noi apreciem asta, a replicat Sophie.

Cele cinci surori prezente era singurii copii ai contelui de Wight. Timp de douăzeci de ani, cvintetul se opusese restului societăţii, care îl privea în egală măsura cu fascinaţie şi dispreţ.

„Întinatele S-uri”, numite astfel după iniţiala comună a prenumelor lor şi după modul în care tatăl lor îşi construise averea, întruchipau tot ceea ce societatea detesta, dar erau foarte amuzante la o petrecere, perfect fericite să fie în centrul atenţiei, participând la evenimentele sezonului social îmbrăcate în rochii elaborate şi ciudate, plătite de soţii lor, unul mai bogat decât altul. În ultimii ani, patru dintre ele se căsătoriseră şi aleseseră să aibă copii.

Cum copiii erau mult mai puţin bine-veniţi la baluri decât scandalurile, cvintetul îşi petrecea acum câteva zile pe lună adunat la un loc, împreună cu odraslele lor tot mai numeroase.

Ei bine, era vorba de odraslele pe care le produseseră patru dintre cele cinci surori.

În zilele frumoase, clanul ocupa marginea nordică a lacului Serpentine, manifestându-se zgomotos şi dezorganizat şi oferind o privelişte absolut dezagreabilă, dispreţuită de cei din înalta societate londoneză (deşi, dacă vreunul dintre acei aristocraţi s-ar fi aventurat să salute, ar fi fost bine-venit la distracţie). Cum luna noiembrie pe pământ englezesc ducea lipsă de zile frumoase, întregul clan ateriza deseori acolo, la Highley, la două ore de mers cu trăsura în afara Londrei, poposind la reşedinţa de ţară a ducelui şi ducesei de Haven.

Surorile, soţii şi copiii lor aveau la dispoziţie măreţul conac care se fălea cu mai mult de o duzină de dormitoare, ceea ce îl făcea perfect pentru marile reuniuni de familie, care deveneau în mod regulat evenimente ce durau zile întregi.

Deşi în ultimii ani Sesily îşi făcuse un obicei din a veni cu propria trăsură şi de a pleca înainte ca ziua să se transforme în noapte.

În ultimii ani îi fusese din ce în ce mai greu să li se alăture surorilor ei, cu care avea din ce în ce mai puţine lucruri în comun pe măsură ce vieţile lor se îndepărtaseră de a ei.

O, încă o iubeau cu toţii! Încă o găseau amuzantă, o tachinau în legătură cu scandalurile ei şi-i cereau să le relateze bârfele de la un anumit bal şi de la un oarecare ceai, întrebând-o despre cine fusese văzut în compania cui, în lojile private de la operă. Iar Sesily era întotdeauna bine-venită la The Singing Sparrow, deşi în ultima vreme Sera se afla rareori acolo seara, fiindcă sarcina o îngreuna pe zi ce trecea. Astfel, Sesily n-o vedea nici pe departe atât de des ca înainte.

Aşa că ea se îndreptase spre The Place.

Unde le întâlnea întotdeauna pe ducesă, pe Adelaide şi pe Imogen.

Mersul la The Singing Sparrow îşi pierduse repede din farmec, fiindcă era atât de greu să te gândeşti la tavernă

ca fiind a Serei, nu a Serei şi a lui Fetu. Şi a lui Caleb. Iar cu doi ani în urmă… cu un an în urmă… după ce Caleb plecase fără să-şi ia rămas-bun… Sesily fusese forţată să se confrunte cu o realitate crudă: Caleb Calhoun nu era interesat de ea.

Doar că…

Păruse extrem de interesat de ea cu trei nopţi în urmă, când îi oferise o plăcere cutremurătoare în debaraua servitorilor vicontelui Coleford, cu un număr deloc neglijabil de aristocraţi în apropiere.

„Şştt, Sesily! Trebuie să faci linişte!”

Amintirea cuvintelor lui Caleb a năpădit-o, înfierbântându-i pielea.

Caleb, pe care îl lăsase în debara, fiindcă ea o urmase pe ducesă. Astfel, urcase pe scările servitorilor şi se întorsese în sala în care totul mersese anapoda, ca să se scuze şi să-şi ia rămas-bun, sigură că, odată întoarsă la Talbot House, avea să-l găsească acolo pe Caleb. Sesily n-ar fi recunoscut niciodată în faţa nimănui, dar în seara aceea îşi ţinuse respiraţia în clipa în care revenise acasă, imaginându-şi că el era deja acolo. Imaginându-şi că o aştepta.

Imaginându-şi că aveau să-şi petreacă noaptea repetând acţiunile lor din debaraua cea întunecoasă… de data asta, într-o cameră scăldată în lumina lumânărilor.

Dar imaginaţia nu-i ţinuse de cald în acea noapte. Nici a doua zi, când apăruse la The Singing Sparrow, chipurile ca să-i aducă surorii ei o bucată de panglică despre care Sesily credea că i-ar fi plăcut acesteia, dar în realitate sperând numai să-şi intersecteze calea cu a lui. Să-i citească în ochi. Să-i mai fure un sărut.

Nici în ziua următoare, când îi dusese ducesei de Trevescan hârtiile pe care le furase de la Coleford, nu dăduse de Caleb. N-o găsise la ducesă decât pe Adelaide, întinsă pe o canapea, citind ziarul. În clipa în care prietena ei înclinase paginile ca să se uite la ea, Sesily ridicase un deget în semn de obiecţie şi spusese:

— Nu.

Singurul răspuns al lui Adelaide fusese o sprânceană ridicată. Din partea lui Sesily, Caleb Calhoun putea să se întoarcă la Boston. Probabil că era deja pe drum, laşul.

— Sesily!

Numele ei, rostit tare şi ferm, sugera că Sophie încerca de ceva vreme să-i atragă atenţia.

A clătinat din cap şi a zâmbit.

— Îmi pare rău, m-am pierdut în gânduri.

Sprâncenele lui Sophie s-au încreţit uşor, vădind îngrijorare.

— Te simţi bine?

Pe Sesily a iritat-o întrebarea perspicace a surorii ei, deşi ştia că era nedrept să se supere. Nu pentru asta existau surorile? Ca să vadă adevărul şi să-l scoată la iveală? Ca să râcâie coaja până când se ajungea la rana de dedesubt?

Dar asta nu era genul de coajă despre care Sesily mai putea să discute nestânjenită cu surorile ei. Cu cinci ani în urmă, cu trei ani în urmă, le-ar fi putut spune totul. Ar fi putut să le dezvăluie fiecare gând, fiecare dorinţă şi fiecare frustrare pe care i le provocase Caleb. Dar asta fusese înainte, când mai existase încă o posibilitate ca ea s-o apuce pe calea lor.

Acum însă, dacă ar fi spus ceva despre Caleb Calhoun şi despre felul în care el fusese pe punctul de a o avea, în debaraua servitorilor, după ce intrase neinvitată în biroul vicontelui Coleford în timpul unui dineu, cu siguranţă că ele i-ar fi pus întrebări.

Ceea ce, dacă era să fie sinceră, n-ar fi fost complet deplasat. Dar ea nu era interesată să le răspundă. Nu în acea zi, şi, probabil, niciodată.

Surorile ei o iubeau, dar n-o înţelegeau.

Iar Sesily nu era sigură că aveau s-o înţeleagă vreodată.

Afişând un zâmbet strălucitor, cel făcut celebru de fetele pe care Londra obişnuia să le numească Fiicele Periculoase – din pricina modului în care ele ameninţau să fure inimi şi titluri –, Sesily a spus:

— Perfect!

Înainte ca Sophie să poată investiga mai mult, micuţa Rose, fiica lui Seline – cu câteva luni mai mică decât Lorna şi nedespărţită de verişoara ei – care îşi petrecuse ultimele treizeci de minute scoţând toate agrafele din părul lui Sesily pentru ca apoi să le pună la loc „ca să fie mai bine”, a spus cu o voce plină de admiraţie:

— Arăţi minunat.

Zâmbetul forţat a devenit real. Într-adevăr, puţine lucruri pot să bucure mai mult decât complimentele copiilor.

— Mulţumesc foarte mult, scumpa mea. Accept complimentul ăsta pentru că spune ceva despre marele talent pe care-l are Lorna în privinţa rujurilor şi a fardurilor şi despre propria ta pricepere la păr. Dar mă întreb dacă nu cumva sunt şi isteaţă?

Fetele se ocupau acum cu pudratul suplimentar al obrajilor ei. Seraphina, ducesa de Haven şi stăpâna casei în care se adunaseră surorile Talbot, râdea din capătul celălalt al camerei, unde muta un teanc dezordonat de cărţi pe un raft de jos.

— Fetelor, spuneţi-i mătuşii voastre, Sesily, că e deşteaptă, a spus ea ridicându-se în picioare şi depunând pentru asta mai mult efort decât ar fi părut indicat să facă.

— Eşti deşteaptă, au spus fetele la unison.

— Nu-i acelaşi lucru dacă trebuie să ţi se ceară s-o spui, iubitele mele.

Seraphina s-a legănat spre ea, mare cât o casă, dar, după ce devenise mătuşă de nouă ori înainte, Sesily ştia că nu trebuia să-i spună nimic legat de greutatea ei. Roadele acelor numeroase realizări erau împrăştiate prin bibliotecă, de parcă ducelui şi ducesei de Haven le fuseseră livrate în acea dimineaţă pachete cu copii, în loc de obişnuitele produse necesare în gospodărie.

Nouă copii: trei aparţinând lui Sophie şi soţului ei, marchizul; două fete înţelepte peste vârsta lor, aparţinând lui Seline şi domnului Mark Landry, cel mai mare crescător de cai din Londra; trei băieţi cu vârste sub patru ani,

aparţinând lui Seleste şi soţului ei, contele de Clare; şi micul Oliver, fiul Serei şi al ducelui de Haven, în vârstă de un an şi jumătate, în timp ce mama lui era pe cale să nască încă un copil.

— Spuneţi-mi ceva, s-a adresat Sesily întregii încăperi. Voi patru aţi băut vreun fel de tinctură sau poţiune de la moaşa locală? Poate că o doză prea mare? Cum de sunteţi cu toatele atât de al naibii de fertile?

— Ce înseamnă „fertil”? a întrebat Adam, cel mai mare fiu al lui Seleste, de la locul lui de lângă foc, unde stivuia cărţi împreună cu fratele lui mijlociu, pentru ca apoi să le răstoarne pe jos.

— Nimic, a răspuns mama lui.

— Întreabă-l pe tatăl tău, a spus Sesily în acelaşi timp cu sora ei şi aruncându-i un zâmbet acesteia. Lui Clare o să-i placă la nebunie.

— O, fără îndoială, a fost de acord Seleste.

Contelui n-avea să-i placă absolut deloc, dar le-ar fi dat lui şi lui Seleste un motiv de ceartă, care era pasiunea lor şi activitatea care, fără îndoială, precedase conceperea fiecăruia dintre cei trei fii ai lor.

Gândindu-se la perspectiva de-a mai avea încă un nepot, Sesily a făcut o grimasă.

— Nu există niciun pericol ca abundenţa de copii din încăperea asta să… fie molipsitoare… Nu-i aşa?

— Uneori chiar aşa pare, a spus Sophie cu un oftat, foindu-se pe canapea şi lăsându-se pe spate. Cel mai bine ar fi să te fereşti de Sera.

— Nu vreau să spun decât că zece copii sub vârsta de cinci ani par rezultatul unui soi de molimă biblică, a fost de părere Sesily. Ne-am purtat atât de urât, încât asta ar putea fi o pedeapsă?

— Cu siguranţă că aristocraţia aşa ar crede, a răspuns Seline, stârnind un hohot de râs din partea tuturor celor adunaţi.

— Ei bine, oricum ar fi, a spus Sesily, eşti norocoasă că ai un batalion de dădace. Şi o mătuşă foarte inteligentă pentru copiii tăi.

— Of, foarte inteligentă, a spus Sera ridicându-şi băieţelul de pe covor.

— Dă-mi-l, i-a cerut Sesily surorii ei, făcându-i semn să vină. Băieţelul s-a aruncat în braţele mătuşii lui.

— Spune-mi, cum te cheamă?

— Oliver! a răspuns Lorna.

Oliver a clipit privind-o pe Sesily, fermecat de machiajul ei. Nimeni nu l-ar fi învinovăţit.

— Aşa e? l-a tachinat Sesily. Sunteţi atât de mulţi încât mi-e greu să vă ţin minte pe toţi. Mi-ar fi mult mai uşor dacă v-aş vedea doar în loturi de câte doi sau trei.

— Noi primii! a cerut Rose.

— În mod clar! Iar Oliver poate să rămână.

L-a lovit pe copil peste nas cu un enorm puf de pudră şi a fost răsplătită cu un chicotit încântat.

— Şi eu! a strigat Adam de lângă cărţi.

— Cine eşti tu? a întrebat Sesily.

— Eu sunt Adam!

Nu era amuzat.

— Şi eşti nou?

— Nu!

— Aş putea jura că nu ne-am întâlnit niciodată.

Adam s-a uitat la mama lui.

— Mamă, mătuşa Sesily e răutăcioasă!

— Ca să vezi, a răspuns Seleste din colţul camerei, turnându-şi o ceaşcă de ceai şi aruncându-i o privire lui Sesily. I-ai stârnit suficient? Se descurcă foarte bine şi singuri.

— Eu îmi fac doar partea mea. E aproape ca şi cum n-ar fi trebuit să faci atât de mulţi copii încât să te depăşească numeric, a replicat Sesily uitându-se la micuţele ei cameriste şi şoptindu-le: Atât. De. Mulţi. Copii.

— Iar ei primesc totul, a adăugat Rose.

— Mai spune-mi.

— Tata i-a cumpărat lui Sissy un ponei zilele trecute. Eu n-am primit niciunul.

— O, pentru numele Domnului, Rose! a spus Seline de la distanţă. Sora ta e pe jumătate cât tine şi până acum n-a

avut niciun ponei. Tu ai trei, pentru că tatăl tău îţi dă tot ce vrei, nu trebuie decât să-i ceri.

Şi, de asemenea, pentru că tatăl ei era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia şi furniza carne de cal întregului Mayfair.

— Nu şi când am cerut un ponei nou, atunci nu mi-a cumpărat niciunul, a ţinut-o Rose pe a ei, iar apoi şi-a îndreptat puţina ei atenţie către Lorna şi către munca acesteia.

— Doamne, scapă-mă de copiii răsfăţaţi! a exclamat Sesily aţintindu-şi privirea în tavan.

— Nu sunt răsfăţată! a proclamat Lorna cu lăudăroşenia cuiva în mod evident răsfăţat, trăgând o linie cu dermatograful mult pe lângă pleoapa lui Sesily. Ash primeşte totul.

— Îmi cer scuze, domnişoară, a spus Sophie pe un ton care începea să sune ameninţător. Ce are fratele tău şi n-ai tu?

Lorna s-a uitat ţintă la mama ei şi a spus:

— Un titlu.

Sesily a chicotit în mijlocul liniştii desăvârşite care s-a aşternut.

— O lovitură corectă, Lorna-roo!

— Ajunge cu asta, Sesily Talbot!

Sophie s-a dat jos de pe canapea, aşezându-şi copilul pe şold.

Sesily s-a uitat la nepoatele ei şi le-a zis:

— Acum am încurcat-o!

Cele două fetiţe au chicotit.

— Chiar aşa e. Pentru că ai stârnit această gloată, a spus Sophie ghemuindu-se lângă ele. Ai mare dreptate, Lorna! Tu nu primeşti un titlu. Iar asta nu e deloc corect.

Lorna a mijit din ochi.

„Ce deşteaptă eşti!” s-a gândit Sesily. „Asta o să-ţi fie de folos în viitor.”

— Pentru că sunt fată.

— Pentru că eşti fată. Şi e groaznic, iar, dacă am putea, eu şi tatăl tău ţi-am da toate titlurile posibile. Ţi-am

da regate.

Dumnezeu ştia că marchizul de Eversley ar fi dat foc Parlamentului dacă ar fi crezut că astfel fiicele lui ar fi primit tratament egal cu bărbaţii.

Sophie a continuat:

— Dar uită-te la noi toţi, a spus ea făcând semn cu mâna spre adunarea de femei din cameră. Mătuşa ta, Seraphina, şi cu mine deţinem amândouă afaceri, mătuşa ta, Seline, călăreşte cai de parcă s-ar fi născut pe unul, mătuşa ta, Seleste, vorbeşte mai multe limbi decât pot enumera majoritatea oamenilor. Şi n-avem titluri, dar ne avem pe noi însene şi ne avem una pe cealaltă. Iar asta e mai important decât orice titlu, dacă mă întrebi pe mine.

Lorna nu mai asculta, dar Sesily o făcea, iar cuvintele au impresionat-o mai mult decât se aşteptase, provocându-i un nod în gât.

— Iată un răspuns foarte bun la o întrebare foarte dificilă, i-a spus ea lui Sophie.

Sora ei a zâmbit.

— Am avut antrenament.

— Sunt impresionată!

— Dar mătuşa Sesily? a întrebat Lorna.

Toată lumea a părut să îngheţe în urma întrebării venite din senin, iar Sesily a rămas în aşteptare, tăcută, dorindu-şi ca fetiţa să nu fi subliniat faptul că Sophie o uitase pe ea, pe Sesily, în frumoasa enumerare a calităţilor surorilor Talbot.

Doar că Sophie, sora ei mai mică, cea care le făcea întotdeauna surprize, n-a stat pe gânduri.

— Mătuşa Sesily iubeşte din toată inima!

Acele cuvinte au străbătut-o pe Sesily, făcând-o să simtă în gâtlej înţepătura care precedă lacrimile.

Apoi Sophie s-a aplecat şi a spus cu glas scăzut:

— Şi păstrează secretele mai bine decât oricine.

Sesily a clipit şi a lăsat să-i scape un mic hohot de râs, care ar fi putut să fie numit lacrimogen de către cineva nepoliticos.

— De fapt, ăsta-i adevărul, a spus ea.

Sophie i-a făcut cu ochiul.

— Întotdeauna ai fost sora mea preferată, a spus Sesily.

— Ştiu, a adeverit Sophie, veselă, iar apoi a luat creionul dermatograf din mâinile Lornei. E de ajuns acum. În cele din urmă, mătuşa ta trebuie să se întoarcă în lume, iar orice adaos de machiaj ar putea deveni permanent.

Faţa micuţei Lorna s-a întunecat.

— Ei bine, dacă mama ta spune că am terminat, mă duc să găsesc o oglindă.

— Iar Lorna trebuie să se spele la lavoar, a adăugat Sophie.

Una dintre numeroasele dădace a apărut în grabă, iar Lorna a fost luată cu forţa, dar a mai apucat să strige:

— Nu te spăla decât după ce te vede tata!

Sesily şi-a îndreptat atenţia asupra surorii ei.

— Crezi că Regelui i-ar plăcea capodopera fiicei lui?

Buzele lui Sophie au tresărit.

— Cred că ar trimite-o direct la Academia de Artă.

— În Franţa.

— Nicăieri altundeva n-ar fi suficient.

— Ei bine, n-o să mă spăl, dar aş vrea să mă văd, a declarat Sesily, iar apoi s-a întors spre Oliver. Ce părere ai?

El a întins mâna în care ţinea puful de pudră, de-acum destul de cleios, şi i-a pudrat bărbia. Sesily a clătinat din cap.

— Toată lumea din familia asta are ceva de criticat.

Luându-l pe Oliver în braţe şi sprijinindu-l pe şold, ea s-a îndreptat spre hol, unde a găsit-o pe Seraphina vorbind cu majordomul. Văzându-şi mama, Oliver s-a întins spre ea şi a scos nişte sunete care ameninţau să devină neplăcute, aşa că Sesily a acţionat aşa cum ar fi făcut-o orice mătuşă inteligentă şi s-a îndreptat spre părintele în cauză.

— Pregăteşte o cameră pentru el, în caz că se decide să rămână, a spus Sera întorcându-se ca să-l prindă pe Oliver, care se năpustise către ea. Of!

— În cazul în care cine se decide să rămână? a întrebat Sesily în timp ce majordomul pleca în grabă ca să

îndeplinească ordinele ducesei.

Dar Sesily ştia răspunsul, care apăsa ca o piatră pe inima ei

— Caleb, a spus Sera, distrasă, smulgând pudriera din mâna fiului ei şi masându-şi talia cu o mână. L-ai lăsat să mănânce asta? E... umedă!

— N-a apucat să înghită pudră, a răspuns Sesily încercând să stăvilească valul de... orice ar fi fost acel sentiment care ameninţa s-o năpădească.

Nu voia să-i dea un nume. Nu-i plăcea suficient de mult încât să-i dea un nume. În schimb, a adus vorba despre subiectul care o frământa. Ce caută el aici?

— Oliver?

— Sera, fii atentă! E vorba de Caleb.

— Eu l-am invitat, a spus Sera ca şi cum ar fi fost perfect normal.

Ceea ce nu era.

Sesily a făcut ochii mari. Putea să numească acel sentiment, în ciuda faptului că-l detesta. Se simţea trădată.

— De ce?

— M-am gândit că s-ar putea să se distreze, a răspuns Sera. Îi place la ţară. La Boston are o casă mare, pe apă.

Sesily nu voia să se gândească la casa lui. Nu voia să se gândească la el.

— Bravo lui!

Sera a clătinat din cap.

— Sesily, ce...

— Şi cine conduce taverna?

Sera s-a uitat la ea ca şi cum ar fi înnebunit.

— Fetu. Şi personalul nostru, care e foarte competent.

— Dar dacă îl aveţi pe Fetu şi un personal competent, spune-mi de ce trebuie să fie Caleb în Anglia?

Sera a clipit şi a deschis gura ca să răspundă, apoi a închis-o, deruta sclipind în ochii ei căprui, înainte de a fi alungată de un alt sentiment. Suspiciune.

— Ei bine, s-a cam dus pe apa sâmbetei imunitatea lui la farmecele tale.

Sesily a încruntat din sprâncene.

— Ce?!

— Tu şi Caleb.

— Ce-i cu noi? s-a prefăcut ea că se mira, înfruntând-o pe Sera cu neruşinare.

Dar Sera ştia mai bine. Şi-a înclinat capul şi a spus:

— Sesily!

Iar înainte ca Sesily să poată nega, să recunoască sau să aibă un răgaz ca să găsească o altă variantă de răspuns, sora ei a adăugat:

— Cum a fost?

Obrajii lui Sesily s-au aprins pe dată.

— Cum a fost ce?

Sesily a închis ochii, bucurându-se că stătea cu spatele la el. Conacul Highley era una dintre cele mai mari proprietăţi din întreaga Anglie, cu peste o sută douăzeci de camere. Şi bineînţeles că oaspetele despre care tocmai se vorbise ajunsese în capătul a două rânduri de scări, pe coridorul de la etajul al doilea, în faţa bibliotecii conacului, exact în acel moment, ca şi cum întreaga scenă ar fi fost dintr-un roman.

„La naiba!”

— Nimic, a început Sesily, dorindu-şi cu disperare ca sora ei să nu spună ceva care să înrăutăţească situaţia.

Dar n-avea ea norocul ăsta.

— Cum aţi fost voi? a întrebat Sera întorcându-se spre Caleb, cu copilul în braţe, ca un fel de zeiţă a maternităţii, răzbunătoare. E dar că tu şi Sesily aţi…

— Ce am făcut?

— De asemenea, e clar că ai rănit-o, iar eu constat că nu-mi place asta, a adăugat Sera. Pe o scală a enervării, n-am ajuns chiar la nivelul surorii mai mari înfuriate, dar sunt mai mult ca sigur la cel al prietenei şi partenerei de afaceri enervate. Mai aşteptăm puţin?

— Sera… au spus Sesily şi Caleb în cor.

Sesily a suspinat şi s-a întors cu faţa la Caleb. Da, la bărbatul pe care îl văzuse ultima oară în umbrele debaralei unde el îşi petrecuse cea mai mare parte dintr-o oră sărutând diverse părţi ale corpului ei.

Sesily s-a pregătit pentru ce era mai rău.

— Bună ziua, Caleb!

Privirile lor s-au întâlnit, iar expresia lui Sesily era ucigătoare, motiv din care el a înţepenit de… regret.

Odată, la un bal la care Sesily fusese în anul debutului ei în societate, tocmai se afla în cabinetul de toaletă al doamnelor, legându-şi o jartieră şi trăgând cu urechea, când auzise o domnişoară jelindu-se şi spunând că-şi dorea ca pământul să se deschidă şi s-o înghită pe loc, într-atât de jenată era.

La vremea respectivă, Sesily crezuse că fata aceea fusese ridicol de dramatică.

Acum nu mai credea asta.

S-a uitat la podea şi a blestemat robusteţea marmurei de sub picioarele ei.

Apoi, lucrurile s-au înrăutăţit.

Pentru că, în loc să-i întoarcă salutul, Caleb Calhoun a întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Capitolul 13

Sesily arăta de parcă ar fi fost atacată de un pictor nebun.

Cu faţa acoperită de fard şi de roşu de obraji, cu linii de creion dermatograf trasate în jurul ochilor, până la tâmple şi deasupra sprâncenelor, cu părul într-o dezordine totală, prins la întâmplare, părând că ar fi putut să-i cadă în orice clipă pe umeri şi să se agaţe de marginile rochiei de mătase trandafirie, perfect croite.

Arăta în felul în care femeilor li se spunea că n-ar fi trebuit să arate. Dezordonată şi sălbatică. Un dezastru total.

Oricine ar fi întrebat-o ce se întâmplase cu faţa ei.

Dar atunci când a rostit întrebarea şi cuvintele au răsunat în foaier între el, Sesily şi sora ei, care se întâmpla

să fie şi cea mai apropiată prietenă a lui, Caleb s-a gândit că poate n-ar fi trebuit să pună acea anume întrebare în acel anume mod.

Fiindcă el a descoperit că, oricât de nebuneşte ar fi fost fardată Sesily, oricât ar fi părut că aranjarea părului ei fusese opera unei cameriste pe jumătate om şi pe jumătate ciclon, nu-i plăcuse felul în care se închisese în ea atunci când îi pusese întrebarea aceea prea dură, cu prea mult nerv.

Lui Caleb nu-i plăcea ca Sesily să se închidă în ea.

Aşa că a meritat cu desăvârşire comentariul şi tonul muşcător pe care ea i-a răspuns:

— N-ai văzut niciodată o asemenea faţă, americanule? E la modă în Mayfair.

Caleb nu s-a putut abţine şi a răspuns:

— Ştii, în ultima vreme am fost surprins de lucrurile pe care le-am văzut pictate pe feţele din Mayfair.

O uşoară umflare a nărilor a fost singurul semn că Sesily băgase de seamă referirea la ceea ce îi făcuse ea contelui de Totting în grădinile ducesei de Trevescan. Caleb nu s-ar fi mirat dacă Sesily ar fi găsit o modalitate ca să-l scalpeze pentru asta, însă sora ei s-a hotărât să-l atace prima.

— Caleb Calhoun, pacoste de american ce eşti!

Sera a înaintat spre Caleb, cu finul lui în braţe, iar Caleb a făcut tot posibilul să ignore urma de vinovăţie care îl străbătea, concentrându-se, în schimb, asupra băieţelului, care a bătut din palme.

— Mi-ai făcut o promisiune.

Îşi făcuse şi lui o promisiune.

A rezistat acelui gând şi a băgat mâna în buzunar, de unde a scos o pungă de hârtie cu bomboane de lămâie pe care o cumpărase de la o cofetărie din St. James’s înainte să plece cu trăsura. A deschis punga şi i-a oferit-o Serei.

— Am adus dulciuri.

Ea l-a privit mijind din ochi.

— Oferta asta e jalnică.

— Sera, a spus el, ferm, nu s-a întâmplat nimic!

Aflată în spatele surorii ei, Sesily a scos un sunet, iar Caleb şi-a dat seama că şi acea declaraţie a lui ar fi putut să fie greşită, având în vedere că ea era chiar acolo. A privit-o, întrebându-se dacă îi povestise Serei…

— Caleb are dreptate, a spus Sesily, adăugând: Nu că ar fi treaba ta.

— S-ar putea să nu fie treaba mea în sine, a insistat Sera, răsucindu-se către Sesily, în timp ce îl ţinea pe Oliver la distanţă de dulciuri.

Caleb l-a lăsat să ia o bomboană. Dată fiind situaţia, avea nevoie de cât mai mulţi aliaţi. Sera s-a întors către el.

— Te rog să nu-mi mituieşti copilul!

Oliver a băgat bomboana în gură.

— Nu văd cum ar fi treaba ta, Sera, a spus Sesily apropiindu-se. Sunt femeie în toată firea, am împlinit treizeci de ani, am propria mea casă, fonduri mele personale şi aşa mai departe. Şi n-am absolut nicio nevoie de orice ai crede că e asta – protecţie, presupun? Aşa că orice fac sau nu fac, a spus ea întinzând mâna şi făcând un gest dispreţuitor în direcţia lui Caleb, cu oricine… e treaba mea şi numai a mea!

„Cu oricine?!”

Lui Caleb nu-i plăcea asta.

— Şi a mea, sper, a spus el.

Ambele surori Talbot au căscat ochii mari.

— Deci… s-a întâmplat ceva, a conchis Sera, triumfătoare, ca şi cum ar fi fost cel mai mare detectiv din Londra.

— Vrei să se fi întâmplat ceva? Sau nu? a întrebat Caleb.

Înainte ca Sera să poată răspunde, Sesily a gemut şi a privit în tavan, plină cu frustrare.

— Ai întotdeauna opţiunea de a nu spune nimic, americanule. Nu s-a întâmplat nimic.

El o spusese primul, bineînţeles. Nu era treaba Serei, iar ăsta era cel mai simplu răspuns la întrebările ei. Dar al naibii să fie dacă nu detesta accentul pe care Sesily îl pusese în răspunsul ei, de parcă într-adevăr nu s-ar fi

întâmplat absolut nimic. Şi al naibii să fie dacă nu voia să sublinieze că, deşi poate că nu experimentaseră în totalitate actul cu pricina, el cunoştea senzaţia sânilor ei plini în mâinile lui, iar ea cunoştea senzaţia limbii lui pe miezul ei, iar el ştia că Sesily se încingea atunci când îi cerea să tacă – deci, la naiba, ceva se întâmplase!

Hotărât să stea la distanţă de ea şi s-o îndepărteze din gândurile lui, crezuse că trei zile de despărţire i-ar fi dat şansa de a-şi recăpăta un pic din putere atunci când venea vorba de ea. Un pic de raţiune. Un pic din capacitatea de a-i rezista.

Dar nu, iată-l acolo, dorind-o din nou. Chiar dacă ea se uita…

Iar atunci o fetiţă cu bucle negre şi cu ochi albaştri, luminoşi, a întrerupt tăcerea stânjenitoare, alergând pe coridor cu un platou de argint strălucitor în mână şi strigând:

— Mătuşă Sesily! Mama a spus că poţi să foloseşti asta pe post de oglindă!

Apoi fetiţa i-a dat platoul lui Sesily – care, se vedea limpede, era mătuşa ei favorită – ca pe un tribut, iar Sesily s-a privit în argintul strălucitor, a tresărit de surpriză, şi-a dus o mână la părul răvăşit şi a spus fără pic de ezitare:

— Arăt minunat!

Frumos. Arăta frumos.

Caleb s-a gândit că n-ar fi putut să iasă nimic bun din faptul că o considera pe Sesily Talbot frumoasă. De fapt, nimic bun n-avea cum să iasă din faptul că el se afla acolo. Ceea ce era exact lucrul în legătură cu care ei toţi fuseseră pe punctul de a cădea de acord, înainte ca el să fie distras de Sesily şi de caracteristica ei generala de… Sesilăciune.

Caleb şi-a promis în gând să găsească o soluţie ca să se întoarcă la Londra imediat ce reuşea să-şi distragă atenţia de la râsul lui Sesily.

Râsul acela era amplu, îndrăzneţ şi perfect, genul de râs care era împărţit cu generozitate tuturor, făcându-i să se simtă ca şi cum ar fi întrezărit soarele după o călătorie prin întuneric. Cu singura condiţie să fie dispuşi să-l

privească.

Doar că toate astea nu erau pentru el. Sesily tocmai i-o spusese. Şi chiar dacă ar fi fost pentru el, Caleb n-ar fi putut să le ia.

Nu fără o promisiune pentru viitor.

Viitorul.

Asta de unde naiba mai apăruse?

Ar fi trebuit să stea deoparte. Ştiuse că totul era o greşeală. Întotdeauna era o greşeală să te apropii prea mult de ea. Dar adevărul era că acum îşi permisese să se apropie. Îşi permisese să se bucure de ea. Acum o dorea mai mult decât oricând, aşa cum ştiuse dintotdeauna că ar fi dorit-o.

Drept urmare, ignorase toate motivele clare şi logice pentru care n-ar fi trebuit să vină şi ascultase de speranţă că avea s-o vadă. Chiar dacă îşi petrecuse ultimele trei zile făcând tot ce putuse ca s-o evite. Le ceruse o favoare fraţilor care furnizau alcool de contrabandă pentru Sparrow, fraţi care aveau spioni în fiecare colţ din Covent Garden şi într-o mare parte din restul Londrei, rugându-i s-o supravegheze pe Sesily, în parte ca să-şi ţină promisiunea făcută Seraphinei şi în parte ca să se asigure că el personal o putea evita.

Dar nu putuse rezista unei invitaţii la o reuniune de familie, la perspectiva de a se aşeza la o masă caldă, într-o casă caldă, plină de oameni care ţineau unii la alţii şi care îl primiseră în mijlocul lor, dintre care una era femeia al cărei gust încă îi stăruia în memorie. Bineînţeles că venise, îşi dorise s-o vadă pe ea.

A privit-o cum i-a înapoiat farfuria fetiţei, s-a aplecat şi a făcut semn spre el, şoptind:

— Bărbatul acela e domnul Calhoun, un foarte bun prieten al mătuşii Seraphina. Dacă îl rogi frumos, o să-ţi dea o pungă întreagă de bunătăţi pe care să le împărţi cu ceilalţi.

Fetiţa a căscat ochii de emoţie.

Caleb îşi cunoştea rolul. Fetiţa, după ce s-a apropiat încet, a smuls punga cu dulciuri pe care el i-o întinsese, ca

şi cum i-ar fi fost frică să nu se răzgândească. Caleb ar fi putut să se amuze de felul în care ea s-a întors cu spatele şi a fugit în direcţia bibliotecii, dar, în schimb, era măcinat de vorbele lui Sesily: „un foarte bun prieten al mătuşii Seraphina”.

Iar pentru ea, pentru Sesily, ce era el?

„Nimic!”

Nu era nimic pentru ea. N-avea să-i fie niciodată nimic.

După ce paşii fetiţei s-au îndepărtat, Sera a respirat adânc.

— Ei bine! Unul dintre voi e prietenul meu şi una dintre voi e sora mea. Nu sunt dispusă să vă sacrific pe niciunul din cauza a orice ar fi asta, aşa că vă cer cu tărie să rezolvaţi problema înainte de cină, a decretat ea privindu-l ţintă pe Caleb cu ochii ei căprui. Ai înţeles?

El a înghiţit în sec la auzul acelui discurs. Avusese suficiente conflicte cu Sera cât să le ajungă amândurora pe viaţă.

— Da.

S-a uitat la Sesily, care şi-a strâns buzele într-o linie sfidătoare.

Observând rezistenţa surorii ei, Sera a spus:

— Sau o să le spun totul celorlalţi.

Ameninţarea a făcut-o pe Sesily să mijească din ochi.

— Oricum o să le spui.

— Bineînţeles că da, dar e alegerea ta dacă o fac înainte sau după cină, iar una dintre variante ar face ca masa să fie absolut insuportabilă.

Sesily şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Bine.

Mulţumită, ducesa de Haven a ieşit din cameră, având un aer la fel de aristocratic şi cu un copil sprijinit pe şold. După ce ea a dispărut, Caleb s-a uitat în ochii lui Sesily şi i s-a părut că era prima dată când o privea în acea zi, pentru că, dintr-odată, masca ei dispăruse.

Avea buzele strânse, bărbia ridicată, ochii sclipitori şi niciun fard de obraz, niciun creion dermatograf sau păr

încâlcit într-un halou sălbatic n-ar fi putut s-o facă să pară ridicolă. Nu şi în clipa aceea.

Nu atunci când ea era Atena, gata de luptă.

Caleb îşi dorea acea luptă. Voia ca ei doi să fie din nou legaţi printr-o îmbrăţişare. Voia s-o ridice de la pământ, s-o lipească de cel mai apropiat perete şi să-şi pună buzele pe obrazul ei.

Era magnifică.

Prea magnifică pentru cei ca el.

Merita mult mai mult decât ceea ce putea să-i ofere el.

— Eu…

— Nu, l-a întrerupt ea. Orice ai fi pe cale să spui, n-o face. Nu-mi spune că-ţi pare rău, sau ce n-ar fi trebuit să faci, sau ce n-ai fi făcut dacă… Şi orice ai face, nu-mi spune că… a înşirat ea, iar apoi s-a oprit, reluând, în cele din urmă: Pur şi simplu nu-mi spune! Însă Caleb nu intenţionase să spună niciunul dintre acele lucruri.

— Sesily…

— Nici nu-mi rosti numele, a spus ea. Îmi iubesc sora şi tu o iubeşti pe sora mea, iar ea vrea să avem relaţii cordiale, ceea ce noi, cu siguranţă, putem face.

— Relaţii cordiale, a spus el pe un ton hotărât.

— Da, cordiale. Cu siguranţă că ai văzut cum se face asta. Îţi salţi puţin pălăria în semn de salut şi spui un „Ce mai faceţi?”, l-a dăscălit ea, iar apoi a făcut o mică reverenţă, continuând: Eu răspund prin asta şi adaug: „Ce plăcere să vă revăd, domnule Calhoun!”

Doar că nu era plăcut să se uite la ea. Era ca şi cum s-ar fi uitat la soare.

— Relaţii cordiale, a repetat ea, ca şi cum ar fi fost simplu.

Dar Caleb nu voia să aibă relaţii cordiale cu Sesily. Voia s-o dezbrace în pielea goală, iar asta – chiar acolo, pe coridorul din casa surorii ei. Iată care era problema.

— Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să caut un spălător. Sunt sigură că arăt ridicol.

Nu arăta ridicol, dar el n-avea curajul să-i spună asta.

În schimb, a privit-o cum îi întorcea spatele şi se îndrepta spre aripa de est a casei, unde se aflau dormitoarele familiei. A privit-o cum pleca, ştiind că n-ar fi trebuit s-o facă. Ştiind că, dacă ar fi fost un gentleman, n-ar fi observat curbura generoasă a şoldurilor ei şi forma bombată a fundului plin, care se conturau sub rozul şters al fustelor. Ştiind că niciun gentleman n-ar fi zăbovit cu gândul la fundiţele drăguţe din partea din faţă a rochiei, imaginându-şi cum ar fi fost să i le dezlege. Cum ar fi fost să privească felul în care mătasea rochiei se învolbura în jurul gleznelor ei. Ştiind că niciun domn nu s-ar fi întrebat ce purta ea pe dedesubt. Care era culoarea dresurilor ei. Modelul corsetului.

Pe de altă parte, el nu fusese niciodată un gentleman, nu?

Trebuia să plece din casa aceea, care dintr-odată era prea mică deşi putea adăposti întreaga populaţie a Bostonului, şi prea încălzită, deşi erau în Anglia, în luna noiembrie.

Ar fi trebuit să plece.

Dar n-avea de gând s-o facă. În schimb, a privit-o pe acea femeie care îl juca pe degete, până când ea a ajuns la intrarea în aripa de est, iar el n-a mai putut să tacă. A strigat-o, deşi ştia că nu putea ieşi nimic bun din asta:

— Lady Sesily!

Ea s-a oprit la auzul apelativului ce indica titlul de nobleţe, pe care el nu-l folosea niciodată, însă chiar ea îi ceruse ca între ei doi să existe relaţii cordiale, nu? Apoi s-a întors doar cât să se uite peste umăr, acoperită de o pelerină de care el ar fi putut s-o dezbrace într-o clipă, dacă i s-ar fi ivit ocazia.

— Ai un palton? a întrebat-o.

Ce făcea Caleb?

Sesily s-a întors cu faţa la el.

— Un palton?!

— În mod tradiţional sunt purtate afară, ca să ţină de cald, a spus el, ignorând freamătul de plăcere pe care l-a simţit în clipa în care un colţ al gurii ei s-a ridicat. Ai unul?

— Da.

— Când te întorci, vino îmbrăcată cu el. Mergem la plimbare.

La naiba cu cordialitatea!

Capitolul 14

Orice ar fi fost asta, era o greşeală.

Dar iată-i aici, la plimbare, ca şi cum ar fi făcut un lucru perfect normal. Ceea ce bineînţeles că şi era pentru majoritatea oamenilor. Da, cei mai mulţi dintre oameni se bucurau de plimbări, printre ale căror beneficii se numărau aerul proaspăt şi frumuseţea naturii, iar Sesily înţelegea plăcerea pe care o simţeau semenii ei plimbându-se.

Highley Manor se putea lăuda cu aerul cel mai proaspăt şi cu unele dintre cele mai frumoase privelişti din Surrey, bănuia ea. Deşi, dacă cineva ar fi luat-o deoparte şi i-ar fi oferit acces la secretele tuturor bărbaţilor din Mayfair, n-ar fi fost în stare să spună, la schimb, unde se afla cel mai apropiat copac, deoarece îi era greu să fie atentă la altceva decât la însoţitorul ei, care se afla la câţiva metri în faţă, era mare cât un copac şi avea pasul lung.

Da, însoţitorul ei, care o neliniştise într-o măsură apreciabilă prin faptul că, în loc să accepte s-o ignore în mod civilizat, ca orice bărbat care se respectă şi care a decis că a terminat-o cu o femeie, o invitase la o plimbare. În noiembrie.

Asta primea pentru că încercase să cadă la o înţelegere cu un american.

Şi-a strâns mai tare haina în jurul ei şi a murmurat în guler:

— Asta a fost o greşeală.

— Poftim? a întrebat el pe un ton perfect cordial, aşa cum i se ceruse.

Încă o greşeală. Ea ura cordialitatea.

Sesily şi-a dres glasul.

— Te-ai gândit la o destinaţie?

— Unii oameni cred că drumul e destinaţia.

— Acei oameni vorbesc ca să se afle-n treabă.

O parte a gurii lui Caleb s-a ridicat, schiţând o jumătate de zâmbet, iar Sesily şi-a înăbuşit orice încântare în legătură cu asta. Caleb a arătat spre o creastă din apropiere.

— Acolo.

— De ce acolo?

— E o privelişte frumoasă.

S-a uitat la el, fiind sigură că râdea de ea.

— Mă duci să văd priveliştea?

— Da.

— Într-o zi înnorată de noiembrie!

— Asta-i Anglia, milady, Dacă am aştepta soarele, n-am mai vedea niciodată nimic.

Ea a tresărit.

— Nu-mi spune aşa.

— „Milady”?

— Da. E…

„Îngrozitor!”

Cei mai mulţi oameni îi spuneau „milady” la modul ironic, de parcă n-ar fi existat nimic la Sesily care să fie demn de un astfel de apelativ. Era chiar mai rău ca apelativul să vină din partea acelui bărbat, care îi servise whisky, care se ciondănise cu ea, care-i aruncase ocheade aprinse, care cunoştea prea multe dintre secretele ei şi care făcuse dragoste cu ea la începutul săptămânii. Era ciudat.

— Probabil că te deranjează accentul meu, a spus el.

— Cu siguranţă că accentul e de vină, a răspuns ea, agăţându-se de scuză.

— Dar mi-ai interzis să-ţi spun „Sesily”.

— Nu credeam să ni se ivească atât de curând ocazia de conversa, a replicat ea.

— Şi totuşi, iată-ne aici.

— Bine. Spune-mi Sesily, s-a învoit ea, găsind că el era de-a dreptul exasperant. De ce am impresia că tocmai

ai câştigat o bătălie?

— Pentru că tu vezi totul ca pe o bătălie, a răspuns el, simplu.

Ea s-a oprit locului dintr-odată.

— Nu-i adevărat!

S-a oprit şi el.

— Nu?

— Nu. De unde ai putea şti cum văd eu lucrurile?

Lui i-a tresărit un muşchi al maxilarului.

— În cei doi ani de când ne cunoaştem, crezi că n-am observat?

Sesily a ignorat valul de căldură pe care l-a simţit la aflarea faptului că şi el ţinea minte cu exactitate de câtă vreme se cunoşteau.

— Nu eşti niciodată aici.

— Nu trebuie să fiu aici. Atunci când sunt aici, eşti întotdeauna gata de luptă. Asta-i starea ta naturală. Te-ai luptat cu surorile tale, cu societatea şi cu restul lumii, fără să cedezi niciun centimetru din teritoriul tău. Revendicându-ţi spaţiul şi timpul pentru tine. Pentru viitorul tău. Pentru propria ta cale, oricare ar fi ea.

Sesily şi-a ţinut respiraţia în timp ce asculta, în timp ce-l privea pe acel bărbat care înţelegea mult mai mult decât lăsa să se vadă. Care înţelegea mult mai mult decât încercaseră vreodată majoritatea oamenilor să înţeleagă despre ea. Cei mai mulţi dintre membrii înaltei societăţi îi văzuseră corsetele strâmte şi curbele generoase, îi auziseră râsul zgomotos şi glumele deocheate şi hotărâseră că ea era cea mai periculoasă dintre Fiicele Periculoase – Sexily.

Dar nu şi Caleb. În mod ciudat, niciodată Caleb.

— Iar tu crezi că n-am observat, a spus Caleb plecând de lângă ea şi continuându-şi marşul pe o pantă lungă şi joasă.

Ea l-a urmat, tensionată.

— Niciodată n-ai părut să fii atent.

Aproape că nu i-a auzit răspunsul, care fusese luat de vânt şi purtat departe. Dar aşa era Caleb, iar în cei doi ani de când îl cunoştea, în cele câteva zile în care i se

permisese să-l privească, şi-l însuşise în întregime. Îi memorase sunetul vocii, tonul râsului. Mirosul. Fusese disperat de geloasă pe femeile cu care flirta peste tejgheaua barului de la The Singing Sparrow. Îşi pusese întrebări în legătură cu femeile cu care el flirta la Boston. Se întrebase dacă avusese vreodată fantezia de a o duce pe ea acolo.

Iar acum el i-a răspuns:

— Am fost atent.

Inima lui Sesily a început să bată cu putere. Înainte ca ea să poată întreba mai mult, el a repetat:

— Am fost atent din momentul în care ne-am întâlnit. De fiecare dată când am fost pe pământ englezesc, am urmărit bătăliile tale. Obişnuiam să cred că o făceai pentru distracţie, şi poate că aşa a fost, la un moment dat. Un mod de a rezista viitorului despre care restul lumii insista să creadă că era trasat pentru tine. Eu, ca toată lumea, am crezut că în cele din urmă aveai să te aşezi la casa ta. S-o iei pe calea cea dreaptă.

Căsătorie. Copii. Familie.

— Domesticirea, a spus ea, fără să-i placă acel cuvânt.

El a clătinat din cap.

— Vrei ca toată lumea să creadă că eşti sălbatică.

— Sunt, a spus ea aruncându-i cel mai Sesily zâmbet al ei. Eu sunt cea sălbatică. Imposibil de îmblânzit.

Ceva a sclipit în privirea lui.

— Hmmm… Poate.

— Sunt fără speranţă de îndreptare, aşa-i?

Caleb a ignorat tachinarea din cuvinte. Nu era interesat să se joace. Asta a fost suficient pentru ca Sesily să se enerveze.

— Tu nu vrei să existe speranţă pentru tine, a spus el. Şi nici nu lupţi de dragul distracţiei.

Apoi Caleb i-a întors spatele, ca şi cum conversaţia s-ar fi încheiat.

Sesily l-a urmat, iar aerul ei jucăuş a fost înlocuit de o mină frustrată. Acum se afla în defensivă.

— Deci, dacă ştii atât de multe despre asta, spune-mi: pentru ce mă lupt?

El şi-a întors capul ca s-o privească.

— Obişnuiam să cred că te lupţi pentru tine. Pentru propria ta cale. Ca să continui s-o străbaţi în timp ce surorile tale şi-au găsit perechea şi s-au abătut de la ea, presându-te să faci şi tu la fel. Dar nu mai cred asta.

— De unde ştii că-i aşa?

Sesily nu destăinuise toate astea nimănui, niciodată.

El a ignorat întrebarea.

— Obişnuiam să cred că într-o zi aveai să te decizi s-o iei pe urmele surorilor tale.

Ea a clătinat din cap.

— Nu vreau asta.

— Ştiu. Ca mătuşă, nu semeni cu niciuna din câte am întâlnit vreodată.

— De nouă ori… practica duce la perfecţiune.

Caleb i-a zâmbit, iar ea a făcut un pas spre el, fără să se poată opri. Fără să vrea.

— Mărturisesc că sunt foarte surprinsă că ai observat. Ai întâlnit multe mătuşi?

— Sunt atât de rare?

— Mă refer la mătuşi care să vieţuiască în habitatul lor natural. În cazul meu, înconjurate de mult prea mulţi copii cu vârste sub cinci ani.

El a scos un alt hohot de râs înăbuşit, care a sunat ca o laudă.

— Propriile mele mătuşi contează, nu-i aşa?

Sesily a fost surprinsă.

— Presupun că da.

— Te-am şocat spunându-ţi că am mătuşi?

— E doar… dificil să mi te imaginez ca nepot.

— Condiţia de nepot e aproape la fel de comună ca şi cea de mătuşă, nu?

— Cu siguranţă. Dar acum mă întreb cum se face că ai fost vreodată copil.

Ceva a umbrit privirea lui Caleb. Ceva cam sumbru, cam trist şi extrem de ciudat, iar Sesily şi-a muşcat limba,

ştiind că, dacă ar fi vrut să afle mai multe, el nu i-ar fi permis niciodată. Aşa că, în schimb, a spus:

— Aş fi pariat că ai apărut pur şi simplu de undeva, complet format.

El şi-a arătat amuzamentul printr-un pufnet uşor.

— Credeam că am stabilit că statutul de Atenă îţi e rezervat ţie.

Sesily a zâmbit larg.

— Ar putea să înceapă să-mi placă ideea de a fi zeiţă.

— Nu mă îndoiesc, a răspuns el.

— Pentru un bărbat care pretinde că n-are secrete, această mătuşă-surpriză sugerează contrariul, a glumit ea. Să nu-mi spui că există mai mulţi. Un unchi. Un bunic.

— O soră.

Ea a îngheţat, simţind vorbele lui într-adevăr ca pe un secret.

— Ai o soră?

El a privit în altă parte, scrutând priveliştea imensei proprietăţi, şi a respirat adânc.

— Da.

— Este…

El a întrerupt-o imediat:

— N-am mai vorbit de mult timp cu ea.

În tonul lui se simţea ceva asemănător cu tristeţea. Ca şi cum povestea ar fi fost mai complicată. Şi bineînţeles că aşa stăteau lucrurile. Aşa era Caleb. Plin de secrete. De fiecare dată când Sesily descoperea unul, apărea încă o duzină. A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, a spus ea pe un ton serios.

— Mulţumesc, a răspuns el ridicând mâna ca şi cum ar fi fost cel mai banal lucru din lume şi trecându-şi degetul mare de-a lungul feţei ei.

Aerul se rarefia.

Degetul lui mare şi-a continuat drumul, coborând pe marginea maxilarului ei, atingerea devenind chiar mai blândă pe gât.

— Încă e o urmă aici, a spus el cu o voce joasă şi gravă. Te doare?

— Nu, a răspuns ea clătinând din cap. O acoperisem cu pudră, dar…

— S-a spălat odată cu restul, a completat el zâmbind.

— Astea-s neajunsurile condiţiei de mătuşă.

— Dacă tot vorbim despre risc, trebuie să includem şi activităţile tale secrete. Spune-mi despre ele, i-a cerut Caleb.

Degetul acela mare, cald şi aspru (oare de ce nu purta mânuşi?) i-a zgândărit pulsul pentru o clipă, iar Sesily s-a temut că el ar fi putut să simtă felul în care o luase la galop, intuind adevărul.

S-o facă să vrea să-i spună totul.

Ceea ce ar fi fost o greşeală, deoarece, cu cât îi oferea mai mult din ea lui Caleb Calhoun, cu atât mai mult îşi dorea ca el s-o revendice. Iar Caleb n-avea niciun interes s-o revendice.

Totuşi, ea a răspuns:

— Nu sunt multe de spus, dat fiind că tu ai intuit deja unele lucruri, a început ea, făcând apoi o pauză şi adăugând după aceea: Toată lumea credea că aveam s-o apuc pe o cale. Eu am apucat pe alta.

— Oare asta să fie tot?

Auzind acel comentariu sec, Sesily a zâmbit.

— Atunci când vrei ceva diferit de ceea ce-ţi oferă societatea… diferit de singura cale pe care societatea o consideră corectă… te bucuri în clipa în care descoperi o cale diferită. Cu atât mai mult te bucuri să descoperi că mai sunt şi alţii care merg pe acea cale. Şi că o s-o străbată împreună cu tine.

— Ducesa, domnişoara Frampton, Lady Imogen.

Ea şi-a înclinat capul.

— Trei dintre multe altele.

— Câte?

Maggie. Nik şi Nora, Mithra, o duzină de alte femei din toate mediile sociale, care îşi găsiseră drumul spre reşedinţa Trevescan. Doamne cu titluri, soţi şi copii. Amante, femei de moravuri uşoare, femei de afaceri. Actriţe. Magiciene. Şi dincolo de ele, alte zeci de femei care

îşi trăiau adevărul, luptau pentru poziţia lor şi deschideau noi drumuri. Care li se potriveau. Care i se potriveau lui Sesily.

— Tot mai multe în fiecare zi, a răspuns ea. Se pare că atunci când ţi-ai petrecut o viaţă întreagă ţinut sub un papuc şi apoi sub altul, faptul de a le ajuta pe altele să scape de constrângere îţi dă putere. Mai ales atunci când cele care au capacitatea de a ajuta… a spus ea, iar gândul la vicontesa Coleford a făcut-o să se oprească o clipă, după care a adăugat: N-o fac.

Sesily i-a întâlnit privirea lui Caleb, plăcându-i felul în care el o vedea. În care o înţelegea.

— Majoritatea oamenilor ar spune că nu pot, a încheiat ea.

Caleb şi-a înclinat capul.

— Totuşi, nu-i vorba de „nu pot”, aşa-i?

— Nu.

— Ceea ce face ca această cale să fie şi mai periculoasă, a spus el cu glas scăzut. Eşti în pericol.

— Am fost în pericol şi înainte. Dar înainte nu luptam.

Caleb a intuit adevărul cuvintelor ei, l-a înţeles. Şi atunci, în acel moment, Sesily şi-a dat seama că el, Caleb Calhoun, nu-i frânsese inima cu doi ani în urmă, atunci când îi respinsese avansurile şi plecase în America.

Pentru că acum, când o văzuse, când o înţelesese, ea îl iubea. Mai mult decât îşi imaginase vreodată că pot iubi oamenii.

Ceea ce însemna că de data asta el avea să-i frângă inima cu adevărat.

„La naiba!”

— Totuşi, bătăliile astea nu sunt deloc mărunte, a spus el pe un ton grav. Există duşmani mai mari. Mai periculoşi. Totting, Bully Boys, Coleford… astea sunt bătălii care au un sens şi care depăşesc sfera personală.

„Caleb Calhoun nu e prost.”

Acelea fuseseră cuvintele pe care le rostise ducesa în acea anume noapte de la The Place, înainte ca Peck şi Calhoun să ajungă acolo şi Bully Boys să bată la uşă.

„N-o să-i ia prea mult timp ca să pună lucrurile cap la cap.”

— Nu ţi se par personale? a întrebat ea. Eu le simt ca şi cum ar fi.

Şi-a dres vocea şi s-a îndepărtat de atingerea lui, simţindu-se pentru o clipă ca Atena, fiindcă a fost nevoie de un adevărat efort de voinţă ca să se prelingă de lângă el şi ca să se îndepărteze, luându-i-o înainte pe urcuşul pantei.

— Nu mai e mult acum, a spus ea, prefăcându-se că nu simţea un iureş încâlcit de emoţii. Sper că priveliştea merită.

Caleb a urmat-o în tăcere, pasul său mult mai lung ajutându-l s-o ajungă repede din urmă, însă de data asta el n-a depăşit-o. A mers lângă ea, în tăcere, iar Sesily a făcut tot ce i-a stat în putinţă să nu se uite la el, chiar şi atunci când a întrebat-o:

— Am avut dreptate, nu-i aşa?

— În legătura cu ce?

— Activităţile tale clandestine îţi pun viaţa în pericol, a spus Caleb, iar frustrarea din cuvintele lui a fost evidentă.

— Şi celelalte n-au făcut-o?

Caleb s-a încruntat în timp ce se gândea la întrebare, iar ea a văzut răspunsul revelându-se. Bineînţeles că da. Doar că fusese un alt fel de pericol. Genul care dura o viaţă întreagă.

Iar acele bătălii erau genul care modelau o viaţă întreagă.

Ajunseseră în vârful dealului, unde jumătatea nordică a domeniului Highley se întindea în faţa lor ca o pictură în ulei, iar cerul se învolbura în depărtare în griuri atât de intense încât se transformau în purpuriu, peste un teren care vara era luxuriant şi verde, dar care se transformase în marouri de toamnă, traversat de ziduri frumoase de piatră şi presărat cu oi albe.

— Recunosc, peisajul e uluitor, a spus ea strângându-şi pelerina mai tare în jurul trupului, ca să se apere de vântul puternic ce sufla peste cornişă.

— În Anglia, iarna arată mai bine decât oriunde

altundeva.

A arătat spre turnul decorativ care se afla în depărtare, ridicându-se la patruzeci de metri deasupra solului, aidoma unui turn de castel.

— Acolo i-a spus Haven Serei că o iubeşte.

— A câta oară?

— Atunci când a distrus totul.

— Când a distrus totul?

Haven se purtase prost în mai multe ocazii, înainte să-şi dea seama ca Sera era întreaga lui lume.

Ea a râs.

— Înainte să repare totul, l-a lămurit ea pe Caleb în timp ce privea micul pâlc de copaci de la poala îndepărtată a colinei. Oare acolo se vede o clădire?

— Hmmm… a răspuns el. E căsuţa administratorului.

Ea l-a privit.

— De unde ştii asta?

Caleb a zâmbit.

— Atunci când sunt aici, mă plimb mult.

— Pentru exerciţiu?

— Da… a răspuns el. Iar cumnatul tău e insuportabil.

Ea a râs.

— Cam aşa.

— Am încheiat un armistiţiu după ce el şi Sera s-au împăcat. Şi cred că e un tip de treabă.

— Iată cel mai jalnic compliment. Dar o iubeşte nebuneşte pe sora mea.

— Şi are o moşie pe cinste.

Sesily a privit din nou peisajul.

— Asta e adevărat.

Au stat umăr lângă umăr pentru o clipă, admirând priveliştea, iar Sesily s-a simţit mistuită de prezenţa lui acolo, înalt, cald şi ferm alături de ea, ca şi cum ar fi stat dintotdeauna în acel loc, privind norii gri de furtună ce pluteau în depărtare.

Incapabilă să reziste, s-a întors să se uite la el, la profilul lui puternic şi contrastant pe cerul cenuşiu. Nu purta pălărie, iar părul, ciufulit de vântul de noiembrie, îi cădea

pe frunte în bucle mătăsoase. De câte ori îşi privise surorile în timp ce-şi atingeau soţii cu plăcere dezinvoltă, scuturând scamele de pe o mânecă, îndreptând o cravată sau împingând la loc o buclă rătăcită! În toţi anii care trecuseră de când ieşise în societate, Sesily nu zăbovise niciodată asupra ideii de a avea într-o zi acele plăceri. Nu se gândise la uşurinţa naturală a acestora.

Până acum, când contempla chipul de neatins al acelui bărbat frumos.

„Sesily iubeşte din toată inima."

Cuvintele de mai devreme ale lui Sophie. Nedorite. Sesily şi-a abătut privirea, neplăcându-i senzaţia de strânsoare pe care o avea în piept, agravată de faptul că, exact în acel moment, a văzut cu coada ochiului cum el se întorcea ca s-o privească. Ca şi cum ar fi auzit cuvintele care fuseseră spuse despre ea cu câteva ore în urmă.

„Nu spune nimic!" s-a certat ea pe sine, silindu-se să rămână tăcută. „Lasă-l pe el să vorbească mai întâi."

A aşteptat, ştiind că el o privea ţintă, fără îndoială fiindcă zărise pe pielea ei un pic de dermatograf sau altceva ce ei îi scăpase. Poate că avea urme de roşu de obraz în ureche.

„Nu-ţi atinge urechea."

La naiba! Era Sesily Talbot. Îşi petrecuse ultimul deceniu lăsându-se privită. Şi încă privită de unii oameni cu totul remarcabili! Se compuseseră poezii pentru ea! Unele dintre ele, chiar suportabile! Ajunsese cândva să fie muza unui artist! Faptul că acesta fusese un nemernic absolut era complet irelevant.

În 1834, ea fusese motivul pentru care croitoresele londoneze nu putuseră să ţină nici măcar o pană de păun nefolosită, la naiba! În mod obişnuit, bărbaţi şi femei salivau după ea! Şi-ar fi putut alege admiratorii! Şi îi alesese!

Cu siguranţă că putea suporta să fie privită. Atunci, de ce era atât de fierbinte privirea lui Caleb?

— Eu nu sunt ca ei, a spus ea în cele din urmă.

De unde venise asta?

Oricare ar fi fost motivul observaţiei ei, el n-a ezitat să răspundă:

— Ştiu.

— Eu n-am taverna Serei, sau librăria lui Sophie, sau talentul lui Seline pentru cai, sau urechea lui Seleste pentru limbi străine.

— Tu ai altceva.

— Da, a spus Sesily, dezlănţuită, dând drumul unui şuvoi de vorbe despre o mulţime de lucruri dintre care niciunul n-avea logică, iar ei nu-i păsa câtuşi de puţin. Îmi iubesc fiecare nepot sau nepoată. Şi pe surorile mele. Aş face orice pentru cei din familia mea.

— N-am nicio îndoială, a spus el în şoaptă, iar Sesily a fost ciudat de recunoscătoare să audă asta. Cât despre loialitatea ta, Dumnezeu ştie că aş ucide pentru cineva care mi-ar da măcar o frântură dintr-o astfel de loialitate.

„Aş putea eu să-ţi dau.”

Sesily l-a combătut:

— Ai acelaşi gen de loialitate. S-ar putea să nu doreşti ca alţii s-o vadă. Dar eu văd. Eu o văd.

După acel schimb de replici, au tăcut amândoi. Atmosfera s-a modificat, a devenit mai încărcată, iar Sesily l-a privit, observând cum i se strânsese maxilarul şi cum buzele i se aplatizaseră, de parcă ea ar fi spus ceva greşit.

În ochii lui frumoşi a sclipit ceva asemănător cu furia.

— Ce te face să spui asta? a întrebat el.

— Te-am văzut cum i-ai luat apărarea surorii mele. Te-am văzut cum ai ajutat-o să obţină tot ce şi-a dorit, fără niciun dram de egoism.

El a clătinat din cap.

— În majoritatea zilelor, sunt egoist din toate punctele de vedere.

— Nu, nu eşti. Uiţi că de câte ori tu ai observat luptele mele, eu le-am observat pe ale tale. Ai protejat afacerile Serei de Camerele Parlamentului, i-ai protejat reputaţia de aristocraţie şi identitatea, de Haven, atunci când a avut nevoie de asta.

Caleb a rămas nemişcat.

— Deţii o duzină de taverne în America şi, dacă ai fi vrut, ai fi putut construi un imperiu aici. Dar niciodată n-ai arătat vreun pic de interes pentru altceva decât s-o ajuţi pe Sera să facă din The Singing Sparrow un local legendar.

Ea a făcut o pauză, pentru că el se uita în altă parte, ca şi cum n-ar fi putut asculta acele vorbe. Ca şi cum nu i-ar fi plăcut. Chiar n-avea să-i placă ce urma să spună, însă ea a riscat şi a zis:

Eşti un om bun.

El a privit cerul vreme îndelungată, muşchii maxilarului şi ai gatului mişcându-i-se în timp ce se gândea la ceea ce urma să spună.

Am auzit că n-ai mai venit la The Sparrow.

— Nu, n-am mai venit.

Era o minciună şi amândoi ştiau asta.

— Acum doi ani, când am deschis localul, nu te dădeai plecată.

— Vrei să spui că tu nu mă puteai face să plec, a spus, în defensivă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu Sera era cea care îmi spunea tot timpul să mă duc acasă, Caleb. Tu făceai asta, i-a amintit ea, făcând o pauză, iar apoi adăugând: Spui că eu văd totul ca pe o bătălie? Tu ai început destul de multe dintre bătăliile pe care le-ai avut cu mine.

A fost rândul lui să nege:

— Nu-i adevărat.

— Bineînţeles că este. M-ai îndepărtat atât de mult, încât ai plecat din ţară.

— Nu de asta am plecat.

Ea nu l-a crezut.

— Atunci, de ce?

Tăcerea s-a lăsat, lungă şi grea, iar Sesily s-a simţit obosită dintr-odată şi a murmurat:

— Tot ce facem e să ducem lupte. Crezi că te-aş dori atât de mult dacă aş putea găsi o modalitate de a evita asta?

Brusc, Caleb şi-a mişcat capul şi a pironit-o cu

privirea.

De unde venise asta? Şi de ce se simţise atât de bine s-o spună? Acum făcuse declaraţia şi n-avea cum s-o retragă, aşa că a continuat:

— M-am saturat să te doresc, Caleb. M-am săturat să mă gândesc că poate şi tu mă vrei pe mine. Să-mi imaginez că felul în care mă săruţi e la fel de ameţitor pentru tine pe cât o şi pentru mine. Să-mi imaginez că atingerea mea e la fel de fierbinte pentru tine pe cât e a ta pentru mine. Să-mi imaginez că plăcerea pe care o simţim împreună e ceva ieşit din comun.

Şi-a abătut privirea de la el, pentru că era înfierbântată de jenă şi de frustrare şi nu voia să-l privească în ochi. Dar cuvintele continuau să vină, iar ea nu le putea opri.

— Ai dreptate. Nu mă mai duc la Sparrow. Pentru că m-am săturat de local. M-am săturat de amintirea ta acolo. M-am săturat de felul în care îmi bate inima de fiecare dată când te văd. Iată, ăsta-i adevărul! Am încetat să mai merg la Sparrow pentru că am încetat să cerşesc atenţia unor oameni care nu mă cunosc cu adevărat.

Nu voia să mai stea acolo, nu mai voia să aştepte ceea ce aştepta mereu de la el. Ştiind că n-avea să primească.

A început să coboare panta, spre copacii de la poalele dealului, spunându-şi că nu-i păsa dacă el o urma.

Dorind ca el s-o urmeze.

A urmat-o.

— Ce vrea să însemne asta? a strigat Caleb coborând dealul în urma ei. Crezi că nu te pot vedea?

Ea nu s-a uitat înapoi. A refuzat s-o facă.

El a continuat să vorbească, iar cuvintele i-au fost purtate de vânt până la ea.

— Crezi că nu văd cine eşti? Crezi că nu străluceşti ca nenorocitul de soare de fiecare dată când eşti într-o încăpere?

Atunci Sesily s-a întors şi a spus:

— Cred că mă vezi fiindcă simţi că trebuie. Fiindcă

sunt sora nesăbuită şi scandaloasă a celei mai dragi prietene ale tale. Fiindcă dacă vrei să fii alături de Seraphina, trebuie să fii alături de mine. Loialitatea ta faţă de Seraphina s-a extins şi asupra mea, sora ei cea nesăbuită. Crezi că n-am observat cum mi-ai sărit în ajutor în grădinile Trevescan? Cum mi-ai fost alături atunci când Bully Boys au vandalizat The Place? Cum m-ai scos din luptă ca să mă ţii în siguranţă? Cum m-ai urmărit până la Coleford, ceea ce a fost absolut deplasat, apropo, ca să mă protejezi?

Acea ultimă declaraţie l-a făcut să coboare dealul mai repede, până la ea.

— Nu te-am protejat în casa lui Coleford. Am profitat de tine în casa lui Coleford.

Sesily a urât vorbele lui şi felul în care ele au golit acea întâmplare de orice sentiment care ar fi putut semăna cu pasiunea, făcând să pară că ea nu avusese de ales decât să se lase dusă de val pentru plăcerea lui, ca şi cum n-ar fi avut-o pe-a ei, de două ori. Înghiţindu-şi nodul din gât, a spus:

— Ei bine, deşi orgoliul meu ar putea să se lipsească de amintirea asta, cred că s-ar putea argumenta că regretul tău pentru cele întâmplate în casa lui Coleford are aceeaşi origine ca şi restul lucrurilor.

El s-a oprit brusc. A rămas nemişcat.

— Ce-ai spus?

— E clar că ai acţionat din loialitate faţă de sora mea.

Abia după ce a rostit toate astea, ea şi-a dat seama că ochii lui deveniseră furtunoşi, suficient de sălbatici încât să rivalizeze cu norii care, prin comparaţie, păreau dintr-odată mai puţin ameninţători. Sesily a făcut un pas înapoi, în josul dealului.

El a înaintat, iar atunci când a vorbit, în sfârşit, cuvintele i-au ieşit de pe buze rostite pe un ton grav, sumbru şi strident precum un foc de armă.

— Crezi că regret?

— Eu… Ai dispărut.

Caleb a mai făcut un pas. Sesily s-a retras încă un

pas.

— Iar tu crezi că asta a fost pentru că mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat.

Cuvintele au sfredelit-o precum o flacără incandescentă, văpaia lor alungând vântul rece care bătea în jurul lor.

— Nu aşa a fost?

— Nu, Sesily, a spus el apropiindu-se de ea, care de data asta nu s-a mai retras, ci s-a bucurat că el se apropiase. O, Doamne, nu! Chiar nu înţelegi? Asta e problema…

S-a întins spre ea, mâna lui mare cuprinzându-i obrazul, degetele alunecându-i în părul ei, împrăştiind agrafele, ameninţând să strice coafura improvizată pe care Sesily şi-o făcuse mai devreme.

Dar ei nu-i păsa. Le-a lăsat să cadă. Să rugineasc㠄 în pământ şi să fie găsite peste două sute de ani, spre uimirea urmaşilor.

Nu-i păsa, nu atât timp cât el trebuia să termine ceea ce avea de spus.

Apoi Caleb a tras-o aproape, şi-a aplecat capul, apăsându-şi fruntea peste a ei, şi a zis:

— Nu regret, Sesily. Vreau să se întâmple din nou. Vreau mai mult. Vreau totul. Şi dacă iau ceea ce vreau, n-o să fiu cordial.

Sesily l-a prins de încheietură, pe care a simţit-o caldă şi puternică în strânsoarea ei, iar apoi şi-a ridicat gura spre a lui, furându-i un sărut şi făcând-o iute, blând şi abia sesizabil, ca şi cuvintele pe care i le-a şoptit:

— La naiba cu cordialitatea!

El a gemut, răsplătindu-i sărutul cu unul nou, sălbatic precum ochii lui. Sălbatic precum pulsul ei.

Sălbatic precum cerul de iarnă, care s-a deschis cu un tunet şi cu un torent de ploaie.

Capitolul 15

Femeia aceea săruta ca o zeiţă.

Ploaia ar fi putut să fie ninsoare, grindină sau un potop de broaşte, iar lui Caleb nu i-ar fi păsat. Ar fi stat la jumătatea acelei coline şi ar fi sărutat-o până când ar fi ajuns pe jumătate îngropaţi în gheaţă sau în amfibieni, pentru că el niciodată n-avusese parte de o asemenea plăcere precum era cea pe care Sesily Talbot i-o oferea cu săruturile ei devastatoare.

Şi nu conta că ploaia îngheţată, care cădea în rafale, îi uda până la piele. Nu atunci când ea era moale, voluptuoasă şi păcătoasă în braţele lui.

Nu atunci când braţele ei erau încolăcite în jurul gâtului lui, cu degetele-i încâlcite în păr, ţinându-l lipit de ea în timp ce se sărutau.

Nu atunci când ea a scos acel mic şi perfect suspin, şi-a strecurat limba pe buza lui de jos şi i-a supt-o, încet şi languros, ca şi cum ei doi n-ar fi stat într-o ploaie torenţială.

Îl săruta de parcă ploaia ar fi făcut parte din plan.

Însă în cele din urmă ea i-a dat drumul, retrăgându-se doar atât cât să-şi deschidă ochii superbi, cu genele ei lungi, ude de ploaie, cu părul împovărat de apă. Aspectul ei, ciufulit, pierdut şi al naibii de perfect, i-a provocat lui Caleb o strângere de inimă, înrăutăţită de zâmbetul cu care ea i-a spus:

— Sărutul ăsta a fost atât de perfect, încât aş putea jura că am auzit un tunet.

El a râs. Ştia că n-ar fi trebuit. N-ar fi trebuit să se lase amuzat de ea. N-ar fi trebuit să se lase atras de ea mai mult decât era deja. N-ar fi trebuit să rişte să se apropie şi mai mult de ea.

Dar Sesily era tot ceea ce Caleb îşi refuzase vreodată. Era luminoasă, acolo unde lumea lui era întunecată, frumoasă acolo unde lumea lui era urâtă, primitoare acolo unde nu fusese primit niciodată. Iar asta o făcea mai tentantă decât orice altceva experimentase el vreodată.

Era delicatesa din vitrină, intangibilă.

Era mai bună de atât.

Aşa că şi-a permis să râdă.

Ştia că n-o merita pe Sesily, dar ploua şi era frig şi, deşi nu-i păsa de propriul confort, şi-a dat seama că-i păsa foarte mult de cel al lui Sesily, asta neavând nimic de-a face cu loialitatea faţă de sora ei.

Avea de-a face cu dorinţa de a o duce pe ea într-un loc uscat, în căldură şi siguranţă. Cu a pretinde pentru o clipă că era a lui. Cu a pretinde că o fracţiune de secundă ar fi fost de ajuns.

Avea de-a face cu faptul că el n-avea să regrete niciodată. Nici măcar dacă ar fi trebuit.

După ce a mai furat un sărut de pe buzele ei frumoase şi trandafirii, Caleb şi-a dat jos haina şi a ridicat-o deasupra capetelor lor, iubind felul în care Sesily s-a ascuns instinctiv sub ea, cuibărită în îndoitura braţului lui, aruncându-i un zâmbet alb şi strălucitor.

— Plăcut!

Caleb a fost străbătut de plăcere la auzul acelui cuvânt şi de o dorinţă acută de a o face să se simtă astfel pentru mai mult timp decât ar fi durat să parcurgă pe jos distanţa scurtă până la cel mai apropiat adăpost.

De îndată ce au ajuns la copaci şi au fost ceva mai protejaţi de ploaie, Caleb şi-a îmbrăcat din nou haina, lăsând-o descheiată şi luând-o de mână pe Sesily, călăuzind-o peste crengile căzute şi peste frunzele îmbibate de apă de pe jos, care cu siguranţă că-i udau pantofii. Lui Caleb nu-l plăcea ideea asta.

A mărit pasul, nerăbdător s-o ducă la adăpost.

Atunci când uşa căsuţei paznicului a apărut la orizont, ascunsă în spatele unui pâlc de arbuşti înalţi care păreau să fi fost lăsaţi să crească sălbatic de mai mulţi ani, Sesily s-a oprit brusc, strângându-l mai tare de mână.

— Ar trebui să ne facem griji în legătură cu… un administrator?

— Cred că o să aflăm, a spus el, bătând tare în uşă înainte de a trage cu ochiul pe fereastră.

Era greu de văzut mare lucru, dar având în vedere liniştea locului, felul în care iedera crescuse pe acoperiş şi

de-a lungul ferestrelor, Caleb se îndoia că acea căsuţă era locuită.

A încercat clanţa. Era încuiat.

Sesily a făcut un zgomot în spatele lui, iar Caleb s-a răsucit pe loc, neplăcându-i sunetul, ca şi cum ea ar fi fost surprinsă, şi nu în mod plăcut. Caleb era pregătit să descopere un duşman – un căpcăun, un lup mare, un pădurar înarmat cu un topor, dar în schimb a văzut-o doar pe Sesily, cu ochii închişi, cu umerii ridicaţi până la urechi şi cu un jet de ploaie rece care îi curgea pe o parte a feţei, direct în gulerul hainei.

— Atât de frig! a spus ea de îndată ce a deschis ochii.

Deşi Caleb era sigur că mai târziu avea să-şi amintească momentul şi să-l considere fermecător, în clipa aceea el a constatat că nu-i plăcea deloc. Nu-i plăcea ca lui Sesily să-i fie frig sau să nu se simtă în largul ei. Şi nu-i plăcea s-o vadă stând în ploaie.

Aşa că a făcut singurul lucru care i-a trecut prin cap… S-a întors spre uşa cabanei şi a lovit-o cu piciorul.

Un alt icnet din partea lui Sesily, iar el i-a aruncat o privire peste umăr, ca să constate că nu mai părea să-i fie frig. În schimb ea se uita cu ochii mari, cu gura deschisă într-un zâmbet pe jumătate surprins, la locul în care fusese cândva uşa. Privirile li s-au întâlnit.

— Chiar n-ar trebui să te obişnuieşti cu asta, a spus ea, deşi din ton reieşea că nu era deranjată.

Părea că îi plăcuse.

Ceea ce l-a făcut pe Caleb să vrea să mai tragă o duzină de şuturi.

— Am făcut asta de mai multe ori?

— Uşi de cabane… ferestre de trăsuri… e teribil de distructiv!

Pentru confortul ei. Pentru bunăstarea ei.

— Îţi vine să crezi că, până să te întâlnesc pe tine, n-am spart niciodată un geam sau o uşă?

— Ai grijă, a spus ea cu un zâmbet pe faţă, alunecând pe lângă el, copleşindu-l cu parfumul ei, al vântului, al ploii şi al migdalelor glasate, uitându-se înapoi spre el înainte de

a dispărea în casa întunecată. O să-mi suceşti minţile cu atâtea linguşeli.

A urmat-o înăuntru, zgomotul furtunii fiind imediat înăbuşit de spaţiul liniştit, în care se auzea doar foşnetul fustelor ei pe podea.

Caleb a închis uşa în urma lui, blocând-o cu un scaun aflat în apropiere.

Fustele ei nu se mai legănau.

— O să trebuiască să plăteşti pentru pagubele făcute, domnule Calhoun.

— Ducele ştie unde să mă găsească, a răspuns el întorcându-se spre cameră.

Era amenajată în mod rezonabil, o masă mică şi câteva scaune erau aşezate într-o parte, iar în cealaltă parte se găseau ceea ce părea a fi un şezlong şi două scaune mai confortabile, ascunse sub o bucată de pânză. Între ele se afla un şemineu enorm, aprovizionat cu un teanc de lemne uscate.

Şi acolo, în centrul tuturor lucrurilor, se afla Sesily, cu părul umed desprins din agrafe în mai multe locuri, leoarcă, udă până la piele pe sub paltonul ei. Obrajii îi erau trandafirii din cauza frigului, iar genele îi erau punctate de picături de ploaie.

Era perfectă.

— Ei bine, a spus ea privind şemineul şi punându-şi mâinile în şolduri, ceea ce le sublinia acestora din urmă arcuirea voluptuoasă. Presupun că ar trebui să pornim chestia asta, a fost ea de părere, oprindu-se din vorbit ca să se gândească mai bine şi apoi să-i arunce lui Caleb o privire peste umăr. Ştii să aprinzi un foc?

— M-ai confundat cu un duce?

Ea a râs de aerul lui jignit.

— Îmi cer scuze. Ce insultă teribilă trebuie să fie asta!

— Pentru un bărbat în toată firea, care munceşte, cu siguranţă că este.

— N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine, a spus ea, îndepărtându-se de şemineu. Te rog, domnule, demonstrează-ţi îndemânarea!

Caleb ar fi vrut să-i prezinte o scrie de alte abilităţi ale lui, mult mai interesante, dacă era să fie sincer, dar pe moment trebuia să se mulţumească să aprindă un foc. Furtuna îi ţinuse în frâu, oprindu-i înainte de a putea începe, iar el ar fi făcut bine să-şi amintească de faptul că fusese cea mai bună cale de acţiune.

Altfel, ar fi întins-o în iarbă şi ar fi făcut dragoste cu ea până când iubita lui şi-ar fi strigat plăcerea în vânt şi spre cer.

Trecând pe lângă ea, s-a ghemuit lângă lemnele de foc, foarte conştient de prezenţa lui Sesily, care umplea încăperea cu zâmbetul şi cu parfumul ei, în timp ce el trebăluia prin şemineu, bucuros că avea altceva la care să se gândească, altceva în afară de moliciunea pielii ei, de dulceaţa buzelor sau de strigătele ei atunci când termina în braţele lui. Lipită de limba lui.

Caleb şi-a dres vocea.

Avea să-l scoată din minţi faptul că se afla împreună cu ea într-un spaţiu închis.

Iar apoi Sesily a început să se dezbrace.

Caleb tocmai începuse să lovească cremenea şi amnarul ca să aprindă focul, când a auzit cum luneca greoi ţesătura umedă, semn că ea o dădea jos. El s-a oprit, fără să poată evita să se uite. Ea s-a întors ca să-şi întindă paltonul pe unul dintre scaunele din colţ.

— O să ţi se facă frig, a spus el, cuvintele semănând cu un avertisment mai mult decât se aşteptase.

— Deja mi-e, a spus ea, simplu. Nu trebuie să fiu şi udă.

Cu un mormăit adânc, Caleb s-a întors la treaba lui, făcând tot posibilul s-o ignore, în timp ce ea îndepărta de pe obiectele de mobilier mai confortabile pânzele care le protejau de praf, terminându-şi treaba în timp ce focul se înteţea.

Apoi Sesily a răsplătit succesul lui Caleb cu un zâmbet larg.

— N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine.

Auzind asta, el s-a aprins la faţă ca un şcolar. A ieşit

din cameră ca să cerceteze căsuţa, găsind un ceainic, o cutie cu ceva ce mirosea a ceai vechi şi un cufăr plin cu pături de lână. Le-a adunat şi s-a întors în camera principală, care deja se încălzise, depunându-le pe divanul pe care ea îl descoperise.

Sesily se întorsese la masa pe care îşi lăsase haina şi acum îşi desfăcea nasturii de la mănuşi. Caleb a privit-o cum le dădea jos şi le aşeza pe masă.

Trecându-şi un deget peste stratul subţire de praf de acolo, Sesily a spus:

— Dacă vine vorba de hanuri, ăsta are nevoie de puţină îngrijire.

— O să vorbesc cu proprietarul.

S-a uitat la el.

— Ştii, cred că ai face-o, dacă ăsta ar fi un han.

— N-aş vrea să fii nemulţumită.

Era adevărul, deşi el spera ca ei să i se fi părut o glumă.

Sesily a făcut un pas spre el.

— N-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri, domnule Calhoun. O să mă răsfeţi.

— Şi ce s-ar întâmpla atunci? a întrebat el în şoaptă, lăsând-o să se apropie şi mai mult şi plăcându-i asta.

— Mi-e teamă că aş deveni incorigibilă.

— Tu? s-a prefăcut el că se mira, ridicând din sprâncene. De neimaginat!

Ea a zâmbit.

— Unii găsesc că asta face parte din farmecul meu, să ştii.

— Chiar aşa?

Încă un pas spre el. Acum Sesily era suficient de aproape ca s-o atingă. Nici măcar nu trebuia să încerce. Putea să întindă mâna, să şi-o petreacă în jurul taliei ei şi s-o tragă aproape.

— Eşti bine-venit să încerci.

El n-a vrut s-o atingă.

— Bine, atunci, Doamnă Incorigibilă, a spus el, abia recunoscându-şi tonul jos al vocii, consecinţă a faptului că

se afla atât de aproape de ea şi că o dorea atât de mult. Ce ai vrea să-mi ceri?

Ochii lui Sesily s-au aprins de parcă i-ar fi oferit un sac din dulciurile ei preferate. Şi-a ridicat un deget la bărbie şi s-a bătut peste ea, gânditoare.

Era un joc.

Cât timp trecuse de când Caleb nu mai jucase un joc?

Jucase vreodată?

Se bucurase vreodată de unul?

Indiferent de răspuns, ea ştia un lucru în acel moment: Caleb avea să se bucure de acesta.

— Ei bine, în primul rând aş insista să-ţi scoţi haina, domnule Calhoun. Uzi toată podeaua.

Haina a dispărut într-o clipită, fără ezitare, aşezată pe un alt scaun.

— Mult mai bine, a spus ea cu glas şoptit. Dar, vezi tu, problema e că, atunci când îmi îndeplineşti ordinele, încep să mă bucur de putere.

Auzind acel comentariu, Caleb şi-a ridicat bărbia, plăcerea provocată de cuvintele ei răscolindu-l, făcându-i pieptul să se încordeze şi întărindu-i mădularul.

— Incorigibilă, la urma urmei!

— Da, la urma urmei, a repetat ea.

Şi-a pus o mână pe pieptul lui, căldura atingerii ei găsindu-şi drumul prin vestă şi prin cămaşă. Însă senzaţia a dispărut înainte ca el să aibă ocazia să se bucure de ea aşa cum trebuia, iar Sesily a spus:

— Ploaia te-a udat până la piele.

El s-a întins spre ea, a apucat o şuviţă brună, lungă şi umedă de păr, pe care furtuna o smulsese din agrafe şi care trimitea un firişor de apă de ploaie pe panta pieptului ei, unde dispărea sub mătasea îmbibată de apă a rochiei.

— Nu m-a udat numai pe mine.

— Nu, a spus ea urmărindu-i privirea, dând drumul unui hohot de râs şi luându-şi în mâini claia grea de păr, pe care a înălţat-o şi a lăsat-o apoi să cadă la loc, scânteia aţâţătoare din ochii ei făcându-l pe Caleb să-i lase gura apă. Dar ăsta nu pare genul de loc care să aibă la

îndemână o cameristă.

Din nou jocul acela!

— Hmmm… a spus el. Asta e o problemă.

Sesily a făcut un pas mai aproape. Sau poate ca el a făcut.

Apoi Caleb a ştiut cu siguranţă că şi-a strecurat degetele în părul ei. Şi a mai ştiut cu certitudine că i-a spus în şoaptă:

— Poate că aş avea cum să vă ajut, milady.

Folosirea apelativului ce indica titlul de nobleţe nu slujea însă decât la nuanţarea unei revendicări.

— Te rog, a şoptit ea.

Caleb era pierdut. A început să-i scoată agrafele din păr, aşezându-le pe masă cu mişcări lente şi calculate, o parte din el temându-se că ea l-ar fi putut opri.

Dar Sesily n-a făcut-o. În schimb, a închis ochii şi l-a lăsat să-şi treacă degetele prin buclele ei grele, de culoarea mahonului, aplecându-se spre atingerea lui în timp ce o ajuta, îndepărtând o duzină de agrafe, mai multe chiar, eliberând coama de păr pe care până atunci el doar şi-o imaginase despletită.

Minciună. Nu şi-o imaginase niciodată.

Avusese înţelepciunea să se ferească să-şi imagineze aşa ceva.

Pentru că, în timp ce stăteau în acea căsuţă liniştită, singurele sunete fiind cel al focului care trosnea şi cel al respiraţiei lor greoaie, precum şi pocnetul regulat al agrafelor căzând pe masă, Caleb şi-a dat seama că, în clipa în care avea să-şi dea ultima suflare, avea să aibă în minte acea imagine. Sesily, înaltă, voluptuoasă şi frumoasă, cu părul revărsându-i-se în jurul umerilor, ca o comoară mătăsoasă.

După ce a scos ultima agrafă şi a aşezat-o pe masă, ea a deschis ochii, iar Caleb a văzut adevărul în ei. Îl dorea.

— Mulţumesc, a spus ea în timp ce a preluat controlul, scuturându-şi coama buclată. E o senzaţie minunată!

Caleb voia s-o întindă pe podea, în faţa focului, să răsfire părul acela în jurul ei şi să privească reflexele aurii

ale flăcărilor dansând în el în timp ce se usca, iar în acel moment Caleb a ştiut că nu mai era în stare să se oprească. Nu se mai putea întoarce la realitatea din urmă cu o oră, când ea era o frumoasă doamnă aristocrată şi totodată sora prietenei lui, cu lumea aşternută la picioarele ei, iar el, un bărbat care îşi petrecuse o viaţă întreagă fugind de trecutul lui, ştiind că lucruri precum fericirea, dragostea şi viitorul nu erau pentru el.

Desigur, cu nicio oră în urmă nu reuşise să se oprească.

Sau cu o zi în urmă.

Sau cu un an în urmă.

Se aflau pe acea cale încă de la prima lor întâlnire.

Iar acum ajunseseră la căsuţa din pădure.

Şi ar fi trebuit să fie suficient.

Pentru că el n-a avut puterea să refuze atunci când ea s-a întins spre el, şi-a strecurat un deget pe sub marginea vestei şi a smucit-o, trăgându-l mai aproape şi spunând în şoaptă:

— Şi tu, Caleb? Pot să te ajut cu hainele tale ude?

El a răspuns:

— Da.

Sesily i-a desfăcut nasturii de la vestă, iar el a aruncat-o pe masă, alături de paltoane. Apoi ea şi-a desfăcut larg palmele calde peste cămaşa de bumbac de dedesubt, excitându-l.

— Şi asta? a întrebat ea. Pot să…

— Sesily, a spus el întinzându-se spre ea, cuprinzându-i faţa în mâini şi înclinându-i-o spre el. Poţi să faci tot ce doreşti. Poţi avea tot ce-ţi doreşti.

„Sunt al tău!”

Cuvintele acelea i-au fulgerat în minte, dar nu le-a rostit.

Nu era prost.

Iar Sesily nu le aştepta. În schimb, ea i-a scos cămaşa din pantaloni. El a ajutat-o, iar cămaşa s-a alăturat celorlalte haine. Sesily l-a privit din nou cu expresia aceea de parcă el i-ar fi oferit dulciurile ei preferate.

— Tu… a spus ea cu ochii ţintă la el, eşti frumos.

Acum Caleb era cel răsfăţat.

A sărutat-o, pentru că nu mai putea să aştepte nici măcar o clipă ca să-şi lipească buzele de ale ei, s-o revendice, să posede o mică parte din ea într-un fel oarecare.

Bineînţeles, nu Caleb era cel care poseda. Sesily era.

Da, ea era cea care pretindea acum, degetele ei urcându-i pe pieptul gol şi pârjolind totul în urma lor, până când el n-a mai putut suporta aţâţarea şi a strâns-o lângă el.

— Ah! a murmurat el şi s-a desprins din sărut.

— Ce-i?

— Rochia ta, a spus el. E îngheţată.

— Şi eu, care credeam că americanii sunt făcuţi dintr-un material mai dur!

A clătinat din cap cu o strâmbătură drăgălaşă, care l-a făcut să vrea să-i sugă buza de jos, până când ea l-ar implora să sugă alte lucruri.

— Hmmm… a spus el, întinzându-se ca s-o tragă din nou aproape. Mai dă-mi o şansă.

Ea s-a tras de lângă el, ca să n-o poată ajunge. Din nou jocul ei delicios!

— Nu, mă tem că acum sunt destul de îngrijorată.

— O să perseverez.

— Ei bine, e foarte nobil din partea ta, a spus ea, dar îmi fac griji că, dacă o să ne aflăm din nou atât de aproape, ai putea răci.

— Mi se pare că sunt dispus să risc, a spus el urmărind-o în timp ce mergea cu spatele prin cameră, spre piesele de mobilier acum descoperite, imaginându-şi o duzină de moduri în care le-ar fi putut folosi.

— Nu, nu! Mă tem că nu pot permite aşa ceva, l-a tachinat ea, încetinindu-şi pasul şi lăsându-l să se apropie.

Suficient de aproape încât s-o atingă. Suficient de aproape ca să se pună în genunchi şi s-o adore. Suficient de aproape ca s-o audă şoptind:

— Există o singură soluţie.

— Şi care ar fi asta? a întrebat el, cu degetele pe bărbia ei, înclinându-i capul pentru un alt sărut.

L-a lăsat să zăbovească acolo, lângă buzele ei, înainte de a spune:

— Rochia… trebuie să dispară.

Cuvintele acelea au vibrat prin el. Caleb n-a putut să nu zâmbească, degetele lui urmărind marginea rochiei pe pielea ei fină, până când au ajuns la panglica trandafirie legată într-o fundiţă chiar în centrul corsajului.

— Chiar aşa?

— O, cu siguranţă, a spus ea. Ar fi benefic, zic eu. Pentru sănătatea noastră.

Caleb a pipăit funda, încet şi deliberat, tachinându-i pe amândoi cu aşteptarea, până când Sesily a început să răsufle aspru, semn sigur că-l dorea.

— Caleb, a şoptit ea, iar dorinţa din acel cuvânt a fost suficientă ca să-l înnebunească.

— Şştt! a răspuns el peste pielea dezgolită chiar deasupra mătăsii, care se ridica şi cobora într-un ritm sălbatic. Eşti cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată… a murmurat el presărând un rând de sărutări moi de-a lungul marginii rochiei, în timp ce desfăcea fundiţa. N-o să mă grăbesc să te dezbrac!

Şi s-a ţinut de cuvânt, dezlegând şirul de fundiţe de pe corsaj printre sărutări lente care ameninţau să-i înnebunească pe amândoi. Dar Caleb aştepta acel moment de doi ani, din prima clipă în care o întâlnise pe acea frumuseţe cu părul negru şi cu pielea măslinie, şi avea de gând să-l savureze.

Rochia a căzut în cele din urmă, adunându-se la picioarele ei, şi totul s-a schimbat. Caleb n-a mai avut cum să se mişte încet.

Sesily purta un corset în aceeaşi nuanţă de roz ca şi rochia, o pereche de ciorapi legaţi cu jartiere de mătase complicate, asortate… şi nimic între ele. Nicio cămaşă, nicio lenjerie de corp – doar corsetul şi ciorapii, direct pe pielea netedă şi mlădioasă.

Lui Caleb i s-a uscat gura în timp ce o privea, fiindcă Sesily era absolut uluitoare, de parcă ar fi descins de-a dreptul din visurile lui. Iar când şi-a întors privirea înapoi spre ochii ei şi a văzut-o privindu-l cu emoţie, ceva a explodat în pieptul lui, ca o lovitură de tun.

— O, Doamne, Sesily! a spus el. Eşti al naibii de perfectă!

Ea a zâmbit la auzul acelor cuvinte, iar pe obraji i-a apărut o pată roz.

— Nu ştiam dacă ţi-ar…

N-a lăsat-o să termine. A străbătut distanţa dintre ei şi a curmat restul frazei cu un sărut.

— Mi-ar, a şoptit el, înainte de a o săruta din nou, mai prelung şi mai adânc. Mi-ar, a repetat el. Şi din nou. Îmi.

Atunci ea a tremurat în braţele lui, iar el s-a blestemat că n-a avut mai multă grijă de ea. Furându-i un ultim sărut rapid, i-a spus:

— Nu te mişca.

A plecat să aducă păturile pe care le găsise, aşezându-le ca pe o saltea în faţa focului, care acum ardea de-a binelea. S-a ghemuit ca să mai arunce un buştean în cămin, dar, înainte ca el să se întoarcă spre ea, Sesily a venit şi şi-a trecut degetele prin părul lui.

Caleb şi-a ridicat privirea spre trupul ei frumos şi a văzut-o privindu-l, cu ochii strălucind de o căldură ce n-avea nimic de-a face cu focul.

— M-am mişcat, a şoptit ea.

— Hmmm…, a spus el, trecându-şi o mână de-a lungul piciorului ei, pe coapsă, până la rotunjimile fundului gol.

Era perfectă.

— Mereu incorigibilă!

— Oare ce o să-mi faci?

El nu merita asta. N-o merita pe ea.

Dar avea de gând s-o ia oricum.

Sperând ca asta să-i ajungă pentru o viaţă întreagă.

— Am nişte idei, a răspuns el trăgând-o pe pături, în faţa focului, şi bucurându-se de râsul ei.

Capitolul 16

Printre toate momentele în care Sesily îşi imaginase acea scenă – şi fuseseră multe, multe astfel de momente nu era niciunul în care să-şi fi imaginat că totul avea să se întâmple pe podeaua căsuţei administratorului de pe moşia surorii ei.

Dar începea să se obişnuiască totuşi cu ideea.

Caleb a ridicat-o cu totul de jos şi a aşezat-o pe grămada de pături moi de lână pe care o aranjase cu grijă în faţa focului, iar ea nu s-a putut abţine şi a chicotit de încântare. Apoi, după ce s-a aşezat şi el, cu trupul lui lat, cald şi frumos, cuvântul „încântare” n-a mai putut descrie ce simţea.

Fusese o plăcere absolută ca el să se întindă alături de ea, blocând astfel calea spre uşă, spre frig, spre ploaie, spre restul lumii, anulând totul în afară de momentul acela, de foc, de prezenţa lor. Sesily l-a privit îndelung, mâinile ei mângâindu-i pieptul larg, jucându-se cu părul negru de acolo, mângâindu-i braţul musculos şi puternic de la munca de zi cu zi, pe care acum dansau umbre aurii, pâlpâitoare, în penumbra cenuşie a după-amiezii.

Sesily l-a sărutat pe biceps, apoi pe umăr şi pe pielea moale a gâtului, răsucindu-şi limba pe fâşia de piele de sub maxilarul lui şi iubind mârâitul surd, de plăcere, pe care el l-a scos din adâncul pieptului.

— Îţi place asta, a spus ea.

— Îmi place de tine.

Sesily a clipit, cuvintele acelea impresionând-o mai mult decât s-ar fi aşteptat.

— Îţi place?

— Sesily, a murmurat el ridicându-i mâna şi sărutându-i degetele. Da. Îmi placi prea mult.

— Se poate aşa ceva? a întrebat Sesily, punând în tonul ei o aţâţare pe care n-o prea simţea.

— În ceea ce mă priveşte, se poate. Aşa stau lucrurile atunci când vine vorba de tine, a spus el sărutând-o din nou şi sugându-i, apoi, vârful degetului arătător. Mi-ai plăcut din momentul în care te-am întâlnit. Din momentul în care m-ai privit cu ochii tăi frumoşi, care tachinau, şi mi-ai aruncat acel zâmbet ce face promisiuni de care vreau neapărat să te ţii.

Ea i-a aruncat din nou acel zâmbet.

— Azi am de gând s-o fac.

Caleb s-a aplecat spre ea ca s-o sărute, oprindu-se chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească.

— O să fac şi eu la fel.

Un alt sărut, îmbătător ca vinul.

— Întoarce-te spre foc, a spus el în şoaptă.

Deşi nu înţelegea, ea l-a ascultat, ştiind că orice avea să se întâmple nu putea să fie altfel decât perfect.

Şi aşa a fost. Caleb i-a dat un sărut tandru pe umăr şi un altul pe ceafă, iar apoi i-a scos corsetul cu mişcări rapide.

— Astea sunt instrumente de tortură, a spus el. Le detest.

— La fel ca toate femeile din Anglia.

— Atunci, de ce le porţi?

Sesily s-a întors, acoperindu-şi cu braţul sânii care acum erau goi.

— De fapt, nu le port.

Acele cuvintele l-au descătuşat pe Caleb, care şi-a plimbat privirea peste mâinile ei.

— Arată-mi, i-a cerut el pe un ton în care se îmbinau blândeţea şi fermitatea.

Ea s-a supus fără ezitare, dându-şi mâinile la o parte şi lăsându-l să se uite după pofta inimii.

Iar el s-a uitat, cu privirea ca o atingere. Sfârcurile ei i s-au întărit, iar el a observat, privind-o cu o strălucire ştrengărească în ochi, în timp ce spunea:

— Mă vrei.

Ea n-a ezitat.

— Da.

Dar, în loc s-o ia, să se ridice deasupra ei, să-şi pună gura pe ea şi să-i aline jindul care o aducea la disperare, el a atins-o într-un mod în care nimeni n-o făcuse vreodată. Cu respect, ca şi cum ar fi fost o comoară.

Iar asta a făcut-o să sufere.

Sesily s-a arcuit ca să întâlnească degetul ce trasa cercuri în jurul sânilor ei plini, care fuseseră încorsetaţi toată ziua, iar atingerea era blândă, fermă şi liniştitoare.

— Te doare?

— Nu acolo, a spus ea aproape gâfâind, dorind ca el să strângă cercul.

Iar apoi, el a făcut-o. A micşorat din ce în ce mai mult spirala acelei mângâieri, până când a găsit vârful tensionat al sânului ei şi şi-a trecut degetul peste el cu mişcări lente şi chinuitoare. Ea a şuierat şi a gâfâit:

— Aşa…

— Hmmm… a spus el. Eşti atât de tare aici. Pentru mine.

— Da, a şoptit ea. Te rog.

— Ce mă rogi?

El i-a ciupit sfârcul, cât să trimită un fulger de plăcere direct în miezul ei, iar apoi a relaxat strânsoarea, a oprit-o înainte ca ea să se bucure de atingere.

— Din nou, i-a cerut ea.

N-a făcut-o din nou. A făcut mai bine de atât.

Şi-a folosit gura, lingând carnea încordată şi îndurerată cu limba lui fermă, înainte de a suge uşor, cu mişcări abundente şi încântătoare, iar ea şi-a dorit ca el să nu se mai oprească niciodată.

— Am vrut să fac asta de atât de mult timp, a şoptit Caleb. De când te-ai spălat în dormitorul meu.

Ea a răsuflat şuierător şi şi-a vârât degetele printre buclele lui.

— Te-ai uitat!

— Nu m-am putut abţine, a spus el şi a mai supt o dată sfârcul, lent şi perfect.

Sesily şi-a înteţit strânsoarea şi s-a arcuit spre el.

— Am vrut s-o faci, a mărturisit ea. Am vrut să tânjeşti după mine.

El s-a oprit şi şi-a ridicat capul, ochii lui verzi aprinzându-se şi privind drept într-ai ei.

— Chiar am tânjit după tine.

Sesily şi-a ridicat bărbia, plină de dorinţă.

— Ce ai făcut?

El şi-a coborât gura, i-a mai supt sfârcul încă o dată şi i-a aruncat o privire plină de dorinţă păcătoasă. Ea a gâfâit.

— Spune-mi, a vrut să ştie Sesily.

— Vrei să-ţi spun cum mi-am alinat dorinţa? Cum mi-am alinat-o în fiecare zi, de atunci? Stând întins în întuneric, mângâindu-mă şi imaginându-mi-te, până când nu mai puteam suporta?

— Da, a spus ea, frecându-se de el. O, da!

Camera nu mai era rece. Era un infern, totul dispărea în afară de cuvintele lui, de căldura gurii lui şi de felul în care o adora.

Şi chiar a simţit că el o adora în clipa în care, în cele din urmă, i-a dat drumul ca să îi dezmierde şi celălalt sân, strângându-l cu mişcări lungi şi lente, furându-i orice gând, mai puţin dorinţa ca el să nu se mai oprească niciodată.

L-a implorat să nu se oprească, ţinându-l strâns la piept, cu corpul inclinat spre el ca şi cum i-ar fi adus o ofrandă.

În cele din urmă el i-a dat drumul şi s-a retras ca să se uite la ea. Sesily s-a încordat, aşteptând mai mult, iar degetul acela păcătos i-a alunecat de-a lungul rotunjimilor, din nou în jurul sânilor şi peste pântec şi şolduri, iar ea a urmat acea atingere ca şi cum ar fi chemat-o, ca şi cum el nu i-ar fi dat de ales.

Şi poate că nici nu-i dăduse de ales, pentru că plăcerea pe care el i-o oferea era prea intensă.

Prea potrivită.

Şi poate că ea a ştiut, chiar atunci, că n-avea să fie pentru totdeauna.

Caleb a schimbat degetul cu întreaga lui mână în timp

ce o mângâia pe coapse, zăbovind în preajma jartierelor, iar ea şi-a despărţit picioarele pentru el, şoptindu-i numele.

El i-a dat ceea ce-şi dorea, ridicându-se şi aşezându-se deasupra ei, înfigându-şi coapsa masivă între coapsele ei, ca pe un dar. Sesily şi-a petrecut braţele în jurul gâtului lui şi s-a ridicat, presându-şi pieptul de al lui şi împingându-se în el, iar atunci a simţit lâna moale a pantalonilor lui frecându-se de pielea din zona ei cea mai sensibilă.

— Acum jinduieşti la asta, a spus el, iar cuvintele au sunat aspru în urechea ei, ameninţând s-o înnebunească.

Ea a răspuns mai întâi cu trupul, împingându-se în el, muşchiul dur al coapsei lui făcând-o să simtă o plăcere intensă. Caleb şi-a sprijinit o mână de podea, iar pe cealaltă şi-a petrecut-o în jurul taliei ei, făcând ca greutatea să i se lase pe corpul lui.

— Da, a şoptit ea. Te rog.

— Ai putea să-ţi găseşti toată plăcerea în felul ăsta, nu-i aşa? Pur şi simplu, a mârâit el, iar reţinerea din tonul lui, urma vagă de control, a dezlănţuit-o pe Sesily. El voia asta.

Ea i-a întâlnit privirea, atât de aproape, acei frumoşi ochi verzi nelăsând-o să privească în altă parte. Ea s-a mişcat din nou, încet şi languros, iar pupilele lui s-au dilatat şi braţul i s-a strâns în jurul ei, menţinându-i ritmul şi făcându-i pe amândoi să se ridice de la pământ.

— Ai putea termina aşa, a spus el furându-i un sărut, lingând adânc. Folosindu-mă pentru plăcerea ta.

— Mmm… a confirmat ea, pierdută în senzaţia pe care i-o dădea atingerea lui, în timp ce braţele i se încolăceau mai strâns în jurul gâtului lui şi se mişca din nou, încet şi păcătos, plăcerea pe care i-o transmitea coapsa lui groasă, lipită de ea, fiind aproape imposibil de suportat. Dar nu vreau s-o fac!

— Mincinoaso, i-a şoptit el la ureche, înfierbântat, iar apoi i-a apucat lobul între dinţi. Eşti înnebunită după asta!

— Nu după asta, după tine, a răspuns ea.

S-a aplecat pe spate şi s-a întins către cureaua lui, strecurându-şi degetele pe sub nasturele de pe betelie.

Caleb a apucat-o de mână.

— Nu.

Ea l-a privit în ochi.

— Vreau să te văd.

El a clătinat din cap.

— Asta nu e pentru mine, iubito, ci pentru tine.

Ea a zâmbit.

— Nu mă cunoşti deloc, Caleb? Sunt teribil de egoistă.

Ea s-a frecat din nou de coapsa lui şi amândoi au tras aer în piept.

— Caleb… asta e pentru mine. Dă-i jos!

El a înjurat, iar cuvintele i-au sunat primitiv şi aprins în liniştea încăperii.

— Sesily, dacă îi dau jos…

S-a îndepărtat de ea, iar Sesily a întrebat, urând îndoiala de sine din care izvorau cuvintele ei:

— O să regreţi?

O altă înjurătură. De data asta, mai grosolană.

— Nu. Nu, s-a împotrivit el în timp ce o mângâia pe spate şi-şi afunda mâinile în părul ei, pentru ca apoi s-o sărute, adânc şi intens. N-o să regret niciun minut!

Şi totuşi, Sesily nu-şi putea imagina cum ar fi putut el să n-o facă, tocmai el, acel bărbat care îşi petrecuse ani întregi evitând-o. Ani întregi ignorând-o. Ani întregi rezistând celor mai bune încercări ale ei de a-l seduce.

— Eşti sigur?

— La naiba, Sesily, a şoptit el, privind în continuare în ochii ei. Niciodată n-am fost mai sigur de ceva. N-o să regret asta niciodată. N-o să regret niciodată că te-am sărutat în ploaie şi că te-am dezbrăcat aici, în faţa focului.

Mâinile ei i-au mângâiat muşchii tari ai pântecului, iar Caleb a inspirat adânc la atingerea ei.

— N-o să regret niciodată că eşti deasupra mea, cu părul tău ca un foc de mahon. N-o să regret niciodată gustul tău, senzaţia pe care o am atunci când te ating.

A sărutat-o din nou şi şi-a încheiat jurământul:

— N-o să regret niciodată că suntem aici. Împreună.

Era atâta veneraţie în vorbele lui, încât Sesily s-a

temut de efectul lor, fiindcă s-a simţit străpunsă de dorinţă şi chiar de ceva mai presus de aceasta.

Cuvintele pe care sora ei le rostise în acea dimineaţă i-au răsunat în minte ca un ecou:

„Sesily iubeşte din toată inima…

Iar dacă n-ar fi fost atentă, ar fi ajuns să-l iubească pe acel bărbat, acel bărbat care o vedea aşa cum nimeni altcineva nu reuşea s-o vadă. Care o înţelegea aşa cum puţini o puteau înţelege. Care o săruta aşa cum nimeni altcineva n-o mai făcuse.

Bărbatul acela care n-o lăsase niciodată să-l seducă… pentru că nici nu era nevoie s-o facă. El se afla acolo şi o dorea, aşa că seducţia devenea inutilă.

Pe de altă parte, puţină seducţie nu făcea rău nimănui.

— Să-ţi spun ce aş regreta? a întrebat ea mângâindu-i pieptul şi delectându-se, în timp ce îi provoca plăcere, cu sunetul respiraţiei lui sacadate.

— Sigur că da, a răspuns el.

Apoi respiraţia i-a devenit şuierătoare, fiindcă ea s-a aplecat în faţă şi i-a lins unul dintre sfârcuri, zgâriind cu dinţii pielea încreţită, înainte de a se muta ca să-i dezmierde în acelaşi mod şi celălalt sfârc.

Degetele ei i-au găsit talia pantalonilor, mângâindu-i părul creţ de acolo. Asta a durat doar clipă, fiindcă apoi ea a explorat mai departe, găsind creasta dură a mădularului care împingea tare în ţesătură.

— Aş regreta foarte mult dacă n-aş vedea asta.

S-a aplecat şi l-a sărutat la baza gâtului, unde îi simţea pulsul. A avut un sentiment de triumf dându-şi seama că el o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea. L-a mângâiat cu o mişcare fermă şi sigură, iar el s-a împins înainte, ca să mărească presiunea palmei ei.

— Aş regreta foarte mult dacă n-aş atinge asta.

Răsplata ei a fost un alt geamăt adânc.

— Tu n-ai regreta? l-a tachinat ea.

Caleb cel magnific a râs încet, plin de desfătare.

— De fapt, aş regreta.

— Scoate-i, i-a ordonat ea.

— Dar atunci trebuie să nu te mai ating.

Sesily s-a dat jos de pe el, aşezându-se înapoi pe pături, de unde l-a privit cum s-a ridicat în picioare şi şi-a scos pantofii şi pantalonii. Complet dezbrăcat, s-a întors spre ea, iar muşchii i s-au contractat atunci când s-a pregătit să se aşeze pe pături. Sesily a sperat ca el să nu se mai ridice de lângă ea foarte mult timp de atunci încolo.

Însă înainte ca el să apuce să se întindă, ea a ridicat o mână.

— Aşteaptă.

Caleb a rămas locului, ca şi cum Sesily ar fi avut dreptul să-i ordone. Iar ea voia s-o facă.

— Eu doar… a început ea, dar s-a oprit, plimbându-şi privirea pe trupul lui, contemplându-i muşchii, oasele şi pielea, umerii largi şi şoldurile înguste, coapsele… şi mădularul lung şi gros, care stătea ridicat cu mândrie. În doi ani… a început ea din nou, minunându-se de el, de felul în care o lăsa să-l privească. Mi-am imaginat asta… pe tine… de atâtea ori! Sesily a continuat să-l privească, zăbovind asupra mădularului care părea să continue se întărească din pricină că ea se uita la el. Arată-mi.

El ştia ce voia ea. S-a atins, luându-şi în mână mădularul cel mare şi ferm, iar apoi l-a mângâiat cu mişcări prelungi şi pasionale. Sesily ar fi putut să-l privească ore în şir, tânjind după el, cu trupul încordat ca un arc, dorind ca el să se oprească şi să facă dragoste cu ea. Pe de altă parte, îşi dorea cu disperare ca el să continue aşa la infinit.

Şi-a ridicat privirea ca să se uite în ochii lui, care aveau pleoapele îngreunate de dorinţă. Şi a spus singurul lucru la care se putea gândi;

— Caleb, eşti atât de frumos!

— Ce ţi-ai imaginat, iubito?

Ea a clătinat din cap.

— O mie de lucruri.

— Începe cu cele care ţi-au plăcut cel mai mult. El îşi continua mişcările şi se apropia de ea, umplând-o de emoţie.

Sesily s-a lăsat pe spate, iar el s-a aşezat deasupra, strecurându-şi o coapsă groasă între coapsele ei, cu muşchii braţelor unduindu-i-se sub atingerea ei.

— Mi-am imaginat asta, a spus Sesily. Mi-am imaginat că te ating. Mi-am imaginat că te privesc, a spus ea plimbându-şi pe corpul lui privirea scânteietoare, atingându-l şi suspinând. Mi te-am imaginat atât de mult, încât atunci când te ating mi se pare că doar am o fantezie.

Un sunet jos, adânc, a răsunat în pieptul lui în clipa în care ea i-a atins mădularul încordat.

— Eşti atât de fierbinte! a spus Sesily. Atât de tare!

El s-a împins în strânsoarea ei cu o mişcare păcătoasă, perversă, lascivă şi perfectă, iar apoi şi-a aplecat capul şi i-a şoptit la ureche:

— În trecut, am văzut cum mă priveai atunci când credeai că nu te vedea nimeni.

— Îmi pare rău, a spus ea, fără să-i pară cu adevărat. Nu m-am putut abţine.

O altă împingere. O zgârietură făcută cu dinţii pe gâtul ei.

— Am încercat atât de mult ca eu, în schimb, să nu mă uit!

Ea şi-a întors capul şi i-a întâlnit privirea. Şi-a sporit strânsoarea, iubind felul în care muşchii maxilarului lui se încordau de plăcere.

— De ce?

— Pentru că nu merit să mă uit la tine, a spus el cu glas scăzut. Pentru că dacă te privesc măcar o singură dată, doar pentru o clipă… o să te doresc mai mult.

Cum putea rezista să nu zâmbească auzind toate asta?

— Cred că n-aş avea nimic împotrivă.

El i-a despărţit coapsele şi s-a aşezat între ele, iar ea i-a dat drumul, mângâindu-l încă o dată pe braţe şi pe umeri.

— Dacă mă uit la tine, a şoptit el mişcându-şi şoldurile şi mângâind-o, doar o dată, doar pentru o clipă… o să vreau să te sărut.

Ea şi-a ridicat capul ca să-i întâlnească buzele, dar el deja cobora, sărutându-i sânii şi apoi punându-şi gura din ce în ce mai jos pe trupul ei.

— Dacă mă uit la tine, măcar o dată… doar pentru o clipă, a spus el în timp ce zăbovea deasupra curbei domoale a pântecului ei, o să vreau să te gust.

— Iar eu o să vreau acelaşi lucru, a spus ea apropiindu-se de el. Caleb!

El şi-a plimbat privirea flămândă de-a lungul corpului ei. Revendicând.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, a spus el în timp ce-şi trecea un deget peste fanta ei şi-i despărţea pliurile.

Dacă n-ar fi sărutat-o, ea ar fi înnebunit.

— Te uiţi acum!

Privirea lui verde a găsit-o pe a lui Sesily, care s-a bucurat de zâmbetul fierbinte şi voluptuos din ochii lui.

— De fapt, da, mă uit.

Sesily s-a ridicat din nou spre el. O ofrandă.

— Noaptea trecută n-am putut s-o văd, a spus el, cuvintele rostite cu glas adânc învăluind-o în timp ce el o mângâia cu un singur deget, în sus şi în jos, până când ea s-a împins spre el.

Caleb a privit-o preţ de un moment lung şi voluptuos, iar apoi a adăugat:

— Era să-mi pierd minţile doar imaginându-mi cum arăta. Şi iat-o aici… şi e atât de frumoasă… a spus el în timp ce strecura un deget înăuntru, şi e atât de umedă… a continuat el în timp ce degetul înainta încet, constant, voluptuos şi perfect, şi e a mea.

Adevărat.

— Este.

„Întotdeauna o să fie a ta!”

Iar apoi Caleb şi-a pus gura acolo, iar Sesily i-a rostit numele în liniştea încăperii, cu degetele înfipte în părul lui, strângând cu putere în timp ce el se desfăta cu ea.

— O, da, a spus ea în clipa în care mâinile lui mari au alunecat dedesubt, ridicând-o spre el ca pe un potir, de

parcă el ar fi fost un zeu şi ar fi putut face cu ea orice ar fi vrut.

Chiar făcea ce voia – şi ce voia şi ea, bineînţeles –, umerii lui largi strecurându-se între coapsele ei robuste în timp ce el se aşeza mai bine, lingând-o cu mişcări lungi şi voluptoase, făcute cu partea plată a limbii, încet, ritmic, golind-o de gânduri şi înlocuindu-le cu plăcere pură.

— Este, a repetat ea cu un suspin. Este. E a ta.

„Eu sunt a ta.”

Abia s-a abţinut s-o spună cu voce tare. În schimb s-a împins în el, simţind plăcere chiar şi în timp ce el o ridica, voind să ajungă mai bine la ea, voind să-i ofere mai mult. Tot ceea ce îi cerea ea.

Tot ce-şi dorea şi el.

— Am fost nebun după gustul ăsta încă de noaptea trecută, a spus el vorbind în miezul ei şi sporindu-i, prin asta, dorinţa. Mi-am dorit cu disperare să te duc într-un loc în care să fim singuri şi în care să te pot gusta până când aveai să ţipi.

N-a aşteptat ca Sesily să-i răspundă, ceea ce a fost mai bine, căci cuvintele lui murdare le întrecuseră pe ale ei. În schimb şi-a pus din nou gura pe ea, căutând şi apoi găsind locul perfect, ritmul perfect, făcând-o să-şi încleşteze din nou degetele şi să-l tragă spre ea.

— Acolo, a gâfâit, iar el a gemut şi a trimis vibraţia înăuntrul ei, ducând-o şi mai sus, oferindu-i şi mai multă plăcere, în timp ce limba i se mişca în ritmul şoldurilor ei, făcând cercuri, apăsând, mângâind, din nou şi din nou. O, Caleb! Nu te opri! Să nu îndrăzneşti să te opreşti!

N-a făcut-o. Ea era cu totul răvăşită, simţind că el o distrugea, pur şi simplu. Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Şi nu-i mai păsa de nimic, în timp ce el o atingea cu gura şi cu mâinile lui atât de puternice, ţinând-o atât de strâns, în timp ce umerii lui refuzau s-o lase să se mişte şi o ţineau în acea poziţie în care ea îi dădea ce-şi dorea.

Până când Sesily a reuşit să ia şi ea ce-şi dorise, strigând numele lui Caleb în timp ce a ajuns la orgasm.

Iar magnificul ei iubit a rămas pe loc, călăuzind-o

înapoi de pe drumul plăcerii ei, cu limba şi cu degetele în continuare pe ea, în timp ce Sesily pulsa şi-şi slăbea strânsoarea, până când a căzut înapoi pe pături, cu trupul eliberat, destins şi sătul.

A suspinat şi a deschis ochii pe când el îşi sălta capul şi-i privea corpul de sus până jos, ochii aceia verzi arzând de un soi de mulţumire ştrengărească, de parcă el ar fi ştiut că ea nu mai experimentase niciodată ceea ce îi oferise.

Şi dintr-odată Sesily şi-a dat seama că nu mai simţea senzaţia de saţietate.

Nu atunci când ar fi putut să-i ofere şi ea acelaşi lucru. Ceva ce el nu mai experimentase niciodată.

Ceva ce niciunul dintre ei nu mai experimentase vreodată.

Plină de energie, Sesily s-a aşezat în genunchi, în timp ce Caleb se ridica să se întindă lângă ea, şi l-a împins pe spate.

— E rândul meu, a şoptit ea aşezându-se pe coapsele lui, mângâindu-i pieptul frumos, privindu-l de sus. Tu eşti premiul meu. Lasă-mă să mă uit pe săturate.

Şi aşa a făcut, mâinile lui mari mângâindu-i picioarele în sus şi în jos, în timp ce ea îl explora trecându-şi unghiile peste sfârcurile plate, de culoarea cuprului, şi peste trunchiul lui musculos. Cum de putea un bărbat să aibă atât de mulţi muşchi? I-a mângâiat pielea, minunându-se de căldura şi de puterea lui, oprindu-se într-o latură fiindcă a găsit o zonă cu piele încreţită.

Şi-a trecut uşor degetul mare peste cicatricea circulară, iar el i-a prins încheietura cu o mână puternică, oprind-o.

Sesily i-a scrutat chipul.

— Ce s-a întâmplat?

El a clătinat din cap.

— Nu contează acum.

Ea s-a încruntat şi, pentru o clipă, s-a gândit să insiste, dar el şi-a dat seama ce gândea. A clătinat din cap şi i-a dus mâna la buze, sărutându-i buricul degetului mare, apoi a muşcat-o uşor, doar cât să-i trimită o undă de

încântare prin trup.

— Am crezut că te uiţi.

Da. Se uita.

Continuându-şi explorarea, a luat în mână mădularul lui întărit, mângâindu-l încet, frecându-i vârful cu degetul pe care el îl ciugulise, înainte şi înapoi, blând şi constant, până când el a scos un geamăt şi a înjurat.

Apoi ea a făcut-o din nou. Trăind un sentiment de triumf, până când el a început să se mişte în mâna ei, şoptindu-i numele. Sesily i-a răspuns aplecându-se şi sărutându-i carnea întărită, lingându-i vârful sărat şi dulceag, iubindu-i gemetele adânci de plăcere.

Apoi i-a dat drumul, s-a ridicat deasupra trupului lui frumos şi a spus:

— Caleb!

— Da…?

— M-ai întrebat cândva dacă îmi plac copiii.

El s-a oprit.

— Te-am întrebat.

— N-am nicio dorinţă să am copii, a spus ea.

— Înţeleg, a spus el pe un ton ezitant.

Buzele ei s-au arcuit.

— De fapt, nu cred că înţelegi. Ceea ce vreau să spun e că n-am niciun interes să-i fac… nici acum, nici altă dată. Am totuşi un mare interes în asta.

L-a mângâiat din nou, bucurându-se de mădularul lui tare.

Caleb a scrâşnit din dinţi de plăcere.

— O să am grijă.

Ea nu se îndoia că ar fi făcut-o. Ar fi făcut tot ce i-ar fi cerut.

— Nu trebuie să faci asta, a spus ea. Există căi, iar eu le folosesc, l-a lămurit ea, păstrând apoi tăcerea pentru o clipă şi simţind totuşi nevoia să adauge: Deşi n-am mai avut nevoie de ele de… ceva vreme.

„De doi ani.”

Nu de când îl întâlnise pe Caleb.

El a dat din cap, privind-o.

— Nici eu.

— Nu există la Boston nicio femeie care să stea în turnul ei de veghe, aşteptându-te să te întorci?

— Niciuna. Şi tu… nu există bărbaţi pe acoperişurile din Covent Garden, care să vegheze asupra ta?

— Niciunul Şi nicio femeie, l-a asigurat ea, după care a mărturisit: Deşi uneori mă întreb cum ar fi ca tu să veghezi asupra mea.

Caleb s-a întins spre ea, trăgând-o în jos şi apăsându-şi buzele peste ale ei.

— O să te veghez în seara asta.

Şi dacă nu era suficient?

Dar Sesily a alungat acel gând. Nu era timp pentru asta. Nu acum, nu când el era mare, cald şi tare sub ea. Nu acum, când capul mădularului lui îi despărţea pliurile, înaintând în ea. Nu în timp ce ea ofta de plăcere, ridicându-se până când el a ajuns acolo, la intrarea ei, apăsându-se încet, abia mişcându-se, înnebunind-o.

Nu când avea mâinile lui pe şolduri, ghidând-o în timp ce se înfigea în mădularul lui. El a ţinut-o nemişcată vreme de câteva momente scurte, imposibile, iar ea s-a întins ca să-l primească şi astfel a putut să memoreze fiecare centimetru din el în timp ce o umplea. Până la urmă au ajuns să se preseze unul de trupul celuilalt, şi-au unit corpurile cu totul, iar ea s-a încolăcit în jurul lui şi s-a lăsat pradă plăcerii lui. Plăcerii lor.

Nu semăna cu nimic din ceea ce simţise Sesily până atunci.

L-a chemat pe nume pe Caleb suspinându-i la ureche, iar apoi a spus, gâfâind:

— Niciodată n-am…

— Nici eu, a răspuns el cu voce sacadată. Eşti un adevărat paradis!

Ea s-a mişcat încet, în sus şi apoi în jos, şi au gemut împreună.

— Eşti sigur că paradisul ăla nu eşti, de fapt, tu?

El a râs, cutremurându-se şi transmiţându-i şi ei tremurul.

— Sunt, într-adevăr!

Acel bărbat minunat, în sfârşit, în sfârşit, se juca cu ea.

Apoi joaca s-a terminat, iar el s-a mişcat, împingându-se în ea, pasional şi perfect, iar ea a fost cuprinsă de ceva asemănător plăcerii şi de o altă senzaţie, care i-ar fi provocat frică dacă ar fi zăbovit asupra ei.

Pentru că era sigură, în acel moment, că n-avea să mai experimenteze niciodată aşa ceva.

Dar n-a putut să analizeze acel sentiment, pentru că el a început s-o mişte, să se mişte el însuşi, încet şi lin, ca şi cum ar fi fost făcut s-o susţină şi ea să-l susţină pe el, ca şi cum ar fi fost făcuţi pentru asta… şi bineînţeles că aşa era. Iată singura explicaţie pentru modul în care se potriveau unul cu celălalt, pentru modul în care se mişcau împreună şi pentru modul în care se iubeau.

Ea a simţit atunci că aceea era dragoste, în timp ce el se mişca adânc în ea, cu împingeri lente şi senzuale, scurte şi perfecte, sporind plăcerea înăuntrul ei, iar şi iar, până când a Sesily a ajuns să gâfâie peste el şi să-l implore să… nu ştia ce.

Dar el a făcut-o, chiar şi aşa. Pentru că el era Caleb, şi nu putea decât să-i împlinească dorinţa, mişcându-se mai adânc, mai repede, cu mai multă putere, ţinându-şi mâna ferm pe spatele ei, asigurându-se că fiecare împingere o izbea în locul care o înnebunea, iar şi iar, până când ea s-a pierdut în plăcerea explozivă şi imposibilă, cu pleoapele alunecându-i peste ochi. Urma să…

— Uită-te la mine, a şoptit el trecându-şi degetele printre buclele ei şi strângându-le până ce a durut-o. Sesily, uită-te la mine, iubito!

Cum ar fi putut rezista unei ultime priviri?

Cum ar fi putut el să reziste?

Se mişcau împreună, perfect. Ca şi cum ar fi fost făcuţi unul pentru celălalt.

Ea ştiuse că ar fi fost.

Ea ştiuse că erau.

— Acum, iubito, a şoptit el, a ordonat, de fapt,

împingându-se în ea. Haide!

Aşa a făcut, terminând cu putere în jurul mădularului lui, lăsându-se cotropită de plăcere cu numele lui pe buze, în timp ce el termina în ea cu împingeri pline de forţă, care o făceau să-şi dorească s-o pătrundă şi mai adânc.

Sleită de puteri, a căzut peste el, iar el a prins-o. Bineînţeles că a făcut-o, pentru că acolo era locul ei… în braţele lui. Sesily, care îşi petrecuse întreaga viaţă în mişcare, neliniştită, căutând mai mult, altceva, mai bine… îşi găsise pacea.

A suspinat pe pieptul lui, în care inima bătea într-un ritm sălbatic, la unison cu a ei, iar mâinile lui n-au părăsit-o, ci i-au mângâiat pielea, lăsând în urma lor furnicături de plăcere.

Apoi el a sărutat-o pe creştet, şi-a îngropat buzele în părul ei şi i-a şoptit numele.

— Sesily…

Ea s-a bucurat nespus. Nimeni nu-i mai rostise vreodată numele în felul acela. Ca şi cum ar fi fost mai mult decât doar ea. Ca şi cum ar fi fost o lume întreagă.

Ca şi cum ar fi fost tot ce-şi dorise el vreodată.

Au rămas o veşnicie acolo, zăcând strâns îmbrăţişaţi, până când bătăile inimii li s-au încetinit, respiraţia li s-a liniştit, focul pictându-le pielea cu lumină şi căldură, iar furtuna de afară făcând să pară că nu exista nimic dincolo de căsuţa aceea.

Doar ei doi.

O pereche…

Caleb a ţinut-o în braţe până ce ea a adormit, caldă, moale şi minunată, cu pielea ca mătasea în palmele lui aspre, bucurându-se de toate modurile în care Sesily era opusul lui. Mătăsoasă acolo unde el era aspru, moale acolo unde el era ferm. A zăbovit asupra felurilor în care ea îi oferea plăcere, asupra felului în care el o primea, lacom să i se dea şi mai mult.

S-a minunat de ea.

S-a minunat de cele trăite împreună cu ea, adică de lucrul cel mai bun de care avusese parte vreodată.

De starea de acum, care se apropia cel mai mult de libertate.

A cuprins-o în braţe, savurând felul în care suspina şi se lipea de el, felul în care îl revendica, chiar şi în somn. Pentru tot restul vieţii lui, ziua aceea, orele petrecute în ploaie sau în acea căsuţă care îl ispitea cu imposibilul aveau să fie amintirea lui cea mai de preţ. În cele mai întunecate nopţi, avea să şi-o imagineze pe Sesily aici, în braţele lui, şi să-şi aducă aminte că, pentru o clipă, cunoscuse pacea, ştiuse cum era să fii acasă.

Acasă.

Ce cuvânt ciudat, imposibil!

Un cuvânt la care nu-şi permisese să se gândească până atunci.

Un cuvânt care era însoţit de tovarăşi periculoşi: speranţa, bucuria, viitorul.

Dragostea.

El o iubea.

Gândul l-a copleşit, făcând să i se strângă pieptul până când a simţit un junghi şi a fost nevoit s-o lase din braţe pe Sesily, ca să se frece cu o mână în dreptul inimii, dorind să alunge durerea.

Se întreba dacă acea durere avea să dispară vreodată, din moment ce acum ştia ce ar fi putut avea într-o altă lume. Un trecut diferit. Un viitor diferit.

Sesily Talbot nu era genul de femeie care să lase viitorul să-i scape printre degete, ci genul care îl revendica, împreună cu tot ce-l însoţea – frumuseţe, speranţă, râs şi dragoste. Şi Caleb.

O, Doamne, voia să fie revendicat de ea!

El îşi închipuia cum ar fi fost să fie revendicat de acea femeie magnifică şi-şi dorea asta mai mult decât orice.

Dar era imposibil.

Era bântuit de vinovăţie şi de încă un sentiment, de ceva ce-şi jurase că n-avea să simtă niciodată. Regretul.

El o iubea.

O iubea şi, din pricina asta, trebuia să plece din Anglia.

Şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Capitolul 17

În seara următoare, făcând tot posibilul să nu se mai gândească la evenimentele din ziua trecută, Sesily a intrat în casa ducesei de Trevescan de pe South Audley. A făcut asta pe la intrarea servitorilor şi a descoperit pe dată că obişnuitul bal era în plină desfăşurare.

Atunci când se spunea că toţi oamenii importanţi participau la petrecerile de la reşedinţa Trevescan, puţini erau cei care înţelegeau întregul adevăr al acelei afirmaţii.

Marţea, din două în două săptămâni, în aceeaşi încăpere în care găzduise crema lumii bune londoneze cu ocazia balului la care fusese îngenuncheat contele de Totting, ducesa găzduia stelele unei constelaţii diferite. La fel de strălucitoare, la fel de puternice, dar reflectate printr-o lentilă diferită.

În acea seară ea era gazda cameristelor.

Diferenţa dintre cele două categorii de baluri nu putea fi mai evidentă. Dispăruseră valeţii pudraţi, îmbrăcaţi în livrele, orchestra monotonă, mâncarea insipidă, punciul călduţ, rochiile ridicole şi privirea glacială şi dezaprobatoare a celor mai respectate titluri ale înaltei societăţi. În seara aceea, sala era plină de râsete gălăgioase şi de conversaţii zgomotoase, de grămezi de prăjituri şi de tarte, de bere şi de vin turnate cu generozitate de… ei bine, de valeţi, dar acestora nu li se cerea să rămână abia văzuţi şi niciodată auziţi.

Participantele veniseră îmbrăcate după cum îşi doreau, unele dintre ele purtând rochii mult mai frumoase decât moda zilei, pentru care stăpânele lor plăteau din abundenţă pe Bond Street.

Fie că erau îmbrăcate în pânză simplă sau în mătase de mâna a doua, domnişoarele de companie ştiau cum să mânuiască acul şi aţa, iar serile de marţi erau dovada.

Orchestra fusese înlocuită de un grup de muzicanţi ce cântau melodii pe care se putea dansa cu adevărat, fără paşi simandicoşi, iar sala de bal era plină de zeci de femei, multe dintre ele fiind angajate la cele mai respectate case nobiliare din Mayfair.

S-ar fi zis că cele mai sus-puse case din Londra ar fi putut să-şi dea seama cu uşurinţă că nu aveau servitoare în anumite seri de marţi, dar pentru asta ar fi fost nevoie ca stăpânii acelor case să fie atenţi la servitoarele lor atunci când acestea nu erau la vedere. Ceea ce se întâmpla foarte rar.

E suficient să spunem că, dacă vreunul dintre vecinii de pe Park Lane ai ducesei ar fi intrat în sala de bal, ar fi leşinat de şoc şi cu siguranţă că ar fi avut nevoie să i se dea să miroasă niscaiva săruri.

Acele baluri de marţi care aveau loc la reşedinţa ducală de pe South Audley erau o adevărată încântare. Iar dacă Sesily spunea adevărul, cameristele din Mayfair erau mult mai interesante decât angajatorii lor.

În cei doi ani de când Sesily şi ducesa ajunseseră să se cunoască, Sesily participase de nenumărate ori la acea serată specială şi continua să se minuneze de faptul că aceasta era cel mai bine păstrat secret din Londra.

Bineînţeles, nimeni nu păstra secretele mai bine decât servitorii aristocraţilor.

Sau, mai bine zis, nimeni nu păstra secrete faţă de aristocraţi mai bine decât servitorii aristocraţilor.

Şi fiecare femeie prezentă ştia că acea petrecere trebuia să fie ţinută în secret. Ducesa se asigurase de asta îngrijindu-se ca fiecare femeie prezentă să aibă acces la mai mult decât la petrecere. Fiecare invitat avea acces la libertate.

În acele seri, imediat ce treceau de uşa intrării din spate a reşedinţei Trevescan, invitaţii puteau vedea o supieră veche, ciobită, scoasă din cine ştie ce cotlon al bucătăriei. Acel vas era umplut cu bani. Nu existau reguli ca să te împrumuţi din supieră. De fapt, nu se cerea ca fondurile luate să fie returnate. În schimb, banii erau la

dispoziţia oricărui oaspete care avea nevoie de ei. Ca să scape de un angajator oribil, ca să ajute un prieten aflat la nevoie, ca să găsească o modalitate de a părăsi Londra. Nu se puneau întrebări.

Odată, Sesily lăudase isteţimea ducesei de a adăuga un fel de remuneraţie pentru femeile care participau la seratele ei, iar femeia cu care discuta o corectase pe loc.

Banii erau daţi ca să ajute, ei nu serveau unui troc. Nu consfinţeau un schimb de favoruri, ci aveau menirea de a uşura grija apăsătoare pe care o simţeau atât de multe femei atunci când n-aveau bani şi erau depăşite de situaţie.

Ducesa ştia adevărul; banii însemnau putere. Iar în acele seri, ea făcea tot posibilul ca să pună puterea în mâinile femeilor care, de prea multe ori, aveau prea puţină.

„Luaţi cât aveţi nevoie” le spunea ducesa oaspeţilor săi atunci când era întrebată. „Iar dacă într-o bună zi aveţi de prisos, puteţi oricând să înapoiaţi aceşti bani.”

Femeile din grupul de marţi seara rareori aveau guinee de rezervă… dar cunoşteau valoarea a ceea ce aveau.

Bârfe. Acestea valorau mult mai mult decât banii.

Făcându-şi loc prin mulţimea jovială, Sesily s-a îndreptat spre capătul îndepărtat al sălii de bal, unde se afla ducesa, înconjurată de petrecăreţi. Fără să-i scape nimic, aceasta a observat-o pe Sesily şi i-a făcut semn să treacă prin aglomeraţie, ceea ce a durat mai mult decât se aştepta ea, din pricina tuturor opririlor pe care s-a văzut nevoită să le facă fiindcă trebuia să discute cu femeile pe care le recunoştea.

Croitorese ucenice de pe Bond Street şi cameriste din Park Lane, precum şi o îndrăgită bucătăreasă de la un club din St. James’s, care avea mereu ceva interesant de povestit. Domnii se făceau uşor de râs la cluburile lor, constatase Sesily.

Întorcându-se dinspre un grup de femei care râdeau, Sesily a luat un pahar de vin de pe o tavă dusă de un valet care tocmai trecea pe lângă ea. Apoi şi-a văzut de drumul ei, făcând nu mai mult de câţiva paşi înainte de a

recunoaşte o faţă nouă în mulţime, familiară pentru că o văzuse cu doar o zi înainte, într-o o altă casă aristocratică. Femeia făcea parte din batalionul de dădace care lucrau pentru Seleste.

Sesily a zâmbit.

— Eve, nu-i aşa?

Recunoscând-o pe sora angajatoarei sale, cealaltă femeie a făcut ochii mari şi a dat să schiţeze o mică reverenţă înainte ca Sesily să clatine din cap, oprind mişcarea şi ducându-şi un deget la buze.

— În seara asta, ne păstrăm secretele una alteia.

Eve a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Bineînţeles, milady.

— Spune-mi Sesily, te rog.

Eve a ezitat, vizibil uimită de situaţia extraordinară, înainte de a-şi aminti, pesemne, că nu exista nimic obişnuit în acel loc sau la acea petrecere. Aşa că a dat din cap cu hotărâre şi a schiţat un mic zâmbet.

— Sesily.

— Să nu-i spui surorii mele!

Zâmbetul femeii s-a lărgit.

— Ce să-i spun?

Sesily a râs şi i-a făcut cu ochiul, iar apoi fiecare dintre ele a pornit-o într-o direcţie diferită. Croindu-şi loc prin mulţime, Sesily a ajuns la ducesă, care, de pe podiumul de la marginea sălii, veghea la buna desfăşurare a balului.

Prăbuşindu-se lângă prietena ei pe divanul tapiţat cu o catifea de un verde-smarald strălucitor, Sesily şi-a băut vinul, a privit la aglomeraţia din sală şi a spus:

— Acum le inviţi pe fetele care lucrează pentru surorile mele?

— Surorile tale au bani şi titluri, nu-i aşa?

— La fel şi eu.

— Da, dar eu îţi cunosc secretele.

Sesily a clătinat din cap, impresionată. Nimeni nu era în afara razei de acţiune a Ducesei.

— Chiar n-ai niciun scrupul!

Ducesa a făcut un gest nonşalant cu mâna.

— Ştii că ar fi nevoie de ceva cu adevărat catastrofal ca să mă folosesc de toate informaţiile pe care le am despre familia ta.

— Chiar şi-aşa, n-ai nici un scrupul.

Ducesa şi-a înclinat capul.

— Probabil că ai dreptate. Şi, în plus, şi angajaţii surorilor tale merită o petrecere pe cinste, nu-i aşa?

— Ţinând cont de nepoţii mei infernali, fata asta merită toate petrecerile pe care le poate găsi.

S-a forţat să corecteze restul camerei, neplăcându-i felul în care referirea la nepoţii ei, la sora ei adusese cu ea ecoul zilei precedente. O umbră a acesteia.

A lui.

A alungat acel gând. Nu se afla acolo pentru el.

Venise acolo tocmai pentru contrariu.

— Ceva interesant în seara asta?

— Orice e interesant la un moment dat, a spus ducesa, chemând un valet care trecea pe acolo, ca să ceară un nou pahar de şampanie. De fapt…

S-a oprit, privirea căzându-i pe un grup de tinere femei din apropiere, dintre care câteva păreau absolut îngrozite.

Nu era ceva neobişnuit ca nou-venitele la acele baluri de marţi să fie emoţionate în urma întâlnirii cu ducesa de Trevescan, dar ea ştia ca nimeni alta să facă un oaspete să se simtă bine-venit. Sesily a zâmbit atunci când prietena ei s-a ridicat de pe divan şi s-a apropiat de fete, luându-le mâinile într-ale ei şi aplecându-se ca să se prezinte. Poate că seara aceea însemna o petrecere pentru femeile care veneau, dar reprezenta muncă pentru gazda lor. Deşi ea nu dădea niciodată impresia asta.

Sesily şi-a concentrat atenţia asupra sălii. Acolo, în mijlocul ringului de dans, Adelaide, cea mai sfioasă dintre sfioasele uitate din Mayfair, se învârtea şi se tot învârtea într-o răsucire sălbatică.

I se alăturaseră Lady Nora şi iubitul ei, Nik, ce părea eliberat pe moment de îndatoririle sale de locotenent al

grupării Bareknuckle Bastards, regii contrabandiştilor din Covent Garden.

În timp ce privea fustele lui Adelaide ridicându-se precum o paraşută de mătase într-un joc de copii, Sesily s-a gândit să danseze şi ea… până când ritmul muzicii a devenit din ce în ce mai rapid, Nora s-a înclinat în braţele lui Nik, iar cei doi s-au sărutat printre râsete şi gâfâieli, ceea ce a făcut ca stomacul lui Sesily să se strângă dintr-un motiv de care ea nu voia să ştie.

Invidia nu era deloc atrăgătoare.

Şi cu siguranţă că nu era nimic tentant în a se întreba unde se afla Caleb Calhoun, ticălos, canalie, nesimţit, golan şi acum… fantomă.

O părăsise.

A ignorat gândul, şi-a abătut în mod deliberat privirea de la îmbrăţişarea veselă de pe ringul de dans şi s-a uitat după Imogen, care cu siguranţă că nu dansa. Ea vorbea. După cum se aştepta, Sesily a zărit-o într-un colţ al sălii, gesticulând sălbatic în faţa unui public care îi sorbea fiecare cuvânt.

În timp ce o privea, Imogen şi-a întins larg braţele, făcând semnul universal care desemna noţiunea de explozie.

Cu siguranţa că aceea era singura petrecere din Mayfair la care tinerele femei discutau despre explozibili.

În apropiere, ducesa le-a făcut semn din cap femeilor cu care vorbea şi le-a spus:

— Luaţi tot ce vă trebuie deocamdată. Spuneţi-i numele voastre domnului Singh, le-a sfătuit ea arătând spre bărbatul punjabi înalt şi chipeş care se afla în balconul de deasupra sălii şi care era un obişnuit al acelor evenimente.

Pentru toţi cei din Mayfair, Lashkar Singh era omul de afaceri londonez al ducelui de Trevescan, aflat în oraş ca împuternicit al ducelui însuşi şi având misiunea s-o oprească pe ducesă din a cheltui fondurile Trevescan pe rochii şi frivolităţi. Bineînţeles, nimic din ceea ce avea legătură cu reşedinţa Trevescan nu era ceea ce părea a fi. Domnul Singh avea o minte sclipitoare şi lucra îndeaproape

cu ducesa, păstrând toate secretele ei şi câteva dintre secretele lui. Urma ca în câteva minute să întocmească scrisori de recomandare pentru acele femei.

— O să vă găsim slujbe noi. În case mai bune. Cu angajatori decenţi. Aţi înţeles? le-a întrebat ea pe fetele care dădeau din cap cu seriozitate, câteva dintre ele ştergându-şi lacrimile. Şi să veniţi la mine dacă mai aveţi nevoie de ceva, da?

Mulţumită de reacţia lor, ducesa a schimbat o privire cu domnul Singh, concluzia putând fi exprimată într-un singur cuvânt: rezolvat.

Sesily s-a uitat la prietena ei.

— Eşti bine?

Ducesa s-a aşezat lângă ea.

— Totting îşi închide casa de la Londra. Fuge la ţară. Refuză să plătească salariile servitorilor.

— Ticălosul! a spus Sesily. Nu poate să se poarte onorabil nici măcar atunci când dă bir cu fugiţii.

— Da, ei bine, atât timp cât o şterge de aici cu coada între picioare, sunt fericită să ajut la partea legată de onorabilitate, a spus ducesa. O să găsim o listă cu servitorii lui de la ţară şi o să facem tot ce putem pentru ei. Iar după ce pleacă, putem să mai tăiem unul de pe lista noastră.

Un alt om oribil, eliminat.

— Iar pentru fiecare cap care se rostogoleşte, cresc două în loc, a răspuns Sesily. Sinceră să fiu, încep să cred că toţi bărbaţii sunt răi.

Ducesa i-a aruncat o privire.

— Cu excepţia ducelui tău, desigur. Binecuvântat fie el, conturile sale bancare grase şi dezinteresul absolut faţă de Londra.

Ducesa a ridicat şampania în semn de toast.

— O să beau pentru asta.

— Dar numai el face excepţie, a spus Sesily.

— Sesily, dragă, se pare că ai avut o zi grea.

— Ce te face să crezi asta?

— Ei bine, aversiunea ta de tip Meduza faţă de bărbaţii speciei mi-a dat un indiciu.

Sesily s-a îmbufnat.

— Aş vrea să nu mai fiu comparată cu zeiţele.

— Din punct de vedere tehnic, este o Gorgona, a spus ducesa. Şi, ca să fim corecţi, tu eşti cea care a adus mitologia în discuţie. Dar spune-mi, cine altcineva te mai compară cu zeiţele?

— Sesily e o zeiţă acum?

Muzica s-a întrerupt şi Adelaide a sosit, fără suflare şi pregătită pentru o pauză. S-a prăbuşit pe treptele de la picioarele lui Sesily.

— Adică, bineînţeles că eşti.

— Mulţumesc.

— Dar cine te numeşte aşa?

— Nu are importanţă.

Adelaide şi ducesa s-au privit.

— Americanul, au spus ele la unison.

— Nu mi-a spus aşa. Ei bine, a făcut-o, dar nu cred că a spus-o ca pe un compliment, a fost de părere Sesily, făcând să se ridice pe dată două perechi de sprâncene. M-a numit Atena.

— Aha, ucigaşa Meduzei, a spus ducesa.

— Perseu a ucis-o pe Meduza, a replicat Adelaide.

— Perseu era muşchiul, Atena era creierul.

— Vreţi să vă opriţi, voi două? le-a conjurat Sesily.

Au făcut-o, din fericire, iar apoi Sesily s-a trezit cu două perechi de ochi enormi aţintiţi asupra ei.

Din păcate, a sosit Imogen.

— Ce se întâmplă?

— Nu e clar, a răspuns Adelaide. Dar se pare că americanul a asemănat-o pe Sesily cu Atena, iar ei nu-i place asta.

— Atena a fost virgină, să ştii, a informat-o Imogen, plină de amabilitate.

Şi uite aşa, Sesily a ajuns la capătul răbdării.

— De fapt, nu ştiam asta, Imogen, dar îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai subliniat toate modurile în care americanul se înşală în privinţa mea, fiindcă ieri a confirmat pe deplin lipsa virginităţii mele.

Cele două perechi de ochi enormi au devenit trei.

Iar apoi Imogen a zis:

— Ţi-am spus că vrea să…

— Cu toţii ştiam asta. Imposibil să nu ştim, într-adevăr, după evenimentele din debaraua lui Coleford, a adăugat ducesa, ca şi cum toate ar fi fost puse la curent în legătură cu acea fatidică jumătate de oră. Ceea ce, în mod clar, se întâmplase.

Sesily a mijit din ochi.

— Chiar nu ştiu ce m-aş face dacă voi toate n-aţi suna din trâmbiţă prin întregul Mayfair.

— O, te rog! Nu e vorba de oraş. Ci de noi.

În mod normal, Sesily ar fi fost de acord. Dar în seara aceea nu se simţea tocmai mărinimoasă. Se simţea jenată.

Ura să se simtă jenată.

— Sesily, a spus Adelaide în şoaptă, eu nu înţeleg. Nu asta ţi-ai dorit timp de doi ani?

„Da, da. Bineînţeles că da”

Răspunsul i s-a oprit în gât, înghesuit şi stânjenitor. Şi, mai rău decât atât, ba chiar oribil, era însoţit de înţepătura fierbinte a lacrimilor. O, Doamne! Oare urma să plângă?

— O, nu! a spus Imogen.

— O, Doamne! a intervenit Adelaide.

— Mai mult vin, i-a cerut ducesa unui valet care trecea pe acolo. Repede! a exclamat ea întorcându-se spre Sesily şi dăscălind-o: Nu poţi plânge. O să-ţi curgă dermatograful şi atunci gândeşte-te la ce o să spună toată lumea.

Sesily a scos un mic hohot de râs.

— Înspăimântător!

— Exact. Acum ar fi bine să ne spui totul, înainte ca Imogen să decidă să-l otrăvească pe americanul tău.

Lui Sesily i s-a pus din nou nodul acela în gât.

— Nu-i „americanul meu”.

— A fost groaznic? a întrebat Adelaide. Dacă a fost groaznic, Imogen nu trebuie să-l otrăvească. Pur şi simplu o să spunem asta unei jumătăţi de duzină de femei prezente aici astă-seară, şi lui Maggie. Şi aşa mai departe, a hotărât

ea, iar apoi a pocnit din degete şi a adăugat: Peste o lună, ştirea o să fie în toate ziarele din Boston.

— Bun plan, a spus Imogen pe un ton admirativ. Dumnezeu ştie că Maggie o să se asigure că nimeni nu se mai apropie de el vreodată.

Sesily a clătinat din cap în semn de negare.

— N-a fost groaznic.

— N-a fost?

— Nu, a spus ea în şoaptă. A fost foarte… bine.

A urmat o pauză, după care Imogen a spus:

— Bine.

Era o descriere ridicolă. „Bine.” La fel cum se putea descrie un pateu cumpărat de la o tarabă din piaţa Covent Garden, sau putea fi lăudat desenul unui copil, sau se putea povesti despre performanţele la pian ale unei debutante din înalta societate.

Nu aşa ar fi trebuit să descrie cineva experienţa de a face dragoste cu Caleb Calhoun. Sesily a tresărit la acel gând. Şi la cel legat de expresia „a face dragoste”. Sesily Talbot avea treizeci de ani şi era mai mult decât capabilă să separe plăcerea de emoţie atunci când era necesar, iar în toţi acei ani nu se minţise nici măcar o dată că cineva făcuse dragoste cu ea.

Până cu o zi în urmă.

Când se simţise cu adevărat… cu adevărat… cu adevărat…

„Nu spune bine.”

Special.

O, nu! Asta era mai rău!

— Îl iubesc.

Prietenele ei au schimbat priviri alarmate şi derutate, iar Sesily nu le putea învinovăţi. Existau multe motive de îngrijorare şi de confuzie, dacă era să fie sinceră.

— Dar asta e… bine, nu? a îndrăznit Adelaide.

Sesily s-a uitat în jos, studiindu-şi albastrul cenuşiu al fustelor, fără să vrea să le spună prietenelor ei toată povestea şi dorind, în acelaşi timp, să le spună absolut totul. Ştiind că, în timp ce americanul o abandonase în acea

căsuţă din mijlocul pustietăţii, acele trei femei... n-ar fi făcut niciodată la fel.

Aşa că le-a povestit totul, pe estrada din sala de bal a ducesei de Trevescan, în timp ce o petrecere zgomotoasă se desfăşura în jurul lor. Sesily a relatat întreaga poveste, despre roşul de obraz şi dermatograf, despre plimbare, precum şi despre felul în care el părea să înţeleagă bucuria şi semnificaţia muncii pe care o făceau împreună, chiar dacă era îngrijorat de faptul că ea, Sesily, se punea în pericol.

Iar apoi le-a povestit despre sărut şi despre ploaie, despre felul în care el spărsese uşa, făcuse focul şi găsise pături călduroase, despre felul în care o făcuse să râdă... şi o făcuse să creadă că ar fi putut avea în sfârşit, în sfârşit, o şansă să simtă ceva pentru el, adică pentru acel bărbat care, de altfel, o mai făcuse să simtă ceva timp de ani întregi.

După ce a terminat de povestit, Sesily a adăugat:

— Dar... povestea cea lungă a devenit foarte scurtă, totul a fost perfect şi exact aşa cum am visat, şi am crezut că întreaga întâmplare era începutul a ceva nou. Numai că, atunci când m-am trezit, ploaia încetase, se lăsase noaptea, focul se stinsese şi el dispăruse. Sesily a dat vinul pe gât, iar ducesa i-a întins un alt pahar, pe care ea l-a acceptat fără ezitare.

— A plecat.

De data asta, Imogen era cea care vorbise.

Sesily a dat din cap.

— M-am întors la Highley şi am văzut că trăsura lui dispăruse. N-am putut suporta s-o privesc pe Sera în ochi, aşa că am lăsat un bilet la cel mai apropiat valet şi am plecat acasă.

Acasă. A ezitat în faţa cuvântului, neplăcându-i cum se simţea să numească „acasă” acea clădire enormă de pe Park Lane, unde se zbenguise, veselă, în ultimele luni, când cu o zi în urmă îşi făcuse o idee despre ce ar fi putut însemna „acasă”.

Şi-a strâns buzele, urând tăcerea care se aşternuse

între ele, în timp ce muzica se învolbura în sală, femeile prezente dansând mai sălbatic, bând mai mult, râzând mai tare.

Dar cvartetul de pe estradă a rămas tăcut. Ducesa s-a întins, a luat mâna lui Sesily şi a strâns-o puternic. Adelaide şi-a pus mâna pe vârful pantofului lui Sesily, greutatea fiind, în mod ciudat, bine-venită.

Imogen a spus, cu ochii ei negri arzând de indignare:

— Otrăvirea e prea bună pentru el!

Lacrimile ameninţau din nou.

— Voi trei sunteţi nişte prietene excelente.

Era adevărul curat. De câte ori muncise alături de acele femei, luptase alături de ele, le încredinţase secretele ei şi îi fuseseră încredinţate secretele lor? Ele îi dăduseră lui Sesily un drum pe care să meargă atunci când cărarea ei fusese pustie. Iar acum, chiar în timp ce-şi lingea rănile căpătate cu o zi în urmă, le era recunoscătoare pentru alinarea pe care i-o aduceau.

Chiar şi Imogen era o alinare, în ciuda sclipirii neliniştitoare din ochii ei, care spunea că singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă Sesily pentru ca ea să-l arunce pe Caleb în Tamisa fără să stea pe gânduri, ar fi fost s-o roage frumos.

Doar că Sesily ar fi stat pe gânduri.

A suspinat.

— Ştiţi care-i partea cea mai rea?

Prietenele ei au schimbat o ocheadă înainte ca ducesa să spună:

— Încă îl vrei.

— Mai mult decât înainte! a răspuns ea ridicându-şi privirea la frumosul tavan aurit, strălucind de lumina candelabrelor masive. Cum e posibil aşa ceva?! M-a abandonat pe podeaua căsuţei administratorului surorii mele, ticălos absolut ce e! A trebuit să mă întorc pe jos până la casa surorii mele, printr-un „câmp băltind de apă”!

Nu ştia de ce câmpul era partea cea mai jignitoare în acel moment, dar era prea târziu ca să-şi mai ia vorbele înapoi.

— Monstruos!

— Absolut detestabil!

— Luăm din nou în discuţie otrăvirea!

Auzind acel răspuns spontan, venit pe trei voci, Sesily nu s-a putut abţine şi a dat drumul unui mic hohot de râs.

— Şi dacă el ar apărea aici? Chiar acum? a întrebat ducesa, complet dezinvoltă. Atunci ce ai face?

Sesily s-a încruntat.

— N-ar fi exclus să-l pocnesc.

— Un început bun, a subliniat Adelaide. Iar pe urmă am lăsa-o pe Imogen să-l otrăvească.

Sesily a râs atunci, fiindu-i imposibil să nu se bucure de lumina din privirea lui Imogen.

— Ei bine, chiar dacă nu pot să vă ofer asta

..., a spus ducesa luând jurnalul pe care-l ţinea la îndemână, cel care avea ştanţat pe copertă un clopot argintiu, şi deschizându-l. Pot să vă ofer altceva.

Privirea lui Sesily a căzut pe jurnalul plin de pagini după pagini de nume, însemnări, date şi informaţii, iar inima a început să-i bată cu putere.

— Ce-i acolo?

Ţinând jurnalul strâns în mâni, prietena ei a îndemnat-o:

— Spune-mi adevărul. Ce vrei?

Adevărul. Nici măcar nu-şi permisese să se gândească la adevăr, îl voia pe Caleb. Iar asta însemna…

— Vreau… să ştiu.

Ducesa a clătinat din cap.

— Eşti sigură?

— Da.

Voia să ştie, ca să poată merge mai departe. Fără el.

Asta era o minciună.

Voia să ştie ca să facă tot ce-i stătea în putinţă să înţeleagă.

— Ascunde ceva, a spus ducesa.

— Ascunde totul, a adăugat Sesily, iritată.

— Da, dar eu vorbesc despre a ascunde la modul propriu. Ascunde ceva, şi orice ar fi acest ceva, are legătură

cu Coleford.

— Acum vreau şi eu să ştiu, a spus Adelaide, cu o furie glacială în voce. Vreau capul acelui om înfipt într-o ţepuşă!

Ducesa a ridicat dintr-o sprânceană.

— Al lui Coleford? Sau al lui Clayborn?

— Sunt capabilă să am două idei în acelaşi timp, a subliniat Adelaide. Dar vreau o răzbunare personală împotriva ducelui de Clayborn, ticălosul nemilos!

Sesily avea de gând să-i povestească mai târziu lui Adelaide despre conversaţia pe care o auzise la Coleford House. Dar acum…

Şi-a amintit ce-i şoptise Caleb în întuneric. „Coleford. Să ştii că nu e un om cumsecade,”

— Îl cunoaşte, a spus ea în şoaptă, ridicându-şi privirea spre ducesă. Îl cunoaşte. Şi nu în treacăt. Ştie despre el mai multe lucruri decât majoritatea.

Ducesa a mijit din ochi.

— Aşadar, în cealaltă seară el n-a fost acolo pentru tine?

O găsise în biroul lui Coleford. Ştiuse unde s-o caute. Unde să se ascundă. S-a uitat la prietenele ei.

— Nu ştiu de ce a fost acolo. Dar îl cunoaşte pe Coleford şi m-a avertizat în legătură cu el.

Ducesa şi-a deschis jurnalul, răsfoind prin noianul de notiţe în timp ce prietenele ei o priveau. Sesily ştia ce avea să se întâmple, îşi dorea asta, chiar dacă devenea tot mai iritată.

— Te-ai dus la balul de la Coleford House ca să cauţi ceva anume. Legătura.

Fără să-şi ridice privirea, ducesa a răspuns:

— Bineînţeles că asta am făcut.

— Ţi-am promis că aveam să-i aflu secretele, a spus Sesily.

— Da, dar nu puteam fi sigure de dorinţa ta de a le cerceta. Nu şi când el îţi era aproape.

Noi. Sesily s-a uitat la Imogen şi la Adelaide, care aveau eleganţa ca măcar să se prefacă ruşinate, chiar dacă

Imogen a ridicat din umeri.

— Nu ne-am înşelat. Ştiai că are legături cu Coleford şi nu ne-ai spus. A devenit ceva personal.

— Adelaide e pe punctul să distrugă un duce pentru că a fost nepoliticos cu ea! a pledat Sesily. Asta nu e ceva personal?

Prietenele ei au rămas tăcute. Apoi, în cele din urmă, Adelaide a spus:

— Asta e altceva, Sesily.

Bineînţeles că era. Da, iar ducesa avea ceva ce ea, Sesily, nu avea. Şi-şi dorea să aibă.

— Dă-mi-l.

Pentru moment, ducesa a închis jurnalul.

— Şi-a cumpărat bilet ca să se întoarcă în America.

— Ştiu. E aici doar până când naşte Sera.

Totuşi, o durea amintirea faptului că el intenţiona să plece.

— Nu, Sesily. Pleacă vineri dimineaţă.

Ea a clipit

— Ce? Care vineri?

— Vinerea asta.

Pleca din ţară. O părăsise pe ea, iar acum pleca din ţară.

Urând întrebarea pe care voia s-o pună şi urând faptul că-şi dorea atât de mult să afle răspunsul, ea a întrebat, totuşi:

— Când a făcut rezervarea?

— Azi dimineaţă.

Ştiuse, dar cuvintele ducesei au fost ca o lovitură în piept, care a făcut-o să se dea pe spate, sprijinindu-se de pernele divanului. A înghiţit în sec.

Pleca din ţară. Dărâmase o uşă şi făcuse dragoste cu ea într-o căsuţă prăfuită, o lăsase acolo de una singură şi înfrigurată, ca mai apoi ea să se întoarcă pe jos, printr-o păşune umedă, până la casa surorii ei, şi se opunea cu atâta înverşunare ideii de a da ochii cu ea, încât trebuia să părăsească ţara.

Din nou.

Şi-a privit prietenele pe rând, dar n-a primit niciun cuvânt de alinare din partea lui Adelaide sau vreo ameninţare de a-i scufunda vaporul, din partea lui Imogen. Foarte bine! Sesily n-avea nevoie de nici una dintre ele. Pentru că dezamăgirea şi neîncrederea ei se risipiseră aproape la fel de repede cum veniseră. Şterse de ceva mult mai puternic.

Mânia.

— Laşul ăla! a exclamat ea, făcând ca trei rânduri de sprâncene să se ridice până la linia dincolo de care începea să crească părul, iar apoi aruncându-i o privire încruntată ducesei. Spune-mi şi restul, i-a cerut ea prietenei sale, care şi-a înclinat capul, cu o expresie ce arăta că n-avea deloc chef de glumă. Plecarea lui n-are nimic de-a face cu Coleford. Tu ai o minte strălucită, aşa că n-ai avut nevoie de jurnal ca să-ţi aminteşti informaţia. Deci asta nu e tot, nu-i aşa?

Buzele ducesei s-au arcuit în semn de admiraţie.

— Nu, nu e. Aveam nevoie de jurnal ca să-ţi dau asta, a spus ea rupând o filă şi întinzându-i-o lui Sesily. Paginile pe care le-ai luat din registrul lui Coleford au dezvăluit câteva date interesante.

Sesily a luat hârtia şi a analizat adresa mâzgălită pe ea, în timp ce ducesa a continuat:

— Fondurile pe care vicontele le sustrage de la spitalul Foundling nu doar că o să-i ajute pe Bully Boys. O să-i plătească pe Bully Boys. Pentru serviciile prestate.

— Ce fel de servicii?

— De a veghea la asta.

Degetul ducesei, îmbrăcat în mătase vineţie, a arătat spre filă.

Sesily a privit şi a fost cuprinsă de surpriză şi de satisfacţie. Erau tot mai aproape de a înţelege amploarea furtului lui Coleford. N-avea nicio îndoială că ceea ce se afla la acea adresă din Brixton reprezenta cheia demersului lor: să se asigure că vicontele avea să primească ceea ce merita.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, a răspuns ducesa. Dar ştiu că nu doar Coleford e interesat de adresa notată aici.

Piesele de puzzle s-au aşezat la locurile lor.

— Caleb!

Ducesa a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Calhoun trimite bani la aceeaşi adresă.

— De ce?

— Din nou, nu ştiu. Dar americanul tău…

— Nu al meu.

— Mă rog, oricare ar fi secretul lui, a spus ducesa, se ascunde acolo.

Mânia, frustrarea, curiozitatea şi încă ceva ce nu voia să numească au inundat-o pe Sesily în timp ce se uita la hârtie.

— N-ar trebui să mergi singură, a spus Imogen. Nu şi dacă Bully Boys sunt cu ochii pe ceea ce se află la adresa asta. Merg cu tine.

— Nu.

Chiar şi acum, chiar şi furioasă pe Caleb, Sesily ştia că oriunde ar fi dus acea pistă, ea nu dorea să-i trădeze secretele. Chiar dacă el prefera să părăsească ţara mai degrabă decât să le împartă cu ea.

— Cel puţin n-ar trebui să mergi neînarmată, a spus Adelaide. Jumătate dintre băieţii ăia o să te recunoască. Săptămâna trecută l-ai lovit în cap pe Johnny Crouch cu un picior de masă.

Iar Caleb fusese acolo, la The Place. Alături de ea. Luptând. O scosese ele acolo. O protejase.

Cine avea să-l protejeze pe el?

— Sesily? a întrebat Adelaide, aducând-o înapoi în prezent.

— Întotdeauna sunt înarmată.

Capitolul 18

Deşi Sesily şi-a respectat promisiunea de a ajunge

înarmată la adresa misterioasă aflată la treizeci de minute de mers cu trăsura spre sud, peste râu, în Brixton, a devenit clar că arma albă legată de coapsă şi la care se putea ajunge prin buzunarul secret al fustelor nu era de trebuinţă pentru acea ieşire.

În timpul nopţii nedormite şi al călătoriei de o jumătate de oră, Sesily avusese destul timp să se gândească la ce anume ar fi putut găzdui construcţia de pe Bermond Lane, de la numărul 3. Ţinând cont de faptul că aceasta era supravegheată de nişte huligani înveteraţi, în schimbul plăţii unui monstru înveterat, şi că avea legătură cu un proprietar de tavernă american, care mai degrabă ar fi părăsit ţara decât s-o înfrunte, Sesily îşi imaginase tot felul de lucruri: un depozit bine păzit, o tavernă, un bordel, o mulţime de lucruri dubioase, ascunse în zonele dubioase ale oraşului.

Nu se gândise niciodată că ar fi putut să fie o casă.

Trăsura s-a oprit la capătul unei stradele drăguţe, mărginite de tufe de agrişe, la nici cinci minute de centrul oraşului Brixton, unde străzile şi magazinele erau pline de viaţă. Ultima oprire pe drumul de poştă înainte de Londra, acel orăşel le oferea multor călători cea de pe urmă ocazie de a se pregăti pentru debutul londonez.

Nu era genul de loc pe care cineva s-ar fi aşteptat să-l găsească în registrul contabil al lordului Coleford. Şi nu era nici genul de loc pe care cineva s-ar fi aşteptat ca Bully Boys să-l cunoască.

Iar în ceea ce priveşte amestecul lui Caleb în acel loc, oricare ar fi fost acesta… ei bine, Brixton pur şi simplu nu părea genul de loc în care secretele să trebuiască păstrate cu stricteţe.

Sesily a coborât, aruncându-i o privire derutată vizitiului ei, Abraham, care era în serviciul ei de doi ani şi cunoştea South Bank ca pe propriul buzunar.

— Eşti sigur că e bine?

Privirea tânărului a arătat foarte limpede că era jignit de simpla sugestie că ar fi putut s-o ducă la o adresă greşită. Ea a scos un mic hohot de râs.

— Mi se pare corect, a spus ea. Nu cred că o să dureze mult, dar de ce nu te duci în josul drumului, ca să cauţi un loc în care să mănânci o prăjitură?

Slăbiciunea pentru dulciuri a lui Abraham n-a avut nevoie de o încurajare suplimentară. Despărţindu-se de vizitiul ei, Sesily a apucat-o pe cărarea îngustă, spre un şir fermecător şi bine îngrijit de case modeste, cu acoperişuri de paie, clădite câte patru într-un mic semicerc, fiecare cu câte o poartă şi cu câte o grădină îngrijită, despre care Sesily îşi imagina că înfloreau frumos primăvara şi vara.

Oprindu-se în mica fundătură, s-a gândit la adresa scrisă pe fila dată de ducesă, adresă pe care ea o memorase cu o seară în urmă, ştiind că era în căutarea numărului 3, casa pitorească ce avea uşă albastră şi care se afla drept în faţa ei.

„Şi acum, ce?”

— Aţi venit la croitoreasă?

Sesily s-a întors, întâlnind privirea curioasă a unui bărbat de culoare, de vârstă mijlocie, care traversa o grădină mică şi ordonată, îndreptându-se spre ea.

— Poftim?

Bărbatul a zâmbit larg, expresia potrivindu-se cu ochii lui blânzi.

— Singura dată când vin aici doamne pe care nu le cunoaştem, este pentru o întâlnire cu croitoreasa. Doamna Berry, a spus el arătând spre casa cu uşa albastră. Numărul 3.

O croitoreasă.

Ei bine, nu era ceea ce s-ar fi aşteptat, dar Sesily ştia cum să se descurce cu croitoresele. În cel mai bun caz, ar fi aflat orice secrete care erau păstrate acolo, iar în cel mai rău caz… ei bine, şi-ar fi comandat o rochie nouă.

— Mulţumesc, i-a spus ea bărbatului, care a salutat-o făcându-i cu mâna de cealaltă parte a gardului şi s-a întors apoi la treburile lui.

Intrând pe poarta de la numărul 3, Sesily s-a apropiat de uşă şi, după ce s-a hotărât, a bătut.

Uşa s-a deschis în câteva secunde, ca şi cum femeia

de dincolo de ea ar fi aşteptat sosirea lui Sesily. Era înaltă, brunetă, şi râdea de ceva ce era în afara razei vizuale a lui Sesily, genul de râs care părea neforţat şi sigur pe sine. Dar atunci când s-a uitat la Sesily, a devenit serioasă, şi-a netezit părul şi şi-a scuturat fustele de un verde intens.

— Bună ziua, a spus ea schimbându-şi postura în una profesionistă.

O postură de afaceri.

— Bună ziua. Sunt Sesily Talbot…

Ochii albaştri ai femeii s-au făcut mari. Ea a rămas cu gura căscată.

— Am auzit de dumneavoastră!

Sesily şi-a înclinat capul. Era ceva neaşteptat.

— Poftim?

Femeia a dat din cap, veselă, făcând să salte buclele negre care îi încadrau faţa.

— Citesc articole despre bârfe mondene, iar dumneavoastră şi surorile dumneavoastră sunteţi mereu… a început ea să spună, dar apoi s-a întrerupt, ochii ei mari căpătând o privire îngrozită. Îmi pare foarte rău! N-ar fi trebuit să… vreau să spun…

S-a pierdut cu totul. Sesily nu şi-a putut înăbuşi un hohot de râs.

— O, te rog, nu te opri din cauza mea! În tinereţe, eu şi surorile mele obişnuiam să numărăm cuvintele dedicate fiecăruia dintre scandalurile noastre. Cea care avea cele mai multe cuvinte câştiga întrecerea, a lămurit-o ea pe croitoreasă, iar apoi s-a aplecat şi i-a zis, cu un aer confidenţial: Sunt mândră să spun că eu am câştigat de cele mai multe ori.

Cealaltă femeie a râs.

— Greşesc dacă spun că întotdeauna mi s-a părut că scandalurile dumneavoastră erau cele mai distractive?

— Deloc, a răspuns Sesily pe un ton vesel. De fapt, ai avut dreptate.

Ochii femeii s-au aprins.

— E adevărat că aţi pozat pentru un tablou nud?

Sesily a râs din nou.

— De fapt, a fost vorba despre prietena mea. Dar, pentru o vreme, am avut o legătură cu un sculptor.

Femeia a deschis uşa mai larg.

— Domnişoară Talbot... Lady Sesily, s-a corectat ea, făcând şi o jumătate de reverenţă. Nu ştiu ce v-a adus la Brixton, dar eu sunt Jane Berry şi vă stau la dispoziţie. Aţi dori să intraţi la un ceai?

Sesily ştia că nu era posibil ca acea croitoreasă din acea casă drăguţă, de pe acea alee drăguţă, să fie persoana pe care o căuta. Orice ar fi spus Abraham, se aflau în locul greşit. Rochie nouă să fie!

Poate că doamna Berry ar fi putut să-i facă o rochie dintr-o ţesătură de acelaşi verde intens pe care îl avea rochia purtată de ea.

— Aş dori, într-adevăr, a spus Sesily trecând pragul.

— Ce vă aduce la Brixton? a întrebat doamna Berry.

Sesily a clătinat din cap.

— Îţi vine să crezi că am greşit adresa?

— Ei bine, mi se pare că aveţi adresa corectă!

Sesily a zâmbit.

— Eşti croitoreasă?

— Sunt!

Doamna Berry s-a uitat în spatele lui Sesily şi l-a văzut pe vecinul ei, care stătea lipit de gardul lui, privind. I-a făcut cu mâna şi a strigat:

— Bună ziua, domnule Green!

Domnul Green i-a întors salutul, iar Jane a închis uşa, clătinând din cap.

— E un vecin minunat, dar e un pic prea îngrijorat. Nu-i place când vin străini pe aici. O dată la câteva luni, îmi spune că e sigur că suntem cu toţii supravegheaţi.

Cuvintele au plutit, parcă, între ele două, iar pe Sesily a început s-o furnice ceafa din pricina revelaţiei pe care tocmai o avea. Poate că, până la urmă, n-avea adresa greşită.

Poate că domnul Green avea dreptate.

Dar asta nu explica deloc cine era acea femeie şi nici de ce atât de mulţi oameni erau interesaţi de ea.

— Doriţi un ceai? a întrebat Jane, conducând-o într-un salon fermecător, destinat lucrului, în care se găseau mostre de ţesături şi câteva manechine de croitorie, îmbrăcate în rochii aflate în diferite stadii de finisare.

— Da, te rog, a spus Sesily, distrasă, privind camera de jur-împrejur şi simţindu-se ca şi cum i s-ar fi dat o cutie plină ai piese de puzzle, fără nicio indicaţie despre cum ar fi trebuit să arate imaginea de ansamblu.

— O să pun ceainicul la fiert, a spus Jane întorcându-se ca să iasă din cameră chiar în momentul în care un băiat a dat buzna înăuntru. Peter! Manierele, te rog!

Băiatul s-a oprit imediat, dându-i lui Sesily şansa să se uite la el. Avea opt, poate nouă ani, şi un zâmbet deschis şi dezinvolt precum cel al mamei lui.

— Bună ziua, a spus el pe un ton vesel, privind-o pe musafiră cu ochii lui verzi, sclipitori.

Asemănarea a izbit-o pe Sesily. Inima ei a stat în loc.

Avea adresa corectă.

Peter era fiul lui Caleb. Era înalt pentru vârsta lui, iar tinerele lui trăsături îl arătau încă de pe acum pe bărbatul chipeş care avea să devină. Ochi verzi, bucle brune. Acelaşi zâmbet. Bucăţică ruptă din Caleb.

Sesily a înghiţit în sec, simţind că i se făcuse frig dintr-odată în casa aceea caldă şi că-i transpiraseră palmele.

— Bună ziua! i-a răspuns ea băiatului.

— Foarte bine! Iar acum du-te afară, te rog. Doamna se află aici ca să discute despre o rochie.

Cuvintele lui Jane parcă se auzeau de la mare depărtare. De la kilometri distanţă. Apoi, în chipul cel mai natural din lume, Peter a ieşit pe uşă şi s-a dus în grădină, iar Jane a continuat să vorbească, cerându-şi scuze pentru întrerupere.

Iar Sesily a clătinat din cap şi a spus ceva, orice părea potrivit într-o astfel de situaţie. A dat din mână, sugerând prin asta că scuzele nu erau necesare.

Iar Jane…

Drăguţa, vesela Jane.

Mama lui Peter.

Ceea ce o făcea… oare ce era ea pentru Caleb?

Doamna Berry. Nu Calhoun. Privirea lui Sesily a coborât spre mâinile femeii şi spre inelul subţire de aur de pe degetul ei. Era căsătorită.

Sesily a crezut că avea să i se facă rău.

Acela să fi fost secretul lui Caleb? Jane era soţia lui?

Gazda a dispărut în spatele casei, spre bucătărie, ca să pună un ceainic la fiert, iar Sesily a rămas în mijlocul acelui salon drăguţ, cu un vuiet în urechi, în timp ce realiza că nu mai putea rămâne niciun minut în mijlocul acelui salon drăguţ.

Trebuia să iasă de acolo.

— Îmi pare atât de rău… a spus ea vorbindu-i camerei goale, ca şi cum aceasta ar fi putut transmite mesajul.

Apoi a plecat, mişcându-se cât mai repede posibil, a ieşit pe uşă şi prin grădina acum goală, fiindcă Peter dispăruse acolo unde se duceau băieţii atunci când erau trimişi afară. Din fericire. Sesily s-a grăbit pe cărare şi a ieşit pe poartă, iar apoi pe alee, tufele de agrişe părând dintr-odată mai puţin idilice. Soarele se ascunsese în spatele unui strat de nori şi vântul se înteţise, amintindu-i lui Sesily că iarna era după colţ.

Şi-a strâns mai bine pelerina în jurul ei.

Caleb avea un copil. Un Peter.

Caleb avea o Jane.

O familie frumoasă, acolo, în Brixton, ascunsă de ochii lumii, în timp ce el trăia… unde? În Marylebone? În Boston? În niciunul dintre acele oraşe? Acolo?

Întrebările îi răsunau în minte lui Sesily precum bătăile inimii. Iuţi, una după alta, precum paşii ei, în timp ce se îndrepta spre trăsură. Caii erau legaţi şi nu se vedea nici urmă de Abraham, desigur. Ar fi fost prea uşor, nu-i aşa? Trecând pe lângă trăsură, Sesily s-a întors spre oraş, pregătită să se ducă să-şi găsească vizitiul şi să-l târască înapoi, ca s-o ducă acasă.

I-ar fi cumpărat o sută de prăjituri când s-ar fi întors în Mayfair. I-ar fi cumpărat o întreagă cofetărie, dacă s-ar fi

întors.

Dar dacă ea nu s-ar mai fi întors niciodată în Brixton, tot ar fi fost prea devreme. Brixton, unde Caleb avea o soţie drăguţă şi un fiu frumos… o familie.

Nu era de mirare că o părăsise.

Sera ştia?

Oare îi ascunsese intenţionat acest lucru?

Şi cum de îi ascunsese Caleb asta Serei?

Caleb nu-i datora acel secret ei, lui Sesily. Nu-şi făcuseră promisiuni unul altuia. Dar ea crezuse că ei doi erau mai mult decât atât unul pentru celălalt. Crezuse că el ar fi putut măcar…

Şi-a coborât bărbia în piept, din pricina pişcăturii aproape insuportabile a vântului rece.

Ştiuse că el avea secrete, dar nu şi-l imaginase niciodată mincinos. I-a trecut prin minte momentul acela de pe dealul Highley, când crezuse că el o văzuse. Că o înţelesese. Când îşi dăduse seama că îl iubea.

Şi în tot acest timp, el avusese asta. Casa aceea mică. Femeia aceea bună. Copilul acela dulce, cu zâmbetul lui cuceritor. Cu ochii verzi ai lui Caleb.

Respiraţia i s-a oprit în piept, iar gâtlejul i s-a strâns. La naiba! N-avea de gând să-l lase pe acel bărbat s-o facă să plângă de două ori în două zile. N-avea de gând să plângă. Trebuia să se abţină cel puţin până când ajungea în trăsură. Avea mândria ei, la urma urmei.

Mândria şi o sămânţă de furie care prindea rădăcini. Pentru că el nu doar că o minţise.

O transformase în ceva ce ea jurase să nu fie niciodată.

O făcuse nesăbuită.

Şi aici era problema. Fiindcă fusese atât de preocupată de Caleb, încât uitase că mai erau şi alţii interesaţi de acea adresă.

Motivul pentru care venise înarmată.

Adică uitase că mai erau şi alţii, până când a fost înhăţată din spate, luată pe sus şi trasă într-un pâlc de copaci de pe marginea drumului, în timp ce o mână

murdară îi înăbuşea ţipătul.

— Măi, măi, măi! Sesily Talbot! Cine ar fi crezut că o doamnă ca tine o să se plimbe la sud de râu?

Bineînţeles. Sesily a închis ochii pentru o clipă, frustrarea, iritarea şi destul de multă furie năpădind-o la auzul vocii familiare.

Uitase de Bully Boys.

Johnny Crouch a strâns-o mai tare.

— Dar, pe de altă parte, tu nu eşti o doamnă, nu-i aşa?

Sesily s-a zbătut în strânsoarea lui, zvârcolindu-se şi răsucindu-se până când el şi-a mutat mâna şi i-a suflat în ureche respiraţia lui fierbinte şi stătută.

— Nu ţipa. Dacă îi atragi pe cei din casa aia, o să le scot maţele în faţa ta. Mai întâi, băiatul.

Nu exista riscul ca Sesily să ţipe. Ştia că nu trebuia să-i implice pe alţii în lupta ei. Lucra cel mai bine de una singură.

— Manierele tale sunt oribile, Johnny!

— Se înrăutăţesc ori de câte ori eşti prin preajmă.

— Ai grijă, o să-mi suceşti minţile!

S-a luptat cu strânsoarea puternică a individului, dar menghina braţelor lui strânsă în jurul mijlocului ei îi ţinea propriile braţe blocate în lateral. A blestemat modul în care se lăsase distrasă mai devreme. Johnny era un huligan masiv, însă putea fi doborât cu uşurinţă dacă cineva reuşea să-l sleiască de puteri.

Sesily se pierduse atât de mult în gânduri, încât pierduse avantajul. Nesăbuită.

Ceea ce însemna că trebuia să-şi folosească propria forţă brută şi să spere că el nu se aştepta la asta.

— De ce nu-mi spui ce vrei de la croitoreasă? a întrebat el.

— Sinceră să fiu, Johnny, după ce ţi-ai pus mâinile jegoase pe una dintre rochiile mele, n-ar trebui să fie atât de greu de crezut că vreau una nouă. Ar trebui să încerci să faci baie, a adăugat ea, încercând în mod deliberat să-l enerveze. E la modă.

— Eşti îngrozitor de îndrăzneaţă pentru o fată care urmează să fie predata inamicului, a spus Johnny. Lui Coleford n-o să-i placă să audă că una dintre voi pândeşte pe aici.

Pe Sesily a năpădit-o frica. Dacă ar fi ajuns la urechile lui Coleford vestea că ea se afla acolo, el le-ar fi prins pe celelalte, adică pe Imogen, pe Adelaide şi pe ducesă. Şi, mai rău de-atât, poate că şi pe surorile ei, care n-aveau nimic de-a face cu asta. Care nu s-ar fi aşteptat la o răzbunare.

Şi-a înghiţit nodul din gât şi l-a întrebat pe Johnny, sfidător:

— Lui Coleford nu-i plac rochiile noi?

— Nu eşti aici pentru o rochie. Asta înseamnă că vicontele o să vrea să ştie de ce eşti aici. Şi să-ţi spun un secret: el nu tratează bine doamnele.

Ea a simulat un mic hohot de râs şi a spus:

— Dacă unul ca tine zice asta, sunt convinsă că purtarea lui Coleford faţă de doamne e ceva de groază!

Cu un mârâit, el a săltat-o în aer şi a pornit pe aleea pustie, spre o căsuţă dărăpănată, ascunsă într-un pâlc de copaci neîngrijiţi. Inima lui Sesily a început să bată cu putere şi ea s-a zbătut din nou. Dacă ar fi dus-o înăuntru, ar fi avut mai puţine şanse de scăpare.

— Aşteaptă! Aşteaptă, Johnny! a strigat ea. M-ai strâns prea tare! Cred că mi-ai rupt o coastă.

— Nu e singurul lucru pe care o să ţi-l rup dacă nu-ţi ţii gura, a avertizat-o el fără să ezite.

Bineînţeles că n-ar fi ezitat. Ea îi zdrobise faţa cu un picior de masă la The Place. Răzbunarea era un lucru corect pe străzile Londrei, lecţie pe care ca trebuise s-o înveţe atunci când se încurcase cu ducesa.

Se apropiau de casă, iar Sesily ştia că avea mai puţin de un minut la dispoziţie ca să câştige teren.

— Mi se pare corect, a spus ea pe un ton cât se poate de senin, ştiind că dacă-şi arăta frica n-ar fi făcut decât să alimenteze brutalitatea lui Johnny.

Apoi s-a lăsat moale în braţele lui, schimbarea

centrului ei de greutate făcându-l să se împiedice.

Ea a închis ochii şi şi-a azvârlit capul pe spate cât de tare a putut, sperând că unghiul era cel corect.

Johnny a scos un răcnet sălbatic, urmat de cea mai spurcată înjurătură pe care o auzise vreodată Sesily.

Calculase corect unghiul.

În fracţiunea de secundă în care el şi-a slăbit strânsoarea, Sesily a zbughit-o, scotocind în buzunarul fals în timp ce se întorcea cu faţa la adversar. Se părea că tot avea nevoie de o armă, la urma urmei.

Acum Johnny era frânt de spate, cu mâna la nas, sângerând abundent. Pentru a doua oară în mai puţin de o săptămână!

— La naiba! Târfă! Mi-ai spart nasul! Din nou!

— Se spune „din nou” dacă nu s-a vindecat după prima dată? a întrebat ea, strângând în palmă mânerul cuţitului salvator.

Johnny nu s-a ostenit să răspundă la întrebare. Şi-a ridicat privirea şi s-a îndreptat spre Sesily, în timp ce ea alerga spre drumul principal, sperând că Abraham se întorsese şi că ştia cum să folosească pistolul pe care îl ţinea în lada de sub capra trăsurii.

Johnny s-a năpustit, iar Sesily a ieşit din raza lui de acţiune. De îndată ce individul s-a apropiat prea mult, ea i-a crestat palma cu vârful lamei.

S-a auzit un şuierat de durere. Johnny şi-a adunat ultima fărâmă de forţă şi de agilitate şi a prins-o cu mâna nevătămată, strângând-o puternic de încheietură şi sucindu-i braţul până când ea a scos un urlet înăbuşit şi a scăpat cuţitul în noroi.

El a zâmbit, arătându-şi dinţii stricaţi.

— Nu eşti atât de curajoasă fără armă, nu-i aşa?

În timp ce strânsoarea lui devenea şi mai puternică, Sesily şi-a mai înăbuşit un ţipăt, dorind să nu facă zgomot. Nu putea risca să-i pună în pericol pe Jane sau pe Peter. Sau pe acel om cumsecade care avea dreptate crezând că erau urmăriţi.

Şi trebuia să rămână conştientă în cazul în care

Johnny i-ar fi rupt încheietura, ceea ce era posibil să se întâmple dacă nu se putea împotrivi.

Îi mai rămăsese o singură şansă.

Folosindu-şi toată puterea rămasă, s-a azvârlit spre el cu mâna liberă întinsă, cu palma deschisă, ca să-i spargă nasul pentru ultima oară, ştiind că, dacă astfel ar fi scăpat din strânsoare, n-ar mai fi avut timp să zăbovească. Ştiind că ar fi trebuit să fugă cât mai iute cu putinţă şi să se roage ca trăsura ei să fi fost pregătită de plecare imediat ce ar fi ajuns la ea.

Apoi l-a lovit pe Johnny. Iar lovitura a fost una reuşită.

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la fugă înainte să răsune urletul oribil al lui Johnny.

A alergat. Direct într-un zid de cărămidă.

Sau, mai degrabă, zidul de cărămidă a intrat direct în ea, prinzând-o, întorcând-o şi împingând-o în spatele lui, în timp ce se punea între ea şi cel mai mare pumn al bandei Bully Boys, Johnny Crouch.

Mare, dar nu pe măsura lui Caleb Calhoun, care şi-a înfipt propriul pumn direct în faţa lui Crouch şi l-a făcut să cadă la pământ. Sesily a clipit şi a privit în jos, la individul leşinat, întins pe acea potecă de pământ din Brixton. Era copleşită de recunoştinţă, de frustrare şi de o stare pe care nu dorea s-o identifice.

Rămăsese fără suflare.

Fiindcă până şi acum, până şi după evenimentele oribile din ultimele treizeci şi şase de ore, şi chiar dacă pălăria coborâtă pe frunte îi umbrea faţa lui Caleb, Sesily continua să reacţioneze în simpla lui prezenţă.

Însă n-ar mai fi lăsat niciodată să i se vadă reacţia.

Refuzând să-l privească, ea s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre trăsură, oprindu-se doar ca să-şi ridice cuţitul din noroi.

— Niciun „mulţumesc”? a strigat Caleb în urma ei, iar Sesily a considerat că s-a controlat remarcabil nerăspunzându-i.

Apoi a vârât cuţitul murdar direct în teaca lui.

— Aveam situaţia sub control, i-a azvârlit ea răspunsul

peste umăr, refuzând să se uite înapoi.

Caleb a ajuns-o din urmă.

— Aproape că ţi-a rupt încheietura!

— Iar eu i-am spart nasul, a răspuns ea, ignorând durerea din încheietură. De trei ori, după socoteala mea. Deci cred că eram chit.

— Nu eraţi chit, s-a încăpăţânat el, furia făcându-i accentul mai puternic.

Bine. N-avea decât să fie furios. N-avea decât să vină după ea. Asta n-o deranja deloc.

— Eşti norocoasă că am fost aici, a spus el, iar apoi a făcut o pauză. La naiba, Sesily… n-ar trebui să fii în locul ăsta. Ce-a fost în capul tău?

Iată momentul în care lui Sesily i s-a umplut paharul.

— Să nu îndrăzneşti! a strigat ea întorcându-se spre el. Să nu îndrăzneşti nici măcar să te gândeşti să mă cerţi, ca şi cum n-aş fi femeie în toată firea! Ca şi cum ai avea vreun fel de drept asupra mea, o responsabilitate de a mă proteja ca să nu fiu bruscată pe o străduţă pustie din Brixton! s-a răstit ea cu vocea răguşită de furie. Nu ai! N-ai niciun drept, putere sau responsabilitate faţă de mine. Nu ţi-am cerut niciodată să mă protejezi. Nici în cei doi ani de când te cunosc, nici acum câteva seri, la The Place, nici în biroul lui Coleford şi nici astăzi… la câteva minute după ce am aflat de existenţa soţiei şi a copilului tău, la doar o zi după ce m-ai abandonat dezbrăcată şi singură pe podeaua unei căsuţe de ţară, ca pe o nenorocită de…

A căutat cuvântul potrivit. Niciunul nu i se părea potrivit. Nici unul nu părea suficient de murdar. Niciunul nu părea că l-ar fi rănit suficient.

Şi voia să-l rănească.

Dar el o rănise mult mai tare. Şi, dintr-odată, toate glumele isteţe şi replicile tăioase pe care Sesily nu se chinuise niciodată să le găsească dispăruseră din arsenalul ei.

Caleb i e luase şi pe acelea.

— Am crezut că eşti cumsecade. Am crezut că eşti bun, a spus ea, însoţindu-şi vorbele de un hohot de râs

amar. Am crezut că, orice aş fi găsit aici, avea să dea mărturie pentru buna ta credinţă. Am crezut că aveam să lupt alături de tine ca s-o dovedesc.

S-a aşternut liniştea, deplină şi dureroasă, iar Sesily şi-a dat seama că până şi atunci, deşi totul se prăbuşea în jurul lor, ea spera să se înşele, spera ca el să se apere, spera să nege totul cu o explicaţie, cu o dovadă că el era tot ceea ce crezuse ea că era. Că avea calităţile pe care ea i le iubise.

Dar el n-a făcut nimic din toate astea.

— Nu mi-am imaginat niciodată că eşti la fel de rău ca toţi ceilalţi, a spus Sesily, cuprinsă de tristeţe, dar el a continuat să tacă, aşa că ea s-a îndreptat de spate şi a urmat: Deci, nu. Nu mă simt nici norocoasă, nici recunoscătoare pentru că ai fost aici. Aş fi preferat să-mi încerc norocul cu Johnny Crouch, i-a aruncat ea, oprindu-se pentru o clipă ca să-şi maseze încheietura învineţită. Cel puţin, de la el ştiu la ce să mă aştept.

S-a întors să plece, să-şi găsească trăsura şi drumul spre casă, să se consoleze cu un pahar de vin, cu pisica ei şi, poate, să-şi cheme prietenele. Ele n-o părăseau la greu. Ducesa avea să aducă vin, Adelaide, compasiune, iar Imogen, fantezii de răzbunare.

Ideea o făcea deja să se simtă mai bine, când trăsura a apărut pe drum, cu Abraham aşezat pe capră, aşteptând. Slavă cerului pentru micile binecuvântării

Doar că cerul nu veghea, întrucât Caleb a ajuns-o din urmă, a luat-o de cot, a făcut-o să ocolească trăsura şi să se îndrepte către un loc ferit de ochii oricui ar fi putut veni pe alee.

Ea şi-a smuls cotul din mâna lui, urând felul în care îi resimţea atingerea.

— Nu pune mâna pe mine!

Caleb n-a mai atins-o. Bineînţeles că nu. În schimb, a deschis portiera trăsurii.

— Urcă, a mârâit el.

Cu ochii mijiţi, Sesily a scrutat umbra care înconjura faţa lui Caleb, borul pălăriei lui fiind suficient de coborât ca

să nu-i poată vedea ochii. Bine. Nu voia să-i vadă ochii. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că o să zăbovesc pe aici.

— Deja ai zăbovit, a răspuns el.

— Niciodată n-aş… Sesily s-a oprit. Doar nu credea… A început din nou, liniştită şi fermă: Oricât de mult mi-ar plăcea să-ţi stric ziua, americanule, doar nu crezi că ţi-aş face vreodată probleme în locul ăsta.

— N-ai idee ce probleme ai creat deja. Intră. Acum.

Sesily îi înfruntase din nou pe Bully Boys. Johnny Crouch avea să-şi revină, iar ea urma să aibă de-a face cu el. Dar avea dovezi ale fărădelegilor lui şi, de asemenea, dovezi ale fărădelegilor lui Coleford. Deci era timpul să-i aducă pe amândoi în faţa justiţiei.

Însă Caleb nu se referise la acele probleme, ci la altceva. La ceva ce ea probabil că n-avea să înţeleagă niciodată, fiindcă el n-avea să-i spună niciodată. Şi oricum nu mai conta, pentru că în două zile el avea să fie la bordul unui vapor care pleca spre Boston. Iar după ce avea să se întoarcă – dacă se mai întorcea vreodată –, ea urma să facă tot posibilul ca să-l evite. Pentru totdeauna.

Acum nu era ca în celelalte dăţi, când el plecase şi ea aşteptase cu sufletul la gură, în speranţa unei reveniri care să-l aducă în braţele ei.

Acum ştia adevărul. El n-avea să fie niciodată al ei.

Şi astfel, era foarte posibil ca aceea să fie ultima dată când îl vedea. Cu siguranţă că avea să fie ultima dată când vorbise cu el.

Sesily s-a urcat în trăsură, refuzând să-l privească. Ştiind că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi spus ceva ce ar fi regretat tot restul vieţii. Ceva de genul „Te-am iubit”.

Şi chiar şi asta ar fi fost o minciună.

Dar ar fi luat adevărul cu ea în mormânt.

Sesily s-a întors ca să închidă portiera şi l-a văzut urcând în spatele ei, umplând tot spaţiul cu trupul lui enorm. Apoi el s-a grăbit să închidă portiera de pe partea lui şi a lovit fără ezitare în acoperişul trăsurii.

Vehiculul s-a pus în mişcare, iar Caleb s-a răsucit ca

să se uite pe fereastra din spate, ca şi cum ar fi verificat dacă erau urmăriţi.

Iritată că n-o făcuse ea prima, Sesily a izbucnit:

— Nu ţi-am spus clar că nu mă interesează să împart niciun spaţiu cu tine? Că n-am nicio intenţie să merg nicăieri cu tine?

Caleb s-a răsucit cu faţa spre ea, iar Sesily s-a lăsat pe spătarul banchetei, şocată de frustrarea zugrăvită pe chipul lui. De furia sălbatică şi de frica din ochii lui.

— Asta nu e o nenorocită de alegere, Sesily. Nu e vorba să scrii cuvinte de ocară pe faţa unui bărbat, într-o grădină. Eşti în pericol. Iar acum sunt şi ei.

Jane. Peter.

Caleb ar fi putut rosti toate astea în alte zeci de moduri şi în alte zeci de momente, iar ea l-ar fi ignorat. L-ar fi înfruntat. Dar aici, acum, era ceva în tonul lui, în atitudinea lui, care o neliniştea.

Lui îi era frică.

— Şi tu? a întrebat ea. Tu eşti în pericol?

— Eu sunt mereu în pericol.

— În pericol să ce? Să te descopere Bully Boys? Ei ştiu de mine, Caleb. Să te descopere Coleford? Ce legătură are el cu locul ăsta? Cu casa ta? Cu…

Şi-a înghiţit cuvintele.

„Soţia ta. Copilul tău.”

Pe neaşteptate, sentimentul că fusese trădată a năpădit-o, arzător. Dar Sesily a clătinat din cap. Nu voia s-o spună.

N-avea de ce s-o spună.

Caleb s-a întors cu faţa la ea, iar Sesily s-a uitat pe fereastră, fiindu-i greaţă şi, pentru prima dată în viaţa ei, nu din cauza mişcării trăsurii.

— Sesily!

El i-a rostit numele cu blândeţe, dar insistent. Nici smerit, nici furios.

Ea a clătinat din cap, refuzând să se uite.

— Sesily! a spus el din nou.

De câte ori visase ea ca el să-i rostească numele în

felul acela? Să-l rostească de parcă şi-ar fi dorit atenţia ei mai mult decât orice pe lume?

S-a uitat la el. În sfârşit, îşi scosese pălăria, iar acum buclele de culoarea mahonului îi jucau în dezordine pe frunte şi ochii lui verzi străluceau în lumina după-amiezii târzii. Sesily şi-a încrucişat braţele pe piept, strângând din buze, şi a aşteptat

Caleb s-a aşezat în faţa ei, cu coatele pe genunchi, şi şi-a trecut mâinile prin păr. O dată. De două ori. De trei ori.

Apoi şi-a ridicat capul şi a privit-o în ochi. Sesily şi-a ţinut răsuflarea.

— Jane... a început el, cu vocea tremurându-i de emoţie.

Rostise respectuos acel nume, cu preţuire, Sesily s-a pregătit pentru lovitură.

Caleb a încheiat:

— Nu e soţia mea. E sora mea.

Capitolul 19

N-ar fi trebuit să-i spună.

Existenţa lui Jane – existenţa lui – era genul de secret pe care un om îl ia cu el în mormânt. Era genul de secret care îi punea în pericol pe cei care îl cunoşteau. Aşa că nu, nu era genul de secret pe care un bărbat să i-l spună femeii iubite. Dar atunci când un bărbat fusese pus la grea încercare şi se îngrijorase pentru soarta femeii pe care o iubea, el nu era tocmai în toate minţile.

Cu două ore mai devreme, Fetu îi apăruse la uşă, iar îngrijorarea ce i se oglindea în ochi îl făcuse pe Caleb să-şi dea seama pe dată că lui Sesily i se întâmplase ceva.

Un mesaj, transmis lui Caleb la The Singing Sparrow. Preluat de prietenul şi partenerul lui fiindcă el nu fusese acolo, ci acasă, făcându-şi bagajele ca să plece iarăşi. Da, iarăşi, din acelaşi motiv din care plecase întotdeauna. Ca să-i protejeze pe toţi.

Ca s-o protejeze pe ea.

„Fata ta se îndreaptă spre Brixton.”

Fetu nu vorbise pe ocolite, şi nici Caleb. Nu se prefăcuse că nu ştia la cine se referea prietenul lui. Nu negase calificativul, chiar dacă ştia că nu era corect.

Sesily nu era a lui. N-avea să fie niciodată.

Dar asta nu însemna că el n-avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o protejeze.

Mânase ca bezmeticul peste râu, la sud-vest de Londra, făcând călătoria de o oră în jumătate din timp, fără să ştie ce avea să găsească, odată ajuns acolo.

Avea un singur gând.

S-o protejeze pe Sesily.

O iubea de o veşnicie şi avea s-o iubească o veşnicie. Şi, deşi ştia că dacă o vedea, dacă era aproape de ea, dacă o atingea, toate astea ar fi înrăutăţit lucrurile, mai ştia şi că ar fi făcut imposibilul ca s-o protejeze. Întotdeauna.

Dar mai întâi trebuia să ajungă la ea.

Găsind-o în ghearele lui Crouch, lovită şi luptându-se pentru libertate, Caleb înnebunise de frică şi de furie că cineva, oricine, îndrăznea s-o atingă, darămite s-o ameninţe.

Nu-şi mai amintea urmarea, totul se estompase în mintea lui până la momentul în care îl văzuse pe Johnny Crouch zăcând leşinat în noroi, în timp ce Sesily îl privea cu ochi în care se vedeau limpede frustrarea şi durerea – pe care ea le simţea nu din pricina încheieturii rănite, ci din pricina lui, a lui Caleb.

Ar fi trebuit s-o lase să plece fără el. S-o lase să creadă ce dorea. S-o urmărească de la distanţă. S-o vadă ajunsă acasă, în siguranţă.

Să-şi fi terminat de făcut bagajele. Să cumpere un bilet pentru călătoria la Southampton.

Ar fi trebuit s-o lase să plece atunci. Aşa ar fi făcut un om cumsecade. Dar Caleb nu fusese niciodată cumsecade. Nu asta era ideea? Faptul că o urmase acolo, la Brixton, şi că o târâse şi mai mult în trecutul lui, nu era o dovadă suficientă? Faptul că o pusese şi mai mult în pericol?

Faptul că nici măcar acum nu regreta nu era, de asemenea, o dovadă? El n-avea să regrete niciodată că o urmase. N-avea să regrete niciodată faptul că îi înfrânsese duşmanii. Niciodată n-avea să regrete că îl legase pe Crouch şi îl lăsase să fie găsit de următorul dintre aghiotanţii lui Coleford… sau să nu fie găsit deloc.

Dar ştia fără putinţă de îndoială că avea să regrete destăinuirea adevărului despre ceea ce ea găsise la Brixton. Pentru că, odată ce ea afla adevărul, el voia să-i spună totul. Iar asta nu l-ar fi făcut decât s-o iubească şi mai mult.

După destăinuirea lui în privinţa lui Jane, în trăsură se aşternuse liniştea, importanţa vorbelor rostite de el atârnând greu între ei doi, chiar în timp ce Caleb îşi dorea ca Sesily să nu-şi dea seama pe de-a-ntregul gravitatea situaţiei.

— Sora ta, a spus ea în cele din urmă, pe un ton nesigur.

— Da.

— Dar… este englezoaică.

— Da.

— Tu eşti american.

Secrete.

— Nu.

Ea a clătinat din cap.

— Cum vine asta…

El n-a răspuns. Îi era teamă că, dacă ar fi făcut-o, ar fi dezvăluit mai mult. Prea mult.

Dar nu era nevoie să dezvăluie el. Sesily era genială şi nu i-a luat mult timp să pună informaţiile cap la cap.

— Jane e sora ta. Şi tu eşti englez. Şi Coleford o urmăreşte, a spus Sesily, iar ochii ei limpezi şi strălucitori i-au întâlnit privirea. Şi tu îi cunoşteai casa vicontelui. Atunci când am fost acolo, în biroul lui, ştiai unde se află debaraua servitorilor. Ai mai fost acolo.

Atunci când monstruosul fiu al lui Coleford şi-a implorat tatăl s-o aducă la Londra pe Jane, camerista lui preferată, tatăl lui – ştiind de ce unicul său fiu şi moştenitor

ceruse ca fata să fie mutată –, în loc să refuze cererea, făcuse aşa cum i se ceruse.

Caleb şi-a ridicat bărbia, urând felul în care amintirea i-a indus senzaţia de a fi din nou acolo, cu prea puţini muşchi, prea puţină putere şi mult prea puţină înţelegere a lumii.

— Continuă, Sesily, dacă vrei să pui lucrurile cap la cap.

El a rostit acele cuvinte cu un accent din care engleza americană vorbită la Boston dispăruse cu desăvârşire, fiind înlocuită cu engleza britanică vorbită în West Midlands.

Sesily a făcut ochii mari la auzul acelui accent.

— E... a început ea, dar apoi s-a oprit, clătinând din cap.

Caleb a lămurit-o:

— Cel despre care ţi-am povestit că a cerut mutarea lui Jane e fiul actualului viconte Coleford.

Sesily şi-a încruntat fruntea.

— Cel care a murit?

Dar apoi ea şi-a dat seama de adevăr, spre satisfacţia lui Caleb, care s-a bucurat; iubita lui cea frumoasă şi deşteaptă pusese totul cap la cap într-o clipită, bineînţeles!

Sesily a spus:

— Nu, n-a murit.

El a dat din cap în semn că ea avea dreptate.

— A fost ucis.

Auzind asta, Sesily a dat şi ea din cap, la rândul ei, dar în semn că nu era aşa cum spunea Caleb.

— Nu. Aşteaptă. Fiul lui Coleford a murit. Un accident de călărie. Cu ani în urmă.

Bineînţeles că ştia ceva despre ce se întâmplase. Sesily Talbot nu era o proastă, nu era nici nesăbuită şi n-ar fi răscolit biroul lui Coleford fără să ştie ceva despre omul pe care îl investiga. Despre trecutul lui.

Însă nu ştia totul. Doar trei persoane din lume ştiau totul.

— A murit acum optsprezece ani, a spus el. Dar nu într-un accident de călărie. Nimic din ceea ce s-a întâmplat

n-a fost un accident.

— A meritat-o.

Caleb şi-a înclinat capul.

— De unde ştii asta?

Sesily s-a uitat la el.

— Pentru că te cunosc.

Da, îl cunoştea.

— Erai atât de tânăr! Şaptesprezece ani. A trecut atât de mult timp!

— Nu suficient de mult. Tatăl lui încă aştepta să fac o greşeală.

De cum a rostit acele cuvinte, el le-a şi regretat. Dar i-a părut rău de vinovăţia care umbrea acum ochii lui Sesily, care a spus:

— Eu am fost acea greşeală.

Ea n-avea cum să fie o greşeală. Niciun moment petrecut alături de ea nu era o greşeală.

— Nu. Nu, Sesily. Ascultă-mă. Orice s-ar întâmpla, indiferent de cum se sfârşeşte povestea asta… nu tu ai fost greşeala. Tu ai fost…

Atena.

Gata să meargă la război pentru el. Împreună cu el.

— …perfectă, a încheiat Caleb.

Sesily l-a privit îndelung, în legănarea trăsurii şi în huruitul roţilor. El s-a răsucit pe banchetă şi s-a aplecat ca să deschidă fereastra de lângă ea.

— Ai nevoie de aer.

— N-o să mi se facă greaţă, l-a liniştit ea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că unele lucruri nu trebuie ştiute.

— Şi dacă te pot ajuta? a întrebat Sesily, iar el a vrut să răspundă, dar ea a ridicat o mână, cu iritarea sclipindu-i în ochi. Nu-mi spune că nu pot ajuta. N-am dovedit cât de utilă pot fi?

Doamne, era magnifică!

— Ştiu cât de utilă eşti, Sesily. Te-am văzut luptând

de la egal la egal cu conţi în Mayfair şi cu brute în Covent Garden. Te-am văzut cum i-ai spart de două ori nasul unui bărbat.

— De trei ori.

— Am fost martor doar la două dintre bătăi.

Buzele ei s-au arcuit uşor, iar el şi-a dat seama că ar fi dat orice ca s-o vadă zâmbind. Dar ea nu voia să renunţe. Aşa că el a continuat:

— Asta nu-i o problemă pe care tu şi gaşca ta de doamne geniale s-o puteţi rezolva. Nu orice tragedie poate fi îndreptată cu un zâmbet fermecător şi cu o fiolă de laudanum.

— Dacă n-ai încercat, n-ai de unde să ştii.

Caleb chiar încercase, în acel caz, dar în timp ce acea femeie uimitoare îl ţintuia cu privirea, el şi-a dat seama că voia ca ea să ştie o parte din ceea ce se întâmplase. Că voia, pentru o clipă, să-şi împărtăşească povestea cu cineva.

Cu ea.

Avea să se oprească înainte s-o pună în pericol, în şi mai mare pericol.

Înainte să se răzgândească, a vorbit:

— Numele meu la naştere a fost Peter Whitacre. Am crescut în grajdurile de pe domeniul Coleford din Warwickshire. Părinţii mei lucrau acolo şi părinţii lor lucraseră înaintea lor, iar tatăl meu era un grăjdar respectat, aşa că am locuit într-o căsuţă de pe domeniu.

— Părinţii tăi, cu tine şi…

— Şi cu sora mea, cu un an mai mică decât mine, a spus el în şoaptă. Eram copiii servitorilor, şi astfel am ajuns să fim şi noi servitori. Eu, în grajduri, iar Jane, în casa principală. Mama mea era cameristă şi mai era şi bună la cusut, iar Jane a învăţat să coasă înainte să înveţe să vorbească.

— Îi plăcea la nebunie, a spus Sesily, nostalgic, ca şi cum ar fi fost amintirea ei, iar lui Caleb i-a plăcut ideea că ea ar fi putut să-i cunoască trecutul, chiar dacă ştia că era un lux pe care nu trebuia să-l pretindă.

— Îi plăcea, a adeverit el, ceea ce a făcut-o să fie foarte pricepută la asta. Dar nu era suficient de mare ca să muncească, aşa că, la vârsta de opt ani, a devenit cameristă.

— Opt, a repetat Sesily cu glas scăzut.

— Nimeni nu lenevea pe moşia Coleford, a povestit mai departe Caleb, pierdut în amintiri. Bătrânul voia să stoarcă de la noi fiecare bănuţ pe care îl plătea.

Cu privirea umbrită, Sesily s-a aşezat lângă el, iar apoi i-a luat mâna într-a ei şi Caleb a uitat tot ce ar fi trebuit şi ce n-ar fi trebuit să simtă, fiindcă strânsoarea ei caldă şi fermă era prea tentantă ca el să poată să-i reziste.

— Vicontele Coleford merită o moarte rece şi crudă. La Newgate, a spus ea.

Caleb a privit-o ţintă în frumoşii ei ochi, care acum aveau o căutătură cumplită.

— Cred că ar prefera asta decât să te întâlnească pe o stradă întunecată.

— Îţi garantez că aşa e, şi nici măcar n-am auzit partea cea mai importantă a poveştii tale.

— Zeiţa războiului. Mi-aş fi dorit ca eu şi familia mea să te fi avut alături de noi.

Privirea ei s-a înmuiat.

— Şi eu la fel.

S-a aplecat şi a deschis fereastra de lângă el, curentul desprinzând din agrafe şuviţele negre ale părului ei şi făcând-o şi mai frumoasă, iar când zâmbea… Caleb a rezistat nevoii de a-şi masa pieptul în dreptul inimii, ca să scape de durerea pe care o simţea acolo. Şi, pentru o clipă, şi-a permis să viseze la Sesily.

— Mă întreb cum ar fi fost dacă am fi trăit pe moşia tatălui tău şi nu pe cea a lui Coleford.

Ea a zâmbit.

— Nu ţi-ar fi plăcut. Crezi că numai eu sunt un uragan. Am fost cinci fete născute în afara aristocraţiei şi apoi aduse în mijlocul înaltei societăţi – după ce tatăl nostru şi-a câştigat titlul nobiliar – fără să fim îmblânzite şi educate.

— Nu mi-ar fi displăcut, a spus Caleb. Crede-mă că aş

fi făcut tot posibilul să-ţi sucesc minţile ori de câte ori te-ai fi apropiat de grajduri.

Sesily a râs şi i s-a cuibărit în îndoitura braţului, iar el ştia că n-ar fi trebuit să ia seama la felul în care o simţea acolo, în acel spaţiu, care dintr-odată părea făcut pentru ea.

— Îmi pare rău să-ţi spun, bunul meu domn, că n-am fost niciodată la grajduri. Seline ar fi fost obiectul afecţiunii tale.

Mirosul ei îl înnebunea. Aşa că nu exista o altă explicaţie pentru răspunsul lui:

— Nu, Sesily. Dacă te-aş fi privit o singură dată, aş fi fost terminat.

— Mi-ar fi plăcut asta, a spus ca ridicându-şi faţa ca să-l privească, desăvârşită, voluptuoasă şi frumoasă cum era pe de-a-ntregul, de parcă locul ei ar fi fost într-un leagăn dintr-un tablou al unui maestru francez, cu fustele ridicate până la talie, lăsând să i se vadă pantalonaşii, ciorapii şi jartierele şi aşteptând ca el s-o sărute.

O, Doamne, el chiar voia s-o sărute!

Deşi asta n-ar fi făcut altceva decât să-i îngreuneze sarcina, el o dorea aşa cum îşi dorea următoarea respiraţie. Rezistând tentaţiei, s-a concentrat, revenind la povestea lui, dar continuând s-o strângă în îndoitura braţului. Nu voia să-i dea drumul, mai ales nu atunci. Nu în timp ce evoca trecutul.

— Iarna anului 1819 a fost oribilă. Coleford crescuse chiriile şi nu erau suficiente lemne de foc, nici suficientă mâncare pe moşie, iar noi ne chinuiam cu toţii. Părinţii mei… a încercat el să povestească mai departe, dar s-a oprit dintr-odată.

— Caleb, a şoptit ea, sărutându-i mâna. Îmi pare atât de rău!

El a înghiţit în sec şi a savurat senzaţia produsă de buzele ei delicate atunci când îi atinsese pielea.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Bineînţeles că da, a spus ea, surprinsă. Câţi ani aveai?

— Şaisprezece.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nouă, precum şi celorlalţi servitori, ni s-au dat saltele de paie ca să ne aciuăm pe unde se putea. Eu am ajuns la grajd, iar Jane, în casă. În general era cald şi uscat, şi părea că aveam mai multă mâncare decât înainte. Începusem să simt că totul ar fi putut să fie bine, a povestit el, făcând o pauză, iar apoi reluând: A trecut aproape un an până când fiul contelui s-a întors acasă de la şcoală şi a descoperit-o pe Jane.

Sesily a înjurat, furioasă şi aprigă, cu degetele strânse în jurul degetelor lui, ca şi cum le-ar fi putut proteja peste timp. Caleb a interpretat strânsoarea şi cuvintele ei ca pe un semn că nu trebuia să se întindă prea mult cu povestirea. Sesily ştia ce avea să urmeze.

— Ştiam cu toţii care era firea vicontelui. Ştiam că era crud cu servitorii, cu arendaşii şi cu soţia lui. Dar Jane nu mi-a spus că fiul lui era la fel.

Ea a dat din cap în semn că înţelegea.

— Nu voia să fii pedepsit; a vrut să te protejeze.

Bineînţeles că Sesily ştia asta. Dar el nu ştiuse.

— A hărţuit-o. Jane a făcut tot posibilul să stea departe de el, iar ceilalţi servitori de pe moşie au făcut tot posibilul să se asigure că nu era niciodată singură.

Dar nu fusese suficient. N-avea cum să fie. Şi Sesily ştia asta la fel de bine ca oricine. Mai bine, având în vedere toate lucrurile pe care le văzuse în lumea de dincolo de salonul ei.

— Câteva luni mai târziu, stăpânii au hotărât ca Jane să fie trimisă la casa din Mayfair şi atunci ea mi-a spus totul, pentru că era speriată şi ştia că nu mai putea păstra secretul. Ştia că, odată ajunsă în Mayfair, fiul lui Coleford avea să aibă acces la ea.

Sesily a dat din cap.

— N-ar fi fost protejată acolo. Servitorii din Mayfair n-o cunoşteau. N-ar fi ajutat-o.

— Pentru cineva care n-a fost niciodată servitor, ştii foarte multe despre grijile celor din tagma noastră, a

lăudat-o el, iar apoi, întâlnindu-i privirea, nu s-a putut abţine şi şi-a pus mâna peste mâinile ei, care erau calde şi ferme. Mi-am dat salariul ca să schimb locul cu un grăjdar căruia stăpânii îi porunciseră să-i însoţească la Londra pe perioada sezonului monden.

— Aşa ai ajuns să cunoşti reşedinţa Coleford din Londra.

Nu mai exista niciun motiv ca să păstreze secretul. Nu acum, când povestea se revărsa din el.

— Jane şi-a cusut un buzunar la fuste. L-a căptuşit cu piele.

— Pentru un cuţit.

El i-a aruncat o privire.

— M-am întrebat cum de scoţi cuţitele la iveală atât de repede, ca să nu mai vorbesc de cât de repede le pui la loc.

— Poşetele din material textil nu sunt practice într-o încăierare, a explicat ea. Dar pielea e o idee bună.

— Povestea pe care ţi-o depăn acum e previzibilă.

— Doar că de fapt nu e, a subliniat ea.

— Nu, probabil că nu.

El n-o spusese nimănui şi trăia o senzaţie de eliberare împărtăşindu-i-o lui Sesily, în legănarea trăsurii, în bătaia vântului rece care intra pe fereastră şi părea să poarte cu el, în depărtare, acele secrete care erau dezvăluite unul după altul.

— Eram noi doi împotriva lor. Şi am făcut tot ce a trebuit ca s-o ţin departe de el. Am făcut tot ce a trebuit ca s-o protejez.

Caleb s-a oprit din vorbit. Amintirea acelei seri se derula în mintea lui. Jane, zdruncinată, dar nevătămată. Ei doi dintr-odată fugari.

Sesily n-a insistat, iar el i-a fost recunoscător pentru felul în care înţelegea, chiar dacă n-ar fi putut să înţeleagă acea dramă până la ultima ei consecinţă.

— Jane a fost norocoasă să te aibă alături.

El s-a uitat în ochii ei, atât de albaştri, atât de sinceri.

— Nu m-a avut pentru mult timp. Am fugit.

— Ce altă opţiune aveai?

Atunci când o spunea ea, suna atât de simplu! Ca şi cum faptele lui din trecut ar fi fost ceea ce ar fi făcut oricine. Să-şi părăsească sora. S-o lase singură. Să se ducă să facă avere peste ocean.

— Ea n-a mers cu tine.

— Nu. Ştiam că, dacă am fi călătorit împreună, ar fi crescut probabilitatea de a fi prinşi. Şi mai ştiam că, dacă am fi fost prinşi, eu aş fi fost spânzurat, iar ea ar fi rămas singură, fără cineva care s-o protejeze.

Sesily a dat din cap şi i-a aruncat o privire plină de înţelegere. Fără să judece. Într-un mod complet diferit de ceea ce simţea el în fiecare zi faţă de alegerile pe care le făcuse cu mult timp în urmă.

— Era o casă în Yorkshire, un loc despre care vorbeau pe furiş fetele de la moşie. Un loc care ar fi primit-o pe Jane, dacă ar fi putut ajunge acolo. Aşa că i-am dat tot ce aveam, şi ultimul bănuţ pe care îl economisisem, şi am urcat-o într-o trăsură de poştă.

— Şi tu? a întrebat ea, prinzându-i coapsa într-o strânsoare puternică şi hotărâtă.

— Am plecat în direcţia opusă, a răspuns el. Ştiam că dacă vicontele m-ar fi găsit vreodată, n-aş fi atârnat numai eu la capătul unei funii. Îl văzusem făcând nişte lucruri cumplite. Ştiam că ar fi lichidat-o şi pe Jane. Câteva săptămâni mai târziu, şi-a ucis soţia ca să se însoare cu alta şi să-şi asigure astfel un nou moştenitor.

Sesily a tremurat în strânsoarea lui, iar el a tras-o mai aproape. Îi plăcea s-o simtă în siguranţă alături de el, după evenimentele din după-amiaza aceea.

— Dar ai scăpat.

La limită.

— Eram sigur că vicontele s-ar fi dus direct pe Bow Street. I-ar fi umplut buzunarele lui Peel ca să se asigure că avea să mă găsească.

Sesily a dat din cap.

— E greu să ameninţi cu poliţia atunci când şi tu eşti un criminal.

— Pe vapor s-a ascuns Peter Whitacre. În Boston a debarcat Caleb Calhoun. Ştiam că dacă voiam să supravieţuiesc, trebuia s-o iau de la capăt. După ce mi-am găsit un loc de muncă, am trimis bani şi o scrisoare la casa din Yorkshire. Spălam vasele yankeilor la o tavernă.

Sesily a zâmbit.

— Şi uită-te la tine acum, ai devenit tu însuţi un yankeu!

— Bostonul e un loc în care te poţi pierde. Şi am fost destul de norocos că au existat oameni care m-au găsit.

— Deştept băiat, a şoptit ea, iar el s-a înmuiat la auzul laudelor, atât de bine-venite chiar şi după zeci de ani. Atât de curajos! a continuat ea. Acum e Caleb Calhoun, proprietarul unei duzini de taverne dintre cele mai de succes de la Baltimore şi până la Boston. Bogat om de afaceri american, cu toţi dinţii intacţi, cu părul bogat şi cu picioare lungi.

El a ridicat din sprâncene.

— Aşa sunt?

— Ai picioare frumoase. Mereu m-am întrebat dacă nu cumva aşa sunt picioarele în America. Imaginează-ţi entuziasmul meu atunci când am descoperit că au crescut acasă, a spus Sesily, iar Caleb nu şi-a putut înăbuşi un zâmbet. Şi cât timp a trecut până să te întorci ca să-i revezi pe Jane şi pe Peter?

Lui Caleb i-a pierit zâmbetul.

Sesily şi-a ridicat privirea şi a văzut că el împietrise.

— Ce-i?

— Îi ştii numele.

— Vorbeşti despre Peter? a spus ea. Da. Seamănă cu tine. Are ochii tăi. Zâmbetul tău.

— Ai stat de vorbă cu ei?

— Da… am vorbit…

Sesily a rostit cuvintele cu precauţie, ca şi cum ar fi ştiut că se întâmpla ceva, fără să poată ghici ce anume. Un vârtej de emoţii i s-a oglindit pe chip, iar apoi ea s-a încruntat, încercând să înţeleagă.

— Caleb, vrei să spui că tu n-ai fost niciodată… a

început ea să spună, iar apoi s-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors cu faţa la el. Când ai văzut-o ultima oară pe Jane?

— Am văzut-o, a răspuns el. L-am văzut şi pe Peter.

Dar el nu-i spunea totul, iar ea ştia asta.

— De cât timp nu te-au mai văzut?

— De optsprezece ani.

Tristeţea care i-a umplut ochii lui Sesily era aproape insuportabilă, lacrimile transformându-i ochii într-o mare azurie.

— Caleb, a şoptit ea, iar durerea pe care a pus-o în acel cuvânt era aceeaşi cu cea din inima lui.

— Coleford a urmărit-o pe Jane încă de când ea s-a întors la Londra. Când s-a căsătorit cu tatăl lui Peter, anunţul s-a publicat la rubrica specifică din ziare. Din clipa aceea, el a urmărit-o neîncetat.

— Aşteptându-te.

Caleb a dat din cap în semn că aşa era.

— Dar atât timp cât el mă căuta pe mine, ea era în siguranţă.

— Jane fiind singura lui speranţă de a te găsi.

El a dat iarăşi din cap.

— Coleford şi-a investit toţi banii în căutarea mea şi în supravegherea casei lui Jane, sperând că aveam să apar, să mă întorc.

Şi se întorsese.

— Dar răzbunarea e costisitoare. Paznicii costă bani, iar un viconte care îşi abuzează arendaşii ajunge să nu mai aibă destui pe moşie, a spus Sesily. Aşa că se afundă în datorii şi, ca să scape de ele, fură de la spitalul Foundling… adăugând pe listă încă un motiv din care nu se poate apropia de Scotland Yard. Pentru că, dacă ar face-o, i s-ar descoperi escrocheria.

— Priviţi-o pe Sesily Talbot! a şoptit el.

— Oricum poliţiştii o să-i descopere escrocheria, să ştii.

Caleb s-a uitat pe fereastră, încercând să-şi ţină în frâu impulsul de a o săruta. Se aflau pe un pod, iar apusul de soare din depărtări incendia Tamisa.

— Coleford era sigur că aveam să fac o greşeală.

— Te-ai îndepărtat cât de mult ai putut ca să eviţi greşeala, a spus ea. Nu-mi pot imagina cât de dificil trebuie să fi fost. Cum ţi-ai închinat întreaga viaţă protecţiei lor.

Aproape imposibil.

Nu. Absolut imposibil.

— Coleford ştia că le purtam de grijă. Ştia că îi trimiteam bani lui Jane de câte ori puteam. Mă asiguram ca ea, soţul ei şi Peter să aibă tot ce le trebuia. Şi totuşi, ştia că în cele din urmă aveam să greşesc şi să mă dau în vileag, a spus Caleb întinzându-se spre Sesily şi trecându-şi dosul palmei peste obrazul ei. Da, Coleford a avut dreptate. Nu puteam să stau departe pentru totdeauna.

Sesily s-a încruntat.

— De ce ai pus piciorul în Brixton? Dacă ai fost văzut? Dacă spionii o să-l informeze pe Coleford? Dacă el pune totul cap la cap? De ce te-ai expus?

„Nu recunoaşte!” şi-a spus el în gând.

Unele secrete nu erau făcute ca să fie destăinuite.

Prea târziu. Ea deja înţelesese.

— Din cauza mea.

— Ai schimbat totul venind aici.

— Aşadar, m-ai urmărit. Te-ai dat de gol.

— Ştiam că Jane era în siguranţă. Dar tu ai fost gata să intri în luptă, a spus el în timp ce o mângâia pe buza de jos cu degetul mare.

Ea l-a prins strâns de încheietură.

— Caleb! Coleford nu poate face asta. Nu poate să ţi-i ia pe sora ta şi pe nepotul tău. Oamenii pe care îi iubeşti.

— A făcut-o, a spus el. După ce a pierdut…

— Un fiu ticălos, care merita ceva de zeci de ori mai rău decât ceea ce i s-a întâmplat? Sesily era acum plină de furie şi de pasiune. Caleb o adora. Ea a continuat: Moartea fiului e pedeapsa lui. Şi doar pentru că n-a găsit o cale de a face mai mult rău…

Dar acum, Coleford avea posibilitatea să facă mai mult rău. Putea să se răzbune pe Sesily. Iar asta însemna că totul se schimbase. Însemna că el, Caleb, nu mai putea

fugi.

Sesily a încremenit, înţelegând întreaga situaţie. Crouch avea să raporteze că ea şi Caleb fuseseră la Brixton. După dineul de la începutul săptămânii, după scena pe care o făcuse Adelaide, după duşmanul cu care se pricopsise în persoana lui Coleford, acesta avea să-şi dea seama că prezenţa lui Sesily nu era o coincidenţă. Ea avea să devină suspectă. La fel şi Caleb.

— Caleb, nu te poţi preda!

Şi totul avea să iasă la iveală.

Sesily a căutat ceva, o cale de ieşire.

— S-ar putea să nu te găsească.

Sigur că l-ar fi găsit.

— Sesily…

— Nu! S-ar putea ca vicontele să nu facă legătura între tine de atunci şi tine de acum.

Sesily vorbea foarte repede, mintea ei învârtea lucrurile pe toate feţele. Lua în considerare posibilele deznodăminte. Plănuia. Lui Caleb nu-i venea să creadă că la un moment dat o crezuse nesăbuită. Era genială. Calcula toate scenariile posibile.

Dar el le calculase vreme de optsprezece ani. Iar povestea nu se putea sfârşi decât într-un singur fel.

— Sesily!

— Nu! Ascultă! Johnny te-a văzut la Sparrow. Ai fost cu mine. M-ai scos de acolo, M-ai protejat.

Bineînţeles că da. Şi ar fi făcut-o din nou. Ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în puteri ca s-o protejeze. Pentru totdeauna.

— Sesily!

Nu voia să planifice. Voia s-o ţină în braţe.

Voia s-o iubească măcar pentru o clipă.

Să simtă măcar o bucăţică din ea. Poate că ar fi fost de ajuns.

Dar ea era disperată.

— Coleford şi ai lui n-au nici un motiv să creadă că ai avut vreo legătură cu Jane.

— Şştt! i-a cerut el, iar apoi s-a întins spre ea, i-a

apucat mâna şi şi-a apăsat buzele pe degetele ei. Nu porţi mănuşi!

— Nu-mi place să le port atunci când lucrez, a spus ea repede, cu mintea în altă parte, fiindcă gândurile i se învârteau în cerc, frământându-se să găsească un alt sfârşit pentru acea călătorie care începuse cu mult înainte ca ea să devină parte din povestea iubitului ei. Caleb, nu poţi…

El a ignorat-o, sărutând-o pe articulaţia învineţită de la lovitură.

— Asta doare? Ai dat unul dintre faimoşii pumni ai surorilor Talbot?

— Eu le-am învăţat pe toate cum să dea o lovitură, să ştii.

El a ridicat din sprâncene.

— Impresionant!

Sesily l-a strâns de mână.

— Caleb, a spus ea, grăbită. Ascultă-mă! Ei nu trebuie să afle despre tine. N-ai văzut-o pe Jane. Nu te-ai dus la ea acasă. Întâmplarea de azi nu schimbă nimic.

Caleb a zăbovit cu buzele pe falangele ei, sărutându-le mărunt în sinea lui, ştia adevărul.

— Bineînţeles că schimbă. Johnny Crouch m-a văzut.

— Johnny Crouch e doar un idiot, bun doar atunci când vine vorba de muşchi. Bully Boys nu sunt bine-veniţi la The Sparrow. Nu există nicio garanţie că el te-a recunoscut.

Neadevărat. Crouch era un locotenent respectat al bandei Bully Boys. Urcase în grad de la simpla condiţie de hoţ de buzunare, iar acum se ocupa de bătăuşi tocmiţi pe bani.

— Sesily! Cu un minut în urmă, mă dădeai drept salvatorul tău pentru că Johnny chiar m-a recunoscut. A devastat The Place. Te-am văzut crăpându-i capul, eram acolo. Şi chiar dacă n-aş fi fost… m-a recunoscut.

— Bine. Dar au trecut optsprezece ani, a argumentat ea. Nu există nicio garanţie că vicontele o să te recunoască.

Asta era adevărat, dar Coleford aştepta întâlnirea cu Caleb de optsprezece ani. Şi poate că era un monstru, însă

ştia cum stăteau lucrurile. Caleb şi Sesily la Brixton, în aceeaşi zi, era o coincidenţă prea mare pentru ca vicontele să nu-şi dea seama de adevăr.

Se terminase.

Caleb a continuat cu săruturile. Nu voia deloc să se oprească. N-avea de gând să sacrifice nici măcar o clipă din timpul pe care şi-l petrecea lipit de ea, mai ales acum, când întrevedea sfârşitul. A tras-o mai aproape, în poala lui.

— Chiar dacă nu m-a recunoscut pe mine, Coleford o să vină după tine. Acum. Nu mai târziu. În momentul în care află că ai fost aici. E nemilos şi necruţător şi o să adulmece urmele mele pe tine, chiar dacă Crouch n-o să-mi rostească niciodată numele. O să te distrugă ca să ajungă la mine. Ca să se răzbune.

Sesily a ezitat.

— Cum ai găsit casa? a întrebat-o el.

Ea era încă pierdută în gânduri, doar pe jumătate atentă.

— Coleford conduce o schemă, oamenii lui iau bani de la mame care îşi caută copiii pe care i-au lăsat cu mult timp în urmă la spitalul Foundling. Ticăloşii promit să găsească copiii pierduţi şi apoi bagă banii în buzunar. Un procent merge la Coleford.

Caleb a înjurat. Vicontele lua bani de la femei care îşi abandonau copiii pentru că nu puteau avea grijă de ei. Aşa tată, aşa fiu. Un monstru nenorocit.

— Coleford foloseşte fondurile pe care le fură de la copii şi de la mamele disperate care i-au părăsit, ca să-i plătească pe Bully Boys s-o supravegheze pe Jane. Să te pândească pe tine. Totul e în paginile de registru pe care le-am furat.

— Aşa că te-ai dus să investighezi. Te-ai pus în pericol.

Caleb ura asta.

— Nu pentru el, a şoptit ea în trăsura care în scurt timp avea să fie cufundată în întuneric. Pentru tine.

O, Doamne, asta ura şi mai mult! Ura faptul că el fusese motivul pentru care ea era acum în pericol.

— Sesily, Johnny Crouch o fi prost, dar nu e fraier, înţelegi? N-o să-i ia mult timp să-i trimită vorbă lui Coleford că ai fost la Jane. Şi că am fost şi eu acolo.

— Atunci, o să ne luptăm cu ei.

Caleb a clătinat din cap.

— Nu, iubito! Nu putem. N-ai cum să câştigi bătălia asta.

— Pentru că acum douăzeci de ani ai ucis un om care trebuia ucis?

— Nu orice om. Fiul unui conte. Un conte care are suficientă putere şi suficientă nebunie ca să se asigure că se face dreptate.

— S-a făcut dreptate, a spus ea pe obişnuitu-i ton impetuos, care acum mustea de furie.

— Fată frumoasă, a şoptit el cu obrazul aproape de buclele ei răvăşite de vânt. Eşti atât de furioasă!

— Da, chiar sunt. Nu aşa merg lucrurile, Caleb. Nu aşa se termină. Coleford nu e singurul care are putere. Şi eu am. Şi bani, şi prieteni, a spus ea aţintindu-şi privirea neînfricată la el, fără să vrea să încheie conversaţia. Orice crezi că ne poate face Coleford, mie, ţie, lui Jane… Lumea se schimbă, iar aceşti bărbaţi bogaţi, cu titluri, privilegiaţi şi monstruoşi, nu câştigă întotdeauna.

— Şi cu mine cum rămâne? Eu nu sunt un monstru?

Oare el nu îi pusese în pericol pe ea, pe sora lui, pe nepotul lui? Nu distrusese pavăza fragilă care îi proteja pe toţi?

Sesily i-a luat faţa în mâini şi l-a privit în ochi.

— Nu. Nu. Nu eşti câtuşi de puţin rău. Eşti bun, blând şi nobil, iar eu…

A ezitat.

Sesily îl omora de-a dreptul. Îl distrugea cu vorbele şi cu pasiunea ei, iar el ştia ce urma ea să spună şi-şi dorea asta. Caleb trăise o viaţă de lipsuri, în decursul căreia râvnise la multe lucruri, şi nu-şi dorise niciodată nimic atât de mult cum îşi dorea s-o audă pe Sesily ducând până la capăt acea frază.

Dar ştia că, dacă ea ar fi făcut-o, el n-ar fi putut s-o

mai părăsească niciodată.

Iar s-o părăsească era singura cale prin care o putea proteja.

— Caleb, eu…

A sărutat-o ca s-o împiedice să-i spună că-l iubea. A tras-o aproape, desfătându-se cu felul în care degetele ei răsfirate şi calde îi alunecau pe sub haină, pe piept, ca şi cum el i-ar fi aparţinut. Ceea ce, bineînţeles, era adevărat.

Era al ei chiar atunci, când o trăgea mai aproape, bucurându-se s-o simtă catifelată, voluptuoasă şi frumoasă, aşa cum se deschidea pentru el ca s-o lingă lung, lent şi plin de adoraţie, ca şi cum ar fi fost oriunde altundeva, dar nu acolo, în trăsura ei, iar el n-ar fi fost într-o cursă contra cronometru. De parcă ar fi avut o veşnicie ca să se exploreze unul pe celălalt.

Şi, pentru o clipă, Caleb şi-a permis să creadă că aşa era. Şi-a permis să creadă că avea un an la dispoziţie ca să investigheze plinătatea buzelor ei, gustul limbii şi curbura şoldului ei în mâna lui, moliciunea părului ei între degete.

Ea a suspinat, iar el a sărutat-o mai profund.

Şi-a permis să creadă că avea un an la dispoziţie ca s-o iubească, în tăcere.

Atunci când şi-a luat buzele de pe gura ei, iar ca a deschis ochii, lent şi păcătos. Caleb s-a bucurat de frumuseţea ei, de felul în care îi promitea o eternitate, când tot ce aveau la dispoziţie era o plimbare cu trăsura.

Sesily şi-a lipit fruntea de a lui, iar Caleb şi-a încleştat degetele în părul ei şi a închis ochii, adulmecând-o, ispititoare şi perfectă.

— De ce te-ai întors la Londra? a şoptit ea.

Inima lui Caleb bătea cu putere, iar el s-a hotărât să-i ascundă adevărul.

— Sora ta a vrut să deschidă The Sparrow.

Ar fi trebuit să ştie că n-avea să funcţioneze. Sesily n-ar fi tolerat minciuna în acel moment. Nu între ei, nu în acea trăsură în care se rostiseră atâtea adevăruri.

— Şi după aceea?

El a închis ochii.

„Nu-i spune!”

— Botezul lui Oliver.

Ea a dat din cap.

— Şi de data asta, pentru copil.

„Ne-ar face rău amândurora.”

— Da.

„Nu!”

— Mincinosule!

„Nimic bun n-o să iasă din asta”

Şi chiar ştiind că aşa avea să se întâmple, nu s-a putut abţine. A privit în ochii ei superbi, care nu-l lăsau să evadeze. Trăsura încetinise, iar Caleb ştia că timpul lor era pe sfârşite. Că atunci când aveau să se despartă, acesta era sfârşitul.

Iată motivul pentru care era foarte important ca ea să audă adevărul.

— M-am întors pentru că nu pot sta departe.

Era suficient de aproape de ea încât să simtă cum şi-a ţinut respiraţia.

— Să stai departe de ce?

El i-a îndepărtat o buclă de pe faţă şi i-a pus-o pe după ureche. Se minuna de ea. De faptul că, pentru o clipă fusese a lui. I-a şoptit numele, iar asta a fost cel mai apropiat lucru de o rugăciune pe care îl rostise vreodată.

— De tine.

Stătea nemişcată în braţele lui, iar cuvintele rămăseseră suspendate între ei, intense şi sincere. Apoi Sesily a ridicat o mană şi i-a atins buzele cu degetele, ca într-un sărut.

— Te-ai pus în pericol pentru mine.

— Sesily! a exclamat el luând-o de mână şi ţinându-i-o ferm, fiindcă avea nevoie ca ea să înţeleagă. M-aş arunca în foc dacă asta ar însemna să te mai văd o dată. Şi n-aş ezita.

Ochii ei s-au închis lent, iar fruntea i s-a aplecat spre buzele lui. Apoi trăsura s-a oprit. Iar el n-a mai putut spune nimic. N-a putut să-i enumere toate modurile în care era legat de ea. Toate modurile în care ea îi ocupa gândurile.

Toate modurile în care o adora.

Drumul se terminase.

Povestea se terminase.

Doar că nu era aşa, pentru că ea a şoptit:

— Intră în casă. Şi apoi, înainte ca el să poată refuza, Sesily a şoptit iarăşi: Te rog. Eu…

Ar fi putut s-o sărute din nou. Ar fi putut înăbuşi acele cuvinte. Dar le dorea prea mult. Şi deşi ştia că, odată rostite, i-ar fi distrus pe amândoi, asta nu l-a putut opri.

Le dorea. Aproape la fel de mult cum o dorea pe ea.

Dar Sesily nu i le-a spus. În schimb, a murmurat, încet şi clar:

— Caleb… Am nevoie de tine.

Cumva, a fost mai rău decât se aşteptase el. Pentru că iubirea i-ar fi putut aminti că ar fi trebuit s-o părăsească pentru ca astfel s-o protejeze. Dar dorinţa… dorinţa a făcut să-i fie imposibil să plece.

Pentru că o iubea, dar o şi dorea. Tânjea după ea. Şi era al ei. Întotdeauna fusese. Din momentul în care o văzuse.

Avea să-i dea lui Sesily ceea ce ea îşi dorea.

Capitolul 20

N-au vorbit nici când au ieşit din trăsură, nici când au intrat în casă. Abraham ştia destule lucruri despre Mayfair şi despre felul în care vecinii trăgeau cu ochiul şi bârfeau, aşa că i-a dus în spatele casei, unde puteau să intre pe lângă grajduri, prin bucătărie.

Au străbătut încăperea în care nu se vedea niciun servitor, în ciuda mirosului plăcut de pâine proaspăt coaptă şi a unei oale care bolborosea vesel pe plită. Un noroc, cu siguranţă cel mai mare din ziua respectivă, având în vedere că Sesily se temea să nu perturbe înţelegerea tacită pe care o făcuseră în trăsură.

Cu toate astea, el n-a atins-o. Nici în bucătărie, nici

când s-au strecurat pe uşa îngustă care ducea spre coridorul întunecos al servitorilor. Nici când au urcat scările până la primul etaj şi apoi la al doilea. Şi nici când şi-au croit drum prin coridoarele a căror penumbră nu mai era alungată de lumina zilei, dar care nu erau încă iluminate pentru seară.

Cu fiecare pas, absenţa atingerii şi a vocii lui Caleb o făcea pe Sesily să şi le dorească pe amândouă cu disperare crescândă.

În trăsură, Caleb îi rezistase. Sesily simţise cum el se retrăsese în faţa dorinţei ei, a deschiderii ei. Nu-i scăpase faptul că el o sărutase exact în momentul în care ea era pe cale să-i spună că îl iubea.

Poate că nu-şi dorea dragostea ei, dar o dorea pe ea. Asta se vedea limpede din felul în care o atingea şi o săruta… din felul în care îi explora corpul, o strângea în braţe şi îi rostea numele, ca şi cum ar fi însemnat ceva.

Din felul în care dezvăluise că s-ar fi aruncat în foc pentru ea.

Din felul în care cuvintele lui o copleşiseră.

Iar el o urmase înăuntru, nu-i aşa?

Dar nu era pentru totdeauna.

Simţise în trăsură schimbarea stării lui. Siguranţa de sine ce urmase luării unei decizii care îi afecta pe toţi. Atunci atitudinea lui se schimbase, o atinsese şi o sărutase, spunându-i lucrurile pe care ea visase mereu că el avea să i le spună.

„Nu pot sta departe.”

Dar el era aici, acum, era al ei pentru moment, iar Sesily nu voia să se gândească la cât avea să dureze acel moment, sau la cât de scurt avea să i se pară, odată încheiat.

Voia doar să-l trăiască.

Şi, la naiba, voia ca el s-o atingă. Cu fiecare pas, dorinţa ei devenea tot mai ameţitoare şi mai mistuitoare, până când nu s-a mai putut gândi la nimic altceva decât la felul în care el urma s-o înfierbânte.

El n-a atins-o decât după ce au ajuns în dreptul

dormitorului ei şi ea a pus mâna pe mânerul uşii. Înainte ca Sesily să-l rotească, mâna lui enormă şi caldă s-a aşezat peste a ei, oprind mişcarea pentru o clipă, cât să se apropie de ea şi să şoptească:

— Eşti sigură?

Dacă nu l-ar fi dorit atât de mult, poate că ar fi râs de acea întrebare. Oare el nu ştia că ea îi aparţinea? Că orice şi-ar fi dorit, orice ar fi visat, ea voia să-i ofere?

Sesily s-a întors, iar buzele lui i-au atins tâmpla, lăsând foc în urma lor.

— Sunt sigură.

Caleb a apăsat pe clanţă şi a deschis, iar Sesily a intrat, întorcându-se cu faţa la el în timp ce închidea uşa.

— O să fim deranjaţi?

— Nu, a răspuns ea, minunându-se de cât de masiv era, de umerii lui largi şi unghiurile ascuţite ale maxilarului său.

— De unde ştii?

Ea a zâmbit.

— Pentru că vizitiul meu e un bârfitor groaznic. Iar servitoarele de la bucătărie ştiu cum merge lumea.

El a ridicat dintr-o sprânceană neagră.

— Cum anume?

— Te lasă memoria? l-a tachinat ea. Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima dată când am fest singuri împreună?

El a răsucit cheia în broască şi a aşezat-o pe măsuţa de lângă uşă.

— S-ar putea să am nevoie să-mi aminteşti.

— Se poate aranja.

Ultimul cuvânt s-a pierdut în timp ce el se îndrepta spre ea. Era mare, lat, cel mai chipeş bărbat pe care Sesily îl văzuse vreodată, şi venea spre ea cu hotărâre, de parcă şi-ar fi petrecut întreaga viaţă aşteptând acel moment. Acea cameră. Aşteptând-o pe ea.

Lui Sesily i s-a tăiat răsuflarea la vederea lui şi s-a dat înapoi, plăcându-i privirea lui vigilentă şi expresia buzelor. Iar după plimbarea cu trăsura, după ziua pe care o avuseseră, după o viaţă întreagă de aşteptare, voia să-i

ofere ceea ce-şi dorea.

— Îţi place să vânezi.

— Îmi place să prind, a răspuns el cu o voce joasă, care îndemna la păcat, strecurându-şi braţul în jurul taliei ei şi trăgând-o spre el.

Ea a râs. Momentul acela era perfect. El era perfect.

— O, a şoptit ca încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui. Uită-te la mine… m-ai prins.

Piepturile lor fremătau, lipite, iar Sesily s-a delectat cu acea senzaţie. Caleb i-a ridicat bărbia ca s-o poată săruta pe gât, iar buzele lui i-au mângâiat pielea moale de sub ureche.

— Cred că eu sunt cel prins, milady, a şoptit el cu patimă, iar Sesily s-a aprins auzind cum rostise el acel apelativ care indica titlul de nobleţe.

Dar nu era adevărat, iar ea ştia asta, fiindcă dacă el ar fi fost atât de înrobit, ea n-ar mai fi fost atât de îngrozită de ceea ce o aştepta odată întorşi în lume, după ce aveau să părăsească dormitorul liniştit şi întunecat. Dar şi-a scos asta din minte şi s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute.

El i-a întâmpinat dezmierdarea mângâind-o încet, languros şi lacom, cu un iz de perversiune. Ea s-a lipit de el, dorindu-l mai aproape. Dorindu-şi ca amândoi să scape de povara hainelor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Caleb a întrerupt sărutul şi a răsucit-o. Degetele lui au găsit nasturii de la spatele corsetului şi i-au descheiat precum cele ale unei cameriste îndemânatice, până când rochia s-a desfăcut în mâinile ei.

Sesily şi-a ţinut-o strâns pe lângă corp, în timp ce el o dezmierda cu buricele calde ale degetelor şi cu sărutări şi mai calde, provocându-i fiori de plăcere. Abia începuseră şi deja ea se mistuia de dorinţă.

Apoi el a început să-i desfacă şireturile corsetului, eliberând-o de mătase şi de balene, iar ea le-a prins în timp ce Caleb îşi trecea degetele, liniştitor, peste pielea ei goală.

— Eşti atât de caldă, i-a şoptit el la ureche, iar Sesily a simţit cuvintele acelea ca pe o adiere. Atât de caldă, de

catifelată şi atât de al naibii de frumoasă!

Auzind înjurătura, ea a fost străbătută de un fior şi s-a întors spre el plină de dorinţă, tachinându-l:

— Ce limbaj!

Ochii lui sclipeau, întunecaţi şi seducători.

— Sunt un bărbat simplu. N-o să găseşti prea multă poezie la mine.

— Hmmm… a spus ea. Niciodată nu mi-au prea plăcut poeţii.

A dat drumul rochiei şi corsetului, lăsându-le să-i cadă la picioare.

Privirea lui i-a învăluit corpul gol, zăbovind la sânii ei, la curba şoldurilor, la coapsele pline, la cârlionţii bruni dintre ele.

De-a lungul vieţii ei, Sesily fusese admirată în amănunţime atât de bărbaţi, cât şi de femei, dar niciodată în felul acela. Niciodată cu o asemenea intensitate. Niciodată cu o asemenea… poftă. Caleb şi-a dus o mână la buze, frecându-şi gura ca şi cum n-ar fi ştiut de unde să înceapă, iar lui Sesily i s-au tăiat genunchii în faţa acelui bărbat complet mistuit de dorinţă.

Bărbatul pe care îl iubea, mistuit de dorinţă pentru ea.

Sesily i-a privit din nou chipul şi a simţit nevoia să se arunce în braţele lui.

— Mai devreme ai spus că dacă m-ai fi cunoscut pe când eram tineri… a murmurat ea, apoi a făcut o pauză şi în cele din urmă a reluat: Ai spus că dacă mi-ai fi aruncat o singură privire, ai fi fost terminat.

El a dat din cap în semn că aşa era.

— Da.

Cuvântul a sunat aspru, precum sticla care se sparge, iar Sesily a iubit sunetul acela cum nu iubise altul înainte. Şi-a ridicat bărbia şi i-a întâlnit ochii, îndrăzneaţă.

— Şi acum? Ce se întâmplă dacă te uiţi la mine acum?

Privirea pe care el i-a aruncat-o a fost fierbinte ca soarele.

— Acum am planuri.

— Arată-mi.

Caleb s-a apropiat, a ridicat-o, a purtat-o în braţe prin cameră şi a aşezat-o pe marginea patului, după care a îngenuncheat în faţa ei.

Mâinile i-au alunecat pe coapsele ei şi au ajuns până la genunchi, pe care i-a desfăcut. S-a aplecat în faţă ca să apuce între buze sfârcul unui sân în timp ce-l mângâia pe celălalt, iar Sesily a suspinat de plăcere simţind moliciunea limbii lui, combinată cu asprimea buricului degetului mare, dovada unei vieţi întregi de muncă.

Sesily şi-a băgat mâinile în părul lui, subjugată de dorinţă, rostindu-i numele în timp ce el se delecta, lingând, sugând, înnebunind-o. După ce, în cele din urmă, i-a dat drumul, s-a uitat în ochii ei şi a întrebat-o:

— Tânjeşti, nu-i aşa?

Sesily a crezut că avea să se topească de plăcere.

— Tânjesc, a şoptit ea. Te doresc. Cu tot ceea ce o să-mi dai.

„Pentru totdeauna.”

Dar el n-a spus-o. Nu ăsta era jocul pe care-l jucau. Chiar dacă era adevărul.

— Atunci o să-ţi dau totul, a spus el aplecându-se ca să-i fure un sărut pervers înainte să-i ridice una dintre coapse peste umărul lui lat. Apleacă-te pe spate.

„Da.”

Doar că era „Nu”.

El s-a oprit, cu ochii în ochii ei, iar muşchii maxilarului i se zbăteau de efort. Sesily şi-a trecut degetele prin buclele lui mătăsoase şi i-a înclinat faţa spre ea.

— Vreau să-ţi ofer eu plăcere.

Caleb a închis ochii la auzul unor astfel de cuvinte, iar ea le-a simţit efectul în tresărirea muşchilor lui pe coapsa ei. Apoi el a scos o altă înjurătură înfocată.

— Asta îmi face plăcere, a şoptit el sărutându-i curbura pântecului. Faptul că te simt, a continuat el, întorcându-se şi lingând-o pe toată lungimea coapsei. Faptul că te văd, a spus el din nou, desfăcându-i uşor miezul. Gustul tău.

S-a aplecat înainte şi a lins-o de-a lungul pliului ei,

lung, lent şi persistent, făcând-o să vrea să ţipe.

— O, a gemut el, gustul tău! Aş putea să te ling la nesfârşit!

Ar fi putut să-l lase să facă asta la nesfârşit, şi-a dat ea seama în timp el se urca peste ea ca s-o pironească pe saltea, mângâind-o cu limba, lingând şi sugând, ca şi cum n-ar fi fost nevoie să se mai oprească vreodată. Degetul lui mare i-a găsit pliul şi a mângâiat-o în cercuri lente, languroase, până când ea şi-a ieşit din minţi de plăcere şi s-a prăbuşit în braţele lui, trăgându-l de păr până când l-a durut. Nu că asta l-ar fi făcut să se oprească.

Şi nu s-a oprit nici atunci când ea a terminat pe buzele şi limba lui, nici atunci când s-a împins în el, revendicând pe de-a-ntregul plăcerea pe care i-o oferea, nici atunci când s-a prăbuşit pe pat, inertă. În schimb, i-a presărat săruturi pe coapse şi a lăudat-o.

— Eşti al naibii de perfectă, a şoptit el, gâfâind la fel ca ea. O fată superbă.

Când ea a încetat să mai tremure, el a spus, pe un ton scăzut şi pervers:

— Crezi că o poţi face din nou?

Ea a icnit la auzul întrebării, iar apoi a suspinat atunci când el a mârâit, cu gura lipită de pielea ei:

— Cred că poţi s-o faci din nou.

Pe urmă el şi-a apăsat gura în mijlocul ei şi i-a dovedit că avea dreptate, făcând dragoste cu gura lui frumoasă şi cu limba lui perversă, cu mişcări lente şi păcătoase, până când ea s-a arcuit peste pat, oferindu-i-se.

El a luat ofranda, iar Sesily şi-a dat seama că niciodată nu se simţise mai preţuită, mai adorată, mai plăcută decât acum, terminând în forţă, lipită de el, de acel bărbat care devenise centrul lumii ei.

Şi s-a întrebat, chiar în timp ce plonja în plăcere, transformând gândurile în senzaţii, dacă avea să supravieţuiască acelei iubiri.

N-a ştiut cât timp a rămas aşa, cu mâinile încâlcite în părul lui, cu mângâierea lui pe pielea ei atât de sensibilă, cu buzele lui moi şi pline de adoraţie pe curbura pântecului

ei, în timp ce el îi şoptea laude, dar, în clipa în care s-a întors în prezent, a ştiut că abia aştepta să-l atingă. Să-l exploreze. Să-i ofere aceeaşi plăcere.

Caleb a tăcut în timp ce ea l-a făcut să se ridice în picioare. Apoi Sesily a îngenuncheat pe pat şi l-a dezbrăcat cu mişcări graţioase şi metodice, bucurându-se de suprafeţele lui dure, de relieful muşchilor, de părul de pe pieptul lui şi, în cele din urmă, de lungimea mădularului ca de oţel, care tânjea după atingerea ei.

L-a atins, iubind respiraţiile sacadate pe care le scotea în timp ce ea îl mângâia, umplându-l de plăcere. Şi pe ea o încânta felul în care ochii lui se întunecau şi se închideau ori de câte ori ea îşi dădea seama ce anume îi plăcea.

— Da, a şoptit el în timp ce ea îl mângâia. Aşa!

L-a sărutat, cu buzele alunecând pe pieptul lui şi cu limba desenând mici cercuri de-a lungul muşchilor magnifici ai bustului lui. Şi, în timp ce ea îl tachina, apropiindu-se tot mai mult de locul în care o dorea, locul în care şi ea voia să fie, el i-a şoptit numele şi şi-a strecurat mâna în părul ei.

Iar ei îi plăcea la nebunie felul în care el se ţinea în frâu, fără s-o forţeze.

Ceea ce însemna că ea putea să insiste. Îl putea împinge chiar peste limită.

A ajuns la el şi apoi s-a îndepărtat puţin, aplecându-se pe spate ca să contemple mărimea şi puterea lui. El era acolo. Şi era al ei, iar ea putea să facă ce voia cu el.

— Sesily!

Numele a sunat aspru pe buzele lui, apoi s-a pierdut în gemete, în timp ce ea îl lingea de-a lungul mădularului întărit. El s-a întins şi s-a prins bine de tăblia patului, în timp ce Sesily îi simţea tremurul mâinii în părul ei.

— La naiba, a şoptit el. Îţi place.

Îi plăcea. Îi plăcea felul în care i se abandonase ei. Felul în care i se predase ei. Cedând puterea, în timp ce emana forţă.

— Îmi place, a şoptit ea lângă vârful mădularului, înainte să deschidă gura ca să-l primească înăuntru,

moscurile lui sărate făcând-o să saliveze.

El i-a gemut numele şi şi-a flexat degetele cu care o ţinea, în timp ce ea îşi despărţea buzele şi îl lua încet şi adânc, iubind gemetele lui de dorinţă şi felul în care se potriveau cu ale ei, legându-se nu numai de ceea ce îi oferise el mai devreme, dar şi de ceea ce îi oferea ea acum.

S-a lăsat pradă plăcerii lui Caleb, lingând, sugând şi trăgându-l cât de adânc putea, jucându-se cu viteza şi cu senzaţiile, găsind locurile care păreau să-l înnebunească şi încercând, cu disperare, să-l aducă la limită.

Iar când a ajuns la limită, el a înjurat din nou. O, cât de mult îi plăcea asta lui Sesily!

— Sesily… Dacă nu… N-o să pot să mă abţin.

— Nu te abţine, i-a şoptit ea, eliberându-l pentru o clipă. Să nu îndrăzneşti s-o ţii departe de mine. O vreau. Vreau asta.

I-a dat-o, cu mâinile mângâind-o blând pe păr, cu muşchii coapselor tari şi încordaţi sub atingerea ei, cu împingerile şoldurilor scurte şi atente, chiar dacă deja se afla la limita rezistenţei. Iar Sesily, sugând mai adânc, găsind un ritm care îl făcea să înjure, să geamă şi s-o îndemne să continue, l-a adus la pragul dincolo de care n-a mai putut rezista şi a avut un orgasm puternic.

Sesily l-a acoperit cu săruturi prelungi şi cu mângâieri, aşa cum făcuse şi el mai devreme. Caleb s-a aplecat şi a sărutat-o, mângâind-o adânc cu limba în timp ce a întins-o în pat. Apoi s-a lăsat peste ea, i-a desfăcut picioarele şi s-a aşezat între ele, inversând rolurile, mângâindu-i corpul, venerându-i curbele, şoptindu-i numele şi presărând-o cu săruturi moi şi prelungi, până când ea s-a zvârcolit lângă el, care se excitase din nou.

A intrat în ea cu o împingere prelunga şi lină, adâncă şi devastatoare, umplând-o frumos, perfect, ca şi cum ar fi fost făcuţi pentru acel moment. Unul pentru celălalt. S-au mişcat la unison minute în şir… ore… pierzând noţiunea timpului şi a locului… pierduţi pentru orice altceva în afară de pasiunea lor, până când Sesily a ajuns să implore eliberarea, iar Caleb a condus-o spre ea şi sau prăbuşit în

plăcere, ca şi cum asta ar fi fost unicul lor scop.

Împreună.

Era ceva ce Sesily mi mai experimentase niciodată. Perfect. Şi înspăimântător.

Pentru că ea nu credea că avea să-şi mai revină vreodată din asta.

Ştia că n-avea să-şi mai revină niciodată din asta.

Caleb s-a întins pe spate, trăgând-o peste el, mângâindu-i pielea, trimiţând prin ea valuri de plăcere, în timp ce Sesily îşi aşezase urechea pe pieptul lui şi-i asculta bătăile inimii, grele şi rapide, în ritmul bătăilor inimii ei.

— Te iubesc.

Sesily a rostit cuvintele înainte să le poată opri. Înainte să poată prezice că el avea să încremenească sub ea şi mângâierea avea să-i bâjbâie pe pielea ei.

A închis ochii, cu gâtul contractat, cu ochii brusc înfierbântaţi de lacrimi.

— Îmi pare rău, a şoptit ea. Ştiu că nu-ţi doreşti asta. Ştiu că nu de asta eşti aici. Dar te iubesc şi nu mai pot să tac.

Îşi ţinea capul pe pieptul lui, refuzând să-l privească. Nu voia să vadă respingerea din ochii lui. Ştiind că n-o putea suporta, dar şi că n-ar fi putut suporta nici să tacă, ea a continuat:

— Nu mă mai pot abţine. Nu vreau să aştept să te iubesc. Nu vreau să aştept să-ţi spun că te iubesc.

Şi odată ce a început să vorbească, i-a fost imposibil să se mai oprească. Aşa că a vorbit fără să se uite la el, jucându-se cu părul mătăsos de pe pieptul lui, în timp ce simţea că îi fura atingerea, care ar fi putut fi ultima.

— Ai spus că nu poţi sta departe de mine şi… urăsc faptul că-mi place asta, chiar dacă urăsc şi faptul că tu vrei să ne despărţim.

El a luat-o de mână şi i-a strâns-o ferm, ţinându-i-o nemişcată.

— Sesily!

Cuvântul a răsunat în pieptul lui, iar pe Sesily a durut-o senzaţia pe care i-o stârnea, deşi şi-ar fi dorit s-o poată

considera ceva normal, să creadă că era doar felul în care Caleb îi rostea numele noaptea, atunci când erau împreună.

Dar ştia că asta nu era ceva care să i se cuvină din principiu.

Şi-a ţinut respiraţia, dorindu-şi ca el să spună mai mult. Iar Caleb a vorbit:

— Nimeni nu mi-a spus vreodată cu voce tare că mă iubeşte.

Nu putea fi adevărat. Acel bărbat nobil şi magnific, care îşi petrecuse o viaţă întreagă protejându-i pe oamenii pe care îi iubea… merita ca o mulţime de oameni să-l iubească, la rândul lor. Un batalion de astfel de oameni.

Ea şi-a ridicat capul. Cum ar fi putut să n-o facă? A întâlnit privirea ochilor lui frumoşi şi a văzut adevărul în ea.

— Lasă-mă pe mine s-o fac. Lasă-mă să te iubesc. Te rog.

Ultimul cuvânt i-a ieşit de pe buze pe un ton sincer, sugrumat, iar Sesily s-ar fi ruşinat că vorbise astfel, însă ştia că asta era ultima ei şansă. Fiindcă orice ar fi urmat după ce părăseau acea cameră avea să schimbe totul.

El a strâns-o mai tare, trăgând-o cât se putea de aproape, strecurându-şi mâna în părul ei şi ţinând-o nemişcată în timp ce o săruta adânc, minuţios şi cu atâta dorinţă, încât Sesily n-a mai putut să discearnă între ei doi.

Erau un tot. Şi era perfect.

Apoi el a pus capăt sărutului, i-a întâlnit privirea şi i-a şoptit numele.

— Mai spune-mi-o încă o dată. Te rog.

Sesily nu i-ar fi refuzat niciodată cererea, dar nu se putea uita la el. Nu când ştia că a doua zi răsărea soarele, iar el revenea la rolul de nobil protector, convingându-se că totul fusese o greşeală.

Nu s-a putut uita la el. Dar şi-a putut lipi urechea de pieptul lui ca să memoreze bătăile constante ale inimii lui şi să-i spună:

— Te iubesc.

Apoi s-a bucurat de căldura intensă a braţului lui pe spatele ei, de numele ei şoptit, abia perceptibil în ridicarea

şi coborârea uniformă a pieptului bărbatului iubit, şi şi-a imaginat că seara aceea n-avea să se termine niciodată.

— Rămâi cu mine, a şoptit ea.

El a oftat şi i-a rostit numele din nou, iar durerea din felul în care suna acel nume a fost un ecou al durerii din inima ei.

— Nu pot. Dacă rămân, Coleford o să încerce să te distrugă.

— Oricum o să încerce! a spus ea, ridicându-se ca să se poată uita la el. O să încerce să mă distrugă, aşa cum o să încerce să te distrugă şi pe tine!

— Nu şi dacă îl opresc.

Ce om exasperant!

— Nu tu, Caleb. Noi. Nu eşti singur.

— În povestea asta asta sunt singur, a spun el, ferm. Vrei să ştii de ce părăsesc Londra? De ce rămân la Boston? De ce te-am îndepărtat mereu? Din motivul ăsta. Pentru că bătălia pe care o duc e una pe care trebuie să mi-o asum numai eu. Altfel, te pun în pericol.

Caleb s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a atârnat picioarele peste marginea patului, iar Sesily s-a uitat la spatele lui, la capul lui aplecat în piept.

— Sesily, dacă ţi se întâmplă ceva… a început el, dar vocea i s-a stins, iar apoi Sesily, cu inima bătându-i tare în piept, a aşteptat să-l audă vorbind din nou. Dacă ţi se întâmplă ceva, a reluat el, asta o să mă distrugă.

— Caleb… a şoptit ea.

Frustrarea şi furia i-au adus lacrimi în ochi şi un nod în gât, în timp ce simţea că totul îi aluneca printre degete. S-a târât pe pat, spre el, încercând cu disperare să se agaţe de el.

S-a încolăcit în jurul lui şi şi-a apăsat obrazul pe umărul lui.

— Te rog.

„Nu face asta. Nu mă părăsi. Iubeşte-mă.”

N-a spus nimic din toate astea şi nici el n-a scos niciun cuvânt, dar nici n-a plecat. În schimb s-a întors, a luat-o în braţe şi a sărutat-o, din nou şi din nou, blând, încet şi dulce,

cu mâinile plimbându-i-se pe trupul ei şi cu numele ei pe buze, ca şi cum ar fi încercat să şi-o amintească. De parcă ar fi putut s-o uite!

Ea l-a lăsat, bucurându-se de atingerea şi de sărutul lui, până când bătăile inimii lui s-au potolit, respiraţia i-a devenit lină şi a adormit, ca şi cum ar fi ştiut că s-ar fi putut să nu mai doarmă niciodată.

Şi odată ce el a adormit, ea a constatat că nu putea.

Aşa că i-a sărutat pieptul cald şi lat şi s-a lăsat să alunece din pat, trăgându-şi halatul pe ea şi ducându-se la fereastră, unde a început să deseneze cercuri pe geam. A privit cum în faţa ei se întindea Hyde Park, întunecat ca smoala.

Dar jos, în stradă, se aflau o jumătate de duzină de oameni, mari cât nişte case.

Paza.

Ceea ce însemna că Sesily era pe punctul de a primi un oaspete.

S-a îmbrăcat cu grijă într-o toaletă verde-închis, care i se părea potrivită pentru ceea ce urma, cu un corset strâmt şi cu pantaloni pe sub fustele despicate, care făceau ca mişcările să fie mai libere. Un sfert de oră mai târziu, Sesily a deschis uşa de la intrarea principală, ce dădea spre Park Lane, în timp ce în faţa casei s-a oprit o trăsură care avea zugrăvit pe portieră un blazon vechi şi ilustru.

Ducesei de Trevescan nu-i plăcea să fie lăsată să aştepte.

Descoperind că Sesily aştepta în faţa intrării, ducesa de Trevescan a ridicat din sprâncene.

— Îţi dai seama că puteam fi oricine!

— Cei mai mulţi musafiri nu vin însoţiţi de bătăuşi care să fie atât de mari ca ai tăi, a spus Sesily ridicându-şi bărbia în direcţia bărbaţilor din spate ducesei. Nu crezi că pot să am grijă de mine?

— Cred că ai deja multe pe cap, a răspuns prietena ei. Ce-ai zice să mă laşi să-ţi iau puţin din povară?

Uşurată, Sesily a deschis larg uşa.

Ducesa a păşit înăuntru, aruncând o privire spre holul

întunecat.

— Unde e?

— Cine? a răspuns Sesily, îndărătnică, deşi ştia că n-avea motiv să se poarte astfel.

Ducesa a ignorat-o. Pentru asta erau prietenii, s-a gândit Sesily.

— Am înţeles că ai avut o întâlnire cu Bully Boys.

— Veştile de la Brixton circulă repede.

— Au ajuns direct la Coleford House.

Sesily ştiuse asta. Paznicii de afară nu erau de faţadă. Totuşi, ea a tras aer în piept şi a spus:

— Aşadar, vicontele ştie.

Ducesa a dat din cap în semn că da.

— Are numele tău şi pe al lui Calhoun. Crouch n-ar fi putut veni mai repede cu vestea, a spus ducesa, care s-a oprit puţin din vorbit, iar apoi a reluat: Dacă a existat vreodată un om care să trebuiască ucis, Sesily…

Dacă totul n-ar fi fost atât de îngrozitor, Sesily ar fi râs.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă descurc mai bine data viitoare.

— Ar fi bine s-o faci, a fost de părere ducesa, iar apoi şi-a plimbat privirea prin vestibulul de la Talbot House. Există o mare cantitate de aur în camera asta!

— Ducesă! a exclamat Sesily.

— Da, bine. E doar o chestiune de timp până când vicontele o să pună totul cap la cap.

— Şi tu? Ai pus totul cap la cap?

Ducesa a dat din cap şi a spus:

— De ce nu mă scuteşti de deranj?

Sesily a făcut-o, povestindu-i totul şi lăsând la o parte lucrurile care n-o priveau, iar prietena ei a ascultat-o, răbdătoare, spunând în cele din urmă:

— Ţi-am zis eu că exista un motiv pentru care Calhoun n-a acceptat niciodată ceea ce i-ai oferit.

Inima lui Sesily bătea cu putere.

— Era posibil ca el să nu-şi fi dorit ce oferеam, să ştii.

Doar că îşi dorise.

„Nu pot sta departe.”

— Hmmm… A ştiut că nu se poate ascunde la nesfârşit şi că dacă se leagă de tine, nu face decât să te pună în pericol.

— Sunt în pericol în fiecare zi.

— La un moment dat, galantul tău cavaler o să trebuiască să înţeleagă asta.

— Caleb nu e cavalerul meu galant.

Ducesa i-a aruncat o privire circumspectă.

— Pentru cineva care nu e cavalerul tău galant, cu siguranţă că îşi face foarte des apariţia ca să te protejeze.

„M-aş arunca în foc dacă asta ar însemna să te mai văd o dată.”

Sesily a înghiţit în sec şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

Prietena ei a privit-o o clipă, iar apoi a spus:

— Omul tău e în pericol, Sesily. Şi nu mai e doar el în pericol. Tu ai fost acolo. Numele tău e legat de al lui. Şi asta, înainte să mai discutăm şi de soră. De băiat. Calhoun nu se mai poate ascunde.

Sesily a dat din cap.

— Ştie.

— Ei bine, are vreun plan?

Sesily a inspirat adânc.

— Fără îndoială că are. E ceva cu adevărat nobil.

— Fără îndoială că e ceva absolut stupid, a spus ducesa pe un ton iritat. Ceea ce în mod normal n-ar fi treaba mea. Dar tu îl iubeşti, iar asta înseamnă că atunci când el face un lucru absolut stupid, e probabil ca şi tu să faci un lucru absolut stupid.

Sesily a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— O, ai auzit cumva greşit? Iubirea e o prostie şi o să ai nevoie de fetele tale ca să supravieţuieşti tuturor lucrurilor pe care o să le aducă cu ea.

Nu era ceva uşor de contestat.

— Dar adevărul e că, a adăugat ducesa întinzându-se spre Sesily, eu sunt alături de tine, Sesily Talbot, fie că eşti

pe cale să faci o prostie, fie că nu. Deşi mi-ar plăcea foarte mult ca orice plan pe care o să-l concepi să nu fie… prost.

— Caleb nu mă lasă să-l ajut, a mărturisit Sesily. A spus deja clar că alege să ducă singur lupta asta.

Ducesa a ridicat dintr-o sprânceană neagră.

— Vorbeşti serios? Şi tu ce părere ai despre asta?

Sesily s-a uitat în ochii prietenei ei, acea femeie cu care stătuse umăr la umăr timp de doi ani. Acea femeie pe care o urmase în luptă. Pe care ea o vârâse în toată acea poveste. Sora ei de arme.

— Sincer vorbind, nu-mi place.

— Atunci, o să ai nevoie de un plan.

O lumină a strălucit în ochii lui Sesily.

— Ce noroc că am deja unul!

Capitolul 21

În cei doi ani de când o cunoştea, Caleb Calhoun o văzuse pe Sesily Talbot angajându-se într-o mulţime de activităţi scandaloase, inclusiv, dar fără să se limiteze: jocuri de noroc, băutură, frecventarea bordelurilor, furtul de la un viconte, conflictul cu unul dintre cei mai cunoscuţi infractori din Londra şi spargerea nasului unui bărbat în repetate rânduri, dat nu şi-ar fi imaginat niciodată asta.

Şi totuşi, o vedea aici, pe Thames Walk, cu un cadavru la picioarele ei.

El s-a apropiat la adăpostul întunericului. În timp ce ea s-a oprit, făcând semn cu mâna spre o trăsură din apropiere, aranjată astfel încât să arate ca o birjă, dar care în niciun caz nu era aşa ceva. Din experienţa lui Caleb, birjarii evitau să se încurce cu femei aflate în posesia unor cadavre.

Se părea că birjarii erau mai deştepţi decât Caleb.

Caleb, care se îndrăgostise de singura femeie din Londra care n-ar fi stat pe gânduri înainte să mute un cadavru la lumina lunii, pe malul Tamisei, unde putea fi

văzută de numeroşi oameni.

A ieşit din umbră şi a coborât pe strada abruptă spre locul în care se afla Sesily, stând acum cu spatele la el, în timp ce vorbea cu birjarul, cuvintele ei fiind purtate departe ele vântul sălbatic care îi ridica pelerina, dezvăluindu-i fustele de mătase, întunecate precum noaptea din jurul ei.

Bineînţeles că Sesily scăpa de un cadavru la ora trei dimineaţa îmbrăcată în rochie, de parcă tocmai s-ar fi furişat afară după valsul de la miezul nopţii (spunând lumii întregi că trebuia să repare un tiv sau orice altceva le spuneau femeile cunoscuţilor ca să scape din sălile de bal îmbâcsite), cu intenţia să se debaraseze rapid de acel biet nenorocit înainte să se strecoare înapoi pentru următorul dans, fără ca cineva să-şi fi dat seama.

Doar că ea nu se furişase afară de la un bal.

Se furişase afară de lângă el. Îl lăsase în patul ei, doar ca să se trezească în toiul nopţii şi să descopere că dispăruse, că cearşafurile erau reci şi că în locul în care ar fi trebuit s-o găsească pe ea era un bilet mâzgălit în grabă: Mă întorc repede. Nu-ţi face griji.

Ca şi cum s-ar fi dus la croitoreasă, doar că asta se întâmpla în toiul nopţii şi împreună cu biletul ea mai lăsase şi un cadou, un portret mic, oval.

Ceva ce semăna în mod suspect şi înfricoşător cu un cadou de despărţire.

Iar asta l-a îngrijorat al naibii de mult.

S-a apropiat de ea pe la spate, asigurându-se că putea fi auzit, din dorinţa de a n-o speria. Ea nu s-a mişcat. N-a înţepenit, nu s-a întors şi nici n-a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

Bineînţeles că-l auzise.

— Cum m-ai găsit?

Persoana care conducea trăsura a devenit atentă, cu pălăria coborâtă pe frunte ca să-şi protejeze identitatea.

La auzul întrebării, iritarea lui Caleb a sporit, agravată de următoarele cuvinte:

— Nu-mi spune. Ducesa te-a pus pe urmele mele!

Ducesa de Trevescan, pe care Caleb o găsise citind,

liniştită, pe un scaun în faţa dormitorului lui Sesily, atunci când el deschisese uşa, grăbit, cu cămaşa descheiată şi cu haina în mână. El se oprise brusc, iar ea întorsese o pagină şi spusese, calm ca întotdeauna:

— Presupun că nu te pot convinge s-o laşi pe ea să se ocupe de problema asta?

Caleb îi spusese clar ducesei că ar fi permis asta peste cadavrul lui. Sau, mai degrabă, peste cadavrul oricui ar fi fost persoana cu pricina, pare-se.

— Nu trebuia să-ţi spună unde sunt, a declarat Sesily. I-am zis că n-o să poţi să rezişti şi că o să mă urmăreşti.

Caleb a ezitat în faţa cuvintelor şi a tonului pe care fuseseră rostite, rece şi calm, ca şi cum n-ar fi venit de la aceeaşi femeie care se destrămase de plăcere în braţele lui în urmă cu doar câteva ore. Ca şi cum nu i-ar fi spus că îl iubea.

Ca şi cum nu s-ar fi strecurat afară din patul ei şi din braţele lui, lăsându-l să se trezească singur şi îngrijorat.

Bineînţeles că o urmărise. Şi totuşi, a întrebat:

— Spui că eu te urmăresc?

Fără să se uite la el, Sesily s-a întors şi s-a îndreptat spre spatele trăsurii.

— M-ai urmărit până aici. Până la Coleford. La Brixton. La The Place.

Bineînţeles că o urmărise. Întotdeauna ar fi urmărit-o, dacă asta ar fi însemnat s-o păzească.

— Nu te-am urmărit la The Place. Am dat peste tine la The Place. Şi te-am urmărit la Coleford doar pentru că…

Sesily s-a întors spre el, cu faţa umbrită de gluga pelerinei.

— Pentru că ce?

— Pentru că sora ta m-a rugat să te urmăresc.

— Sora mea… ce?!

Sesily a rămas nemişcată, iar Caleb probabil că ar fi trebuit să regrete mărturisirea. Dar nu regreta nici măcar un cuvânt rostit în seara aceea în faţa lui Sesily Talbot.

— Sera ţi-a cerut să mă urmăreşti? Pentru ce?

— Era îngrijorată că ai probleme.

— Uimitor, a replicat ea, iar el i-a auzit iritarea din cuvinte. Ai fi zis că ar putea să ia în considerare varianta de a mă întreba dacă am probleme.

— Poate că s-a gândit că o să te jignească.

Umorul sec din tonul lui era o greşeală. Ea i-a aruncat o privire.

— O, mai mult ca sigur că mă simt jignită. Şi o să am o discuţie cu sora mea. Dar mai întâi o să am o discuţie cu tine.

Răspunsul ar fi trebuit perceput ca o ameninţare, dar în schimb a fost ca un cadou.

Mai multe cuvinte.

Mai mult timp.

Mai mult din ea.

Caleb a continuat să înainteze.

— Cred că eu trebuie să am o discuţie tine, Sesily. La urma urmei, te-ai furişat afară din patul meu, iar eu ţi-am spus că… îmi place să vânez.

Sesily şi-a tras răsuflarea. I-a plăcut replica lui. Chiar dacă devenea din ce în ce mai frustrat de ea şi de planul nebunesc pe care îl pusese la cale.

— Mai întâi, recunoaşte că a fost patul meu.

Ca şi cum el n-ar fi ştiut asta! Ca şi cum nu s-ar fi trezit excitat şi plin de poftă, învăluit în mirosul ei de migdale şi soare.

— Şi în al doilea rând, nu mi-ai spus că-ţi place să vânezi. Mi-ai spus că-ţi place să prinzi.

Lui îi plăcea tot ceea ce era legat de ea.

Sesily a făcut un pas spre el, cu faţa iluminată de felinarul exterior al trăsurii.

— Deci? Mă urmăreşti pentru Sera în noaptea asta?

— Nu, a spus el în timp ce ea a deschis uşa trăsurii şi s-a aplecat să manipuleze ce era înăuntru, în seara asta te urmăresc pentru mine.

În acel moment, Sesily s-a întors cu faţa la el.

— De ce?

Lui Caleb i-a revenit durerea în piept.

„Ca să-mi iau rămas-bun.”

Şi doar nu naviga înapoi spre Boston. Acel tren plecase din gară, ruta era închisă.

Îi mai rămăsese un singur lucru pe care putea să-l facă, dacă dorea să-i protejeze pe toţi. Pe Jane şi Peter, pe Sesily.

Înainte, asta presupunea doar să se îndepărteze din nou de lumea lui, să fugă din nou, să-şi găsească un nou nume. Un nou oraş. Dar să-şi găsească o nouă viaţă devenise exponenţial mai complicat, pentru că acum Coleford ştia adevărul, ştia că Sesily intrase în joc.

Şi asta aruncase în aer orice plan bine pus la punct.

Iar el o iubea şi-şi dădea seama că în alt timp, în alt loc, ar fi putut s-o aibă. Şi-ar fi putut trăi viaţa alături de acea femeie magnifică.

Îşi petrecuse doi ani căutând acea posibilitate. Acea cale. Vreme de doi ani îşi imaginase toate deznodămintele posibile pentru cazul în care şi-ar fi permis să ia singurul lucru pe care şi-l dorea: pe acea femeie.

Nu reuşise niciodată să găsească mult căutata rezolvare a problemei. Iar acum, în condiţiile în care Coleford ştia totul, nu mai exista nicio speranţă de-a o găsi. Acel loc, acel timp, acea viaţă, acea femeie… nu putea să le aibă. Nu fără s-o îndepărteze pe Sesily de tot ce iubea ea. De prietenii ei, de familia ei, de lumea ei şi de munca pe care o făcea cu putere şi pasiune ca să schimbe lumea în care trăiau cu toţii.

Chiar dacă ar fi plecat amândoi cu vaporul spre Boston, jurând să nu se mai întoarcă niciodată. Chiar dacă acolo el ar fi avut suficientă putere ca să-l ţină departe de viconte, Sesily n-ar fi fost fericită.

Fericire care acum era singurul lui obiectiv.

Astfel că exista o singură cale.

Să se predea.

Scrisese o scrisoare acolo, în apartamentul ei, prin care se asigura că Jane şi Peter erau îngrijiţi. Că Fetu şi Sera aveau acces la tot ceea ce le trebuia, de ambele părţi ale Atlanticului.

Asigurându-se ca Sesily să aibă tot ce-i trebuia.

Obţinuse promisiunea ducesei de Trevescan ca scrisoarea să fie înmânată.

Şi-şi spusese că ar fi fost de ajuns. Că putea să intre la Scotland Yard şi să i se predea lui Thomas Peck fără s-o mai vadă pe Sesily, fiindcă lui îi era de ajuns faptul că era protejată.

Iar apoi ducesa întrebase, ca şi cum ar fi discutat despre sport, despre vreme sau despre ultimul proiect de lege din Camera Lorzilor:

— Nu vrei să-ţi iei rămas-bun personal?

Ca şi cum ar fi putut să evite ocazia, odată ce îi fusese oferită! Şansa de a o mai vedea o dată. Doar nu era neghiob să piardă prilejul de a se mai uita o dată la chipul ei frumos... şi profitase de acea şansă, îndreptându-se spre adresa dintr-o zonă dubioasă a Londrei şi întrebându-se tot timpul ce avea să găsească, odată ajuns acolo. Ce avea să spună, odată ajuns acolo.

Şi, cumva, după toate încurcăturile în care ştia că s-ar fi băgat Sesily, tot nu se aşteptase la un cadavru. Dar cu siguranţă că n-avea de gând să-şi ia rămas-bun înainte să înţeleagă.

— În ce te-ai băgat?

— Întrebarea ta preferată!

— Dacă mi-ai da vreodată un răspuns direct, poate că aş găsi alta.

— Din experienţa mea, a spus ea îndepărtându-se de trăsură şi făcându-i semn birjarului să înainteze câţiva metri, cu cât oamenii ştiu mai multe lucruri despre ce am de gând să fac, cu atât e mai puţin probabil să mă susţină.

— Nu-mi pot imagina de ce ar fi improbabil să te susţină cineva, a spus el, apropiindu-se de ea. Totul pare perfect normal.

Ea a privit peste umăr, iar el a urât umbrele făcute de trăsură, pentru felul în care îi întunecau faţa, făcând imposibil să-i vadă ochii atunci când a spus:

— Ai venit să mă ajuţi? Sau nu?

Sesily s-a dus în spatele trăsurii, iar instinctele lui Caleb cu privire la vehicul s-au dovedit a fi corecte. Nu era

o birjă. Nu era nici măcar o trăsură obişnuită. Era mică şi neagră şi, în mod clar, făcută ca să se deplaseze cu uşurinţă pe străzile înguste ale Londrei, dar avea o uşă în spate. Două, de fapt, pe care Sesily le-a deschis cu ajutorul unor balamale comod montate şi bine unse.

Genul de mijloc de transport conceput ca să mute lucrurile rapid şi în linişte.

Caleb a venit în spatele ei, astfel încât să poată vedea şi el în spaţiul întunecat, unde bezna era absolut impenetrabilă. În schimb, s-a uitat la umbrele clădirilor care dădeau spre râu, o zonă întunecată ce constituia ascunzătoarea perfectă pentru cineva interesat să urmărească acţiunile unei femei nebune, care scăpa de un cadavru aruncându-l în valuri.

— Orice ai fi pe cale să faci, ştii că o să fii văzută de cel puţin o duzină din cei care caută în urma refluxului.

— Acum nu e reflux, a răspuns Sesily dând la o parte câteva cutii din trăsura cufundată în beznă.

— O, bine! Atunci, ai dreptate. În cazul ăsta, oricine ne priveşte din umbră o să creadă că ceea ce facem noi aici e ceva absolut obişnuit.

— Spune-mi, i-a cerut ea cu toată dezinvoltura, ca şi cum momentul n-ar fi fost încărcat de conştiinţa a ceea ce se întâmplase mai devreme în acea seară şi a ceea ce avea să urmeze, din experienţa ta, oamenii care pândesc în umbră petrec mult timp implicându-se în activităţile dubioase ale altora?

— Am fost în umbră. Şi iată-mă aici.

— Dintre toate umbrele din toată Londra, trebuia să te ascunzi într-a mea? a glumit ea.

— Aşa s-au aliniat planetele.

Sesily s-a întors la auzul acelor cuvinte, cu o mişcare iute şi dezechilibrată, lipsită de graţia ei naturală. Caleb a blestemat întunericul şi felul în care ascundea ochii ei, permiţându-i lui să audă numai cuvintele.

— Prostii, domnule Calhoun, a spus ea. În seara asta îmi fac singură norocul. Şi pe-al tău, de asemenea, dacă îţi joci bine cărţile.

Lui Caleb i-a crescut pulsul. Oare ce avea ea de gând să facă?

— Măcar lasă-mă să te ajut să-l arunci.

— Arată-mi cât de util eşti! Nu-l arunc, a replicat ea, sec, înainte de a scoate capul de după marginea trăsurii şi de a-i striga birjarului aşezat pe capră: Gata!

Drept răspuns, birjarul a înnodat frâiele şi s-a ridicat, întorcându-se cu faţa la trăsură. Dinăuntru s-a auzit un sunet hârşâit, iar Caleb a văzut cum partea din spate a trăsurii s-a deschis, permiţându-i birjarului să se strecoare înăuntru.

— Nu-l arunc.

— Îl păstrezi?

— E-un fel de-a spune.

— La naiba, Sesily!

N-aveau deja destule probleme fără să mai adauge şi un cadavru la ele?

— Ştii, restul Londrei găseşte cumva o modalitate de a-mi rosti numele fără să-i alăture o înjurătură.

— Îmi imaginez că nu provoci restul Londrei aşa cum mă provoci pe mine. Cine este?

— Cred că vrei să spui „a fost”.

Replica a venit din partea birjarului, aflat acum înăuntrul trăsurii, urmată de mârâitul slab al unui glas de femeie. Sunetul a fost acompaniat de cel făcut de un obiect care aluneca, pentru ca apoi să se lovească de un perete al trăsurii, care acum se legăna uşor. Era ceva greu. Şi greu de manevrat.

Caleb a privit-o pe Sesily cu ochi mari cât cepele.

— Câte trupuri sunt în trăsura asta?

— Niciunul, încă.

Fără să-şi abată privirea, ea şi-a vârât mâna înăuntrul trăsurii şi a găsit ceea ce căuta, apucând mânerul unei rampe glisante care era ataşată de podeaua trăsurii şi care era articulată în aşa fel încât să cadă uşor la pământ.

— În regulă, a spus el, câte trupuri au fost în trăsura asta?

— Câteva, a răspuns ea cu nonşalanţă, ca şi cum ar fi

fost ceva perfect normal.

— Şi câte dintre ele erau moarte?

Ea a ridicat uşor din umeri.

— Nu toate.

S-a îndepărtat şi a ieşit din umbră, păşind în lumina lunii, ceea ce i-a oferit în sfârşit lui Caleb şansa să-i vadă chipul frumos. El îşi dorea să ajungă la ea, s-o tragă aproape, să-şi îngroape faţa în scobitura gâtului ei şi s-o adulmece, delectându-se cu făptura ei plină de viaţă, voluptuoasă şi perfectă.

Caleb nu s-a putut stăpâni şi s-a gândit şi la restul calităţilor ei: Sesily era toată numai putere şi forme, curbe bogate, linii suave şi ispite asupra cărora ştia că nu trebuia să zăbovească. Pentru că, dacă îşi permitea să se gândească prea mult la tentaţiile specifice lui Sesily Talbot, era pierdut definitiv.

Şi ea odată cu el.

Aşa că, în schimb, a încercat s-o ţină minte aşa cum o ştia, simţind nevoia bruscă şi disperată s-o aibă aproape.

Încă o dată.

După ce a pus capăt acelor gânduri şi trăiri, el s-a uitat la vârfurile pantofilor ei, care i se întrezăreau de sub fuste, şi s-a trezit că privea corpul întins pe jos.

— Tu l-ai omorât?

— Fii serios, Caleb! Ar trebui să mă simt jignită. Am fost cu tine acum nici trei ore.

Caleb a ridicat dintr-o sprânceană.

— N-ai spus niciodată că ai avea nevoie de mai mult de-atât.

Ea a zâmbit larg.

— Ai de gând să mă ajuţi sau nu?

El s-a aplecat şi a apucat de subsuori corpul acela greu. Un bărbat, aproape de vârsta lui, aproape la fel de mare ca el.

— Ăsta nu-i un cadavru vechi.

Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că bărbatul acela nu era mort de mai mult de şase ore.

— Bineînţeles că nu e, a răspuns ea ca şi cum s-ar fi

simţit jignită. Eu nu profanez morminte, a declarat, dar apoi s-a răzgândit şi a adăugat: Cel puţin, nu în seara asta.

— Şi când mă gândesc, a spus el ridicând greutatea, că pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva eşti implicată în ceva necurat!

Ea a scos un mic hohot de râs, ca şi cum ar fi fost la ceaiul de la ora când şi ar fi mânuit o farfurie plină cu prăjituri, nu o rampă misterioasă, ataşată la o trăsură făcută la comandă.

Caleb ura sunetul acela suav şi dezinvolt, ca şi cum el ar fi fost un oarecare.

— Ce ai de gând să faci? Spune-mi adevărul.

Sesily s-a uitat ţintă la el, cu ochii strălucind ca lumina stelelor.

— Spune-mi ceva, Caleb Calhoun, a şoptit ea, iar tonul ei plin de blândeţe şi de curiozitate l-a răscolit precum o ispită. Ce ai tu de gând să faci?

El a clătinat din cap.

— Nimic.

Era o minciună, iar ea ştia asta. Putea să-i citească în minte, cumva, chiar dacă restul lumii nu-i descoperise niciodată minciunile. Nu le auzise niciodată. Dar ea putea să le descopere.

Sesily a dat din cap, iar el şi-a imaginat că era tristă. Ea a trecut pe lângă el, a ocolit colţul trăsurii şi s-a îndreptat spre capra vizitiului.

Caleb a rezistat impulsului de a spune ceva, de a se apăra. În schimb, a mutat corpul cât a putut de uşor, punându-i capul în partea cea mai de sus a scândurii, în timp ce Sesily se aplecase ca să aşeze pe rampă două picioare încălţate.

El şi-a frecat palmele de pantaloni şi a îndreptat discuţia lor departe de urma de vinovăţie care îl năpădise.

— Măcar spune-mi ce i-ai făcut!

— Ţi-am spus. Nu eu l-am omorât.

— Ciudat, atunci, cum pari tu să fii singura care să aibă o urmă de interes pentru bietul ticălos!

— E suficient să spun că e genul de om mai util după

moarte decât a fost în viaţă, a răspuns ea, iar apoi a făcut un semn cu capul către întunericul din trăsură. L-am aşezat!

Birjarul a răspuns tot cu o înclinare a capului, iar Sesily s-a întins ca să ridice rampa, care s-a aplatizat cu uşurinţă şi a alunecat fără dificultate înapoi în trăsură. Odată intrată, Sesily a închis trei zăvoare, blocând, probabil, rampa la locul ei.

— În regulă, atunci, a spus ea, dând două lovituri scurte pe podeaua metalică.

Trei pocnituri uşoare din interiorul trăsurii au indicat că birjarul făcuse acelaşi lucru la celălalt capăt al rampei, după care a ieşit ca să se aşeze pe capră, glisând uşa secretă în timp ce Sesily închidea şi încuia uşile din spate.

— Şi l-ai băgat pe birjar în toate problemele pe care le provoci?

— Nu e o birjăriţă oarecare şi nici n-ar visa să rateze o încurcătură, a răspuns ea ridicând tonul. Eşti bine, Adelaide?

— Ca întotdeauna, a venit răspunsul vesel de pe capra trăsurii, ca şi cum domnişoara Adelaide Frampton ar fi avut în mod regulat de-a face cu cadavre.

Caleb s-a uitat la Sesily.

— Cu adevărat, abilităţile unice ale bandei voastre devin din ce în ce mai înfricoşătoare!

— Lui Caleb îi e frică de tine, Adelaide, a spus Sesily pe un ton vesel, ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc mai puţin sinistru.

Şi ar fi avut şi mai puţine cadavre.

— Dacă există o ştire mai mulţumitoare decât asta, eu n-am auzit-o niciodată, a glumit domnişoara Frampton, scoţând un cap pe după trăsură. Vii?

„Nu pleca!”

Caleb ştia că nu putea s-o spună. Ştia că n-avea dreptul să-i ceară lui Sesily să rămână. Mai ales nu acolo, pe malul râului, unde oricine putea da peste ei.

— Lasă-mă o clipă, i-a spus Sesily prietenei ei, făcând un pas spre Caleb.

El şi-a ţinut respiraţia, iar aerul dintre ei s-a mişcat, tulburându-l. Ceea ce fusese frustrare era acum nerăbdare. Ceea ce fusese îngrijorare era acum dorinţă. Ceea ce fusese frică era acum jind.

Caleb era suficient de aproape de Sesily ca s-o atingă, prezenţa ei, precum un dar, fiind aproape copleşitoare. Copleşitoare prin cât de mult tânjea după ea, dorindu-şi s-o atingă, s-o tragă aproape şi s-o adulmece, toată numai soare şi migdale dulci precum limba ei.

Dar, dacă voia să se poarte corect cu ea, trebuia să reziste tentaţiei.

Trebuia să supravieţuiască acelui moment – ultimul lui moment împreună cu ea. Învăluită în întuneric şi în liniştea unui oraş care le ignora prezenţa, Sesily venea spre el, nestăpânită precum un foc.

Atunci când s-a lipit de el, rotunjimile ei fiind ca o amintire mult râvnită, ce mai putea el să facă? A atins-o, şi-a strecurat braţul pe sub pelerina ei, acolo unde n-ar fi trebuit să fie, şi a cuprins-o de talie. A strâns-o la piept, iar ea şi-a încolăcit braţele pe după gâtul lui, făcându-l să uite totul, tot ce n-ar fi trebuit să facă. Tot ce n-ar fi trebuit să vrea. Da, Caleb a uitat totul în afară de ea, acea femeie care era cea mai voluptuoasă tentaţie cu care se confruntase el vreodată.

Irezistibilă.

Cum ar fi putut să-i reziste? Cum ar fi putut să se îndepărteze de ea, de acea femeie care era mai mult decât îşi imaginase el vreodată? Pe care o urmărise ani în şir, după care tânjise ani de-a rândul şi pe care acum, în sfârşit, o revendica.

Numai ca să-i fie furată de trecutul lui. De conştientizarea faptului că n-aveau nicio şansă la un viitor. Că ea n-avea nicio şansă la un viitor atât timp cât Caleb era liber.

— Sesily…

— Şştt, a spus ea în şoaptă, plecându-şi faţa spre el.

Avea de gând să-l sărute, iar el avea de gând s-o lase, iar apoi să înceteze cu nebunia asta şi să plece. Dar el nu

era vreun neghiob. Ea era catifelată, puternică, voluptuoasă şi perfectă în braţele lui, avea gust de mirodenii şi de soare, iar el o dorea.

Niciodată nu-şi dorise ceva atât de mult.

„Sărută-mă”, şi-a dorit el. „Pentru ultima oară”

Sesily a făcut-o, şi a fost la fel de magnific ca şi prima dată. Nu, a fost mai bine. Pentru că sărutul n-a fost doar tandru, fierbinte, dulce şi păcătos. A fost plin de ea. De ei. De cei doi ani în care tânjiseră unul după celălalt şi de ultimele câteva zile în care, în sfârşit, cedaseră în faţa acelei patimi. Acel sărut al lor a fost plin de cunoaştere reciprocă.

A fost plin de dragoste.

El a tras-o aproape şi a învăluit-o în ardoarea lui, ştiind că era ultima dată când o mai putea săruta. Ştiind că era un rămas-bun.

Sesily a pus capăt îmbrăţişării lor, iar Caleb a rezistat impulsului de a-şi răcni frustrarea. Nu voia ca acela să fie sfârşitul. Nu meritau asta.

Meritau un început.

Caleb s-a uitat la ochii ei, cărora noaptea le anulase unicitatea, la cercul negru din jurul albastrului intens, şi acolo, în privirea ei, a văzut că ea simţea totul. Toată dragostea, frustrarea, dorinţa… şi tristeţea. O tristeţe străpungătoare, care n-avea s-o mai părăsească în veci.

Regretul. Da, regretul că el nu avusese mai mult timp s-o iubească. Dar mai era ceva în ochii ei. Ceva luminos. Precum un secret. Precum o speranţă.

— Caleb, a şoptit ea, nu-l recunoşti?

„Pe cine?”

Cadavrul! El uitase că ea avea un cadavru în trăsură!

S-a îndepărtat, iar micul ei oftat nemulţumit aproape că a reuşit să-l cheme înapoi la ea. Dar el era genul de bărbat care ştia să se controleze, la naiba!

Caleb a făcut un pas înapoi şi i-a aruncat lui Sesily cea mai severă privire de care se simţea capabil.

— Cine e?

Ea şi-a înclinat capul şi l-a privit. Preţ de o clipă, el a

crezut că ar fi fost posibil ca ea să nu-i spună. Apoi Sesily a zâmbit, plină de sinceritate şi de… fericire. Ca şi cum el ar fi trebuit să ştie răspunsul. Ca şi cum adevărul i-ar fi eliberat pe toţi.

Zâmbetul acela… O, Doamne! Larg, orbitor, de învingătoare. Care te izbea precum o lovitură în moalele capului.

— Sesily! a repetat el cu buzele strânse, cu sângele zvâcnindu-i în urechi. Cine e bărbatul ăsta?

— Caleb, a spus ea, simplu, ca şi cum el ar fi trebuit să ştie deja răspunsul. Eşti tu.

Capitolul 22

Bietul om! Nu ştia ce îl lovise.

— Jur că nu l-am omorât.

Fruntea lui s-a încruntat în timp ce o privea ţintă.

— Ce vrei să spui, cum adică sunt eu?

— Nu eşti tu, bineînţeles, a spus ea în timp ce flutura o mână în aer. A fost cumnatul unuia dintre băieţii care lucrează la Maggie’s. Un băiat care venise la ducesă ca să-l ajute să-şi scoată sora dintr-o căsnicie pe care prea multe femei ar fi înţeles-o. Ducesa şi Adelaide îşi făcuseră planul s-o mute pe fată la o proprietate de încredere

, deţinută şi administrată de o doamnă dispusă să angajeze femei fără să ceară scrisori de recomandare. Dar, din fericire pentru toată lumea, a adăugat ea, bruta s-a dovedit a avea o inimă rea. Aşa că acum soţia rămâne la Londra, iar soţul, ei bine… poate că moartea lui subită o să-l ţină departe de cea mai adâncă bolgie a iadului.

— I-ai furat cadavrul!

— Să mă scuzi, a răspuns ea, simulând un afront. Am plătit bine pentru el.

Iar acum tot ce trebuia să facă era să-l convingă pe Caleb s-o lase să termine treaba şi ar fi putut trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Sesily nu fusese niciodată adepta

unui final de basm, dar dacă un astfel de final însemna să-l iubească pe acel bărbat nobil până la sfârşitul zilelor ei, era gata să-l accepte.

O clipă, el a privit-o cu maxilarul încleştat, cu o expresie impenetrabilă.

— Caleb, a spus ea. Nu înţelegi? Asta e soluţia. Nu contează ce se întâmplă. Peter Whitacre a apărut în chip de cadavru la morga Scotland Yardului, având în buzunar o mărturisire scrisă în grabă. Caleb Calhoun e nevinovat de orice altceva, cu excepţia faptului că l-a azvârlit pe Johnny Crouch în mocirlă… şi toată lumea ştie că Johnny a meritat-o.

— Şi ce, pur şi simplu sperăm că nimeni n-o să observe niciodată că omul ăsta nu sunt eu?

— Nimeni n-o să observe, a stăruit Sesily, abătându-şi privirea, cu frustrarea întipărită pe chipul ei frumos. Au trecut optsprezece ani. Te-ai ascuns, ţi-a fost frică s-o vezi pe sora ta. Să-ţi cunoşti familia. Să…

„Să iubeşti.”

Ea s-a abţinut să rostească asta cu voce tare.

— Şi cum rămâne cu Coleford? a întrebat el. Vicontele n-o să creadă.

— O să ajungă la Newgate după ce toată lumea o să descopere că a luat zeci de mii de lire de la aristocraţi bogaţi şi de la orfani. Nu înţelegi? E timpul să fii liber, a spus ea râzând.

El a tăcut, gândindu-se, iar pentru o clipă Sesily a crezut că era posibil să-l fi convins. Îl convinsese. În ochii lui s-a aprins o luminiţă. Ceva ce semăna cu speranţa. Cu uşurarea. O, neghiobul! Nu ştia cum era să faci parte dintr-o echipă? Dar avea să afle. Ea avea să-i arate.

Pentru tot restul vieţii lor.

El a clătinat din cap.

— E prea uşor.

Pe Sesily au năpădit-o panica şi frustrarea, A dat drumul unui mic hohot de râs strident.

— Îmi dau seama că am făcut să pară că e uşor să faci rost de un cadavru, Caleb, dar n-aş numi asta ceva

uşor…

— Opreşte-te, a spus el. Ştii că nu asta am vrut să spun, a adăugat, clătinând din cap. O astfel de stratagemă… poate că ar funcţiona în seara asta, mâine… o săptămână. Un an… a estimat el, tăcând, apoi, ca să arunce o privire la bărcile ancorate pe cheiul Tamisei. Ar fi o săptămână, un an, în care să fiu fugar, uitându-mă mereu peste umăr. Aşteptând să fiu găsit, a conchis el întinzându-se spre ea şi mângâindu-i obrazul cu degetele. Şi nu-mi spune, iubito, că vrei să vii cu mine?

Sesily ura să-şi dorească atât de mult să audă afecţiune în vocea lui plăcută, ura să aştepte cu atâta disperare ca el să rostească un cuvânt care să fie plin de adoraţie, de uimire, pe când în realitate tonul lui fusese unul plin de regret, tristeţe şi dezamăgire.

— Da, a răspuns ea. Oriunde ai vrea să mergi. Înapoi la Boston, în jurul lumii. Oriunde vrei tu. Ai mai făcut-o şi înainte, şi cu mai puţină putere. Cu mai puţini bani. Cu mai puţine relaţii.

— Nu te aveam pe tine.

Ea a clătinat din cap.

— M-ai avea. Asta înseamnă o săptămână, un an, în care putem fi împreună. O viaţă întreagă, poate.

A simţit degetele lui mângâindu-i obrazul înainte şi înapoi, a simţit degetul lui mare, aspru şi minunat, mângâierea aceea făcând-o să vrea să-i apuce mâna şi s-o ţină aproape.

— Îţi părăseşti familia? Prietenii? Munca, lumea pe care o construieşti? Ce fel de bărbat aş fi dacă ţi-aş lua toate astea?

Ea a înghiţit în sec şi a simţit cum o năpădea frustrarea, făcându-i pieptul să se strângă.

— Genul de bărbat care ştie că ar trebui să fie alegerea mea.

El zâmbea, trist şi chipeş, cu gropiţa aceea care i se adâncea pe obraz ca o minciună.

— Ai dreptate. Aşa ar trebui să fie. Dar uiţi că eu cunosc genul ăsta de viaţă. Am trăit-o de când mă ştiu. Am

alergat, m-am uitat peste umăr şi am visat la ziua în care m-aş putea opri şi aş putea avea ceea ce îmi doresc.

Se uita la ea ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Ca şi cum n-ar fi văzut niciodată ceva atât de frumos ca ea. Ca şi cum ar fi fost soarele lui.

— Pe mine?

Atingerea lui s-a schimbat, cuprinzându-i obrazul, înclinându-i faţa astfel încât să cadă lumina pe ea.

— Pe tine, a spus el, oprindu-se o clipă şi reluând: Nu m-ai iubi dacă te-aş lăsa să alegi acel gen de viaţă; iar asta ar fi o soartă mai rea decât toate celelalte.

Sesily l-a apucat de mână.

— Caleb…

— Nu, a întrerupt-o el. Te-am urmărit timp de doi ani. Am tânjit după tine. M-am scăldat în soarele tău în cele câteva zile în care am fost cu tine, şi am savurat căldura lui ca să compensez toate celelalte zile petrecute departe de tine. Iar tu eşti făcută să stai în lumina soarelui. Nu eşti femeia care să ducă o viaţă trăită în umbră. Şi poate că e egoist din partea mea, dar n-aş putea suporta să văd lumina din tine micşorată de o viaţă de fugari. M-aş urî pe mine însumi, iar într-o bună zi şi tu m-ai urî. Şi asta, Sesily, e o soartă mai rea decât toate celelalte.

Ei au început să-i curgă lacrimile, fierbinţi, furioase şi devastatoare.

— Nu…

— Da, a spus el în şoaptă. Da. Dacă accept ceea ce îmi oferi… O, Doamne, Sesily! Niciodată nu mi-am dorit ceva aşa cum îmi doresc ceea ce îmi oferi tu. Dar dacă te las să mă iubeşti…

— Să mă laşi? Nu mă poţi împiedica să te iubesc.

— Crezi că nu ştiu asta? Crezi că nu te-am văzut cum i-ai iubit pe alţii timp de doi ani? Crezi că n-am ars de gelozie din cauza asta? Crezi că aş putea să-ţi dau drumul dacă aş simţi toată forţa iubirii tale?

„Sesily iubeşte din toată inima.”

Ce lucru idiot era o astfel de iubire!

El încă vorbea.

— Dacă accept ceea ce îmi oferi… Sesily… o să fii târâtă în mizerie împreună cu mine.

— Nu-mi pasă de mizerie.

Ea şi-a ieşit din fire şi i-a împins mâna de pe obraz, trecând furtunos pe lângă el, spre zidul de piatră care îi despărţea de apa învolburată de dedesubt. A privit o clipă în întunericul ca de cerneală, înainte de a se întoarce înapoi cu faţa la el, ca să-l înfrunte.

— Aşadar, există mizerie. În cei treizeci de ani petrecuţi pe acest pământ, am descoperit că toţi ajungem în mizerie la un moment dat. Doamne, Caleb, toată viaţa mea, oamenii ne-au numit pe mine şi pe surorile mele, „Întinatele S-uri”. Pentru că ne-am născut în mizerie.

Cuvintele lui au fost tăioase ca oţelul:

— O să-i distrug pe toţi cei care îţi spun aşa!

— Ei bine, o să avem nevoie de o trăsură mai mare ca să cărăm toate cadavrele, fiindcă e vorba de jumătate din Mayfair, a răspuns ea întorcându-se cu faţa la el, lumina felinarelor din trăsura din spate cufundându-l în umbră. Neghiobule, nu-mi pasă cum îmi spun! Eu nu le aparţin. Ei nu mă pot atinge. N-o pot face dacă sunt aici. N-o pot face dacă sunt cu tine.

Frustrat, el şi-a trecut o mână prin păr.

— La naiba, Sesily! Fiecare minut petrecut alături de mine te pune în pericol, a spus el, iar cealaltă mână i-a alunecat pe piept, până în locul pe care ea îl găsise pe când erau în căsuţa din Highley: pielea încreţită a unei răni vindecate. Coleford m-a împuşcat ultima dată când m-a găsit. Nu vreau să mă gândesc la ce ţi-ar putea face ţie.

— Deci, ce… tu pleci şi eu trăiesc o jumătate de viaţă? După ce te-am iubit, să ascund dragostea asta, aşa cum îmi ceri tu? Şi să-mi petrec restul vieţii purtându-mi văduvia în inimă… întrebându-mă ce s-a întâmplat cu tine? Întrebându-mă dacă o să mai apari vreodată?

Caleb a închis ochii.

— N-o să te întrebi.

S-a întors spre trăsură, hotărârea citindu-i-se pe chip în lumina felinarului, iar ea a vrut să ţipe. El renunţa.

Renunţa la ei doi. Înainte să fi avut măcar o şansă.

— Spune-mi, i-a cerut ea.

— Există o singură soluţie.

Ea ştia asta. Din momentul în care îl lăsase dormind în patul ei, ştiuse că se afla într-o cursă contra cronometru, având doar câteva ore să se pregătească înainte ca bărbatul iubit să se trezească şi să facă ceva nobil, prostesc şi irevocabil.

— O să te predai.

Caleb şi-a abătut privirea de la ea şi s-a uitat la râu, unde apa se ridica şi, odată cu ea, un număr enorm de bărci. Felinarele se legănau ca nişte lumini plutitoare, învăluind în umbre aurii întreaga lume de pe Tamisa.

— De când aveam şaptesprezece ani, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-i protejez pe oamenii pe care-i iubesc. Dar Coleford n-o să se oprească decât dacă se răzbună. Iar eu nu te pot proteja. Nu te pot ţine în siguranţă. Niciodată de acum înainte, a spus el privind-o, în sfârşit. Crezi că nu mi-am petrecut ultimii optsprezece ani gândindu-mă cum să mă întorc la viaţa asta? La lumea asta? Crezi că nu mi-am petrecut ultimii doi ani gândindu-mă cum aş putea să te am pe tine? a adăugat el, făcând-o pe Sesily să-şi ţină respiraţia de emoţie. Crezi că nu m-am trezit în fiecare noapte în patul meu gol, dorindu-mi să fii acolo? Alături de mine? Ca n-am stat treaz în fiecare noapte în acelaşi pat, dorindu-te? Iubindu-te? O, Doamne, Sesily, ultima dată când m-am întors la Boston intenţionam să fie pentru totdeauna, pentru că singurul mod în care mă puteam abţine să te ating, presupunea să pun un ocean între noi.

Ea a făcut ochii mari.

— N-am ştiut.

— Bineînţeles că n-ai ştiut. Cum ai fi putut? Cum ai fi putut să ştii că am visat să-mi cumpăr bilet de întoarcere în Anglia încă din momentul în care am coborât de pe nenorocitul ăla de vas, pentru că şase săptămâni fără să te văd erau deja prea multe? Pentru că îmi lipseau faţa ta, zâmbetul tău, ochii tăi! Pentru că deja îmi lipsea să mă

tachinezi, să mă necăjeşti şi să mă epuizezi! Şi, timp de un an, m-am torturat cu asta. Pentru că nu pot suporta să nu fiu aproape de tine, chiar dacă ştiu că îţi e mai bine fără mine.

— Nu-mi e mai bine fără tine!

— Eşti în siguranţă fără mine!

Acele cuvinte au fost strigate, iar Sesily s-a întors către apă, strigându-şi, la rândul ei, propria furie frustrată, lăsând sunetul să bubuie în jurul lor, să reverbereze lovindu-se de clădiri, iar apoi ea s-a întors cu faţa la el.

— Cui îi pasă de siguranţă? Îmi petrec zilele punând la cale dispariţia bărbaţilor care profită de cei mai slabi decât ei. Nu e o muncă lipsită de pericole. Dar e a mea. Şi am ales-o. În ultimele două săptămâni, am drogat un conte, am spart nasul unui bătăuş de trei ori şi am jefuit un viconte, trei evenimente la care tu ai fost alături de mine şi unde eu am fost în siguranţă, aş putea adăuga. Port un cuţit în buzunar, iar cele mai dragi prietene ale mele sunt o maestră a spionajului, o escroacă şi o femeie care-i extrem de pasionată de explozibili. Sunt nesăbuinţa personificată.

— Nu eşti! a răbufnit el pe un ton tăios şi plin de propria-i furie, ştiind că putea să aducă, la rândul lui, argumente. Fiecare dintre evenimentele astea a fost rezultatul sincronizării, al antrenamentului şi al planificării. Fiecare dintre ele a fost perfecţionat. Nu eşti nesăbuită şi oricine petrece o clipă în prezenţa ta poate să vadă asta. Cine nu vede, nu merită să se afle în prezenţa ta.

Apoi a venit lângă ea, punându-şi mâinile pe braţele ei şi ţinând-o într-o strânsoare fermă, ca şi cum ar fi putut s-o subjuge modului lui de gândire. Inima ei bătea cu putere.

— Nu eşti nesăbuită, Sesily Talbot; eşti regală. Eşti o afurisită de regină!

La auzul acelor cuvinte, pe Sesily a năpădit-o mândria. Precum şi plăcerea pe care o simţea la gândul că el o văzuse. Că o înţelesese.

Îl iubea peste măsură.

Şi-a ridicat bărbia.

— Nu accept o retrogradare. Înainte eram zeiţă.

Apoi Caleb a tras-o lângă el, acaparându-i gura într-un sărut sălbatic, iar ea i-a răspuns, nerăbdătoare, frenetică şi disperată după el, pentru cazul în care asta se întâmpla… pentru ultima oară. Braţele lui au cuprins-o şi au ridicat-o ca s-o aşeze pe zidul de piatră, în timp ce el o lingea, revendicându-i gura cu mişcări lungi şi lacome, iar mâinile ei erau în părul lui, smulgându-i pălăria, pierdută apoi pentru totdeauna în vântul ce bătea peste fluviu.

Nici unuia dintre ei nu-i păsa.

Sesily era îmbătată de atingerea lui, de mirosul lui. De sălbăticia din el. De sălbăticia ei.

Dar în câteva clipe sărutul s-a schimbat. S-a stins, şi din sălbatic a devenit altfel. Nu atât de frenetic, şi totuşi nu mai puţin intens. Nu mai puţin important.

Era un rămas-bun.

Sesily l-a împins de umeri în momentul în care şi-a dat seama că acela era un sărut de despărţire, iar el a eliberat-o pe dată.

— Nu, a spus ea. Caleb!

El s-a tras înapoi, clătinând din cap.

— Nu pot. Aşa se termină totul.

— Nu, a repetat Sesily, în timp ce lacrimile au început să-i curgă pe obraji, fierbinţi, furioase şi devastatoare, fiindcă ea nu accepta ca totul să se termine acolo, deşi totul abia începuse. Nu! a spus ea din nou. Am nevoie de mai mult timp. Mai există o altă…

— Nu există altă cale. Aşa se termină totul. Pe când ne aflam în grădinile Trevescan, mi-ai promis să-mi faci o favoare. Şi mi-ai promis o alta pe când ne aflam în faţa tavernei The Place.

Ea a clătinat din nou din cap.

— Nu.

— Ai făcut-o, totuşi. Şi revendic favoarea.

Caleb s-a întins spre ea, iar mâinile i-au ajuns la faţa ei, înclinând-o spre el. Sesily a închis ochii, nevrând să-l privească. Caleb a aşteptat mult timp până când ea a deschis din nou ochii. Atunci l-a sărutat pe frunte.

— Eşti atât de frumoasă! a spus el, făcând-o pe Sesily să-l urască pe acel bărbat pe care îl iubea. Iată rugămintea mea: mergi acasă. Sau du-te la orice bal la care a fost invitată Sesily Talbot, scandal ambulant şi încântare absolută. Trăieşte-ţi viaţa.

Acum lui Sesily îi curgeau de-a binelea lacrimile, iar el a mângâiat-o pe obraji cu mâini calde şi ferme, deşi îndemnul care i s-a desprins de pe buze a fost spus pe un ton dur precum granitul: Iubeşte din toţi rărunchii!

— Nu!

— Am avut optsprezece ani de libertate, Sesily. Iar în seara asta am ţinut-o în braţe pe femeia pe care o iubesc.

— Nu, a şoptit ea printre lacrimi. Există o altă cale.

— Uită-te la mine, i-a cerut el, iar ea s-a supus, înfruntând privirea lui luminoasă şi limpede. M-ai întrebat odată de ce nu-mi place întunericul.

Sesily a închis ochii la amintirea legată de răspunsul lui, ştiind acum care era întreaga poveste. Singur, speriat şi pe fugă, fără sora lui. În întuneric.

— N-a fost vorba doar de nava în care am călătorit în urmă cu toţi acei ani, iubito. Am trăit o viaţă întreagă în întuneric. În umbră. Pe fugă. E timpul pentru lumină.

Era atât de chipeş! Atât de sigur pe el!

Cu inima frântă, Sesily a strâns mâinile lui Caleb, care îi cuprindeau obrajii.

— Nu există altă cale. Aşa se termină totul. Cu mine iubindu-te mai mult decât mi-am imaginat vreodată că e posibil. Şi cu tine plecând.

— Ducă-se naibii favoarea ta! a spus ea pe un ton plin de răceală. Mă dezic de ea.

— Nu se poate, a contrazis-o el. Am nevoie de asta. Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă.

— Caleb, dacă faci asta… o să fii spânzurat.

Atunci el s-a aplecat şi a sărutat-o pentru ultima oară. Încet şi tandru, ca şi cum ar fi avut o viaţă întreagă împreună. Ca şi cum ar fi urmat să aibă o viaţă întreagă împreună.

Iar apoi a rostit cuvintele pe care ea visase ani întregi

să le audă. Doar că le-a spus într-o situaţie care le răsturna cu totul înţelesul.

— Te iubesc, Sesily Talbot.

Capitolul 23

Inspectorul detectiv Thomas Peck avea o zi proastă.

Totul începuse cu ciocănitul în uşa locuinţei lui, un apartament modest din Holborn, închiriat de la o proprietăreasă căreia nu-i plăcea să fie deranjată înainte de micul dejun sau după ceai, ceea ce reprezenta o provocare deosebită în condiţiile în care chiriaşul ei era inspector detectiv la Scotland Yard. Atunci când lucrurile mergeau prost la Whitehall, sergenţii erau trimişi să-l trezească pe Peck. Pur şi simplu aşa era procedura.

În acea dimineaţă, după ce îi ceruse scuze doamnei Edwards, care îi amintise imediat că ea nu-şi luase încă micul dejun, Peck ieşise din clădire şi constatase că sergentul fusese instruit să aştepte, ceea ce pentru inspectorul detectiv fusese primul indiciu că ziua lui avea să se ducă de râpă, şi încă repede.

Asta se şi întâmplase, fiindcă în momentul în care ajunsese la Whitehall Place, numărul 4, descoperise următoarele: Caleb Calhoun se predase pentru crimă. Şi nu pentru orice crimă. Uciderea, în urmă cu optsprezece ani, a unicului fiu şi moştenitor al vicontelui Coleford.

Ceea ce fusese o surpriză pentru toată lumea, fiindcă nu exista nicio înregistrare în documente a uciderii fiului şi moştenitorului vicontelui Coleford.

Peck l-a ascultat cu răbdare pe american, punându-i câteva întrebări punctuale înainte ca, în cele din urmă, să se lase pe spate în scaun, frecându-şi barba netedă şi neagră şi spunând:

— Te predai pentru o crimă comisă acum optsprezece ani.

Calhoun părea supărat.

— Asta am spus şi eu, da.

— Şi o faci pentru că…

— Pentru că eu am comis crima.

Peck a mijit ochii şi l-a privit cu atenţie pe Calhoun, care în circumstanţe ar fi putut să-i fie prieten.

— Scotland Yard nici măcar nu exista pe vreun când s-a întâmplat asta.

După o scurtă ezitare, Caleb a răspuns:

— Presupun că asta ar putea fi o problemă.

— Într-adevăr. Mai ales pentru că o să trebuiască să-l convoc pe viconte, împreună cu jumătate din parlament, ca să dezgroape protocolul în cazul unor crime vechi de zeci de ani, iar asta o să dureze ceva timp.

Caleb a dat din cap.

— O să aştept.

Peck l-a privit îndelung pe Calhoun, cu sentimentul intens că se va întâmpla ceva dincolo de puterea lui de înţelegere.

— De cât timp ne cunoaştem? De doi ani?

Caleb a dat iarăşi din cap.

— Cam aşa.

— Iar tu ai fost un tip cumsecade. M-ai ajutat de mai multe ori. Săptămâna trecută ai identificat trei dintre băieţii care au devastat The Place. Pe doi dintre ei i-am arestat.

— Asta e o veste bună.

Peck a mârâit:

— Iar acum eşti aici, în biroul meu, mărturisind un caz de care Scotland Yard nu s-a interesat deloc.

— Aş crede că eşti foarte interesat de uciderea unui moştenitor aristocrat.

— O să fiu sincer, amice. Până acum nici măcar n-am ştiut că acel moştenitor aristocrat a fost ucis.

Fiind sigur că povestea era mai complicată decât îi spusese Calhoun, Peck i-a găsit un loc într-una dintre celulele de noapte din care tocmai fuseseră scoşi beţivii din seara precedentă. S-a întors în biroul lui ca să-i scrie o misivă vicontelui Coleford. Într-adevăr, nu era nimic mai rău decât o zi care necesita interacţiunea cu aristocraţia.

Abia pusese stiloul pe hârtie, când la uşa lui s-a auzit un nou ciocănit, la fel de nedorit.

În următoarele zece ore, au fost paisprezece ciocănituri în uşă, fiecare dintre ele dezvăluind un sergent de serviciu care anunţa sosirea unei doamne venite să raporteze o infracţiune.

Paisprezece femei făcând parte cele mai puternice familii din Londra, multe cu titlu, majoritatea bogate, cu toatele puternice, în felul lor – şi niciuna dintre ele dispusă să vorbească cu altcineva în afară de inspectorul detectiv Peck.

Doamna Mark Landry a venit să depună o plângere cu privire la limbajul vulgar de pe traseele publice pentru cai din Hyde Park, o plângere pe care Peck a găsit-o ciudată, având în vedere că îl întâlnise pe domnul Mark Landry o dată, cu trei ani în urmă, iar omul înjurase de nu mai puţin de o duzină de ori în tot atâtea minute.

Au apărut trei ducese una după alta, adică mai multe ducese decât întâlnea Peck de obicei într-un an. Ducesa de Haven a început parada, raportând că i se furase o poşetă. O lăsase pe o bancă din faţa magazinului de ceai Gunter, cu şase zile în urmă.

Ducesa de Warnick a venit cu informaţii despre un accident de trăsură petrecut marţi, cu o săptămână în urmă, pe Regent Street. După ce Peck a petrecut o jumătate de oră căutând dovezi că acel anume accident avusese loc, femeia şi-a amintit că nu, trebuie să fi fost miercuri.

Ducesa de Trevescan a sosit ca să raporteze dispariţia unui colier de diamante. Îl lăsase în patul iubitului ei, vedeţi, dar nu putea să-i dea numele, gândiţi-vă la scandal!

Marchiza de Eversley a raportat trei cărţi furate din librăria pe care o deţinea împreună cu soţul ei. Doamna Felicity Culm din Covent Garden a fost dezamăgită de dispariţia păturii de la trăsură. Doamna Henrietta Whittington a sosit împreună cu ea ca să raporteze dispariţia unui câine vagabond de la docuri, care nu venise la masa de dimineaţă trei zile la rând.

După ce a insistat ca inspectorul detectiv Peck să-i spună „Nora”, lucru pe care el nu l-ar fi făcut niciodată, Lady Eleonora Madewell, fiica unui duce, a depus o declaraţie extrem de elaborată despre o roată de trăsură care fusese furată, pentru ca apoi să se întoarcă zece minute mai târziu, la nici două minute după ce Peck terminase de completat nenorocitele de documente, ca să raporteze că, de fapt, nu fusese furată nicio roată.

A apărut chiar şi Maggie O’Tiernen, ceea ce Peck sperase că însemna ceva… până când s-a dovedit că raporta un butoi de bere gol, furat de pe aleea din spatele tavernei The Place în noaptea precedentă.

Şi aşa a continuat nebunia, o femeie după alta, o zi întreagă, fără ca vreuna dintre infracţiuni să fie demnă de a fi raportată. De-a lungul orelor, Peck încercase să trimită misiva către Coleford de o jumătate de duzină de ori, dar, fără greş, în momentul în care începea să scrie, se auzea un alt ciocănit în uşă.

Până când, în sfârşit, a venit ciocănitul cu numărul cincisprezece.

— Gata, a spus el, ridicându-se de la birou şi mărşăluind prin încăpere. Am o muncă serioasă de făcut. N-am timp pentru femei! a strigat el, deschizând uşa.

De partea cealaltă nu era niciun sergent.

În schimb, era vorba de o femeie. Scundă şi plinuţă, cu o faţă rotundă şi drăguţă, ochi negri, enormi, şi o coamă de păr negru. A recunoscut-o instantaneu. Lady Imogen Loveless, unica fiică şi cea mai tânără dintre odraslele unui baron sau conte, sau ceva de genul ăsta. Şi mai important, era o clientă obişnuită a tavernei The Place şi fusese acolo cu o săptămână în urmă, când Bully Boys o devastaseră.

Asta ar fi putut să însemne ceva.

Peck s-a uitat de-a lungul holului pustiu şi a întrebat:

— Cum aţi ajuns aici?

— Aveţi o pază groaznică, a spus ea, veselă.

— Nu-i adevărat, a răspuns el.

Ea a ridicat din umeri.

— Aveţi dreptate. Am fost escortată direct la uşa

dumneavoastră de către un poliţist chipeş, care acum s-a făcut nevăzut.

Peck a privit-o îndelung, observându-i pelerina violet-închis şi geanta mare pe care o ţinea în mâna înmănuşată.

— Vă mutaţi, milady?

— Îmi place să fiu pregătită, a răspuns ea, iar apoi a făcut un semn cu capul spre biroul lui şi a întrebat: Îmi daţi voie?

Peck şi-a privit şi el biroul, care era încărcat cu dosare şi hârtii, multe dintre ele adunate în acea zi, şi a spus:

— N-am...

— Timp pentru femei, i-a sfârşit ea propoziţia. Da, aţi spus asta.

Ei bine. Acum el se simţea ca un măgar. S-a îndepărtat de uşă şi i-a făcut semn să intre.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

Ea a intrat şi s-a apropiat de birou, lăsându-şi geanta la picioare şi analizând teancurile de dosare.

— Aveţi foarte mult de lucru aici.

— Da. A fost o zi aglomerată, a spus el ocolind biroul, care acum se afla între ei, fiindcă simţind cumva că era important să păstreze o anume distanţă faţă de ea. Pot să vă ajut cu ceva?

Auzind întrebarea, ea şi-a ridicat privirea şi a zâmbit, iar el a fost din nou frapat de cât de frumoasă era. Îşi amintea că ea îl examinase cu atenţie la The Place. Cum spusese că era? Robust?

Nu că ar fi avut vreo importanţă.

— De fapt, puteţi.

— Sunteţi aici ca să depuneţi o plângere.

S-a uitat la el ca şi cum ar fi fost nebun.

— O, Doamne! Nu. Consider că, atunci când poţi rezolva singur o problemă, rareori e nevoie să implici poliţia. Oamenii legii au tendinţa de a complica prea mult totul.

S-a aşezat. Ceea ce însemna că şi el putea să se aşeze. Dar nu voia să se aşeze. Voia ca femeia aceea să plece din biroul lui. Avea treabă de făcut. Muncă adevărată.

— Vă rog, domnule inspector. Nu e nevoie să staţi în picioare pentru mine.

S-a aşezat, enervat de lunga istorie a cavalerismului care îl împiedica s-o dea afară din biroul lui pe acea femeie. Şi de lunga istorie a aristocraţiei, care îl împiedica cu stricteţe s-o dea afară din biroul lui pe acea femeie.

— Acum să vă spun de ce am venit, a spus ea, încrucişându-şi manierat mâinile în poală, ceea ce n-ar fi trebuit să-l amuze aşa cum îl amuza, dar, într-adevăr, femeia nu i se părea deloc manierată din alte puncte de vedere. Sunt aici pentru că îl aveţi pe Caleb Calhoun în custodie şi cred că ar trebui să-l eliberaţi.

Ei bine, Peck nu se aşteptase la asta.

— Îmi cer scuze, Lady Imogen, a spus el, iar apoi s-a aplecat spre ea şi a întrebat: De unde ştiţi pe cine am în custodie?

Femeia a suspinat şi şi-a cules nişte scame de pe fustă.

— Domnule inspector Peck, îl aveţi pe Caleb Calhoun în celula de detenţie, cu un etaj sub noi. Îl ţineţi acolo de puţin peste… a spus ea, scoţând un lănţişor de ceas de sub manşeta rochiei, zece ore. A sosit azi-dimineaţă, imediat după răsărit, şi a mărturisit că l-a ucis pe unicul fiu şi moştenitor al vicontelui Coleford. După ce a aşteptat o perioadă surprinzător de lungă de timp ca dumneavoastră să ajungeţi…

— Am sosit la o oră după ce am fost informat de situaţie, doamnă. Nu că i-ar fi datorat o explicaţie. Oricum, n-a părut interesată de ea.

— Domnul Calhoun a mărturisit la opt şi jumătate, moment în care l-aţi băgat într-o celulă de detenţie. Şi toată ziua aţi tras de timp cu situaţia asta, pentru că vi se pare că e ceva ciudat în legătură cu ea, a spus Lady Imogen, iar apoi şi-a ridicat ochii mari către Peck. E ora şase şi jumătate. Asta înseamnă zece ore.

Ei bine, acum era ceva absolut ciudat!

Dacă Lady Imogen Loveless s-ar fi despuiat şi s-ar fi întins pe biroul lui, Peck n-ar fi fost mai surprins. Doar

cincisprezece ani de antrenament ca poliţist pe Bow Street şi apoi ca inspector detectiv la Scotland Yard îl împiedicau să cadă direct de pe scaunul pe care, în schimb, se lăsase pe spate, înainte de a-şi duce degetele la buze.

Ea l-a privit din nou.

Femeia aceea nu era drăguţă, era un haos ambulant.

— Acum, că ne-am pus de acord asupra faptelor, a adăugat ea ca şi cum ar fi purtat o conversaţie perfect obişnuită, cred că ar trebui să-i daţi drumul.

— De ce?

— Pentru că a ucis un om care merita să fie ucis.

Peck a dat drumul unui hohot de râs şocat.

— Doamnă… nu aşa funcţionează lucrurile.

În tăcerea care se lăsase, ea a spus dintr-odată:

— Ei bine, cu siguranţă că puteţi admira efortul pe care l-a făcut domnul Calhoun ca să înfăptuiască acel lucru.

În timp ce Peck lua în considerare posibilitatea ca ea să fie, de fapt, nebună, femeia s-a aplecat în faţă şi a întins mâna spre geanta de la picioarele ei. Din cauza biroului, Peck nu putea vedea ce era înăuntru, dar, după ce a cotrobăit câteva secunde, ea a fluturat un dosar.

Peck a mijit ochii şi a studiat obiectul acela bleu, cu un clopot indigo pictat pe copertă.

— V-am adus un cadou.

— Nu vreau un cadou.

— Sunteţi sigur? Aţi putea să-l consideraţi o ramură de măslin.

— Pentru ce?

Ea s-a ridicat şi a aşezat dosarul peste unul dintre numeroasele teancuri de pe biroul lui.

— Pentru faptul că v-am stricat ziua.

— În regulă. E de ajuns, atunci.

Se săturase de acea femeie, care, se vedea limpede, se bucura să lase haos în urma ei. S-a ridicat şi a ocolit biroul, oprindu-se în timp ce ea îşi strângea geanta, şi s-a trezit întrebându-se ce se afla înăuntru.

Stând în picioare, femeia a luat dosarul.

— Îl duc înapoi. Nu sunt sigură că-l meritaţi.

— Nu ştiu cum o să merg mai departe, a spus el conducând-o prin cameră, până la uşă, unde a pus o mână pe clanţă. Vă mulţumesc pentru vizită.

A deschis uşa biroului şi a descoperit o altă femeie în prag, drăguţă şi blondă, cu o faţă rotundă, obraji roz şi riduri de râs în colţul ochilor în care nu se vedea nici urmă de veselie.

— Domnule inspector Peck?

El şi-a muşcat limba. Bineînţeles că mai era o femeie la uşa lui! S-a forţat să-şi întipărească pe faţă un zâmbet plăcut, în ciuda faptului că ar fi vrut să facă exact contrariul, şi a privit-o pe femeia cu păr şi ochi negri de lângă el.

— Să presupun că parada de doamne care astăzi au raportat infracţiuni fără sens are legătură cu dumneavoastră?

— Fiţi serios, domnule inspector, a spus Lady Imogen, aveţi noroc că nu mă simt jignită atunci când mi se spune că sunt un geniu al infracţiunilor.

— Nu v-am numit „geniu al infracţiunilor”!

— Of! Ei bine, acum chiar că mă simt jignită!

Haos absolut!

Ea s-a aplecat în faţă şi i-a spus în şoaptă:

— Celelalte nu fost doar pentru distracţie. Asta e adevărată.

Apoi a făcut o mică reverenţă, una de care el n-ar fi trebuit absolut deloc să se bucure, având în vedere felul în care fierbea de frustrare că fusese manipulat o zi întreagă, şi s-a strecurat pe sub braţul lui, întorcându-se înapoi cu faţa, odată ajunsă pe coridor.

— E călduţ aici, nu credeţi?

Scotland Yard putea fi caracterizat în multe feluri, dar „călduţ” nu era unul dintre ele.

Înainte ca el să poată răspunde, ea s-a întors cu spatele. A privit-o cum pleca, şoldurile ei pline legănându-se pe sub pelerina de pe umeri.

Vizitatoarea lui şi-a dres vocea în uşă.

— Domnule inspector Peck?

El şi-a smuls privirea de la femeia cea nebună, fără să fie întru totul sigur că putea fi lăsată în clădire de una singură, şi s-a uitat în jos, la nou-venită.

— Da, vă rog. Intraţi, domnişoară.

S-a dat înapoi, ţinând uşa în timp ce femeia intra, cu mâinile strâns împreunate.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el, deloc sigur că o putea crede pe Lady Imogen Loveless şi destul de sigur că era pe cale să primească o altă plângere fără sens.

Cu siguranţă că era vorba despre o broderie lipsă, pierdută pe Bond Street. S-ar fi putut să fie recuperată? Proprietara ei ar fi putut să depună o plângere?

„Asta e adevărată”, spusese Lady Imogen.

Şi aşa părea femeia. Serioasă.

— Fratele meu nu l-a ucis pe fiul vicontelui Coleford.

Capitolul 24

La zece ore după ce mărturisise uciderea fiului lui Coleford, Caleb stătea pe o lespede de piatră dură, într-o celulă de detenţie întunecată şi umedă de la Scotland Yard, gândindu-se la Sesily.

Încetase cu câteva ore în urmă să mai aştepte ca Peck să apară. Pe măsură ce timpul trecea, devenea clar că el, Caleb, nu prezenta prea mult interes; o mână de poliţişti trecuseră pe acolo ca să arunce o privire. El îi recunoscuse pe doi dintre ei ca fiind poliţişti din Covent Garden. Dar, în cele din urmă, vestea prezenţei lui la Scotland Yard ajunsese suficient de departe pentru ca el să fie lăsat în pace, lucru ce îi dăduse mai mult timp de gândire decât şi-ar fi dorit, deoarece să se gândească la Sesily era aproape prea greu de suportat.

Erau o duzină de gânduri referitoare la ea pe care le-ar fi putut invoca. Fineţea pielii, felul sălbatic în care i se răsfirau buclele de culoarea mahonului arunci când părul îi cădea liber în jurul umerilor goi. Arcul buzelor ei. Gustul ei

dulce şi păcătos.

Dar nu s-a gândit la toate astea. Sau mai degrabă s-a gândit, dar n-a stăruit asupra lor. În schimb, s-a gândit la râsul ei. La felul în care răsuna într-o cameră, puternic şi senin. La felul în care râsul acela se rostogolea prin fiinţa lui, umplându-i toate locurile întunecate, iar ei îi lumina ochii şi-i înroşea obrajii, devenind mai mult decât simplu amuzament.

S-o vadă pe Sesily râzând fusese o revelaţie.

Şi, indiferent de ce avea să urmeze, închisoare, spânzurătoare, o călătorie spre Noua Zeelandă, el avea să poarte în suflet pentru totdeauna căldura şi speranţa care îl umpluseră de fiecare dată când ea râdea. Iar atunci când avea să-şi dea ultima suflare, avea să fie cu acel sunet în gând şi cu numele ei pe buze.

Şi dacă nu l-ar mai auzit niciodată, dacă n-ar mai fi văzut-o niciodată, dacă nu i-ar mai fi auzit vocea, ar fi fost de ajuns. Pentru că ea urma să fie în siguranţă.

Dar, Doamne, ar fi dat tot ce avea ca să-i audă din nou vocea.

— La naiba, Caleb!

A coborât de pe placa de beton la auzul sunetului, întrebându-se dacă nu cumva îl invocase, deşi ştia că, dacă ar fi fost să invoce ceva, n-ar fi fost o înjurătură de-a ei.

Sau poate că ar fi invocat o astfel de înjurătură. Poate că ar fi fost perfect s-o facă.

Perfect sau nu, el n-o invocase. Dar Sesily era acolo, de cealaltă parte a gratiilor celulei, arătând splendid într-o rochie de mătase strălucitoare, de culoarea cerului de vară, chiar dacă acum se ghemuia, cercetând cu atenţie încuietoarea de la uşa celulei.

Într-o clipă, el a ajuns la gratii, strângându-le cu putere până când i s-au albit încheieturile degetelor.

— Ce naiba faci aici?

— Nu acum, a spus ea fără să-şi ridice privirea de la ceea ce făcea. Sunt foarte supărată pe tine.

Nimic din toate astea nu era aşa cum plănuise el. Cum obţinuse ea accesul în Scotland Yard? Cum avusese

acces la celula lui?

— Nu poţi fi aici, a spus el. O, Doamne, Sesily, asta e o închisoare!

— Uşurel, l-a ironizat ea. E Whitehall. Nu e chiar Newgate.

— E plină de poliţişti.

— Niciunul dintre ei nu pare interesat de tine. Eşti aici de zece ore şi Peck nici măcar nu i-a trimis vorbă lui Coleford.

— De unde ştii asta?

Atunci ea şi-a ridicat privirea spre el. Frumoşii ei ochi albaştri erau ca un dar.

— În ce moment al poveştii noastre crezi că o să-ţi dai seama că sunt destul de bună la a şti lucruri?

Ar fi râs dacă nu s-ar fi aflat într-o celulă de închisoare. Dar era într-una şi nu voia ca ea „să ştie lucruri” despre asta. Nu voia ca ea să se apropie de închisoare. Ar fi fost închisă într-o celulă dacă ar fi fost descoperită făcând… oricare ar fi fost lucrul pe care-l făcea.

— Fie că s-au interesat sau nu de mine, Sesily, sunt închis aici dintr-un motiv.

— Da. Un simţ al responsabilităţii prost înţeles. O să discutăm despre asta imediat ce termin, a spus ea, iar apoi, cu un mârâit scurt şi frustrat, s-a ridicat şi a bătut din picior. Chiar am nevoie de lecţii de spart încuietori! Trebuie s-o aşteptăm pe Imogen.

Lui Caleb nu i-a plăcut cum sunase asta.

— De ce e Imogen aici?

Sesily i-a aruncat o privire ca şi cum l-ar fi crezut un copil.

— Pentru că nu sunt atât de proastă încât să organizez o evadare din închisoare fără întăriri, Caleb.

— Credeam că „e vorba doar de Whitehall”.

— Da, ei bine, au îmbunătăţit încuietorile de când am fost ultima dată aici.

Caleb a clipit.

— Ai mai făcut asta şi altă dată?

Sesily a ignorat întrebarea, ca şi cum n-ar fi fost

importantă.

— Ideea e că în seara asta te ajut să evadezi, neghiobule! N-ai voie să mă părăseşti, pur şi simplu.

— Sesily, a început el, urând faptul că trebuia să aibă din nou acea discuţie. Ţi-am spus, doar! Dacă eu nu sunt aici, tu nu eşti…

— În siguranţă. Da. Te-am auzit de prima duzină de ori când ai spus-o.

— La naiba! a şoptit el, nevrând să fie auzit şi mai ales nevrând ca ea să fie prinsă. Contează!

Sesily i-a aruncat un zâmbet blând şi iubitor, ca şi cum ei doi ar fi fost la o cursă de cai, sau la o plimbare în Hyde Park, sau ca şi cum li s-ar fi întâlnit privirile în taverna lui. Ocheada l-a făcut să vrea să treacă dincolo de gratii şi s-o tragă aproape de el. Apoi ea a zis:

— Spune-mi, Caleb, te-ai gândit că ar putea conta şi faptul că tu eşti în siguranţă?

Femeia asta!

— Sesily, eu n-am dreptul să fiu în siguranţă. Eu… l-am ucis pe moştenitorul unei viconte!

Ea a clătinat din cap.

— Eşti un tip magnific. Plin de instincte de protecţie şi de nevoia de a-ţi sacrifica fericirea. Serios vorbind, cineva ar trebui să te facă personaj de roman.

Cuvintele ei l-au umplu de fiori.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, a spus ea pe un ton mai ferm decât înainte, chiar acuzator, că nu l-ai ucis pe moştenitorul unei viconte şi că nimeni n-o să meargă astăzi la închisoare pentru o crimă pe care n-a comis-o. Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus.

Lui Caleb i-a stat inima în loc.

— De unde ştii asta?

Nu exista decât o singură modalitate prin care ar fi putut şti. Trebuia să fi vorbit cu Jane.

— Cred că o să constaţi, domnule Calhoun, că am la dispoziţie o reţea extinsă de oameni foarte pricepuţi. O reţea pe care nu mi-e teamă s-o folosesc, dacă asta

înseamnă să mă asigur că obţin ceea ce îmi doresc. Ceea ce astă-seară presupune să te împiedic să comiţi actul ăsta foarte nobil şi extrem de stupid.

Camera se încălzea, iar panica lui Caleb începea să crească.

— Sesily… a avertizat-o el. Jane e…

— Nici Jane n-o să meargă la închisoare pentru nicio infracţiune, a declarat ea, Ţi-am spus că există o altă cale, nu-i aşa?

Doar că nu exista o altă cale. Nu exista altă cale în afară de prezenţa lui Caleb acolo, şi ca vicontele să afle.

— Unde e Jane?

— E în siguranţă, a răspuns Sesily. Şi foarte nerăbdătoare să te vadă, aş putea adăuga. Nu e la fel de supărată pe tine cum sunt eu. Deşi înţeleg de ce nu mi-ai spus adevărul. Nu poţi spune unele poveşti.

— Ea ţi-a spus?

— Mi-a spus, a recunoscut Sesily. Mi-a spus toată povestea. Despre omul acela îngrozitor, despre felul în care a atacat-o. Cum n-a avut de ales decât să se apere. Şi cum tu, bărbatul minunat care eşti, ai făcut ceea ce ştii să faci cel mai bine, ceea ce ai făcut cel mai bine, se pare, încă de când erai copil. Ai protejat-o. Aşa cum te-am văzut protejând fiecare persoană pe care ai iubit-o vreodată. Pe sora ta. Pe nepotul tău. Pe Seraphina.

— Pe tine, a spus el. Pe tine.

— Pe mine.

Sesily şi-a aşezat degetele calde şi ferme pe mâinile lui, care rămăseseră agăţate de gratiile celulei, iar Caleb, tânjind după atingerea ei, şi-a împletit degetele cu ale ei.

— Eşti chiar genial, să ştii! S-a dovedit că planul tău a fost cel bun, de fapt.

— Ce plan?

Ea a zâmbit.

— Aprindem luminile.

Nu putea să ajungă la ea, iar asta îl înnebunea.

— La naiba, Sesily! N-ar fi trebuit să vii!

— N-are rost să te superi pe mine, a spus ea. Mai mult

decât pentru faptul că planul e deja pus în aplicare...

— Ce plan?

— Planul de a te salva, a răspuns ea. Dar, deşi planul avansează, tu eşti închis în celula asta, iar barele sunt destul de puternice, a spus ea îndepărtându-se de gratii şi întorcându-se ca să se uite de-a lungul coridorului întunecat. Astea fiind zise, mi-aş dori ca Imogen să se grăbească.

— Ce pune la cale Imogen? Ce aţi făcut?

— Aş putea răspunde la întrebarea asta în mai multe feluri, a spus ea. Am avut o perioadă foarte ocupată de când m-ai părăsit. Ţi-am spus că nu-mi place să fiu părăsită?

— Mi-ai spus, da.

O, Doamne! Îi sfâşiase inima s-o lase acolo, pe malul râului. Să plece fără să se uite înapoi.

— Am crezut că n-o să te mai ating niciodată, a spus ea strângându-i degetele într-ale ei. Nu mi-a plăcut asta.

— Îmi pare rău, a şoptit el.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Nici asta nu mi-a plăcut.

— Îmi pare rău.

L-a privit în ochi.

— Şi mi-ai spus că mă iubeşti. Nici asta nu mi-a plăcut.

Sprâncenele lui s-au unit.

— Nu ţi-a plăcut?

— Nu mi-a plăcut. Ai spus-o în felul în care o spui cuiva pe care intenţionezi să nu-l mai vezi niciodată. Ai spus-o în felul în care i-o spui cuiva căruia eşti pe cale să-i frângi inima. Ai spus-o ca pe un sfârşit, în loc de un început.

O, Doamne, el ar fi vrut nespus de mult ca ei doi să fie la început!

S-a întins spre ea printre gratii, iar degetele lui i-au mângâiat obrazul şi i-au alunecat prin păr.

— Îmi pare rău. Să mai încerc o dată să ţi-o spun?

— Nici de data asta nu sunt sigură că o s-o faci cum trebuie, a răspuns ea, fiind furioasă pentru prima dată de

când apăruse la gratiile celulei lui. Am nevoie de tine, Caleb. N-am nevoie de tine în închisoare, ca să mă protejezi. Am nevoie de tine aici, stând alături de mine.

Doamne, şi el îşi dorea asta!

— Ţi-a trecut prin cap că sunt o mare pacoste? a adăugat ea.

— Doar în fiecare zi de când ne-am cunoscut.

— Şi crezi că o să fiu o pacoste mai mică după ce tu n-o să mai fii? Pentru că n-o să mai fiu nici eu. Te asigur că n-o să trec peste moartea ta. N-am nicio intenţie să mă ofilesc graţios într-o disperare tăcută, ca o văduvă îmbrăcată în negru care citeşte poezii triste.

Văduvă. El s-a gândit îndelung la acel cuvânt. La felul în care ea îl făcuse să sune ca şi cum ei doi ar fi avut o viaţă întreagă împreună. Asupra felului în care îl făcea să sufere.

Dar Sesily abia începuse.

— Lasă-mă să fiu explicită, om arogant ce eşti! Nu ştii nimic despre ce o să fac dacă tu mori. Dacă se întâmplă aşa ceva, o să explodez. O să fie nevoie să se inventeze cuvinte noi pentru ravagiile pe care o să le fac.

Ochii ei albaştri au sclipit, plini de promisiuni furioase. O, Doamne, era magnifică!

— Deci n-ai voie să mori pe eşafod, pretinzând că o faci pentru mine, Caleb Calhoun. Nu vreau asta şi cu siguranţă că n-am nevoie de aşa ceva. Am nevoie de tine aici, cu mine, umăr la umăr, trăind alături unul de altul.

Magnifică, şi era a lui!

— Crezi că sunt nesăbuită acum…

— Nu cred că eşti nesăbuită. Cred că eşti neînfricată. Nu e acelaşi lucru, a spus el întinzând mâna printre gratii şi trăgând-o mai aproape. Faci o promisiune foarte mare, Lady Sesily. Eşti sigură că vorbeşti serios?

Ea l-a privit cu ochii mijiţi.

— Ce fel de promisiune?

— Dacă stăm împreună, dacă luptăm împreună, dacă urmăm planul tău şi aprindem toate luminile, spunem toate adevărurile…

— A fost planul tău.

— Îl faci să pară mai distractiv.

Ea şi-a ridicat bărbia.

— Da, nu-i aşa?

— Îl vreau.

Ea a clipit.

— Da?

Mai mult decât orice îşi dorise el vreodată! Şi-şi dorise multe lucruri în viaţa lui.

— Îl vreau, şi te vreau şi pe tine, a spus el oprindu-se o clipă, iar apoi întrebând: Ai un plan?

Ea a dat din cap, înţelegând, iar privirea i s-a luminat.

— Da.

„Umăr la umăr.” Asta era promisiunea.

— Atunci deschide calea, draga mea.

Ea a zâmbit şi s-a întins spre el, iar mâna i-a ajuns, printre gratii, la faţa lui.

— Te iubesc.

— Te iubesc, a spus şi el, în şoaptă.

Ea l-a privii cu un zâmbet languros.

— Aşa a fost mai bine.

— Vezi? a răspuns el. Am nevoie doar de antrenament.

— Încearcă din nou, a spus ea.

— Te iubesc, a răspuns el.

— Bine, s-a învoit ea. Sunt absolut furioasă că ai venit aici ca un fel de erou, în loc să mă laşi să fac ceea ce ştiu să fac cel mai bine.

— Adică?

— Să salvez situaţia.

— Asta implică distrugerea vicontelui?

Ea a zâmbit.

— Nu mă ispiti cu o provocare încântătoare! Dar nu, am mai multe abilităţi decât pe cea de a folosi dermatograful cu precizie. A fost nevoie de ceva coordonare, dar l-am ţinut ocupat pe Peck până când am avut ocazia să vorbim cu Jane, precum şi cu o parte dintre servitorii lui Coleford. E pe cale să fie făcut de ruşine şi

sărăcit, ceea ce îl va împiedica să aibă vreodată suficienţi bani ca să-i menţină pe Bully Boys printre membrii personalului lui.

— Încă mă poate denunţa. Nu poţi şterge amintirea unui aristocrat mort.

— Poţi, dacă…

Un clopoţel a sunat de la distanţă, distrăgându-i atenţia lui Sesily. A privit în josul coridorului şi a răsuflat uşurată.

— Sincer, Imogen, ţi-a luat destul de mult timp!

— Aş fi ajuns mai repede aici dacă m-ai fi lăsat să fac cum am vrut eu de la început, i-a spus Lady Imogen lui Sesily, înainte de a se uita la Caleb. Bună seara, domnule Calhoun!

Sesily adusese drept întăriri o femeie haotică.

— Chiar aşa?

— E pe cale să fie, a răspuns Imogen.

— Presupun că inspectorul detectiv a refuzat cererea.

— Într-adevăr. Totul a fost o adevărată dezamăgire. Cu excepţia bărbii inspectorului detectiv, care nu-i deloc dezamăgitoare!

Sesily a râs.

Caleb a încercat să rămână la subiect.

— Despre ce cerere e vorba?

— Cererea de eliberare, a răspuns Sesily cu nonşalanţă, uitându-se la Imogen, care scotocea prin geantă, dându-i lui Sesily obiecte, pentru ca aceasta să le ţină. O lingură îngustă de argint. O lumânare conică.

— Te aşteptai ca el să mă elibereze la cerere?

— Nu, a spus Imogen, veselă, scoţând o pătura grea din geantă şi desfăcând-o cu grijă ca să scoată la iveală un borcan de sticlă care era ascuns înăuntru. Şi dacă e să fiu sinceră, aflaţi că mă bucur că n-a făcut-o.

Ea i-a dat borcanul lui Sesily.

— Ce-i asta? a întrebat el, suspicios.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, au răspuns în cor Sesily şi Imogen.

Ceea ce l-a făcut să se îngrijoreze şi mai mult.

— Ce naiba e asta? a repetat el, dându-şi seama dintr-odată „ce naiba era” şi exclamând: O, Doamne, Sesily…!

— Cel mai bine ar fi să nu ţipi, a spus Imogen, scormonind adânc în hăul din geanta ei. Să fii prins cu un borcan de praf de puşcă în Scotland Yard nu e un scenariu chiar ideal în momentul de faţă.

Caleb s-a uitat la Imogen.

— Există un scenariu mai puţin ideal?

— Există, a răspuns ea, distrasă acum de încuietoare.

— Care este…?

— Aş putea să-l scap, a răspuns Sesily pe şleau.

Inima lui Caleb a început să bată cu putere. El a spus, printre dinţi:

— Ce se întâmplă dacă îl scapi?

Auzind întrebarea, Imogen şi-a ridicat privirea.

— Şansele să ne arunce pe toţi în aer nu sunt nesemnificative.

El şi-a vârât mâna printre gratiile celulei.

— Dă-mi-l!

— Fii serios, Caleb! a spus Sesily. N-am de gând să-l scap.

El s-a dezlănţuit:

— Cum se face că, în situaţia de faţă, tu eşti cea exasperată?

— Pentru că tu eşti cel care are nevoie de rezultatele planului ăstuia. Nimeni nu e aici ca să mă scoată pe mine din închisoare, nu-i aşa? a bombănit ea în direcţia lui, dându-i borcanul lui Imogen, care acum stătea ghemuită lângă lacătul uşii celulei. În timp ce înmâna borcanul, Sesily i-a făcut cu ochiul lui Caleb, ca şi cum totul ar fi fost un joc.

— Dacă ar fi fost după mine, acum am fi fost la mine acasă, în pat.

La auzul acelor cuvinte, lui Caleb i-a fulgerat prin minte o imagine. Sesily, ridicându-se deasupra lui în pat, frumoasă şi îndrăzneaţă, cu acea lumină jucăuşă în ochi care nu dădea greş niciodată în a-l atrage spre ea, ca şi cum el ar fi fost un câine în faţa unui os. O dorea. Şi, pentru prima dată în viaţă, acea femeie îl făcea să realizeze că s-ar

fi putut ca fericirea să nu fie o imposibilitate.

El a mijit din ochi.

— După ce ies de aici…

Ea i-a aruncat un zâmbet larg, luminos şi frumos, iar el a fost frapat de cât de perfectă era, sau cel puţin de cât de perfectă ar fi fost dacă n-ar fi ţinut în mână un borcan cu praf de puşcă de parcă ar fi fost o ceaşcă de ceai.

— Mă bucur foarte mult să aud că intenţionezi să ieşi de aici.

— N-am de ales, a spus el. Nu pot avea încredere să te las de una singură.

— E adevărat, a spus ea. Asta… plus că mă iubeşti.

— Da, a răspuns el în şoaptă, degetele lui atingându-le pe ale ei printre gratiile celulei.

— Voi doi aţi terminat? a întrebat Imogen în timp ce îşi strângea rapid lucrurile în geanta cea mare şi o muta din faţa gratiilor celulei, pentru ca apoi să-l întrebe pe Caleb: există vreun colţ mai îndepărtat în celulă?

El a ridicat din sprâncene şi a privit de jur-împrejurul lui.

— N-aş spune că e îndepărtat.

— Mai puţin apropiat?

Caleb s-a uitat la Sesily.

— Are de gând să mă arunce în aer?

— Ne-am gândit să te punem să spargi uşa celulei, dar…

Ea s-a oprit şi a zâmbit, iar Caleb şi-a imaginat toate modurile în care ar fi sărutat-o dacă ar fi fost în celulă, cu el. Nu. Dacă el ar fi fost afară, în lume, cu ea.

— Deci, s-ar putea să mă arunce în aer, a conchis el.

— Se îngrijorează foarte mult, a spus Imogen aruncându-i o privire deţinutului. A fost o vreme când am luat în considerare varianta de a te arunca în aer, să ştii!

Sprâncenele lui s-au unit.

— De ce?

— I-ai frânt inima lui Sesily.

— Imogen! a exclamat Sesily în timp ce aerul ieşea brusc din plămânii lui Caleb. Nu mi-a frânt inima, a spus ea

privindu-l, iar lui i s-a părut că îi vedea o roşeaţă în obraji şi că era stânjenită. Şi chiar dacă a făcut-o, Imogen, acum şi-a reparat greşeala, aşa că încearcă să nu-l arunci în aer!

— Totuşi, e în regulă dacă arunc ceva în aer, nu-i aşa?

Caleb s-a uitat la Sesily.

— E vorba de Scotland Yard?

— Cu Imogen, nu se ştie niciodată.

— Nici n-aş visa să-l arunc în aer pe acel bărbat simpatic, cu barbă, a spus Imogen, dezinvoltă, concentrată asupra proiectului ei. Ar fi o risipă să se piardă nişte coapse ca ale lui!

Caleb s-a uitat la Sesily.

— Se referă la Tommy Peck?

— Aşa îi spun prietenii lui? a întrebat Imogen. Tommy?

— Având în vedere că l-a băgat pe domnul Calhoun într-o celulă de detenţie vreme de o zi întreagă, nu sunt sigură că i-am putea numi prieteni, a spus Sesily atunci când Imogen s-a apropiat, ştergându-şi mâinile pe fuste.

— Corect, Dă-te la o parte, Sesily!

Sesily a dat din cap şi s-a uitat la Caleb, întinzând mâna printre gratii şi trăgându-i faţa în jos, spre ea.

— Aş prefera să fac asta fără un obstacol între noi, dar dacă-i musai, e musai, a spus ea sărutându-l, rapid şi intens. Mai bine găseşte un colţ în care să te vâri!

— Şi tu!

S-au retras, iar apoi o cremene a scânteiat în holul întunecat, scoţând fum. O dâră de praf de puşcă a sfârâit, aprinzând capătul fâşiei de pânză îmbibate cu ulei care era înţepenită în încuietoarea uşii celulei. Caleb şi-a întors faţa către zidul de piatră şi a numărat secundele interminabile, sperând ca Lady Imogen, geniu nebun, să fie mai mult geniu decât nebună.

Explozia a zguduit Scotland Yardul.

Caleb s-a întors, cu inima ieşindu-i din piept, îndreptându-se deja spre uşa celulei, în timp ce striga numele lui Sesily în norul gros de fum, liniştea care a urmat exploziei ameninţând să-i distrugă nervii.

Uşa celulei rămăsese închisă, aşa că a făcut primul lucru care i-a venit în minte şi şi-a ridicat spre ea piciorul încălţat cu cizmă, lovind-o cu o forţă inutilă, căci Imogen fărâmase încuietoarea. Într-o clipă, el a ajuns pe coridor.

— Sesily!

— Aici! a spus ea apărând lângă el, cu răsuflarea tăiată.

O ţinea în braţe înainte ca acel cuvânt să-i fi ieşit din gură, trăgând-o strâns lângă el şi ridicând-o, împingând-o în peretele de vizavi de celula pe care tocmai o distruseseră. A sărutat-o, sălbatic şi minuţios, până când ea a suspinat de plăcere şi s-a descătuşat în braţele lui.

După ce a întrerupt sărutul şi a deschis ochii, Caleb a văzut-o cu un zâmbet fericit şi ameţit pe buze.

— Am redevenit o zeiţă acum?

— Hmmm… a spus el sărutând-o încă o dată, aprig şi iute. Nu credeam că o să mai pot face asta din nou.

Ea se zvârcolea în strânsoarea lui.

— Haide să ne petrecem restul nopţii făcând-o.

— Hei, nu e momentul să jucaţi crichet, a spus Imogen de undeva din fum, în timp ce se auzeau strigăte pe hol. E timpul să plecăm!

Sesily a înţepenit.

— Nu cred că inspectorului detectiv cu barbă frumoasă îi va plăcea prea mult ce i-ai făcut închisorii lui, Imogen.

— Prostii, a răspuns Imogen în timp ce se îndepărtau de poliţiştii care se apropiau. Cu toată atenţia pe care o să i-o acorde ziarele? Ar trebui să-mi trimită un cadou oarecare. Fructe!

Caleb a pufnit în râs şi a strâns-o mai tare pe Sesily în timp ce alergau.

— Mereu e aşa cu voi?

Au ajuns la capătul coridorului, iar Sesily i-a zâmbit.

— Nu eşti încântat să intri în joc alături de noi?

De fapt, era.

L-a năpădit o senzaţie ciudată atunci când s-a gândit la idee, ceva asemănător cu uşurarea, dar mai complex. Nu

cunoscuse niciodată plăcerea de a fi susţinut de alţii. Nu ştiuse niciodată ce însemna să aibă cineva grijă de el.

Să fie luat în considerare.

Dar acum… Sesily se gândea la el. Îi păsa de el.

Îl iubea.

— Mergeţi pe acolo, a spus Imogen arătând spre o scară îndepărtată. O să ajungeţi la uşa laterală. Ducesa vă aşteaptă.

— Şi tu? a întrebat el întorcându-se spre prietena lui Sesily, care îşi riscare viaţa pentru el.

— Am un cadou de lăsat pentru inspectorul detectiv.

Caleb a clătinat din cap.

— Nu poţi rămâne înăuntru! O să te caute!

— De ce naiba m-ar căuta pe mine? a spus ea râzând, îndreptându-se înapoi spre celula pe care o distrusese. O femeie? Ajutând la evadarea unui prizonier din Scotland Yard? Absolut de râs! Exact genul de lucru la care ar visa un american.

El a deschis gura ca să se certe, dar şi-a dat seama că Lady Imogen avea dreptate. Nimeni de acolo n-ar fi crezut asta.

Cei trei s-au despărţit, Caleb refuzând să-i dea drumul lui Sesily şi trăgând-o de-a lungul coridorului, spre ieşirea salvatoare. Aici scăpaseră de fum, dar coridorul era întunecat, învăluit în umbrele serii, şi nimeni nu aprinsese încă lămpile care atârnau pe perete. Scotland Yardul era, se pare, ocupat cu alte treburi.

— Care e cadoul? a întrebat-o el pe Sesily în timp ce se grăbeau pe coridor.

— Un dosar. Gros cât degetul tău mare, l-a lămurit ea, iar el i-a aruncat o privire curioasă. E suficient să spun că mă aştept ca vicontele Coleford să primească o vizită de la Scotland Yard foarte curând. Din experienţa mea, aristocraţia are o părere proastă despre cei care îi fură pe ei şi organizaţiile lor caritabile preferate. Ceea ce vicontele face de ani întregi. O să ajungă la închisoare, cu siguranţă.

— N-o să se descurce în închisoare, a spus Caleb atunci când au ajuns la cea mai îndepărtată uşă din acel

loc, marcată Whitehall Mews cu vopsea albă.

— Asta e adevărat, s-a auzit o voce în spatele lor, iar lui Caleb i-a îngheţat sângele în vine, Sesily înţepenind, şi ea, lângă el.

Caleb s-a răsucit pe călcâie, cu mintea în alertă şi ştiind deja pe cine avea să găsească.

Pe Coleford, cu pistolul în mână.

Capitolul 25

Caleb şi Sesily n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Conspiratoarele din subordinea ducesei trimiseseră destule femei ca să-l ţină pe Peck atât de ocupat încât să nu-l poată anunţa pe Coleford toată ziua, iar servitorii fuseseră neîntrerupt cu ochii pe misivele de la şi către Scotland Yard. Cu o oră mai devreme, atunci când Imogen bătuse la uşa inspectorului detectiv, Peck nu-l anunţase încă pe Coleford, şi totuşi iată-l pe viconte stând în picioare, cu pistolul în mână, îndreptat spre bărbatul pe care Sesily îl iubea, iar ea a constatat că nu-i plăcea asta deloc.

I-a plăcut şi mai puţin să-l vadă pe Caleb mişcându-se ca să se aşeze în faţa ei. Încercând mereu s-o protejeze, sacrificându-se.

Coleford şi-a fluturat pistolul în faţa lui Caleb.

— Eu n-aş face-o dacă aş fi în locul tău, americanule! Dar tu nu eşti american, nu-i aşa? a întrebat el continuând să agite pistolul. Eşti?!

„Nu răspunde la asta”, şi-a dorit Sesily în gând.

— Nu, nu sunt.

„Blestemat să fie omul ăsta şi refuzul lui de a minţi!”

— Mi-ai ucis fiul! Ştiu că ai făcut-o! Ai vârsta potrivită. Ai înălţimea potrivită.

Caleb a clătinat din cap în semn de negare.

— Nu, n-am făcut-o.

„Binecuvântat să fie omul ăsta şi refuzul lui de a minţi!”

— Ei bine, atunci cam minţi, fiindcă am auzit că ai mărturisit. Fără îndoială, ca să-i împiedici pe oamenii mei să vină după tine. Şi după sora ta. Şi după plod, a enumerat el uitându-se la Sesily, care a rezistat impulsului de a-l scuipa în faţă pe individul pe care-l detesta atât de mult. Mai e timp pentru ei, presupun! Şi pentru târfa ta!

— Cu adevărat, devii din ce în ce mai fermecător, Lord Coleford, a spus ea fără să-şi ascundă dispreţul faţă de acel om care, vreme atât de îndelungată, ruinase atât de multe vieţi.

Caleb a şuierat un avertisment şi degetele i s-au strâns peste ale ei, făcând-o să stea nemişcată.

— Crezi că nu ştiu cine eşti? s-a răstit vicontele. Tu, care ai venit în casa mea cu târfa ordinară de prietenă a ta, care s-a gândit să-mi spună cum să mă port cu ceva ce îmi aparţine? a continuat el, cu ochii mijiţi de ură pură. Care m-a făcut de râs în faţa propriilor mei oaspeţi?

— N-am făcut doar atât, a spus Sesily cu eleganţă, netezindu-şi fustele.

Încă un avertisment din partea lui Caleb:

— Sesily!

Ea l-a ignorat.

— Dar nu mi-aş face griji, milord. Erai o ruşine cu mult înainte ca prietena mea să se decidă să-ţi dea o lecţie de bună purtare. Şi te aşteaptă mult mai multe.

Coleford a făcut o grimasă în direcţia ei.

— Presupun că te crezi una dintre fetele astea noi şi deştepte! Grosolană şi cu limba ascuţită, te tăvăleşti cu oricine te vrea, acum, că există o regină pe tron!

Caleb a făcut un pas spre el şi a scos un mârâit ameninţător, iar trupul i s-a încordat precum oţelul, din pricina furiei dezlănţuite. Îl chinuia dorinţa de a-l dobori pe acel individ, dacă nemernicul n-ar fi avut pistolul în mână.

— Ai grijă, cum vorbeşti, bătrâne! i-a strigat el vicontelui.

Vicontele a continuat să-şi scuipe otrava:

— Ruinaţi Anglia! Distrugeţi tot ce am clădit noi! Crezi că nu ştiu cine-i familia ta? Tatăl tău, care şi-a bătut joc de

aristocraţie? Şi tu, una dintre cele mai uşuratice fuste din Londra?

— Sunt surprinsă să te aud vorbind atât de mult despre sfinţenia unor instituţii venerabile. Având în vedere că n-ai raportat niciodată la poliţie uciderea fiului tău, a spus Sesily oprindu-se o clipă, doar ca să reia apoi: Sau pe cea a soţiei tale. Pe niciuna dintre ele!

El i-a aruncat o privire cumplită şi a exclamat:

— Asta e o calomnie!

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Doar dacă acuzaţia nu-i adevărată, nu?

Obrajii congestionaţi ai marchizului s-au înroşit imposibil de mult, iar pistolul s-a îndreptat spre ea.

— O să-mi facă mare plăcere să vă omor pe amândoi! Am sperat că băieţii pe care i-am pus să supravegheze casa din Brixton o să facă din asta o chestiune confidenţială, dar dacă trebuie să se întâmple aici, cred că aşa o să fie.

— Băieţii tăi? a întrebat ea. Cei care escrochează mamele care îşi caută copiii abandonaţi?

— Sesily…, a murmurat Caleb, acel avertisment fiind inconfundabil.

— Ştii despre asta, nu-i aşa? a întrebat bătrânul. Ei bine, ca să fim sinceri, femeile alea neghioabe nici n-ar avea vreo speranţă să-i găsească altfel.

Caleb a înjurat, aspru şi furios, neputând să-şi reţină dezgustul din glas.

— Aştept cu nerăbdare să putrezeşti în închisoare vreme îndelungată!

Până în acel moment, Sesily îşi imaginase că închiderea şi distrugerea acelui om ar fi fost răzbunarea perfectă. Răzbunarea pentru faptul că adusese pe lume un fiu la fel de monstruos ca el, pentru ceea ce ea era sigură că le făcuse soţiilor lui, pentru că le furase fericirea lui Caleb şi lui Jane, pentru că furase de la spitalul Foundling, pentru că furase speranţa unor femei care nu mai aveau nimic altceva decât acea speranţă. Dar, ascultându-l vorbind despre crimele pe care le comisese, şi-a dat seama că închisoarea n-ar fi fost niciodată de ajuns pentru acel

nemernic.

— Băieţii tăi n-o să mai lucreze pentru tine după ce n-o să-i mai plăteşti. Ba chiar îmi imaginez că o să te denunţe bucuroşi din momentul în care o să fie clar că n-o să mai poţi să-ţi plăteşti datoriile, a adăugat ea. La fel şi soţia ta. Nu cred că noii vicontese îi pasă prea mult de tine. Ar fi trebuit să te porţi mai frumos cu ea!

— Sesily!

Caleb a avertizat-o din nou, în timp ce ea îi dădea înainte, dornică să-l pună pe viconte pe jar, ştiind că neliniştea lui era cea mai bună şansă a lor de a scăpa nevătămaţi.

— Şi tu chiar o să ajungi la Newgate, a continuat ea. Titlul tău n-o să te salveze, nu când publicul o să afle tot ce ai făcut. O ştii şi tu, o ştim şi noi, iar acum o ştie şi Scotland Yard. Aşa că e o alegere îndrăzneaţă să ameninţi că deschizi focul aici, când numele tău e cu siguranţă cel mai nou pe lista infractorilor căutaţi.

Ceva a pâlpâit în privirea vicontelui, ceva asemănător cu frica, iar el a strâns mai tare pistolul.

— Târfă! s-a înfuriat el. Nu ştii nimic despre asta! Fiecare bănuţ pe care îl am, fiecare bănuţ pe care l-am cheltuit, a fost ca să-l găsesc.

A fluturat pistolul în direcţia lui Caleb, dar ura lui era îndreptată spre Sesily.

„Bine. Ţine-l îndreptat spre mine!”

Sesily nu l-ar fi lăsat niciodată pe viconte să-l împuşte pe Caleb.

Acesta însă avea alte planuri, aşa că a spus:

— Ai dreptate.

Sesily s-a întors spre el.

— Ce faci?

Caleb a făcut un pas spre Coleford.

— Am fost acolo, a spus Caleb. Băieţii tăi m-au găsit. Iar lupta pe care vrei s-o dai – o ai de dat cu mine.

Sesily şi-a dat seama ce făcea el. Redirecţiona atenţia vicontelui. Câştiga timp.

Tertipul a funcţionat şi, peste puţin timp, pistolul lui

Coleford era îndreptat spre el.

— Nu, Caleb!

Era rândul lui Sesily să-l tempereze, dar el s-a smuls din strânsoarea ei, făcând încă un pas în lateral, blocându-i vederea.

Blocând împuşcătura lui Coleford.

Protejând-o.

Punându-se încă o dată în pericol ca s-o protejeze.

— Presupun că te-ai gândit că, venind aici, te poţi ascunde. Ai fost prins şi ai crezut că te o să te predai justiţiei, a spus Coleford fluturând arma cu mişcări circulare, iar Sesily nu se putea opri din a-i privi ochii, sălbatici şi cu căutătura tulbure. Dar ai făcut o greşeală, vezi tu! N-am vrut niciodată dreptate. N-am raportat crima fiindcă nu vreau dreptate.

— Vrei să te răzbuni, a spus Sesily.

Ea a tras aer în piept, iar Caleb s-a mişcat din nou, eliberându-şi mâna şi păşind drept în faţa ei. Ce om exasperant!

În privirea bătrânului a fulgerat o undă de respect.

— Într-adevăr.

— Înţeleg asta, a spus Caleb. Şi eu o vreau, a adăugat el liniştindu-se, strecurându-şi o mână în buzunarul pantalonilor şi lăsând-o pe cealaltă liberă pe lângă el.

Iar atunci Sesily şi-a amintit că şi ea avea buzunare.

Şi şi-a amintit ce anume ţinea în ele.

Ce om exasperant şi genial! Lupta alături de ea, până la urmă.

— Totuşi, numai unul dintre noi o să fie răzbunat, a spus Coleford îndreptând pistolul drept spre inima lui Caleb.

În câteva secunde, mânerul cuţitului ei era în mâna lui, iar el se mişca precum un fulger, lama zburând prin aer în timp ce Sesily sărea să-l tragă din calea împuşcăturii care răsunase în întuneric.

Ţipătul lui Sesily a răsunat alături de scâncetele ascuţite ale lui Coleford şi de înjurătura murdară a lui Caleb. Vicontele a căzut la pământ, cu mânerul cuţitului lui Sesily ieşindu-i din umăr, chiar în timp ce Caleb s-a năpustit

asupra pistolului, lovindu-l cu piciorul şi trimiţându-l departe, în întuneric, unde era inaccesibil.

Atunci Caleb s-a întors cu faţa la ea, rostindu-i numele ca pe o răsuflare lină, iar şi iar, şoptit şi plin de îngrijorare, mâinile lui mângâindu-i braţele până în dreptul feţei.

— Eşti bine? Eşti în siguranţă?

Ea a dat din cap, iar propriile mâini au ajuns la obrajii lui, la braţele lui.

— Da, da. Mă simt bine. Tu eşti bine? Vicontele a tras cu arma. Unde o fi glonţul?

— La naiba, Sesily, puteai să fii ucisă! Data viitoare lasă-mă pe mine să stau în calea nenorocitului de glonţ!

— Am o idee mai bună, a spus ea. Să evităm gloanţele pe viitor.

Caleb a tras-o aproape de el, sărutând-o iute şi apăsat pe buze.

— Sunt de acord, s-a învoit el, dându-i drumul. Presupun că nu eşti dispusă să te desparţi de vreunul dintre jupoanele astea frumoase ca să legi cu el un putregai?

Sesily i-a aruncat cel mai strălucitor zâmbet al ei.

— Credeai că panglicile cusute în ele erau doar de frumuseţe?

Tocmai îşi ridicase fustele ca să scoată panglicile când, în spatele lor, o voce iritată a spus:

— La naiba, exact de asta aveam nevoie azi!

Thomas Peck stătea la distanţă, cu felinarul în mână, lumina aurie dezvăluindu-i cumplita enervare zugrăvită pe faţă în timp ce privea scena. Coleford se zvârcolea în întuneric, iar Caleb şi Sesily se chinuiau cu fustele ei.

Aranjându-şi-le peste glezne, Sesily l-a luat de mână pe Caleb şi s-a ridicat.

— Cu tot respectul, domnule inspector detectiv, ai fi fost de mare ajutor cu câteva minute în urmă.

— Ei bine, milady, a spus Peck, apelativul ce indica gradul de nobleţe sunând mai degrabă ca un epitet pe limba lui, întrucât coridoarele mele erau pline de femei în momentul exact al exploziei, mi-a fost destul de greu să mă mişc cu viteza cu care aş fi vrut.

Ea a dat din cap.

— Aha! Ei bine, nu trebuie să-ţi faci griji! După cum vezi, domnul Calhoun a avut situaţia sub control.

— Câtă hârţogăraie mi-aţi adus astăzi pe cap! a spus Peck uitându-se în jos, la viconte, care se zvârcolea pe caldarâm. Să înţeleg că ăsta e Coleford?

— În carne şi oase, a adeverit Caleb.

— Hmmm… a spus Peck coborându-şi privirea şi adresându-se vicontelui: Ei bine, faptul că ai apărut aici mă scuteşte cu siguranţă să vin să te arestez pentru tentativă de omor la Scotland Yard, dar aş fi putut să mă lipsesc de o rană de cuţit, a conchis el, ridicându-şi vocea apoi şi strigând către un ajutor nevăzut: Poate cineva să aducă un afurisit de chirurg, vă rog?

Sesily a rezistat impulsului de a râde de comportamentul lui Peck. Îi amintea de o bestie mare şi furioasă. Nu era de mirare că Imogen îl plăcea.

Peck a părut să intuiască atenţia pe care i-o acorda ea.

— Iar tu, Lady Sesily, ai trecut pe aici din întâmplare, presupun? Ai ieşit la o plimbare cu trăsura, împreună cu prietena ta, Lady Imogen?

Ea i-a aruncat un zâmbet strălucitor.

— Am auzit că a avut loc o explozie. Nu te puteai aştepta să stau departe de aşa ceva.

— Hmmm… Noroc că domnul Calhoun a supravieţuit, având în vedere că s-a dovedit că de la bun început n-aveam niciun motiv ca să-l ţin în custodie. Cred că trebuie să mulţumesc cerului pentru micile favoruri pe care mi le-a făcut. Tot ce-mi trebuia ca să am o zi perfectă era un om mort în celula mea de închisoare, a încheiat el, împingându-l pe Coleford cu vârful pantofului. Hei, nu muri în faţa mea, marţafoiule!

Coleford a gemut.

— Stai aşa, s-a mirat Caleb ridicând din sprâncene, iar Sesily s-a bucurat de surpriza zugrăvită pe faţa lui. N-am niciun motiv să fiu aici?

Peck a oftat şi a scos o bucată de hârtie din buzunarul

de la piept.

— Nu, nu ai, fiindcă trebuie luat în considerare faptul că trupul unui anume Peter Whitacre a fost adus la morgă în după-amiaza asta, împreună cu o mărturisire legată de uciderea în urmă cu optsprezece ani a fiului vicontelui, a spus el băgând hârtia înapoi în buzunar. Un fapt pe care l-aş fi ştiut mai devreme, dacă prietena ta n-ar fi încercat să mă înnebunească, Lady Sesily.

— O să am o discuţie dură cu ea, a promis Sesily.

— Dacă faci asta, îţi mulţumesc mult, a spus el. Şi, de asemenea, am înţeles că intenţionezi să donezi fondurile necesare reparării uşii unei celule.

Zâmbetul ei s-a lărgit.

— Nu sunt decât o susţinătoare convinsă al legii.

— Hmmm… a mormăit inspectorul detectiv. Nu văd cum ar putea cineva să gândească altfel, a decretat el aruncându-i o privire lui Coleford şi întorcându-şi apoi ochii plini de iritare către Sesily şi Caleb. O mulţime de acte, a reluat el, acte în lumina cărora cred că n-o să consemnez la dosar declaraţia pe care am primit-o astăzi despre uciderea unui om care poate fi descris doar ca fiind un ticălos în toată regula. Mai ales având în vedere că acum îl avem pe adevăratul făptaş la morgă.

Alături de ea, Caleb s-a încordat din pricina şocului. Sesily s-a gândit că ar fi putut să-l sărute pe inspectorul detectiv direct pe gură, dar cumva nu credea că lui Caleb i-ar fi plăcut asta.

— Deci eşti convins că acest caz e închis? s-a asigurat ea, strecurându-şi mâna în cea a lui Caleb.

Ochii inspectorului detectiv străluceau de hotărârea aspră a unui om care îşi urma propriul cod de onoare.

— Cred că s-a făcut dreptate aici.

Sesily a făcut o mică plecăciune în direcţia lui, gândindu-se că n-avea ce să strice, iar el a privit-o îndelung, cu ochii lui albaştri ca de gheaţă, care păreau să vadă totul.

— Şi acum, cred că pentru ziua de azi ne-am jucat destul cu toţii de-a vizita la Scotland Yard şi de-a jocul cu

inspectorul detectiv, a ţinut el să sublinieze.

Sesily fusese certată aşa cum se cuvenea.

— Da, domnule.

— Atunci ar fi bine să vezi de bărbatul tău, milady. Şi repede!

Bărbatul ei.

Cuvintele i-au provocat un fior de plăcere.

Bărbatul ei. Liber şi fără pată.

„Stai. Ce?”

— Să mă ocup de el? De ce? a întrebat ea, îngrijorată, întorcându-şi privirea spre Caleb. Ce s-a întâmplat?

— Sângerează.

Sesily a făcut ochii mari şi a pus mâna pe vesta lui Caleb, desfăcând-o şi descoperind o pată roşie pe cămaşa albă de dedesubt.

— Sângerezi!

— Nu e grav, a spus Caleb trăgând-o aproape. Vino aici.

— Acum nu-i momentul, Caleb! a răbufnit ea.

— Ba da, este, a spus el. Este.

— Vorbeşti serios? Pentru că se pare că sângerezi!

— Şi sunt liber.

Ea s-a liniştit şi şi-a ridicat privirea spre el, întâlnindu-i superbii ochi verzi.

— Eşti, a spus ea ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe gura cu buze pline şi frumoase. Totuşi, sângerezi. Şi trebuie să plecăm.

După ce ei doi au dispărut prin ieşirea spre Whitehall Mews, Peck s-a întors la nebunia zilei. Dându-i instrucţiuni celui mai apropiat ofiţer ca să-l ia în custodie pe vicontele încă plângăcios şi să-i găsească un loc neexplodat în care să-şi aştepte avocatul, şi-a croit drum prin holul încă afumat, până la celula în care Calhoun stătuse toată ziua.

Păşind prin uşa acum doborâtă, inspectorul detectiv s-a îndreptat spre centrul spaţiului mic, molozul scârţâind sub cizmele lui odinioară lucioase. Acestea, ca orice altceva din acea zonă a Scotland Yardului, erau acum acoperite de o peliculă groasă de praf.

Ei bine, nu totul.

S-a oprit, cu privirea aţintită asupra unui dosar cu coperţi bleu. Aşezat cu grijă pe banca joasă şi care supravieţuise cumva exploziei. Pe el era desenat un clopoţel. Şi nu se vedea niciun fir de praf.

Era cadoul de mai devreme ai lui Lady Imogen Loveless. Cel pe care ea şi-l luase înapoi.

Se pare că, până la urmă, îl merita.

Deschizându-l, a început să citească, pagini şi pagini despre vicontele pe care îl avea deja în custodie. Dovezi ale unei duzini de infracţiuni. Posibil mai multe.

Când a vorbit în încăperea goală, era şocat, nu-i venea să creadă şi era plin de admiraţie:

— Clopotele iadului!

Afară aştepta o trăsură, iar lângă ea, ducesa de Trevescan şi Adelaide stăteau de vorbă. Atunci când Sesily şi Caleb au ieşit pe poartă, cele două şi-au ridicat privirea şi s-au grăbit să înainteze, cu îngrijorarea zugrăvită pe feţe.

— E totul în regulă? Am auzit o împuşcătură, a spus ducesa uitându-se la Caleb şi văzând mâna de pe partea acoperită de sânge. Haide să aruncăm o privire!

Înainte ca el să se gândească să refuze, ea deja îi mişca mâna, analizând rana.

— Excelenţa Voastră… a spus el, simţind că ar fi trebuit măcar să-i arate respectul cuvenit rangului.

Ea a clătinat din cap şi a chicotit:

— Nu cu accentul acela american, domnule Calhoun! Spune-mi „ducesă”, i-a cerut ea, iar fruntea i s-a încruntat în timp ce continua să-i cerceteze rana, îngrijorarea ei transformându-se în furie. Nici un glonţ!

Sesily a oftat:

— Asta-i bine!

— Te-a rănit poliţia?

— Nu.

— Imogen? a încercat Adelaide să ghicească.

— Ba pardon! a spus Imogen apărând lângă trăsură. M-am comportat foarte bine. Am urmat planul la literă.

— M-a rănit Coleford, a spus Caleb.

Imogen s-a încruntat.

— I-ai făcut felul?

— Nu. În prezent e arestat, a lămurit-o Sesily. Se pare că celor de la Scotland Yard nu le place când aproape că ucizi doi oameni.

— Exploziile sunt bune, totuşi, a spus Caleb, sec.

— Exploziile au stil, a adăugat Imogen.

Cu un zâmbet, ducesa s-a întors către Caleb.

— Şi tu? Te ascunzi?

— Nu, de fapt, nu. N-o să vă vină să credeţi ce coincidenţă… a spus Caleb aruncându-i o privire lui Sesily. A apărut cadavrul criminalului. Greu de imaginat cum s-a întâmplat asta.

Sesily a zâmbit larg.

— Doar nu credeai că aş fi început să te ascult tocmai în timp ce îmi frângeai inima, nu-i aşa?

Auzind acele cuvinte, el a încremenit. S-a întins către ea şi i-a mângâiat pielea imposibil de catifelată.

— N-am vrut să-ţi frâng inima.

— Atunci ai noroc că se vindecă uşor, a spus ea aplecându-se spre el. Te iert.

— Nu sunt sigură că şi eu la fel, ca să ştii, l-a avertizat Imogen.

— Nici eu, a intervenit ducesa.

Caleb a ridicat din sprâncene, iar ochii lui verzi s-au aprins de nelinişte şi de amuzament în egală măsură. Sesily a zâmbit.

— Dispăreţi, voi două! Îl iubesc.

Din fericire, ele chiar au plecat, cel puţin îndreptându-se spre partea din spate a trăsurii, unde s-au prefăcut să nu observe că el îi pusese lui Sesily un braţ în jurul taliei şi că o trăsese aproape, sărutând-o prelung şi insistent.

— Mă iubeşti, a şoptit el atunci când în sfârşit s-au oprit să ia aer.

— Da, a spus ea, fericită.

— M-ai salvat.

Ea a zâmbit.

— Cineva trebuia s-o facă.

— Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, Sesily Talbot.

— Poţi să-mi spui asta oricând doreşti.

— Şi dacă îţi spun că te iubesc?

— Poţi să-mi spui şi asta.

S-a aplecat ca să-l sărute din nou, degetele ei coborând pe pieptul lui, până la talie. El a inspirat sacadat din cauza înţepăturii pe care a simţit-o atunci când Sesily a găsit locul umed de pe cămaşa lui. Rana!

Sesily s-a tras repede înapoi.

— Ai nevoie de un chirurg.

— N-am nevoie de chirurg, a protestat el. Am nevoie de apă şi săpun. Şi de un ac cu aţă.

— Pot să vă ajut cu asta.

Cuvintele, rostite într-o engleză tărăgănată, cu o cadenţă neobişnuită, erau rostite totuşi de o voce cunoscută.

Sesily şi-a tras răsuflarea la auzul acelei voci, eliberându-l pe Caleb în timp ce se întorcea cu faţa la femeia care vorbise.

Jane.

Sora lui Caleb! Ceva a izbucnit în pieptul lui, anii de griji şi de tristeţe fiind înlocuiţi de uşurare şi de bucurie. Fiind mai în vârstă decât atunci când se despărţise de Caleb, acesta găsea că ea semăna mult cu mama lor. Îi fusese atât de dor de sora lui!

S-au apropiat unul de celalalt cu mişcări lente, de parcă s-ar fi temut că întâlnirea nu era reală. Iar când, în cele din urmă, au ajuns unul lângă celălalt, îmbrăţişarea lor a fost lungă şi emoţionantă, cu ochii închişi, cu feţele pline de uimire şi de durere, de regret şi de speranţă.

Apoi au început să râdă, pentru că nu mai era nimic altceva de făcut, iar sunetul era contagios şi, în curând, toată lumea râdea, bucurându-se de faptul că Jane şi Caleb, după atâţia ani de despărţire, se aveau din nou unul pe celălalt.

După ce s-au desprins din îmbrăţişare, Jane a fost cea care şi-a amintit de sarcina pe care o avea de îndeplinit.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te cos, frate.

— În trăsură! a spus Adelaide. Încearcă să nu sângerezi înăuntru, americanule. Asta e cea frumoasă, nu cea pe care o folosim pentru cadavre.

Jane a făcut ochii mari şi Caleb nu s-a putut abţine şi a râs, iar apoi s-a întors spre ea.

— Aşteaptă. Înainte de a merge oriunde, spune-mi… ce cauţi aici? a întrebat el, năpădit de un val fierbinte de îngrijorare. De ce eşti aici?

Jane şi-a pus mâna pe încheietura lui.

— Pentru tine.

Caleb n-a înţeles, uitându-se la restul adunării, fiecare chip fiind mai încântat decât celălalt, iar după aceea privind-o pe Sesily, frumoasa, perfecta Sesily, care avea lacrimi de fericire pe faţă.

Cum planul fusese al lui Sesily, ea a fost cea care a explicat:

— N-avea rost să livrăm dovezi ale infracţiunilor lui Coleford fără să livrăm omul însuşi. Riscul ca el să fugă era prea mare, iar noi nu puteam risca, evident. Scopul era obţinerea libertăţii tale şi n-aveam cum s-o dobândim fără arestarea lui Coleford.

Caleb a clătinat din cap, derutat.

— Tot nu înţeleg… ce legătură are asta cu Jane? Peck trebuia să-l cheme pe Coleford azi-dimineaţă, după ce am mărturisit eu.

— Da, ei bine, orarul acela nu funcţiona pentru noi, a răspuns Sesily. Adelaide trebuia să facă în aşa fel încât mărturisirea să pară legitimă, iar Imogen avea nevoie de timp pentru…

— Poţiuni, a sugerat Imogen, veselă, fluturându-şi geanta plină de muniţii, cu o expresie care lui Caleb i s-a părut de o nepăsare tulburătoare faţă de siguranţa generală.

— Aşa că a trebuit să-l ţinem ocupat pe Peck şi să ne asigurăm că vicontele avea să vină la Scotland Yard înainte ca tu să fii eliberat, altfel nu puteam fi sigure că tâlharul ăla nu ne-ar fi făcut rău tuturor între timp. Iar în vreme ce

ducesa a avut grijă ca Peck să fie ocupat, eu m-am dus s-o văd pe Jane, a explicat Sesily uitându-se la sora lui. Iar Jane a fost de acord să-i atragă aici pe bătăuşii lui Coleford.

— Adelaide m-a adus pe mine, iar Bully Boys ne-au urmărit, aşa cum ne aşteptam să facă, a spus Jane cu simplitate, ca şi cum ar fi făcut parte din grup de la început.

— Şi odată ce am ajuns, Jane a fost nemaipomenită, a adăugat Imogen.

— O şoaptă suflată în urechea unui bătăuş, cum că tu şi Sesily aţi fi fost şi voi la Scotland Yard... a subliniat ducesa, iar Coleford n-a putut sta deoparte.

— A venit la Scotland Yard precum un miel la abator, într-adevăr, a spus Sesily, simplu. Deşi intenţionam ca el să ajungă în biroul lui Peck. Împuşcăturile au fost... neplanificate.

— Totuşi, e minunat să vezi că un plan e dus la bun sfârşit, a fost de părere ducesa. În trăsuri, toată lumea! Domnul Calhoun continuă să sângereze.

Apoi întreaga trupă s-a pus în mişcare, iar Caleb a rămas pe gânduri, minunându-se de planul lui Sesily. A tras-o aproape, servindu-se de mâna care-i rămăsese întreagă.

— Ar fi trebuit să te cred de la început.

Sesily a dat din cap, din nou serioasă.

— O să mă crezi de acum înainte? Aşa iubim noi. La lumina zilei. Fără să ne ruşinăm. Cu sinceritate. Aşa ne luptăm. Împreună sau deloc.

Caleb simţea din nou acea durere în piept.

O iubea pe acea femeie din tot sufletul.

Sesily s-a ridicat din nou pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz, şoptindu-i la ureche:

— Haide să mergem acasă.

Acasă. Un cuvânt la care el nu-şi permisese niciodată să se gândească. Să-l revendice.

Acum acel cuvânt îi aparţinea din nou. Cu Sesily. Cu Jane şi cu Peter. Cu acea echipă de femei neîmblânzite.

— Călătoreşte cu mine, doamnă Berry, a spus ducesa, care se îndepărta. Mi s-a spus că eşti o croitoreasă

excelentă.

— E specializată în modele cu buzunare căptuşite cu piele! a strigat Sesily în urma ei.

— Ingenios, a spus Adelaide de pe capra trăsurii, toată numai admiraţie.

Jane a ridicat din sprâncene în semn de surpriză, înainte să găsească îndrăzneala de a vorbi.

— Găsesc că buzunarele de toate mărimile şi din toate materialele pot fi utile în caz de nevoie.

Ducesa i-a zâmbit lui Jane, iar Caleb şi-a imaginat că vedea planurile formându-se deja în mintea ei.

— Ce părere ai despre pantalonaşii specializaţi?

Jane n-a ezitat să răspundă:

— Cred că pot face faţă provocării.

Era rândul lui Caleb să fie surprins, iar Sesily nu s-a putut abţine şi a râs puţin de surpriza care se oglindea în ochii lui. Apropiindu-se de el, l-a întrebat:

— Te-am făcut de râs, americanule?

Caleb a râs şi a tras-o aproape de el.

— Închipuie-ţi, dintre toate acţiunile voastre la care am fost martor, lenjeria intimă e cea care mi-a venit de hac.

Sesily s-a ridicat pe vârfuri şi i-a şoptit la ureche:

— Şi iată-mă aici, fără pantalonaşi.

Pentru el n-a mai contat că sângera, fiindcă nu se mai gândea decât la ce avea de gând să facă în momentul în care avea să fie singur cu acea femeie. Cu un mormăit surd de plăcere, a sărutat-o din nou, lent şi din plin, ignorând gemetele colective din jurul lor, punctate de râsul vesel al lui Jane.

Sesily a întrerupt sărutul.

— Putem face asta oricând, a şoptit ea. Gata cu tânjitul.

— Cred că o să tânjesc veşnic după tine, a spus el.

Ea a zâmbit.

— O să-ţi permit.

El a încercat s-o sărute din nou, dar ea s-a ferit.

— Nu. Trebuie să fii cusut. Iar apoi mă poţi săruta cât

vrei.

— Să te sărut e tot ce vreau.

Ea a râs şi s-a întors spre trăsură, uitându-se înapoi doar atunci când şi-a dat seama că el n-o urmase, ci stătea în lumina felinarului, privind-o.

Dorind-o.

Dorind s-o revendice ca fiind a lui, pentru totdeauna.

Sesily s-a încruntat.

— Ce-i?

Caleb şi-a ridicat bărbia.

— Încă îmi datorezi o favoare, Sesily Talbot Şi de data asta nu accept un refuz.

Ea a zâmbit.

— Destul de corect. Spune-mi ce vrei.

Caleb s-a apropiat, fără să fie deranjat de rana de la coastă, de ziua pe care o petrecuse la închisoare, de trecutul pe care tocmai îl lăsase în urmă. Se gândea doar la viitor, pentru prima dată în viaţă.

— Căsătoreşte-te cu mine!

Ea şi-a înclinat capul.

— Poate.

— La naiba, Sesily, a mârâit el.

Ea a zâmbit şi s-a întins spre el apucându-l de pânza fină a cămăşii şi trăgându-l aproape.

— Eşti sigur? Căsătoria cu mine n-o să semene cu căsniciile surorilor mele.

— Nu-mi imaginez că ar semăna, având în vedere că vine la pachet cu nasuri zdrobite, spargeri, explozii şi cadavre, a spus el, făcând o pauză şi apoi reluând: Cadavrele sunt negociabile?

— Putem discuta despre asta, a spus ea râzând.

El s-a aplecat spre ea şi a spus:

— Dacă mariajul nostru ar fi ca toate celelalte, nu m-aş căsători cu tine. Cu tine, pe care te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Cu tine, la care am tânjit încă de la început. Căsătoreşte-te cu mine, iubito!

Ea i-a răspuns cu un sărut.

Epilog

Casa era liniştită atunci când Caleb a intrat după o seară lungă la The Atena, noua lui tavernă din Marylebone, una dintre cele trei pe care el şi Fetu le deschiseseră în anul care trecuse de când totul se schimbase.

De când Caleb fusese lăsat să umble liber prin lume, fără teama de a fi descoperit sau pedepsit, liber să înceapă noi afaceri, să revendice o familie imensă, plină de surori şi de surori de arme, de nepoţi, nepoate şi cumnaţi.

De când fusese lăsat să-şi iubească soţia. Zgomotos.

Sesily şi Caleb se căsătoriseră la doar câteva săptămâni după explozia de la Scotland Yard, în liniştita biserică parohială de lângă Highley, ceremonie la care participaseră familiile şi prietenii lor cei mai apropiaţi. Sera şi Haven nici nu tresăriseră atunci când proaspăt căsătoriţii ceruseră căsuţa administratorului de pe moşie ca să-şi petreacă acolo noaptea nunţii. Caleb o umpluse cu trandafiri de seră şi cu mâncărurile preferate ale lui Sesily, iar o noapte prelungită se transformase în trei, până când cei doi îşi amintiseră că aveau o casă a lor la Londra, perfectă pentru fiecare noapte prelungită de după aceea.

Bineînţeles, la Londra aveau mai puţin timp.

Între taverne, munca lui Sesily, familiile şi prietenii lor, serile erau pline de bucurie şi de plăcere, de fericire şi de aspiraţii. Sesily nu mai evita tavernele soţului ei, iar Caleb şi-a dat seama repede că nu-l deranja un bal monden, dacă exista posibilitatea ca frumoasa lui soţie să scandalizeze participanţii.

Ceea ce era o realizare importantă, fiindcă era clar că Sesily n-avea nicio intenţie să se oprească. Iar Caleb avea toate intenţiile de a o urmă în luptă.

Împreună sau deloc.

Sesily îşi petrecuse seara aceea la The Place, iar Caleb era nerăbdător să ajungă acasă, s-o vadă. S-o ţină în braţe. S-o iubească.

După nunta lor, ea transformase casa din Marylebone a lui Caleb într-un cămin, plin de mobilier luxos şi

confortabil, de lucrări de artă şi de o mie de alte răsfăţuri pe care el nu-şi permisese niciodată să şi le imagineze înainte s-o întâlnească pe ea, el fiind până atunci un om care trăia ţinându-şi respiraţia, înainte ca ea să-l înveţe să respire.

Un singur felinar pâlpâia vesel pe masa de lângă uşa de la intrare. Ea era acasă. Caleb a ridicat felinarul fără să se oprească din mers, urcând scările două câte două ca să ajungă în camera lor. În timp ce cotea spre dormitor, se întreba dacă avea să mai parcurgă vreodată acea distanţă fără să se grăbească. Fără să simtă o dorinţă de-a dreptul dureroasă. Fără să simtă o nevoie aproape disperată de a fi lângă ea.

Niciodată.

Sesily nu era în patul cufundat în întuneric, aşezat pe o latură a camerei. Nu şedea nici în fotoliul de lângă focul care arunca în cameră umbre portocalii, ce dansau în spaţiul slab luminat.

Ea se spăla în spatele paravanului de baie, unde părea că aprinsese toate lumânările pe care le aveau în casă, de parcă voise să se asigure că silueta ei se contura clar şi lasciv pe paravanul de pânză groasă.

Gura lui Caleb s-a uscat pe dată, iar mădularul i s-a întărit.

Uşa dormitorului s-a închis cu un pocnet.

Ea a ridicat un braţ lung, iar el a fost fascinat de mişcare, de alunecarea lentă a celeilalte mâini în timp ce ea îşi trecea o fâşie de pânză peste piele.

— Ai ajuns acasă, a spus ea, cuvintele ieşindu-i lin de pe buze, marcate de o gâfâială discretă, abia perceptibilă.

Dar el observase.

Şi s-a simţit năpădit de plăcere. S-a dezbrăcat de haină.

— Şi tu la fel.

— O noapte liniştită la The Place, a spus ea, schimbând braţele, ceea ce lui i-a tăiat respiraţia.

Caleb şi-a dres glasul.

— Nu e niciodată linişte la The Place.

Sesily s-a oprit din mişcările ei lente. Şi-a înclinat capul.

— Mai liniştită. Toate necazurile au fost necazuri încântătoare, a comentat ea reluându-şi baia. Şi tu? Cum au fost clienţii?

— Gălăgioşi, a răspuns el. Zurbagii. Clienţii ideali pentru o nouă tavernă. Fetu era fericit.

— Şi tu? a întrebat ea zâmbind. Ai fost fericit?

„Sunt acum."

Părea imposibil ca el să fie atât de fericit.

— Am vrut să mă întorc acasă, a spus el. Am vrut să te văd.

S-a lăsat tăcerea.

— Şi eu am vrut să te văd.

Bătăile inimii lui s-au înteţit odată cu promisiunea din cuvinte.

— Ai aşteptat mult timp?

— M-am ţinut ocupată.

Cuvintele acelea l-au emoţionat, în timp ce ea şi-a coborât braţul, încet şi languros, şi s-a sprijinit de peretele înalt al căzii de cupru – prea înalt, după părerea lui Caleb, având în vedere cât de puţin putea să vadă el din corpul lui Sesily. Părul ei, strâns în vârful capului şi ciufulit. Profilul ei frumos.

— Spune-mi cum te-ai ţinut ocupată, i-a cerut el pe un ton aspru din pricina dorinţei, în timp ce îşi desfăcea nasturii de la veston cu o grabă brutală, fără să-şi poată lua ochii de la ea. Arată-mi.

Sesily şi-a ridicat piciorul din cadă.

— Da?

— Am primit mai multe invitaţii pentru Crăciun, a spus ea aplecându-se înainte ca să-şi înfăşoare o bucată de pânză peste curbele voluptuoase ale gambei, până la glezna ei frumoasă.

Caleb şi-a aruncat vesta, imaginându-şi toate modurile în care ar fi putut murdări din nou acel picior curat.

— Caleb? a întrebat ea, scoţându-l din gândurile lui.

— Da?

Piciorul a dispărut.

— Ai o părere?

— Despre ce?

— Despre locul în care ţi-ar plăcea să ne petrecem vacanţa.

Lui Caleb nu i-a scăpat amuzamentul sec din acele cuvinte. Sesily ştia ce îi făcea. Se bucura de asta.

— Cu tine, a spus el, pur şi simplu.

S-a aşezat şi şi-a întors capul, cu braţele sprijinite de marginea căzii, etalând conturul unor umeri catifelaţi, rotunzi şi perfecţi.

— În afară de mine, cine vrei să mai ia parte?

— Nu contează, a răspuns el trăgându-şi cămaşa peste cap şi lăsând-o să plutească prin cameră.

— Jane, cred, a răspuns ea.

Caleb pierduse optsprezece Crăciunuri pe care să le petreacă alături de sora lui, precum şi un deceniu în ceea ce-l privea pe Peter. Promisiunea unui Crăciun în familie, împreună cu ei, era minunată. Şi, bineînţeles, Sesily ştia asta.

Dar nu voia să vorbească despre sora lui.

— Sesily…

Ea s-a mişcat, apa din jurul ei făcând promisiuni voluptuoase, pe care el spera că soţia lui intenţiona să le ţină.

— Putem planifica Boxing Day[7] la Highley, a spus ea.

— Sincer vorbind, nu-mi pasă, iubito, a spus el trecându-şi o mână peste pieptul gol, până la nasturii pantalonilor, şi mai jos, mângâindu-şi mădularul întărit. Spune-mi mai multe despre ceea ce ai făcut în timp ce m-ai aşteptat.

După un moment de tăcere, Sesily s-a îndreptat de spate, întorcându-se în profil şi ridicându-şi faţa. Oferindu-i o vedere mai bună. Sânii ei, plini şi perfecţi. Ea i-a mângâiat cu cârpa, iar el nu şi-a putut reţine gemetele.

---

7 Sărbătoare din a doua zi de Crăciun, destinată iniţial oferirii de cadouri săracilor

— Vrei să-ţi spun? Ea s-a ridicat în picioare. A început să se audă sunetul apei care aluneca pe trupul ei precum un păcat, în timp ce întreaga ei siluetă a devenit vizibilă, curbele şi rotunjimile, golurile şi adânciturile. Şoldurile ei voluptuoase şi fundul rotund. Mâinile ei s-au ridicat şi s-au jucat cu cocul, desfăcându-l în valuri grele şi bogate. Sau să-ţi arăt?

Caleb a traversat încăperea şi a ocolit paravanul în câteva secunde, trăgând-o pe Sesily lângă el, în timp ce ea îşi striga încântarea.

— Caleb! Sunt încă udă!

— Şi am să mă asigur că o să rămâi aşa, a mârâit el ridicând-o din cadă şi luând-o în braţe. Mă tachinezi!

Ea a clătinat din cap.

— Ba nu!

— Nu? Atunci ce a fost asta? Vorbeai despre necazurile tale şi despre taverna mea şi despre locul în care o să ne petrecem Crăciunul... fără să ştii cum mă înnebuneai de dorinţă?

Ochii ei albaştri au sclipit de plăcere, iar degetele i s-au încurcat în părul lui, trăgându-l în jos pentru un sărut.

— Am ştiut un pic.

El a gemut, lingând adânc, sugându-i buza plină de jos, până când ea a suspinat de plăcere.

— Ai ştiut foarte bine.

— Înnebunit de dorinţă, zici?

— Întotdeauna atunci când e vorba de tine, soţia mea.

A purtat-o în jurul paravanului, traversând camera cu paşi lungi ca s-o aşeze, goală, pe marginea patului.

Ea şi-a despărţit coapsele, iar el s-a vârât între ele, bucuros că atunci când redecorase acea cameră anume, Sesily se gândise să ridice patul pe o platformă. Atunci când s-a apăsat peste ea, căldura ei arzându-l prin ţesătura aspră a pantalonilor lui, amândoi au gemut de plăcere.

Şi apoi magnifica lui soţie l-a tras în jos pentru un sărut adânc, deplin şi perfect, eliberându-l doar ca să-i şoptească în chip păcătos:

— Ce vrei să faci cu mine?

— Am nişte idei, a propus el răsturnând-o înapoi pe pat şi aplecându-se peste ea. Vrei s-o auzi pe cea mai bună?

— Te rog, a suspinat ea lipindu-se de el şi făcându-l să sufere.

— O să te iubesc, Sesily Talbot. În fiecare zi… pentru tot restul vieţilor noastre.

Ochii ei albaştri, frumoşi, i-au întâlnit pe ai lui.

— La lumina zilei, fără să te ruşinezi?

Era perfectă. Şi era a lui.

— La lumina zilei, fără să mă ruşinez.

Iar el a început să facă exact asta.

Sfârşit

Mulţumiri

Bucuria de a scrie un roman de dragoste cu tentă istorică este următoarea: în timp ce poveştile sunt întotdeauna despre modul în care experimentăm lumea, pe noi înşine şi dragostea, în ziua de azi fiecare carte începe cu un mic adevăr din trecut. Adesea, aceste adevăruri sunt mai şocante decât orice mi-aş putea imagina eu, personal.

Cu câţiva ani în urmă, în timp ce mă uitam pe Twitter în loc să lucrez la ceea ce avea şi devină *Brazen and the Beast,* am dat peste un tweet care făcea referire la cei Patruzeci de Elefanţi[8], ramura feminină a bandei Elephant and Castle Gang[9], cea mai mare bandă din Londra victoriană. În timp ce Băieţii Elefant erau implicaţi în toate lucrurile în care sunt implicate de obicei bandele, cei Patruzeci de Elefanţi erau, în mod evident, o gaşcă mai puţin violentă. Femeile lucrau ca agenţi de pariuri şi conduceau cea mai mare reţea de furt din magazine pe care o văzuse vreodată Regatul Unit, purtând fuste enorme peste articole specializate de lenjerie, care puteau transporta orice obiect care nu era fixat cu şuruburi în podelele magazinelor de la sfârşitul anilor 1800. Poveştile despre cei Patruzeci de Elefanţi sunt uluitoare şi minunate, iar eu am fost fascinată de acea bandă de femei care îşi conducea propria reţea.

Permiteţi-mi să vă spun acum că Hell's Belles nu sunt cei Patruzeci de Elefanţi. Dacă Hell's Belles sunt un martini,

8 O bandă cu membri exclusiv femei, din Londra, specializaţi în furtul din magazine

9 Una dintre nenumăratele bande de stradă independente, active în Londra în perioada victoriană interbelică

cei Patruzeci de Elefanţi sunt sticla de vermut agitată deasupra paharului. Fără ele însă, nu mi-aş fi imaginat acest grup de femei, cu o reţea de mare anvergură şi lenjerie intimă specializată, care ştiu cum să se descurce cu o uşă de celulă de închisoare încuiată, într-o încăierare de tavernă sau cu o sticlă de cloroform. Aşadar, în cinstea lui Alice Diamond, alias Agnes Ross, alias Diamond Annie, şi a fetelor ei, pentru inspiraţie. Ca să ştiţi, cred că ea probabil ar urî această carte. E mult prea delicată pentru o femeie care a falsificat acte ca să găsească de lucru într-o fabrică de muniţii… şi ca să securizeze o sursă de explozibili. Cu toate acestea, cred cu tărie că ea ar fi făcut un comentariu obscen despre coapsele lui Caleb, şi respect asta. Pentru mai multe informaţii despre cei Patruzeci de Elefanţi, nu rataţi extraordinara resursă a lui Brian McDonald, *Gangs of London.*

Apropo de cloroform – amestecul pe care Imogen l-a inventat în propriul laborator e acelaşi amestec inventat simultan în Germania şi în Statele Unite, în 1831. Mai multe despre asta în cartea ei, sunt sigură!

Ca de obicei, am o datorie imensă faţă de Muzeul din Londra, Biblioteca Britanică şi Biblioteca Publică din New York, pentru că am avut parte de o nesfârşită căutare de informaţii… chiar şi în timpul unei pandemii globale. Îmbrăţişaţi-vă cel mai apropiat bibliotecar de cercetare.

Prietenul meu, Dan, e deja obişnuit cu mesajele nocturne care îi pun întrebări ciudate de genul: „Dacă cineva ar fi sufocat până la leşin, ce s-ar întâmpla cu el?” Îi mulţumesc, ca întotdeauna, pentru răspunsurile răbdătoare care acum încep de obicei cu: „Dacă moartea nu e o opţiune, atunci…” Faptul că a tolerat prostiile mele de data asta, în timp ce era medic în timpul unei pandemii… Dacă asta nu e prietenie, nu ştiu ce e.

Am petrecut anul 2020 simţindu-mă extrem de recunoscătoare pentru propria mea gaşcă de fete, o comunitate de femei fără de care, sincer, nu cred că i-aş fi putut supravieţui nesfârşitului 2020: Louisa Edwards şi Sophie Jordan, prietenele mele dragi, Jen Prokop şi Kate

Clayborn; toţi cei din lanţul de mesaje din Writers Room; şi Kennedy Ryan şi Meghan Tierney, fiindcă m-au făcut să fiu onestă până la sfârşit.

Pentru echipa extraordinară de la Avon Books, numărul paisprezece e în cărţi! Mulţumesc următorilor: genialei Carrie Feron, care nu tresare niciodată atunci când îi propun o idee banală; lui Asante Simons, care nu tresare niciodată atunci când îi pun o întrebare prostească; lui Brittani Dimare, care mă face să par mult mai bună decât sunt; lui Brittani Hilles, care a sărit în piscină cu ambele picioare; Angelei Craft, lui Jennifer Hart, lui Christine Edwards şi întregii echipe de vânzări, care participă cu toţii, extrem de entuziaşti; lui Jeanne Reina şi tuturor celor din departamentul artistic, care au văzut ce ar fi putut să fie *O lady focoasă* şi care s-au asigurat că are o copertă pe măsură.

Din această gaşcă de fete excelente fac parte Holly Root, Kristin Dwyer, Alice Lawson, Eva Moore şi Linda Watson, îi sunt atât de recunoscătoare fiecăreia dintre voi!

Mulţumesc iubiţilor mei: V, care a fost de ajutor şi i-a lăsat mamei ei bileţele la începutul zilei; lui Kahlo, pentru orele petrecute sub birou, la picioarele mele; şi lui Eric, pentru tot ce faci, chiar şi atunci când crezi că sunt un haos pe două picioare.

Şi asta înainte de a ajunge la tine, dragă cititorule! Îţi mulţumesc că i-ai aşteptat cu atâta răbdare pe Sesily şi pe Caleb. Sper că am făcut să merite aşteptarea. Sper că înţelegi acum de ce a durat atât de mult… Am avut planuri! Abia aştept să vezi ce am pregătit pentru Adelaide, care va veni anul viitor.